

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Αντεπίθεση

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-13-8

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Η Αντεπίθεση είναι το πέμπτο βιβλίο της σειράς Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Η επιστροφή του Φάλμαριν στο Σαραόλν

Ο Φάλμαριν στεκόταν στην πλώρη της *Μαύρης Αστραπής*, ατενίζοντας το μεγάλο λιμάνι της Όρφαλχ και τις ακτές του Σαραόλν. Η μαύρη κάπα ανέμιζε γύρω απ'τους ώμους του, και η κουκούλα ήταν κατεβασμένη έτσι ώστε να σκιάζει το πρόσωπό του. Ο άνεμος ήταν κρύος εδώ, στα νερά της Βόρειας Γης.

Επιτέλους, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έφτανε στο Σαραόλν. Όμως δεν αισθανόταν και τόσο ικανοποιημένος όσο περίμενε ότι θα αισθανόταν, όταν έφευγε απ'τη Ζίρκεφ. Ύψωσε το βλέμμα του στον νυχτερινό ουρανό, ατενίζοντας τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ. Και, ξαφνικά, ένιωσε μέσα του ότι κάτι έλειπε: κάτι για να καθαριέται. Θεοί, ίσως; Αυτοί είχαν εγκαταλείψει τον κόσμο από την Πρώιμη Εποχή. Ο άνθρωπος, όμως, πάντα χρειαζόταν κάποιον για να του φορτώνει την ευθύνη των δικών του αποτυχιών. Η Μοίρα, πολλές φορές, ήταν καλός στόχος... το ίδιο και τα φεγγάρια. Ήταν μεγάλα, μακριά από τη γη. Ό,τι πρέπει, δηλαδή, για να προσελκύουν κατάρες. Αρκετά απομακρυσμένα απ'τους κατοίκους του Άρμπεναρκ, για να πιστεύουν αυτοί πως τα πελώρια, φωτεινά ουράνια σώματα έλεγχαν την τύχη τους. Ο Φάλμαριν, ασφαλώς, δεν πίστευε κάτι τέτοιο, αλλά είχε κι εκείνος την ανάγκη κάτι να καταριέται.

Πέντε φορές, μέχρι να φτάσει στο Σαραόλν, είχε επιχειρήσει να εντοπίσει τον Βασιληά Βένγκριλ και τη Βασίλισσα Αάνθα, και πέντε φορές είχε αποτύχει. Πράγμα που σήμαινε πως είτε βρίσκονταν πολύ, πολύ μακριά του, είτε ήταν νεκροί, είτε κάποιος έμπειρος Ελεγκτής Πνευμάτων τούς είχε καλύψει από τις πνευματικές αισθήσεις του Φάλμαριν. Οτιδήποτε απ'τα τρία θα μπορούσε να συμβαίνει.

Καταραμένα φεγγάρια... Καταραμένα φεγγάρια... Αν και τα φεγγάρια, ασφαλώς, δεν έφταιγαν σε τίποτα. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ήταν πολύ ορθολογιστής, για να πιστεύει ότι κάποιες αόρατες δυνάμεις κινούσαν τους ανθρώπους, σαν μαριονέτες. Όχι, ο άνθρωπος ήταν υπεύθυνος για τη μοίρα του· κι αυτό τον έκανε να αισθάνεται ακόμα χειρότερα για τα λάθη που είχαν συμβεί.

Κατ'αρχήν, δεν έπρεπε ποτέ να είχε φύγει απ'το Σαραόλν. Το κακό φώλιαζε εκεί, όπως και στο Βασίλειο του Ωκεανού, και στη Ζίρκεφ· σ'όλα τα βασίλεια όπου υπήρχαν Κέντρα Σταθερότητας του κόσμου. Κάποιοι έπαιζαν με πολύ λεπτές ισορροπίες. Ανάθεμα τα Πνεύματα! Έπρεπε να το είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή, όταν εκείνη η καμαριέρα είχε επιχειρήσει να δολοφονήσει την ομάδα της Ερία, στο παλάτι του Άρχοντα Φερχ. Ήταν πολύ απρόσεχτος. Κούνησε, θυμωμένος το κεφάλι του.

«Τι έχεις, Φάλμαριν; Μοιάζεις αναστατωμένος,» είπε ο Μέρθναρ, πλησιάζοντάς τον. Ο στρατιωτικός ήταν ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα, και μια σκούρα-μπλε κάπα έπεφτε στην πλάτη του, με την κουκούλα ριγμένη πίσω.

«*Είμαι* αναστατωμένος, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Δε θυμάμαι να ήμουν ποτέ πιο αναστατωμένος στη ζωή μου. Καταλαβαίνετε πόσο κρίσιμη είναι η κατάσταση; Ο κόσμος κινδυνεύει να...» Ήταν η πρώτη φορά που ο Μέρθναρ είχε δει το Φάλμαριν να χάνει τα λόγια του. «Οι ισορροπίες κινδυνεύουν να χαλάσουν... Και ούτε και γω ξέρω τι μπορεί να συμβεί...» Αναστέναξε. «Εύχομαι μονάχα ο Κύριος του Πύργου του Φτερού να ξέρει.»

Ο Σαραολνιανός πολεμιστής προσπάθησε να κοιτάξει κάτω απ'την κουκούλα του φίλου του, να δει την έκφραση του προσώπου του, μα δεν τα κατάφερε. Ο Φάλμαριν ήταν πάντοτε μυστηριώδης, όχι εκ προθέσεως, απαραίτητα· μάλλον, εκ φύσεως... ή εξ επαγγέλματος... Γιατί, ούτως ή άλλως, όλοι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού δεν ήταν μυστηριώδεις; Ο Μέρθναρ μειδίασε, λεπτά.

«Είναι κάτι αστείο, κύριε;» ρώτησε η φωνή του Φάλμαριν, μέσα απ' τις σκιές της κουκούλας.

Όλα τα παρατηρεί; απόρησε ο Μέρθναρ, και κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, φίλε μου, όχι...»

«Τι!» Το χέρι του Φάλμαριν σηκώθηκε, και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έπιασε το μέτωπό του. Ύστερα, και το άλλο του χέρι σηκώθηκε, και, τώρα, κρατούσε το πρόσωπό του και με τα δύο. Παραπάτησε και ο Μέρθναρ τον συγκράτησε.

«Τι συμβαίνει, Φάλμαριν; Τι συμβαίνει, μα τα Πνεύματα;»

Ο Κράε'ελν και η Φαρία'ανμιν ήρθαν, γρήγορα, κοντά τους, καθώς και πολλοί Σαραολνιανοί στρατιώτες.

«Τι είναι; Τι τρέχει;» απαίτησε, πανικόβλητος, ο Καπετάνιος. «Τι έχει ο μάγος;»

Ξαφνικά, ο Φάλμαριν στάθηκε, πάλι, ευθυτενής, και έσπρωξε την κουκούλα του πίσω, αφήνοντας τα μακριά, μαύρα του μαλλιά ν'ανεμίσουν στον κρύο αέρα. «Τίποτα, κύριε. Είμαι καλά...» Η φωνή του ήταν σταθερή.

«Όμως, Φάλμαριν, κάτι έπαθες, πριν λίγο,» είπε ο Μέρθναρ. «Κάτι συνέβη. Τι ήταν;»

Η έκφραση του Σοφού του Κύκλου του Φτερού έμοιαζε, κάπως, χαμένη, όπως όταν επικοινωνούσε με τα Πνεύματα. «Ο Φέρντεχ... είναι νεκρός...»

«Νεκρός!» έκανε ο Μέρθναρ. «Πώς το ξέρεις;» Έπιασε τον Φάλμαριν απ' τους ώμους. «Πώς το ξέρεις;» Ο πολεμιστής γνώριζε τον Φέρντεχ από παλιά· ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα στενοί φίλοι, όμως τον συμπαθούσε και τον εκτιμούσε πολύ.

«Το ξέρω, κύριε!» Ο Σοφός ύψωσε το χέρι του, και μια δύναμη ανάγκασε τον Σαραολνιανό στρατιώτη να πισωπατήσει. «Είχα μαγέψει ένα ξιφίδιο του... Του είχα πει, όταν υπήρχε ανάγκη, να φώναξει το όνομά μου τρεις φορές και θα γνώριζα, αμέσως, πού βρισκόταν...»

«Πού είναι, λοιπόν; Δεν είσαι, σίγουρος ότι είναι νεκρός, έτσι;»

Όλοι οι πολεμιστές από την ομάδα της Ερία, τώρα, είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους, γιατί άπαντες είχαν σε εκτίμηση τον Φέρντεχ και ανησυχούσαν γι' αυτόν.

«Είμαι,» αποκρίθηκε, σιγανά, ο Φάλμαριν. «Λυπάμαι, κύριε, είμαι...» Η φωνή του δυνάμωσε κάπως: «Ο... φόνος έγινε στα δάση της Νήσου Ράλβοχ. Και κατάλαβα ποιος είναι και ο φονιάς του Φέρντεχ...»

«Ποιος, Φάλμαριν;»

«Ο Κράντμον.» Τα μάτια του Σοφού του Κύκλου του Φτερού γυάλισαν, με μια θανατερή λάμψη. Το πρόσωπό του σκλήρυνε. «Δεν λαθεύω. Θ' αναγνώριζα παντού την αύρα του. Ο Κράντμον τον σκότωσε. Αυτό το ελεεινό κάθαρμα! Καλύτερα να εύχεται τα μονοπάτια μας να μη συναντηθούν ποτέ ξανά –αλλά *αμφιβάλλω* για τούτο. *Θα τον δω πολύ σύντομα!...*»

«*Αυτό το ελεεινό κάθαρμα*»...; Ο Μέρθναρ δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει τον Φάλμαριν να μιλά έτσι, για κανέναν. Ήταν πάντα... ευγενικός. Ο πολεμιστής είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα. Το γεγονός ότι τον είχε κάνει να εκπλαγεί τόσο, όσο και ο θάνατος του Φέρντεχ.

Ο Φάλμαριν έριξε μια ματιά στις εκφράσεις των προσώπων των στρατιωτών του Σαραόλν. Και είπε, με τη βασιλική φωνή που, όποτε χρησιμοποιούσε, οι άλλοι, συνήθως, υπάκουγαν: «Θρηνηίστε τώρα για τον Φέρντεχ, γιατί, μετά, δε θα υπάρχει χώρος για θρήνο. Μετά, θα υπάρχει χώρος μόνο για εκδίκηση!»

Οι μαχητές της ομάδας της Ερία ξεθηκάρωσαν τα όπλα τους και τα ύψωσαν στον αέρα.

«Φάλμαριν! Φάλμαριν! Για τη δόξα του Σαραόλν!»

** ** *

Η *Μαύρη Αστραπή*, το γρήγορο εμπορικό πλοίο του Καπετάνιου Κράε'ελν και της Καπετάνισσας Φαρία'ανμιν, μπήκε στο λιμάνι της

Όρφαλχ και έριξε άγκυρα. Μια φαρδιά, ξύλινη ράμπα έπεσε, απ'το κατάστρωμα, σε μια αποβάθρα.

Ο Φάλμαριν στάθηκε μπροστά στον αφέντη και στην αφέντρα του карабиού. «Σας χρωστάω χάρη, κύριε, κυρία μου, που με φέρατε, με τέτοια ταχύτητα, ως εδώ.»

«Ούτε να το σκέφτεσαι, Φάλμαριν,» αποκρίθηκε ο Κράε'ελν, μειδιώντας. «Ελπίζω να σε ξαναδώ.» Του έδωσε το χέρι του.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού το έσφιξε· και, ύστερα, έσφιξε και το χέρι της Φαρία'ανμιν. «Καλή τύχη και στους δυο σας. Τα Πνεύματα νάναι με το μέρος σας πάντα.» Γύρισε κι άρχισε να κατεβαίνει τη ράμπα, με τη μαύρη κάπα του να κυματίζει, καθώς και ο Μέρθναρ χαιρετούσε τον Καπετάνιο και την Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής*.

Όταν όλοι οι Σαραολνιανοί στρατιώτες ήταν στην αποβάθρα, ο διοικητής της ομάδας ρώτησε τον Φάλμαριν: «Πού πάμε, τώρα, αρχηγέ;»

«Έχουμε έναν παλιό φίλο στην πόλη, που θα χαρεί να μας δει, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, στρέφοντας το κουκουλοφόρο κεφάλι του προς το παλάτι που φαινόταν πάνω απ'τα υπόλοιπα χτίρια της πόλης. «Τον Άρχοντα Φερχ.»

Ο Μέρθναρ έγνεψε καταφατικά. «Ας πάμε, λοιπόν, να τον επισκεφτούμε.»

Οπότε, ξεκίνησαν να πηγαίνουν προς την κατοικία του κύρη της Όρφαλχ. Όμως δεν πρόλαβαν να βγουν απ'το λιμάνι και μια περιπολία αρματωμένων στρατιωτών τούς σταμάτησε.

«Ποιοι είστε και πλανιέστε οπλισμένοι μέσα στην πόλη;» απαίτησε μια γυναίκα.

«Καλησπέρα, κυρία μου,» αποκρίθηκε, ευγενικά όπως πάντα, ο Φάλμαριν. «Επιστρέφουμε από το Βασίλειο του Ωκεανού με σημαντικά νέα για τον Άρχοντα Φερχ. Είμαστε μέλη της ομάδας που ξεκίνησε ν'ανακαλύψει τι συνέβαινε με τα πλοία τα οποία εξαφανίζονταν στα δυτικά νερά του Ωκεανού.»

«Ακολουθήστε μας,» τους προέτρεψε η γυναίκα· και η φρουρά άρχισε να βαδίζει.

Ο Μέρθναρ έκανε νόημα στους δικούς τους ν'ακολουθήσουν, και, σύντομα, έφτασαν στο παλάτι, όπου υπηρέτες τούς οδήγησαν όλους σ'ένα μεγάλο σαλόνι.

«Σε μερικά λεπτά, ο Άρχων Φερχ θα βρίσκεται μαζί σας,» τους πληροφόρησε ένας άντρας. Και, κάνοντας μια υπόκλιση στον Μέρθναρ και στο Φάλμαριν, έφυγε.

Ο στρατιωτικός διοικητής της ομάδας κοίταξε, ερευνητικά, το κρασί στην κούπα του. «Ελπίζω να μη μας έχουν βάλει, πάλι, δηλητήριο. Τούτο το παλάτι έχει μια κάποια ιστορία με τα δηλητήρια, φίλε μου...»

Ο Φάλμαριν ήπιε μια μικρή γουλιά απ'το δικό του κρασί. «Αν έχει δηλητήριο, θα τ'ανακαλύψουμε συντόμως, κύριε.»

Ο Μέρθναρ γέλασε. «Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις μόνος σου, μάγε!» δήλωσε, και ήπιε κι αυτός απ'την κούπα του.

Σε λίγο, ήρθε ο Άρχων Φερχ, με τα μακριά, ξανθά μαλλιά του δεμένα κοτσίδα, όπως συνήθως, και ντυμένος με μια μπλε ρόμπα.

«Φάλμαριν,» είπε. «Ομολογώ πως... δε σε περίμενα. Είχα πιστέψει, πλέον, ότι είχατε όλοι χαθεί στον Ωκεανό. Και δε μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω. Όμως πού είναι η κυρία Ερία;»

«Πρέπει να μιλήσουμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Τώρα, αν γίνεται. Έχουμε, πιστεύω, πολλά να πούμε.»

Η απορία στο πρόσωπο του Άρχοντα Φερχ ήταν έκδηλη. «Όπως νομίζεις, Φάλμαριν. Δε μπορώ να σου αρνηθώ μια κουβέντα, αφού μου έχεις ήδη σώσει τη ζωή. Παρακαλώ· σ'ακούω.» Πήρε θέση σε μια πολυθρόνα, μπροστά στο ένα απ'τα τρία αναμμένα τζάκια του δωματίου.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού και ο Μέρθναρ κάθισαν σε δυο άλλες πολυθρόνες, κοντά του.

«Κατ'αρχήν, Άρχοντά μου, πείτε μου, πώς είναι τα πράγματα στο Σαραόλν τον τελευταίο καιρό;» ρώτησε ο πρώτος.

Η όψη του Φερχ σκιάστηκε. «Άσχημα, Φάλμαριν. Άσχημα. Ακούω, συνεχώς, παράπονα από τους βαρόνους του Δουκάτου μου, ότι οι υπήκοοι τους διαμαρτύρονται πως δαιμονάνθρωποι τριγυρίζουν στην ύπαιθρο, ληστεύοντας τους περαστικούς, ενώ εξαφανίζονται γρήγορα, σα σκιές. Ως τώρα, οι άνθρωποί μου δεν έχουν καταφέρει να τους βρουν και να τους εξολοθρεύσουν...» Κούνησε το κεφάλι του, απεγνωσμένα.

«Μαγκραθμέλιοι μέσα στο Σαραόλν, Άρχοντά μου;» απόρησε ο Φάλμαριν. «Πώς; Ή, μάλλον, να υποθέσω ότι δεν γνωρίζετε;»

«Πράγματι, δε γνωρίζω, φίλε μου,» απάντησε ο Φερχ.

«Νομίζω πως εγώ γνωρίζω,» δήλωσε ο Φάλμαριν, και είδε τα μάτια του Άρχοντα της Όρφαλχ να κινούνται, αμέσως, γεμάτα ανυπομονησία να μάθουν. «Υπάρχει ένας προδότης στο Σαραόλν. Ένας δαιμονόφιλος. Δεν ξέρω, ακόμα, ποιος είναι, μα σκοπεύω ν'ανακαλύψω –σύντομα.

»Όμως, παρακαλώ, Άρχοντά μου, συνεχίστε. Τελειώστε με ό,τι έχετε να μου πείτε, γιατί έχω κι εγώ να σας πω πολλά.»

Ο Φερχ πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά απ'τα ρουθούνια του. «Κάτι ακούγεται για Αργκανθικιανούς κατασκόπους μέσα στο Βασίλειο,» δήλωσε. «Ο Βασιληάς έβαλε ανθρώπους του να τους βρουν και να τους εξουδετερώσουν. Πώς πάει η κατάσταση, όμως, δε γνωρίζω. Και, τώρα, ο Βασιληάς δεν είναι στο Σαραόλν· πέρασε απο δώ, πηγαίνοντας στο Βασίλειο του Ωκεανού. Πρέπει να τον έχετε συναντήσει, έτσι; Απο κεί δεν έρχεστε;»

«Μη βιάζεστε, Άρχοντά μου. Σας τόνισα πως έχω πολλά να σας διηγηθώ. Συνεχίστε. Νομίζω πως έχετε κι άλλα να μου πείτε.» Μπορούσε να το δει στην έκφραση του Φερχ.

«Φάλμαριν, η Πριγκίπισσα Έρμελ, η μόνη διάδοχος του θρόνου... φημολογείται ότι χάθηκε, απ'ό,τι μου λένε οι πράκτορές μου.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού συνοφρυώθηκε. «Πώς χάθηκε;» Αν και υποπτευόταν πώς. Όπως ο Βασιλιάς Βένγκριλ και η Βασίλισσα Αάνθα, φυσικά.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε ο Φερχ. «Τώρα, τα δικά σου νέα. Πεθαίνω από περιέργεια.»

Και ο Φάλμαριν τού διηγήθηκε όλα όσα του είχαν συμβεί, από τότε που εκείνος και η ομάδα της Ερία έφυγαν απ'την Όρφαλχ: μια, πραγματικά, μεγάλη ιστορία, που πήρε ώρα.

Όταν ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τελείωσε, ο Άρχοντας δε μπορούσε να πιστέψει αυτά που είχε ακούσει· ούτε μπορούσε να τα χωνέψει τόσο εύκολα. «Η κατάσταση είναι... πολύ, πολύ χειρότερη απ'ό,τι φανταζόμουν, φίλε μου...»

«Φοβάμαι πως ναι, Άρχοντά μου, έτσι είναι,» έγνεψε καταφατικά ο Φάλμαριν. «Στο Βασίλειο του Ωκεανού προδότης ήταν ο Κράντμον· ποιος είναι, λοιπόν, στο Σαραόλν; Ποιος; Πρέπει να τον βρούμε, και να τον βγάλουμε απ'τη μέση –γρήγορα, προτού προλάβει να μας κάνει ζημιά.»

«Ίσως να έχει ήδη κάνει ζημιά,» υπέθεσε ο Φερχ. «Πήγαινε στην Μάρβαθ, Φάλμαριν. Φύγε αύριο. Να ειδοποιήσεις τη Βασίλισσα.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα κατευθυνθώ στον Πύργο του Φτερού· η περίπτωση απαιτεί να συμβουλευτώ τον Κύριο του Πύργου.»

«Μα, Φάλμαριν, το Κέντρο Σταθερότητας, στην πρωτεύουσα...» διαφώνησε ο Φερχ. «Αν πέσει στα χέρια του δαιμονόφилου προδότη...»

Ο Φάλμαριν ύψωσε την παλάμη του. «Μην ανησυχείτε για το Κέντρο Σταθερότητα στο παλάτι, Άρχοντά μου.»

«Μα, πώς-;»

«Είπα, Άρχοντά μου: μην ανησυχείτε για το Κέντρο Σταθερότητας στο παλάτι· θα φροντίσω εγώ, προσωπικά, γι'αυτό,» υποσχέθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Επί του παρόντος, υπάρχει μεγάλη ανάγκη να πάω στον Πύργο. Μεγάλη ανάγκη.»

«Όπως νομίζεις ότι είναι καλύτερα, φίλε μου,» αποκρίθηκε, τελικά, ο Φερχ. «Εμπιστεύομαι την κρίση σου, η οποία μου έσωσε τη ζωή.»

«Καλώς, Άρχοντά μου,» είπε ο Φάλμαριν. «Εμπιστευτείτε με.»

«Μήπως, όμως, θάπρεπε εγώ και οι πολεμιστές μου να πάμε στην πρωτεύουσα;» πρότεινε ο Μέρθναρ.

«Όχι, Μέρθναρ,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Κάτι μου λέει πως το Βασίλειο δεν είναι, πια, τόσο ακίνδυνο, όσο παλιά. Θα έρθετε μαζί μου.»

«Αν πιστεύεις ότι χρειάζεσαι την προστασία μας, Φάλμαριν,» είπε ο στρατιωτικός διοικητής της ομάδας, «ναι, θα έρθουμε μαζί σου.»

«Μέρθναρ, για τη δική σας ασφάλεια δεν πρέπει να χωριστούμε,» τόνισε εκείνος.

Ο πολεμιστής τον κοίταξε έκπληκτος, αλλά δεν μίλησε. *Κάτι θα ξέρει, για να το λέει αυτό, συλλογίστηκε. Και ο Φάλμαριν ξέρει πολλά.*

«Τώρα, καλύτερα να αναπαυθούμε, κύριε,» πρότεινε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Θα μπορούσατε να μας παραχωρήσετε κάποια δωμάτια, Άρχοντά μου;»

«Φάλμαριν, τι είν'αυτά που ρωτάς;» απόρησε ο Φερχ. «Ασφαλώς και θα σας παραχωρήσω δωμάτια. Όσα επιθυμείτε. Θα χρειαστείτε ξεκούραση απόψε, γιατί δύσκολες μέρες σας περιμένουν, απ'αυτά που ακούω.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έγγενε καταφατικά, με το κεφάλι. «Πράγματι, Άρχοντά μου. Δύσκολες και σκοτεινές μέρες περιμένουν ολάκερο το Σαραόλν...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Μια εξαφάνιση, ένας επικίνδυνος Σοφός, και φόβος για έναν πιθανό πόλεμο

Σόλμορχ!»

«Τι;...» μουρμούρισε μέσα στον ύπνο του ο ευγενής, γυρίζοντας μπρούμυτα κάτω απ'τα ζεστά σκεπάσματα.

Αισθάνθηκε χέρια να τον ταρακουνούν, δυνατά. «Σήκω, Σόλμορχ! Σήκω!»

«Μμμμρρ!...» έκανε ο Σόλμορχ, ξαναγυρίζοντας, αλλά, τώρα, ανάσκελα. Παραμέρισε την κουβέρτα απ'το κεφάλι και άνοιξε τα μάτια του, για ν'αντικρίσει μια όμορφη, καστανή γυναίκα, που τα μαλλιά της συγκρατούσε απ'το μέτωπό της μια κοκάλινη χτένα. Ήταν ντυμένη με μαύρο φόρεμα, με γούνα γύρω απ'το λαιμό και απ'τους καρπούς.

«Τι είναι, Τάθβιλ, λατρεία μου;» ρώτησε ο ευγενής, καθώς χασμουριόταν και έτριβε τα μάτια του. «Με την αυγή βρήκες να με σηκώσεις;»

«Δεν είναι αυγή,» δήλωσε η Βαρονέσα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

«Όχι; Τόσο πολύ κοιμ—»

«Είναι πριν την αυγή, Σόλμορχ.»

Ο ευγενής την κοίταξε παραξενεμένος, σα νάχε τρελαθεί. Ξανατυλίχτηκε μέσα στα σκεπάσματα, και γύρισε πλευρό. «Τότε, τι με σηκών—»

Ένωσε, πάλι, τα χέρια της να τον ταρακουνούν. «Σήκω! Σήκω, Σόλμορχ!»

Εκείνος πετάχτηκε πάνω, σε καθιστή θέση, τρίζοντας τα δόντια του. «Μα τα Πνεύματα, Τάθβιλ! Τι σ'έχει πιάσει; Και γιατί έχεις ντυθεί λες και θα πας ταξίδι;»

«Ντύσου κι εσύ,» είπε η Βαρονέσα. «Έλα, έλα –μην κάθεσαι!»

Ο Σόλμορχ έβγαλε έναν βαρύ αναστεναγμό, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, αρχίζοντας να ντύνεται. «Ελπίζω να έχεις μια πολύ καλή αιτιολογία για όλα τούτα.»

«Έχω,» τόνισε η Τάθβιλ. «Θυμάσαι τους κατασκόπους απ'το Αργκανθικ; Τον Ήκνορ, την Βόλκρα και την Μίκθαλ;»

«Πώς να τους ξεχάσω; Ξεχνιούνται αυτοί;» Ο Σόλμορχ κούμπωνε το πουκάμισό του, ενώ είχε ήδη βάλει το παντελόνι του.

«Ξέφυγαν.»

«Πώς!» γούρλωσε τα μάτια του ο Σόλμορχ. «Τι εννοείς ξέφυγαν;»

«Εννοώ –ξέφυγαν. Ο φρουρός του δωματίου τους με πληροφόρησε πως δεν είναι μέσα. Ήρθε πριν πέντε λεπτά εδώ.»

«Και πώς δεν τον άκουσα εγώ;»

«Κοιμόσουν, λες και σε είχαν αγκαλιάσει τα Πνεύματα,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

«Δε μου λες, αγάπη μου, η Βασίλισσα το ξ–» άρχισε ο Σόλμορχ, καθώς τελείωνε με το ντύσιμό του.

Αλλά η Βαρονέσα τον διέκοψε: «Φυσικά και όχι! Κατ'αρχήν, δεν ήξερε τίποτα ότι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι βρίσκονταν εδώ. Γιατί, αν της είχα ξεστομίσει κάτι, καταλαβαίνεις τι θα είχε συμβεί...»

«Θα τους είχε κρεμάσει απ'τον ψηλότερο πυργίσκο του κάστρου, πιθανότατα,» είπε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ έγνεψε καταφατικά. «Ακριβώς. Γιαυτό είπα, τώρα, στους φρουρούς του δωματίου των κατασκόπων να μην μιλήσουν καθόλου για το γεγονός της εξαφάνισης των Αργκανθικιανών.»

«Καλά έκανες. Όμως πού μπορεί να πήγαν αυτοί, οι καταραμένοι;» Ο ευγενής χτενιζόταν μπροστά στον καθρέφτη.

«Δεν έχω ιδέα. Κι αυτό είναι το πρόβλημα.»

«Το δωμάτιό τους το έψαξε;»

«Ναι. Μάλλον, απ'το παράθυρο βγήκαν. Αλλά δεν είναι σίγουρο.»

«Μα, από πού να βγήκαν, αν όχι απ'το παράθυρο;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

«Περιμένεις να σου απαντήσω;» ξεφύσησε η Βαρονέσα. «Άντε, βρε αδελφέ! Ακόμα να ετοιμαστείς;»

«Γιατί να ετοιμαστώ, Τάθβιλ; Πού έχουμε να πάμε;» απόρησε ο Σόλμορχ. «Μήπως εμείς θα ξετρυπώσουμε τους κατασκόπους;»

«Ναι.»

«Ναι!» Ο ευγενής αναπήδησε. Και στράφηκε να την κοιτάξει. «Μπα...» είπε στον εαυτό του. «Δεν είναι τόσο γριά ακόμα· δε μπορεί να χάνει το μυαλό της...!»

«Σόλμορχ,» είπε η Τάθβιλ, υπομειδιώντας. «Σε πληροφορώ πως είμαι πολύ καλά στα μυαλά μου. Αλλά φαντάσου μόνο τι θα γίνει, έτσι και βάλω τους στρατιώτες μου να ψάξουν: Υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα να διαδοθεί η φήμη ότι κάτι παράξενο συμβαίνει στο κάστρο· κι έτσι, τελικά, μπορεί να μαθευτεί ότι οι κατάσκοποι ξέφυγαν, πράγμα που όταν το πληροφορηθεί η Βασίλισσα... Καταλαβαίνεις. Θ' αρχίσει να τσιρίζει γιατί της το κρύψαμε.»

Ο Σόλμορχ έβαλε τις μπότες του. «Εντάξει. Πάμε να ψάξουμε τους Αργκανθικιανούς. Κι άαααα τους βρούμε....»

«Άμα τους βρούμε, τι να σου κάνω;» μειδίασε, διαβολικά, η Τάθβιλ.

«Θα σου πω αύριο βράδυ,» απάντησε ο Σόλμορχ, μ' ένα λεπτό χαμόγελο, και άνοιξε την πόρτα του δωματίου, ρίχνοντας μια κάπα στους ώμους του. «Πάμε να πάρουμε κι άλλους μαζί μας.»

«Κι άλλους;» Η Τάθβιλ έτρεξε πίσω του, αρπάζοντας κι εκείνη μια κάπα. «Δεν άκουσες τίποτα απ' ό,τι σου—;» Κοπάνησε πάνω στον ευγενή, που είχε σταματήσει, απότομα, στον διάδρομο, στρεφόμενος να την αντικρίσει.

«Μιλάω για τον Μάνκιν, τον Μπάχτον και την Χόλκραδ,» της εξήγησε. «Πίστεψέ με, ξέρουν περισσότερα από μας, σχετικά με έρευνες για κατασκόπους.» Η φωνή του δεν ήταν δυνατή, για να μην τον ακούσει κανένας περαστικός. «Εμείς είμαστε πλουσιόπαιδα· ο Μπάχτον, όμως, γυρίζει, συνέχεια, στους δρόμους, η Χόλκραδ—»

«Καλά! 'ντάξει! Πάμε να τους βρούμε,» συμφώνησε η Τάθβιλ. «Αλλά γρήγορα, Σόλμορχ. Όλα πρέπει να γίνουν γρήγορα –προτού η Βασίλισσα αποφασίσει ότι είναι ώρα να αναχωρήσει ο στρατός της για το Άργκανθικ.»

«Ααααχ...!» μούγκρισε ο ευγενής, καθώς βάδιζαν. «Τώρα βρήκε να φύγει ο Βένγκριλ!... Όταν επιστρέψει, θα τον σκυλοβρίσω – Βασιλιάς του Σαραόλν ή όχι!...»

Σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα του αρχηγού της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ, και ο ευγενής χτύπησε, δυνατά, με τη γροθιά του. «Μάνκιν! Μάνκιν! Άνοιξε!»

Και η θύρα δεν άργησε ν'ανοίξει, για να παρουσιαστεί ένας άντρας, με καστανά, μακριά μαλλιά, τα οποία έπεφταν λυτά στους ώμους του, και γένια. Ήταν ντυμένος με μια πράσινη ρόμπα, και έμοιαζε αγουροξυπνημένος.

«Κύριε Σόλμορχ,» είπε. «Τι τρέχει; Δεν είναι ούτε καν αυγή.»

«Πρέπει να μιλήσουμε, γρήγορα,» τόνισε η Τάθβιλ. «Να μπορούμε;»

«Ασφαλώς, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν, παραμερίζοντας απ' την πόρτα. Μόλις ο ευγενής κι εκείνη ήταν μέσα, την έκλεισε, ρωτώντας: «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι έφυγαν –δεν ξέρω πώς,» άρχισε η Τάθβιλ. «Πρέπει να τους βρούμε –εμείς, χωρίς να ειδοποιήσουμε κανέναν άλλο, γιατί, αλλιώς, μπορεί τίποτα να φτάσει στ'αφτιά της Βασίλισσας. Έλα μαζί μας· θα πάμε να ειδοποιήσουμε τον Μπάχτον και τη Χόλκραδ.» Έμοιαζε να τα είπε όλα δίχως να πάρει ανάσα.

«Μισό λεπτό, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. Πήγε πίσω από ένα παραβάν και, σε λιγότερο από πέντε λεπτά, βγήκε, ντυμένος με τουνίκα, παντελόνι, ψηλές μπότες και κάπα.

«Ορίστε! Είδες τι γρήγορα ντύνεται ο άνθρωπος;» είπε η Τάθβιλ στον Σόλμορχ, που αναποδογύρισε τα μάτια του.

«Πάμε...» αναστέναξε ο ευγενής, και άφησαν το δωμάτιο του Μάνκιν, για να πάνε σ'αυτό της Χόλκραδ, που δεν ήταν μακριά.

Ο Σόλμορχ χτύπησε, με τη γροθιά του. «Χόλκραδ! Χόλκραδ! Άνοιξέ μου! Είναι ανάγκη!» Καμια απάντηση δεν πήρε. Συνέχισε να χτυπά. «Χόλκραδ! Είναι ανάγκη!»

Ο Μάνκιν, εν τω μεταξύ, άρχισε κι αυτός να χτυπά την πόρτα του δωματίου του Μπάχτον. Αλλά ούτε απο κεί ερχόταν απάντηση.

«Τι είναι τούτο;» Η Τάθβιλ έδειξε ένα κομμάτι χαρτί στο κατώφλι του δωματίου της μάγισσας.

Ο Σόλμορχ έσκυψε και το σήκωσε. Η Βαρονέσα και ο Μάνκιν κοίταζαν πάνω απ' τον ώμο του, για να δουν τι έγραφε.

Πηγαίνουμε στην Μάρβαθ. Υποπτευόμαστε πως εκεί βρίσκεται η πραγματική πηγή του κακού, η οποία, μάλλον, είναι ο Πόνκιμ, ο βασιλικός διπλωμάτης. Μην προσπαθήσετε να μας ακολουθήσετε.

Χόλκραδ, Μπάχτον

«Ανάθεμα τα Πνεύματα!...» έκανε ο ευγενής. «Ανάθεμα τα Πνεύματα!...»

«Μη βρίξεις,» τον μάλωσε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ στράφηκε να την κοιτάξει –αυτήν και τον Μάνκιν. «Συνειδητοποιείτε τι πάνε να κάνουν; Θα μπλέξουν άσχημα. Εγώ, προσωπικά, δεν είμαι τόσο σίγουρος ότι ο Πόνκιμ—»

«Είναι πολύ πιθανό να είναι αυτός,» τόνισε η Βαρονέσα. «Ξεχνάς ότι εκείνος φρόντισε να χαθεί το μήνυμα που ερχόταν στη Βαρονία μου;»

«Όχι, Τάθβιλ,» είπε ο Σόλμορχ, «δεν το ξεχνάω. Και άφησέ με να τελειώσω. Έλεγα πως, προσωπικά, δεν είμαι σίγουρος ότι ο Πόνκιμ είναι η... ρίζα όλου του κακού. Πάντως,» πρόσθεσε, γρήγορα, προτού μιλήσει η καστανομάλλα γυναίκα, «ακόμα κι αν, όντως, είναι, η Χόλκραδ κι ο Μπάχτον θα μπλέξουν άσχημα, γιατί ο

βασιλικός διπλωμάτης δε θα τους αφήσει έτσι εύκολα να τον αποκαλύψουν.»

«Εμείς, όμως, τώρα, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι'αυτούς,» είπε η Τάθβιλ. «Και καλύτερα να τρέξουμε να βρούμε τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους.» Στράφηκε στον αρχηγό της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ. «Μάνκιν, πού μπορεί να πήγαν;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του. «Βαρονέσα μου, πού να το ξέρω αυτό;» Πήρε μια βαθιά ανάσα, σκεπτικός. «Όμως, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχουν φύγει απ'το κάστρο σου. Γιατί, αν δε με γελά η μνήμη μου, ήθελαν να επιστρέψουν στο Αργκανθικ. Πιθανώς να μην μας ξαναενοχλήσουν, να μην τους ξαναδούμε ποτέ...»

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Αλλά, αμφιβάλλω,» πρόσθεσε, κατηγορηματικά. «Και προτείνω να ερευνήσουμε το κάστρο.»

«Όπως επιθυμείς, Βαρονέσα μου,» είπε ο Μάνκιν.

Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. «Να δούμε τι θα καταφέρουμε έτσι...» Πρότεινε το χέρι του. «Μετά από σας...»

** ** *

Καβαλάρηδες έφευγαν από την Όρφαλχ. Και πρώτος ίππευε ένας άντρας με μαύρη κάπα και κουκούλα. Οι υπόλοιποι ήταν οπλισμένοι, σαν στρατιώτες.

Αυτή την εικόνα έδειχνε ο καθρέφτης του Πόνκιμ.

Ο διπλωμάτης σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ενώ ήταν συνοφρυωμένος. «Φάλμαριν... Ο Κράντμον έχει δίκιο για σένα. Είσαι επικίνδυνος. Πολύ επικίνδυνος. Και σαφώς πιο δυνατός από τον μαθητευόμενο Τλάφαρ.» Έτριψε το σαγόνι του. «Πρέπει να σε κάνω να... παραμερίσεις. Δε χρειάζομαι ενοχλητικά έντομα στην πλάτη μου.» Στένεψε τα μάτια του. «Και έχω πολλά, τον τελευταίο καιρό.»

Το μυαλό του πήγε στη Σαντέ'ενθιν, την αρχιέρεια του Πύργου του Φιδιού, στη Ζίρκεφ. Τα νέα που του είχε φέρει, κάποιες μέρες πριν,

ήταν πλέον ανησυχητικά. Η μηχανή της αναγέννησης του Μάργκανθελ είχε καταστραφεί –ο Φάλμαριν την είχε καταστρέψει–, και, τώρα, ένας τρελαμένος μισός-Θεός πλανιόταν στον Άρμπεναρκ. Είχε συγκεντρώσει τους στρατούς της Μάγκραθμελ της Νότιας Γης και επιτιθόταν στο Βασίλειο της Ζίρκεφ.

Ο Πόνκιμ έσφιξε τα δόντια του. Τα πράγματα δεν υποτίθεται πως θα πήγαιναν έτσι! Αν το έλεγε αυτό στον Αφέντη, εκείνος θα εξοργιζόταν, μόλις το άκουγε. Όμως έπρεπε να του το πει, όταν θα ερχόταν στην Μάρβαθ· έπρεπε να τον ενημερώσει. Να τον πληροφορήσει ότι δε θα μπορούσε, πλέον, να έχει πρόσβαση στη θεϊκή ενέργεια του Μάργκανθελ, μέσω της μηχανής των δαιμονανθρώπων. Και, μετά, τι θα γινόταν; Αλλιώς ήταν σχεδιασμένα όλα.

Δε μπορεί, ο Αφέντης θα έβρισκε κάποια λύση... Θα έβρισκε κάποια λύση... Θα συζητούσαν μαζί το θέμα, μόλις ερχόταν στην πρωτεύουσα. Προς το παρόν, ο Πόνκιμ έπρεπε να ασχοληθεί με τους πιο άμεσους κινδύνους. Όπως τον Φάλμαριν. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν γνώριζε, φυσικά, ποιος ήταν ο προδότης μέσα στο Βασίλειο, όμως έμοιαζε αποφασισμένος να τον βρει.

Ο Πόνκιμ χαμογέλασε, σατανικά. Δε θα κατάφερνε ποτέ να φτάσει ως τον Πύργο του Φτερού. Θα φρόντιζε γι'αυτό προσωπικά. Μαγκραθμέλιοι υπήρχαν παντού στο Σαραόλν, και βρίσκονταν όλοι κάτω απ' τις διαταγές του.

** ** *

«Γιατί δεν θέλεις να πάμε, πρώτα, στην πρωτεύουσα, Φάλμαριν;» ρώτησε ο Μέρθναρ, καθώς κάλπαζαν.

«Γιατί είναι πιο σημαντικό να πάω, γρήγορα, στον Πύργο του Φτερού, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός, πάνω στ'άλογό του. «Πολύ πιο σημαντικό.»

Οι Σαραολνιανοί στρατιώτες ακολουθούσαν τους δύο άντρες που ίππευαν πρώτοι. Οι οπλές των αλόγων τους αντηχούσαν πάνω στον λιθόστρωτο δρόμο.

«Τι θα βρεις εκεί;» θέλησε να μάθει ο Μέρθναρ.

«Τον Κύριο του Πύργου,» απάντησε ο Φάλμαριν.

«Και, λοιπόν; Τι μπορεί να κάνει αυτός;» έθεσε το ερώτημα ο πολεμιστής.

«Κύριε, είναι κάποια πράγματα για τα οποία απαγορεύεται να μιλάω,» δήλωσε ο Φάλμαριν. «Μην με πιέζετε να πω περισσότερα από όσα χρειάζεται. Το ότι λέω πως υπάρχει ανάγκη να πάμε στον Πύργο του Φτερού θα έπρεπε να είναι αρκετό για σας.»

«Είναι αρκετό, Φάλμαριν,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ. «Είναι αρκετό, όμως είμαι περίεργος.»

«Να μάθετε να συγκρατείτε την περιέργειά σας, κύριε,» ήταν το μόνο που είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

** ** *

Η Μάρνομ ξύπνησε από το εγερτήριο, ντυμένη με τη φολιδωτή της αρματωσιά. Οι στρατιώτες μέσα στο μεγάλο δωμάτιο σηκώνονταν απ' τις θέσεις τους, βιαστικά. Η πολεμίστρια τούς ακολούθησε, και, τελικά, βγήκε απ' το κάστρο της Βαρονέσσας Τάθβιλ. Ήταν αυγή, και ο Λούντρινχ φαινόταν να ξεμυτίζει πίσω από κάτι υψώματα, στ' ανατολικά.

Η Μάρνομ χασμουρήθηκε. Δεν είχε κοιμηθεί πολύ, ούτε καλά. Είχε αργήσει να την πάρει ο ύπνος, από τότε που την είχε ξυπνήσει ο Τόλριν, λέγοντάς της πως έπρεπε να μεταφέρει μήνυμα στον Δούκα της Χάργκοχ μες στο βράδυ. Και, ύστερα, έβλεπε όλο κάτι παράξενα όνειρα με Μαγκραθμέλιους και μαυροντυμένους ανθρώπους (αν ήταν, όντως, άνθρωποι, γιατί τα πρόσωπά τους δε φαίνονταν).

Πήγε κι εκείνη εκεί όπου συγκεντρωνόταν οι πολεμιστές του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, μπροστά στο οποίο

στεκόταν η Μπόρνεφ, η διοικήτριά του, με τα πορφυρά μαλλιά της να ανεμίζουν στον παγερό αέρα του πρωινού. Έκανε τόσο κρύο που η Μάρνομ νόμιζε ότι θα άρχιζε να χιονίζει σε λίγο. Σε κάποια στιγμή, το μάτι της πήρε μια σκιά σε κάτι αραιές φυλλωσιές, στα βόρεια –αριστερά της, δηλαδή. Βλεφάρισε. Την είχε, μήπως, φανταστεί, μετά από τόσα όνειρα που έβλεπε το βράδυ; Ίσως... Γιατί ποιος μπορεί να βρισκόταν εκεί; Σίγουρα, κανένας...

Κοίταξε τους άλλους στρατιώτες. Ήταν όλοι τους αγουροξυπνημένοι, και δεν έμοιαζαν να έχουν και μεγάλη διάθεση ν'αρχίσουν να προελαύνουν, ιδιαίτερα μετά από τόσο δρόμο που είχαν κάνει για να φτάσουν εδώ, από το Θόνμαρκ και τα δυτικά σύνορα. Είχαν περάσει μπόλικες μέρες από τότε. Κοντά ένας μήνας, υπολόγιζε η Μάρνομ, που είχε χάσει, πια, τη μέτρηση.

Χασμουρήθηκε, βάζοντας το χέρι μπροστά στο στόμα της, ενώ με τ'άλλο της χέρι κρατούσε την ασπίδα στο πλευρό της. Λες να μην ήταν της φαντασίας της η σκιά στα βόρεια; σκέφτηκε, ξαφνικά. Έριξε μια ματιά στο σύδεντρο όπου την είχε δει. Αλλά, τώρα, δε φαινόταν τίποτα εκεί. Της φαντασίας της ήταν, σίγουρα...

** ** *

Η Δήνκα βγήκε από το κάστρο της Τάθβιλ πάνω στ'άλογό της, ντυμένη με τη φολιδωτή της αρματωσιά, το κράνος της, που το έζωνε ένα χρυσό στεφάνι, και την βαριά της κάπα. *Μα τι βαριές που είναι οι πανοπλίες, τέλος πάντων!* συλλογιόταν, μουγκρίζοντας εντός της. *Πώς τις φορά ο Βένγκριλ;*

Πλάι της ερχόταν ο σημαιοφόρος του στρατού και ο Έντρηλ, φορώντας την αρθρωτή του αρματωσιά και μια κάπα. Κι οι δυο τους ήταν έφιπποι. Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* ανησυχούσε πολύ γι'αυτό που επρόκειτο να συμβεί: για την προέλαση, δηλαδή, του Σαραολνιανού στρατού στα σύνορα του Αργκανθικ. Δεν έπρεπε να αρχίσει πόλεμος. Όμως, όσο σκεφτόταν ότι οι Αργκανθικιανοί

ήταν που είχαν απαγάγει την Έρμελ... Συμπαθούσε την κοπέλα· κάποτε, μάλιστα, της είχε προτείνει να τον παντρευτεί. Ύστερα, η Μπόρνεφ τον είχε πείσει πως η Πριγκίπισσα δεν ήταν ακόμα έτοιμη για γάμο, και είχε παραμερίσει τα συναισθήματά του γι' αυτήν. Αλλά ποτέ δεν την είχε ξεχάσει. Τέλος πάντων, δεν ήταν, τώρα, ώρα να συλλογιέται τέτοια.

Αυτός, η Βασίλισσα Δήνκα του Σαραόλν και ο σημαιοφόρος σταμάτησαν τ'άτια τους μπροστά απ'τον συγκεντρωμένο στρατό, ο οποίος αριθμούσε τριάντα-τρεις χιλιάδες πολεμιστές, μαζί μ'αυτούς της Βαρονέσας Τάθβιλ. Μια, πραγματικά, αξιοσημείωτη δύναμη, έκρινε ο Έντρηλ.

«Με την προσταγή σας, Μεγαλειοτάτη,» είπε στην σύζυγο του Βένγκριλ, περιμένοντας να κάνει νόημα στη στρατιά, για να ξεκινήσει να προελαύνει.

Τότε, τρεις καβαλάρηδες φάνηκαν να έρχονται, καλπάζοντας, από το κάστρο. Ήταν η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ και ο Μάνκιν.

Η Δήνκα συνοφρυώθηκε, θυμωμένη. «Τι θέλουν αυτοί εδώ;»

Η Βαρονέσα και οι δυο άντρες σταμάτησαν τ'άτια τους μπροστά στη Βασίλισσα και το Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε εκείνη, με οξύ ύφος.

«Θα έρθουμε μαζί σας, Μεγαλειοτάτη,» δήλωσε ο ευγενής.

«Γιατί, Σόλμορχ; Είπα ότι σας χρειάζομαι;» αποκρίθηκε η Δήνκα.

«Σας προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας,» εξήγησε εκείνος, με μια μικρή υπόκλιση, καθώς καθόταν πάνω στη σέλα του αλόγου του. «Τις δέχεστε, Βασίλισσά μου; Δεν πιστεύετε, ασφαλώς, ότι θα σας προξενήσουμε προβλήματα...; Ερχόμαστε μονάχα γιατί νοιαζόμαστε για την Πριγκίπισσα Έρμελ.» *Αχ! και δε συνήθιζα να λέω ψέματα,* συλλογίστηκε ο Σόλμορχ. *Αλλά –τι να κάνουμε;– οι περιστάσεις, τώρα, το απαιτούν. Αν αφήσουμε τη Δήνκα να διαπραγματευτεί μόνη με τους άρχοντες του Άργκανθικ –και τον Βασιλιά–, πιθανώς να έχουμε πόλεμο. Και ο πόλεμος δε φέρνει τίποτα, παρά καταστροφή. Ο*

ευγενής το ήξερε τούτο πολύ καλά: Είχε χάσει τον πατέρα του στον πόλεμο· και η μητέρα του είχε πεθάνει απ' τη θλίψη της.

Η Βασίλισσα του Σαραόλν τον κοίταξε, συνοφρυωμένη.

Πες ναι, μεθυσμένη σκύλα, μούγκρισε από μέσα της η Τάθβιλ, μη μιλώντας, όπως της είχε προτείνει ο Σόλμορχ. Ο ευγενής είχε πει ότι εκείνος θα έκανε τις... διαπραγματεύσεις με τη Δήνκα, γιατί την ήξερε από παλιά και ήταν, λέει, πιο καλός στα λόγια. *Ας τα θαλασρώσει, και θα τον περιποιηθώ μετά!* σκέφτηκε η Βαρονέσα.

«Εντάξει, Σόλμορχ,» είπε η Βασίλισσα. «Ελάτε.»

«Ευχαριστούμε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Το ήξερα πως θα κατανοούσατε πόσο ανησυχούμε για την Πριγκίπισσα Έρμελ.»

Γλείφτη! τον έβρισε, σιωπηρά, η Τάθβιλ. *Όμως τα κατάφερε, πάλι...*

«Όχι όσο ανησυχώ εγώ γι' αυτήν, Σόλμορχ,» αποκρίθηκε η Δήνκα, και τα μάτια της φάνηκαν να δακρύζουν. Ύστερα, ατσάλωσε τον εαυτό της, και είπε: «Θα κάνω το παν, για να την πάρω από τους Αργκανθικιανούς! Δε θα τους αφήσω να μ' εκβιάσουν με την ίδια μου την κόρη!»

«Καταλαβαίνω, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Πίστεψτέ με, καταλαβαίνω.» Και, τώρα, δεν έλεγε ψέματα. Θυμήθηκε πώς είχε νιώσει εκείνος, όταν έχασε τον πατέρα και τη μητέρα του.

Η Δήνκα στράφηκε στον Έντρηλ. «Ξεκινάμε.»

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* έκανε νόημα στον στρατό πίσω τους, και άρχισαν να προελαύνουν, πηγαίνοντας προς τον εγκαταλειμμένο δρόμο της Βαρονίας.

Ο Σόλμορχ μειδίασε, γιατί ήξερε κάτι για τον δρόμο που κανείς τους δεν γνώριζε· κάτι που του είχε πει ένας παραμυθάς, ο οποίος ονομαζόταν Ίμπνιφορ. Φυσικά, αυτό δε θα ήταν παρά μια μικρή καθυστέρηση στον πόλεμο που πιθανώς να γινόταν.

Αλλά εκείνο που, τώρα, ανησυχούσε περισσότερο τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ ήταν ότι, παρότι ο ίδιος, η Τάθβιλ και ο Μάνκιν

είχαν ψάξει ένα μεγάλο μέρος του κάστρου, δεν είχαν εντοπίσει τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους.

Πού μπορεί να βρισκόταν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Μήνυμα για το Δούκα Σάλβινρ

Ο Τόλριν κάλπαζε όλο το προηγούμενο βράδυ, τυλιγμένος στην πράσινη του κάπα, με την κουκούλα του στο κεφάλι. Είχε διασχίσει την ορεινή Βαρονία της Τάθβιλ, με τα απότομα υψώματα και χαμηλώματα, και κατευθυνόταν στην Χάργκοχ, την πόλη όπου κατοικούσε ο Δούκας Σάλβινρ. Το κρύο τον είχε περονιάσει, αλλά ο άντρας είχε συνηθίσει να αντεπεξέρχεται σ' αυτό. Άλλωστε αγγελιαφόρος ήταν, και πήγαινε όπου τον έστελναν, όσο ζέστη ή παγωνιά κι αν έκανε.

Τώρα είχε σταματήσει πάνω σ' έναν χαμηλό λόφο, για να ξεκουράσει τ' άτι του, το οποίο είχε λαχανιάσει από τον ολονύχτιο καλπασμό. Το είχε δέσει στον κορμό ενός δέντρου, και το είχε αφήσει να φάει χορτάρι και να κοιμηθεί. Ο ίδιος είχε καθίσει σ' ένα βράχο αντίκρυ, με την πλάτη του στον κορμό ενός άλλου δέντρου. Η κάπα του τον κουκούλωνε έτσι που δεν φαινονταν χέρια ή πόδια. Έμοιαζε με φάντασμα στο γκριζό φως του πρωινού, καθώς ο Λούντρινχ ανέτελλε. Λαγοκοιμόταν, όμως δεν έπαυε να είναι σε ετοιμότητα. Τα χρόνια του ως αγγελιαφόρος τον είχαν μάθει να είναι πάντα σε επιφυλακή. Γιατί εκεί όπου γύριζε ποτέ δεν ήξερε αν θα συναντήσει ληστές. Αλλά οι Μαγκραθμέλιοι ουδέποτε ήταν στον κατάλογο των πιθανών κινδύνων της υπαίθρου. Τώρα, όμως, μ' όσα

είχε ακούσει τον τελευταίο καιρό, είχαν προστεθεί σ'αυτό τον κατάλογο.

Ωστόσο τούτα δεν τον ανησυχούσαν τόσο, όσο ο πόλεμος που μπορεί να ξέσπαγε ανάμεσα στο Σαραόλν και στο Άργκανθικ. Το σχέδιο της Βασίλισσας ήταν παρατραβηγμένο. Ακόμα κι αν οι Αργκανθικιανοί είχαν, τελικά, απαγάγει την Πριγκίπισσα, έπρεπε κάπως αλλιώς να διαπραγματευτεί μαζί τους...

Επιπλέον, ο Τόλριν δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται πως η Μάρνομ βρισκόταν, τώρα, με τη στρατιά που πήγαινε στα σύνορα του γειτονικού Βασιλείου. Καλύτερα να είχε μείνει πίσω στο Θόνμαρκ· αλλά θα ήταν τότε, όντως, καλύτερα; Γιατί έξω απο κεί Μαγκραθμέλιοι συνάζονταν. Όμως δεν επιτίθονταν. Ή, τουλάχιστον, δεν είχαν επιτεθεί ακόμα. Αλλά, επίσης, δεν ήταν βέβαιο ότι πόλεμος θα πυροδοτείτο ανάμεσα στο Σαραόλν και το Άργκανθικ· πιθανώς να βρισκόταν μια άλλη λύση.

Πολλή αβεβαιότητα! Αυτό είναι το πρόβλημα, συμπέρανε ο αγγελιαφόρος.

Ύστερα, τ'αφτιά του έπιασαν έναν λεπτό ήχο: Το σπάσιμο ενός κλαριού κάτω από μια μπότα. Έστρεψε το κουκουλοφόρο του κεφάλι και αντίκρισε μια σκιά, πίσω απ'τον κορμό ενός άφυλλου δέντρου. Το χέρι του Τόλριν πήγε στη λαβή του σπαθιού μέσα στην κάπα του.

Έλα έξω, ληστή... σφύριξε εντός του ο άντρας. Ή, μήπως, είσαι Μαγκραθμέλιος;...

Σηκώθηκε, αργά, όρθιος, για να δει την αντίδραση εκείνου που τον παρακολουθούσε. Και η αντίδρασή ήταν πολύ γρήγορη. Κάποιος, τυλιγμένος σε κάπα, όπως εκείνον, πετάχτηκε απ'την κρυψώνα του, πίσω απ'τον κορμό, ξεθηκαρώνοντας δυο κοντόσπαθα, με μια σταυροειδής κίνηση. Η κουκούλα του έπεσε στους ώμους, και το πρόσωπο μιας δαιμονογυναίκας φανερώθηκε. Τα μαλλιά της ήταν μοβ, με μαύρες λωρίδες, τα μάτια της χρυσαφένια και γαλάζια, και

τα σφιγμένα δόντια της πιο μυτερά και κοφτερά από αυτά ενός ανθρώπου.

Ο Τόλριν πισωπάτησε, τραβώντας το σπαθί του και κρατώντας το με τις δύο γροθιές.

«Ταξιδεύεις μόνος;...» σφύριξε η Μαγκραθμέλια, στριφογυρίζοντας τα δύο κοντόσπαθα στα χέρια της. «Τούτος είναι επικίνδυνος τόπος.»

«Δεν ήταν, μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο Τόλριν, κοιτώντας, προσεκτικά, τη δαιμονογυνάικα. «Δεν ήταν, τουλάχιστον, μέχρι που εσείς οι δαιμονισμένοι ήρθατε εδώ.»

Η Μαγκραθμέλια γέλασε, εωσφορικά. «Μ'αρέσει περισσότερο να σκοτώνω γενναίους ανθρώπους· γιατί, καθώς οι γενναίοι άνθρωποι χάνονται, το καταραμένο σας Βασίλειο αποδυναμώνεται —ό,τι πρέπει για την άφιξη του Μεγάλου Αφέντη!

»Νρρααααρρρ!» Χίμησε καταπάνω στον αγγελιαφόρο· το ένα της κοντόσπαθο πήγε προς το κεφάλι του, και τ'άλλο προς την κοιλιά του.

Ο Τόλριν πήδησε πίσω, αποφεύγοντας το πρώτο χτύπημα κι αποκρούοντας το δεύτερο. Το ξίφος του κατέβηκε από πάνω δεξιά προς κάτω αριστερά, καθώς το βαστούσε με τα δυο χέρια. Η δαιμονογυναίκα σταύρωσε τα λεπίδια της στον αέρα και το σταμάτησε. Κλότσησε τον αγγελιαφόρο στο στομάχι και, όπως εκείνος πισωπάτησε, τον ξανακλότσησε, τώρα στο σαγόνι, σφωριάζοντας τον κάτω. Ο Τόλριν κράτησε το σπαθί στο δεξί του χέρι, και κύλησε στο πλάι, καθώς τα όπλα της Μαγκραθμέλιας κατέβαιναν να λιανίσουν τη σάρκα του.

Σηκώθηκε όρθιος, για να τη δει να προσαρμόζει έναν μεγάλο, μεταλλικό κρίκο στο ένα της κοντόσπαθο, ενώ το άλλο το είχε πετάξει στο έδαφος.

Τι κάνει; απόρησε. Αλλά δεν καθυστέρησε καθόλου: πάραυτα, της χίμησε. Εκείνη έσκυψε κάτω απ' τη λάμα του και, ύστερα, πετάχτηκε παραδίπλα. Τώρα, είχε πια βάλει τον μεταλλικό κρίκο στο όπλο της

ο Τόλριν έσπρωχνε τη λάμα ακόμα βαθύτερα. Αίμα ανάβλυσε απ' το στόμα της και πέθανε.

Ο αγγελιαφόρος σηκώθηκε όρθιος, αφήνοντας το όπλο καρφωμένο στο σώμα της Μαγκραθμέλιας. Σήκωσε το σπαθί του απ' το έδαφος και το θηκάρωσε. Κοίταξε, βιαστικά, γύρωθέ του, μην τυχόν βρισκόταν εκεί κανένας άλλος εχθρός. Αλλά όχι, δεν ήταν κανείς. Εξάλλου, αν ήταν δαιμονάνθρωποι, δε θα είχαν έρθει να βοηθήσουν τη συντρόφισσά τους;

Ο Τόλριν πλησίασε το άλογό του, και το έλυσε απ' τον κορμό όπου τόχε δέσει. Δεν ήθελε να καθίσει περισσότερο εδώ.

Έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στη σκοτωμένη δαιμονογυναίκα. *Λες να ήταν απ' αυτές της Μαύρης Αυγής; αναρωτήθηκε. Ρίγησε. Αν ήταν, είμαι τυχερός που γλίτωσα ζωντανός...*

Καβάλησε το άτι του και ξεκίνησε, πάλι, να καλπάζει. Μετά από δυο-τρία χιλιόμετρα, υπολόγιζε να ανταμώσει τον δρόμο που οδηγούσε στην Χάργκοχ. Εκεί οι πιθανότητες ήταν πολύ μικρότερες να απαντήσει Μαγκραθμέλιους.

Πώς είχε καταντήσει έτσι, τέλος πάντων, το Σαραόλν;...

** ** *

Το κρύο ήταν δυνατό. Η Μάερνομ αισθανόταν τον παγερό αέρα να κάνει τα ξανθά μαλλιά που έβγαιναν απ' τις άκριες του κράνους της ν' ανεμίζουν. Η κάπα της της πρόσφερε λίγη ζεστασιά. Γιατί όλ' αυτά βρήκαν να γίνουν τούτη την εποχή; Δε μπορούσαν να είχαν γίνει Καλοκαίρι, για παράδειγμα;

Η πολεμίστρια αναστέναξε, καθώς βάδιζε μαζί με το πέμπτο τάγμα των *Αργυρών Σπαθιών*. Αναρωτιόταν πού να βρισκόταν, τώρα, ο Τόλριν. Αναμφίβολα, θα κατευθυνόταν προς τη Χάργκοχ, για να μεταφέρει το μήνυμα της Βαρονέσας Τάθβιλ στον Δούκα Σάλβινρ. Τι να πάθαινε στο δρόμο; Τίποτα. Αλλά... κυκλοφορούσαν,

τελευταία, κι εκείνες οι φήμες για Μαγκραθμέλιους μέσα στο Βασίλειο...

Μάερνομ, βγάλε αυτές τις ανοησίες απ'το μυαλό σου, είπε μια φωνή εντός της. Αποκλείεται να συναντήσει δαιμονανθρώπους.

Έριξε μια ματιά προς τα βόρεια, και... το μάτι της πήρε μια σκιά να κινείται. Βλεφάρισε. Δε μπορεί. Κάποιο ζώο θα ήταν... Εκτός κι αν κάποιος τους ακολουθούσε. Αλλά τι μπορεί να κάνει κάποιος σε έναν ολόκληρο στρατό; Και μάλιστα τόσο μεγάλο –τριάντα-τριών-χιλιάδων ανθρώπων; Τι μπορεί να κάνει ακόμα και μια συμμορία ληστών;

Όμως η Μάερνομ είχε, συνεχώς, εκείνο το κακό προαίσθημα

** ** *

Μεσημέρι πλησίαζε, και η ζέστη ήταν τρομερή στην χώρα της Νότιας Γης Ζίρκεφ. Ένα άλογο διέσχιζε την χορταριασμένη πεδιάδα, πηγαίνοντας προς μια πόλη με ξύλινα τείχη, η οποία φαινόταν στον ορίζοντα. Στη ράχη του κάθονταν δύο άνθρωποι: μπροστά μια μαυρομάλλα γυναίκα και πίσω της ένας άντρας με καστανόξανθα μαλλιά. Μέσα στο παντελόνι της πρώτης φαινόταν νάναι περασμένο ένα ξιφίδιο, αν έκρινε κανείς απ'τη λαβή που προεξείχε. Και στη ζώνη του δεύτερου κρεμόταν ένα κοντόσπαθο, καθώς κι ένα ξιφίδιο.

«Ωστε είσαι διοικήτρια στρατού στο Σαραόλν, ε;» είπε ο Όκ'φερν στην Ερία.

«Πάλι τα ίδια θα λέμε;» αναστέναξε εκείνη. «Όχι στρατού. Είμαι Διοικήτρια του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθίων*.»

«Καλά, καλά, όπως κι αν το ονομάζουν αυτό, τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο πρώην-πληροφοριοδότης της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού.

«Ξέρεις, έχει διαφορά το τάγμα απ'το στρατό,» τόνισε η Ερία.

«Εντάξει, με συγχωρείς!» έκανε ο Όκ'φερν. «Γράψε λάθος.»

«Γιατί ήσουν τόσο πρόθυμος να έρθεις μαζί μου, στο Σαραόλν;» θέλησε να μάθει η Ερία.

«Θάπρεπε, μήπως, να είμαι περισσότερο πρόθυμος να πάω στη ζούγκλα Βάργκοχ, με τη Νύχτα και τη Μάνζρα;» έθεσε το ερώτημα ο Όκ'φερν. Και κούνησε το κεφάλι του. «Δεν τρελάθηκα ακόμα, μα την Έρημο!... Επίσης, είναι και ο στρατός των Μαγκραθμέλιων που έρχεται...»

Η Ερία μειδίασε, ειρωνικά. «Έχεις την εντύπωση ότι στο Βασίλειό μου τα πράγματα θάναι πιο ήρεμα; Αν ο Πόνκιμ είναι προδότης και δαιμονόφιλος...» Ξεφύσησε. «Ελπίζω μόνο να προλάβω να ειδοποιήσω το Βασιλιά Βένγκριλ εγκαίρως, προτού αυτός ο απατεώνας προξενήσει κακό στο Σαραόλν.»

Ο Όκ'φερν δε μίλησε.

«Σ'απογοήτεψα;» ρώτησε η Ερία.

«Αρκεί να μη γίνεται κι εκεί πόλεμος με Μαγκραθμέλιους,» είπε εκείνος, σιγανά.

«Δεν πιστεύω τα πράγματα να έχουν φτάσει σε τέτοιο σημείο,» αποκρίθηκε η Ερία. Έδειξε μπροστά, την πόλη με τα ξύλινα τείχη. «Αυτή είναι η Βούσραλ;»

«Ναι,» απάντησε ο Όκ'φερν.

«Τι είδους πόλη είναι;»

«Επικίνδυνη.»

«Αυτό δε μου λέει τίποτα,» δήλωσε η Ερία. «Δεν ξέρεις τίποτ' άλλο γι' αυτήν;»

«Ξέρω πολλά πράγματα γι' αυτήν,» τόνισε ο Όκ'φερν, «τα περισσότερα όχι και τόσο ευχάριστα. Μπορώ, πάντως, να σου προτείνω να αποφύγουμε ένα συγκεκριμένο μέρος εκεί.»

«Ποιο;»

«Τα *Μαύρα Παιχνίδια*.»

«Πώς;»

«Τα *Μαύρα Παιχνίδια*. Το μαγαζί του Μάλ'ροβ. Πουλά δηλητήρια και άλλου είδους φίλτρα.»

Η Ερία σήκωσε τους ώμους της. «Ωραία, και γιατί να ήθελα ποτέ εγώ να πάω εκεί; Θα πήγαινα μόνο αν πουλούσε μπότες, γιατί, σίγουρα, χρειάζομαι ένα ζευγάρι.» Κοίταξε τα γυμνά της πόδια πάνω στους αναβατήρες.

«Δεν κατάλαβες. Ο Μάλ'ροβ, εκτός από καταστηματούχης, είναι και σύνδεσμος του Πορφυρού Αετού στην Βούσραλ,» εξήγησε ο Όκ'φερν, «της συντεχνίας που εγώ πρόδωσα, Ερία, συμμαχώντας με τη Μάνζρα και τη Νύχτα. Συνεπώς, είναι φυσικό να μη θέλω να με δει –να μη θέλω καν να ξέρει πως βρίσκομαι στην πόλη. Δε νομίζεις;»

Η πολεμίστρια έγεννε καταφατικά. «Έχεις δίκιο, Όκ'φερν. Από τα λίγα που γνωρίζω για τις οργανώσεις εδώ πέρα, μπορώ να κρίνω πως θα έχεις μελάδες.» Στράφηκε, απότομα, να τον αντικρίσει, πίσω της. «Και εύχομαι να μη μπλέξεις κι εμένα στους μελάδες σου! Πρέπει να φτάσω, γρήγορα, στο Σαραόλν, ξέρεις!»

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Όκ'φερν, παγερά. «Πιθανώς, ο Μάλ'ροβ να μην έχει μάθει ακόμα τι συνέβη.»

«Λες;»

«Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος. Αλλά υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα, εντάξει;»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Ερία. «Ας πάμε, τώρα, στην πόλη· έχω πεθάνει της πείνας.» Χτύπησε το άλογο, δυνατά, στα πλευρά, με τις φτέρνες της, κι εκείνο άρχισε να καλπάζει σαν δαιμονισμένο.

«Ερία –πιο σιγά!» φώναξε ο Όκ'φερν, καθώς κρατιόταν πάνω της.

Η Σαραολνιανή γέλασε, σφίγγοντας τα χαλινάρια στις γροθιές της.

«Δεν είναι αστείο!...» γρύλισε, μέσ'απ'τα δόντια του, ο καστανόξανθος άντρας.

** ** *

Δεν ζέστανε καθόλου ο καιρός το μεσημέρι, όπως περίμενε ο Τόλριν. Τουναντίον, χειρότερεψε. Μαύρα σύννεφα είχαν

συγκεντρωθεί στον ουρανό, και είχε αρχίσει να βρέχει –ευτυχώς, όχι πολύ δυνατά.

Μια ώρα αφότου ξεκίνησε η βροχή ήταν που ο αγγελιαφόρος μπήκε, καλπάζοντας, στην μεγάλη πόλη Χάργκοχ. Τα τείχη της ήταν ψηλά, και καμωμένα από ανθεκτική πέτρα. Μετά, την Μάρβαθ, τούτη ήταν η πιο ισχυρή πόλη. Πράγμα όχι παράλογο, άλλωστε, αφού ο Δούκας Σάλβινρ ήταν αδελφός του Βασιληά Βένγκριλ.

Ο κόσμος βρισκόταν στα σπίτια του, όπως ήταν αναμενόμενο, και οι στρατιώτες στην πύλη είχαν κουκούλες στα κεφάλια και κάτι μούρες μέχρι το πλακόστρωτο, που έπρεπε να κάνουν σκοπιά τούτη την ώρα.

Ο Τόλριν διέσχισε τους δρόμους της μεγαλούπολης, ενώ οι οπλές του αλόγου του πετούσαν νερό δεξιά κι αριστερά. Τελικά, έφτασε στην καγκελόπορτα του κήπου του παλατιού, ο οποίος ήταν ο δεύτερος σε ομορφιά, μετά τον κηπό του παλατιού του Βασιληά Βένγκριλ. Περιείχε κι αυτός εξωτικά δέντρα και ζώα. Μάλιστα, λεγόταν πως ο Σάλβινρ και ο Βένγκριλ, όταν ήταν Πρίγκιπες, είχαν περιπλανηθεί μαζί, πολλές φορές, βόρεια του Σαραόλν, και είχαν συγκεντρώσει απο κεί ζώα και πουλιά που δεν υπήρχαν στο Βασίλειο.

Τώρα, εκατέρωθεν της καγκελόπορτας στέκονταν ένας πολεμιστής και μια πολεμίστρια. Ήταν ντυμένοι με φολιδωτές πανοπλίες και κρατούσαν κοντάρια στο δεξί χέρι, ενώ στ'αριστερό ασπίδες με το έμβλημα του Δούκα: έναν γρύπα (το μυθικό πλάσμα που ήταν από τη μέση και πάνω αετός και από τη μέση και κάτω λέοντας, και θρυλείτο πως κατοικούσε βόρεια του Σαραόλν· ο αγγελιαφόρος δεν ήξερε αν αυτές οι φήμες ήταν αληθινές).

«Φέρω μήνυμα για τον Δούκα,» είπε ο Τόλριν στους φρουρούς, «ερχόμενος από την Βαρονία της Τάθβιλ, νότια απο δώ.»

«Πέρασε,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, κι αυτή κι ο συνάδελφός της του άνοιξαν την καγκελόπορτα.

«Οι στάβλοι είναι απο κεί,» έδειξε ο άντρας. «Δε θα δυσκολευτείς να τους βρεις.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Τόλριν, καθώς ξεπέζεψε κι έπαιρνε το ζώο του απ'τα γκέμια.

Μπήκε στον κήπο του Δούκα Σάλβινρ, αδελφού του Βασιληά Βένγκριλ, και, παρά τη βροχή, δεν μπορούσε να μην κοιτά γύρω του με θαυμασμό. Τα δέντρα που έβλεπε ήταν εξωτικά, και οι σκιές των ζώων που έπαιρνε το μάτι του παράξενες. Αν ο καιρός ήταν καλύτερος, σίγουρα θα μπορούσε να δει περισσότερα· τώρα, όλα τα πλάσματα είχαν φωλιάσει.

Έστριψε προς τα κει όπου του είχε δείξει ο φρουρός. Ήταν ένα λιθόστρωτο μονοπάτι, ανάμεσα σε ψηλά δέντρα με μαύρους κορμούς. Σ'αυτά τα δέντρα περισσότερο τον κορμό παρατηρούσες, παρά τα φυλλώματα, λες και, για κάποιο λόγο, ήταν πιο εντυπωσιακός· ο Τόλριν δεν μπορούσε να προσδιορίσει γιατί συνέβαινε τούτο, αλλά συνέβαινε.

Ξαφνικά, ατένισε μια σκοτεινή φιγούρα εμπρός του, κι έκανε, ενστικτωδώς, πίσω, ενώ το χέρι πήγε στο σπαθί του. Ήταν κάτι σαν... σκύλος, αλλά με λέπια, όμοια με του ψαριού. Είχε το κεφάλι του –μια ανάμιξη ανάμεσα σε ψάρι και σε σκύλο– υψωμένο και έμοιαζε να πίνει το νερό που έπεφτε απ'τον ουρανό (!).

Τι είδους πλάσμα είναι τούτο;... απόρησε ο Τόλριν. Και το προσπέρασε, προσεκτικά. Το άλογό του δεν φάνηκε να το φοβήθηκε, και ο σκύλος (;), ούτε για μια στιγμή, δε στράφηκε να κοιτάξει το άτι ή τον αφέντη του.

Ο αγγελιαφόρος είχε ξανάρθει, παλιότερα, στο παλάτι του Σάλβινρ, για να μεταφέρει μήνυμα –μπόλικες φορές, συγκεκριμένα–, αλλά ουδέποτε είχε τύχει να πέσει πάνω στο παράξενο ζώο.

Προχώρησε, και έφτασε στον στάβλο. Και εδώ είχε ξανάρθει. Και δεν χρειαζόταν, φυσικά, τις οδηγίες του φρουρού στην καγκελόπορτα, για να βρει το δρόμο του. Αφησε το άλογό του στον

σταβλίτη εκεί και βγήκε, για να πάει στην κεντρική είσοδο του παλατιού.

Διασχίζοντας τα λιθόστρωτα μονοπάτια, βρέθηκε μπροστά σε δυο οπλισμένους άντρες.

«Φέρω μήνυμα για το Δούκα,» τους είπε, «ερχόμενος από τη Βαρονία της Τάθβιλ, νότια.»

«Πέρασε, και άσε την κάπα σου στην κρεμάστρα αριστερά,» αποκρίθηκε ο ένας φύλακας.

«Σας ευχαριστώ, κύριε.»

Ο Τόλριν μπήκε στο παλάτι και άφησε την κάπα του στην ξύλινη κρεμάστρα αριστερά, όπως του είχε ζητήσει ο πολεμιστής. Τώρα, βρισκόταν σε έναν φαρδύ και μακρύ διάδρομο, στρωμένο με χαλί και φωτιζόμενο από λάμπες, γιατί λίγο φως έμπαινε απ' τα παράθυρα, λόγω του καιρού.

Εκείνη την ώρα μια κοπέλα, ντυμένη σαν υπηρέτρια, βγήκε από μια γαλαρία στα δεξιά. «Με συγχωρείς,» της είπε ο αγγελιαφόρος. «Μπορώ να σε ρωτήσω;»

Εκείνη στράφηκε στο μέρος του. «Ασφαλώς, κύριε. Τι θα επιθυμούσατε;»

«Φέρω ένα μήνυμα για τον Δούκα. Μήπως θα μπορούσες να με οδηγήσεις σ' αυτόν.»

«Ευχαρίστως, κύριε. Ακολουθήστε με.»

Και ξεκίνησε να βαδίζει. Ο Τόλριν προχώρησε πίσω της, και, τελικά, έφτασε σε μια ευρύχωρη τραπεζαρία, με πέτρινες κολόνες, πάνω στις οποίες υπήρχαν σκαλίσματα. Στο κέντρο βρισκόταν ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι, όπου κάθονταν έξι άνθρωποι. Ο αγγελιαφόρος τούς αναγνώριζε όλους, εκτός από μια γυναίκα, η οποία είχε μακριά, ξανθά μαλλιά, και μια μαύρη κορδέλα ήταν τυλιγμένη γύρω απ' το κεφάλι της· φορούσε μελανό παντελόνι και λευκή τουνίκα, και στη μέση της κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος.

Οι υπόλοιποι, που αναγνώριζε, ήταν ο Δούκας Σάλβινρ (ένας μελαχρινός, μουσάτος άντρας, ντυμένος με πορφυρό χιτώνα), η

γυναίκα του, Λάρκνα (μελαχρινή κι αυτή, και ντυμένη με πράσινο φόρεμα με ψηλό γιακά, που κάλυπτε το λαιμό της), ο πρώτος του γιος, Ρόλβικ (ένας νέος μετρίου αναστήματος, με μαύρα μαλλιά, μακριά ως τους ώμους, ο οποίος δεν έμοιαζε να είχε δει παραπάνω από είκοσι Χειμώνες, σίγουρα), ο δεύτερός του γιος, Τάνβαρ (μελαχρινός, με κοντά μαλλιά, έπρεπε να ήταν, περίπου, δεκαπέντε χρονών, απ'ότι υπολόγιζε ο Τόλριν), και ο Στρατηγός της πόλης, Μόρντον (ένας άντρας με πορφυρά, μακριά, σγουρά μαλλιά και γενιά· το ύφος του ήταν ολίγον τι βαρβαρικό).

Ο αγγελιαφόρος έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Δούκα μου. Φέρω μήνυμα απ'την Βαρονέσα Τάθβιλ.»

«Τόλριν! Πώς είσαι;» ρώτησε ο Σάλβινρ, χαμογελώντας, φανερά ευχαριστημένος που τον έβλεπε.

Ο αγγελιαφόρος πάντα εκπλησσόταν λίγο, όταν τον αναγνώριζαν οι διάφοροι άρχοντες, γιατί είχε την εντύπωση πως δεν του έδιναν και τόση σημασία και πως μόνο τα μηνύματά του τους ενδιέφεραν.

«Καλά, Δούκα μου,» απάντησε.

«Μπορώ να δω το μήνυμα;» ζήτησε ο Σάλβινρ.

«Αγάπη μου, είναι ανάγκη τώρα, στο τραπέζι;» είπε η Δούκισσα Λάρκνα.

«Ίσως να είναι σημαντικό,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Δώσε μου το μήνυμα, Τόλριν.»

Ο αγγελιαφόρος το έδωσε στον Δούκα, ο οποίος έσπασε τη σφραγίδα και το άνοιξε. Διάβασε, και η έκπληξη στο πρόσωπό του ήταν έκδηλη.

«Μα τα Πνεύματα!...» κούνησε το κεφάλι.

«Τι είναι, πατέρα;» ρώτησε ο Ρόλβικ, που μια μέρα θα γινόταν Δούκας της Χάργκοχ.

«Η Βαρονέσα Τάθβιλ στέλνει το μήνυμα εκ μέρους της Βασίλισσας. Λέει πως η Δήνκα έχει συγκεντρώσει έναν στρατό παραπάνω από τριάντα-χιλιάδες μαχητές και κατευθύνεται στα σύνορα του Άργκανθικ. Η Μεγαλειότητά προστάζει να της δώσουμε

τον μισό δικό μας στρατό, ο οποίος πρέπει να την συναντήσει στα σύνορα της Βαρονίας με το γειτονικό Βασίλειο.»

«Πρόκειται γι'αστείο, σίγουρα...» είπε η Δούκισσα Λάρκνα, με μάτια ορθάνοιχτα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ.

«Μα, γιατί η Δήνκα να κάνει ποτέ κάτι τέτοιο;» απόρησε η Λάρκνα. «Δεν έχουμε εχθρικές σχέσεις με το Άργκανθικ, τον τελευταίο καιρό!»

«Η Βαρονέσα γράφει πως η Βασίλισσα υποστηρίζει ότι Αργκανθικιανοί απήγαγαν την Έρμελ,» εξήγησε ο Σάλβινρ.

Αυτό έκανε πολλά μουρμουρητά να έρθουν απ' το τραπέζι.

Ο Δούκας στράφηκε στον αγγελιαφόρο. «Τόλριν, η ίδια η Τάθβιλ σού έδωσε τούτη την επιστολή;»

«Μάλιστα, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε εκείνος, που ήταν τόσο έκπληκτος όσο κι οι υπόλοιποι, αφού δεν ήξερε τι έγραφε το μήνυμα που μετέφερε. Η Βασίλισσα έμοιαζε να είχε τρελαθεί εντελώς.

«Τότε, δεν μπορεί να είναι πλαστή...» συμπέρανε ο Σάλβινρ, σκεπτικός. «Θα πάρω δέκα-χιλιάδες πολεμιστές και θα πάω στα σύνορα,» δήλωσε.

«Όχι, Σάλβινρ,» διαφώνησε η Λάρκνα. «Μείνε εδώ· στείλε τον Μόρντον και την Βάρθα.»

«Ευχαρίστως θα πάω, Δούκα μου,» είπε ο Στρατηγός.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε η γυναίκα που δεν γνώριζε ο Τόλριν.

«Θα συναντήσω τη Δήνκα ο ίδιος,» επέμεινε ο Σάλβινρ. «Πρέπει να μάθω ακριβώς τι συμβαίνει. Η όλη κατάσταση μού φαίνεται τελείως τρελή. Και... δεν πρέπει να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ – πάση θυσία. Ακόμα κι αν οι Αργκανθικιανοί κρατούν την Πριγκίπισσα Έρμελ. Θα βρούμε έναν άλλο τρόπο να τη βοηθήσουμε.

»Βάρθα, εσύ θα έρθεις μαζί μου, ως διοικήτρια των πολεμιστών μου. Εσύ, Μόρντον, θα μείνεις εδώ, στην πόλη, και θα είσαι υπεύθυνος, όσο θα λείπω.»

«Μάλιστα, Δούκα μου,» αποκρίθηκαν κι οι δυο τους.

«Πατέρα, θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Ρόλβικ. Αφού, μια μέρα, θα διοικούσε τη Χάργκοχ, έπρεπε από τώρα ν' αρχίσει να μαθαίνει –ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε εκείνος.

«Όχι, γιε μου. Εσύ κι ο Τάνβαρ θα μείνετε εδώ,» είπε, κατηγορηματικά, ο Σάλβινρ, «για να φροντίζετε τη μητέρα σας και να βοηθάτε τον Στρατηγό Μόρντον.»

Του Ρόλβικ δεν φάνηκε να του αρέσει και τόσο τούτο. «Είμαι αρκετά ικανός για να πολεμήσω, πατέρα!»

«Το ξέρω, Ρόλβικ,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Μ' έχεις κερδίσει παραπάνω από μία φορά στην ξιφομαχία. Όμως δεν πρόκειται να γίνει μάχη! Θα το αποτρέψω.

»Για λίγο έφυγε ο Βένγκριλ απ' το Βασίλειο, και...» Ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί απ' την κούπα του. «Σύντομα, θ' ανακαλύψω τι πραγματικά συμβαίνει.»

«Δούκα μου,» είπε ο Τόλριν, «θα μπορούσα να έρθω μαζί σας; Ίσως να χρειαστείτε έναν αγγελιαφόρο.»

Ο Σάλβινρ έγνεψε καταφατικά. «Ναι, Τόλριν. Έλα.

»Αλλά, για πες μου, τώρα, εσύ τι γνωρίζεις για την όλη υπόθεση;»

«Λίγα, Δούκα μου,» παραδέχτηκε ο αγγελιαφόρος. «Όσα γνωρίζετε κι εσείς, συγκεκριμένα. Εκτός, ίσως, από ένα πράγμα: Λέγεται ότι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι βρίσκονται μέσα στο Σαραόλν.»

«Σ' ευχαριστώ πολύ για την πληροφορία, Τόλριν,» είπε ο Σάλβινρ. «Σήμερα, θα ετοιμαστεί ο στρατός μου, και αύριο, με την αυγή, θα φύγουμε απ' τη Χάργκοχ. Μπορείς να μείνεις εδώ ως τότε.»

«Όπως επιθυμείτε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο αγγελιαφόρος. *Μακάρι να μην έχει γίνει τίποτα κακό, μέχρι να συναντήσουμε τη στρατιά της Βασίλισσας*, συλλογίστηκε. Δεν πίστευε, πραγματικά, ότι κάτι κακό θα γινόταν μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, όμως δε μπορούσε να μην ανησυχεί –ιδιαίτερα για τη Μάερνομ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Σύντομη διαμονή στη Βούσραλ

Η Ερία τράβηξε, απότομα, τα γκέμια του αλόγου της. Εκείνο σταμάτησε τον ταχύ καλπασμό του, καθώς σηκωνόταν στα πσινά του πόδια και κλοτσούσε τον αέρα, χρεμετίζοντας.

«Α!» Ο Όκ'φερν κρατήθηκε, γερά, απ'τη μέση της πολεμίστριας, για να μην πέσει, ενώ αυτή γελούσε. «Τρελάθηκες;» τη ρώτησε, ξέπνοος.

Η Ερία στράφηκε πίσω της, να τον κοιτάξει, χαμογελώντας. «Δε σ'αρέσει η ιππασία;»

«Το λες τούτο το πράγμα ιππασία;...» έκανε ο Όκ'φερν.

Η Ερία γέλασε, πάλι. «Ίσως στο Σαραόλν να είμαστε καλύτεροι καβαλάρηδες απ'ό,τι εσείς εδώ, στη Ζίρκεφ.»

Ο Όκ'φερν κατέβηκε απ'τη σέλα του αλόγου και προχώρησε προς την πύλη της Βούσραλ, η οποία ήταν, πια, εμπρός τους. Η Ερία κούνησε το κεφάλι, μειδιώντας, και τον ακολούθησε έφιππη. Οι φρουροί πάνω στα ξύλινα τείχη τούς ατένιζαν παραξενεμένοι.

Η πολεμίστρια παρατήρησε πως τα χτίρια εδώ ήταν, κυρίως, καμωμένα από ξύλο, και λίγα μόνο πέτρινα υπήρχαν, σε αντίθεση με τους Ξερότοπους, ανατολικά του ποταμού Χέρλεμ, όπου τα περισσότερα σπίτια ήταν χτισμένα από πέτρα. Ο Γκόρ'θλαμπ τής είχε μιλήσει γι'αυτά τα πράγματα, όταν ταξίδευαν οι δυο τους κι ο Κάλ'μλιρβ προς τα νότια της Ζίρκεφ και τη Μάοχμιν. Η Ερία συνοφρυώθηκε. Τι σκεφτόταν εκείνο τον ξυρισμένο ναυτικό; Δεν είχε ούτε καν συμφωνήσει μαζί της, όταν συζητούσαν με τη Νύχτα, τη Μάνζρα και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή· είχε πάρει το μέρος αυτών, παρότι το σχέδιό τους ήταν πολύ πιο παράλογο και παράτολμο απ'το δικό της.

Κοίταξε τον Όκ'φερν, ο οποίος βάδιζε μπροστά της, προχωρώντας ανάμεσα στον κόσμο, που δεν ήταν ιδιαίτερα πολύς εδώ –η Βούσραλ δεν είχε καμια σχέση με την πόλη-λιμάνι Γκόνμορχ. Ο καστανόξανθος άντρας δεν ήταν καθόλου αντιπαθητικός, συμπεράνε η Ερία. Και, απ'ό,τι είχε καταλάβει, η Μάνζρα δεν του είχε φερθεί και τόσο καλά. Όμως φυσικό ήταν, γιατί ποτέ της δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τις αρετές των αντρών, σε αντίθεση μ'εκείνη, βέβαια...

«Όκ'φερν,» του φώναξε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Εκείνος στράφηκε να την αντικρίσει. «Τι;» ρώτησε.

«Γιατί δεν έρχεσαι να καθίσεις στο άλογο;» ρώτησε η Ερία.

Ο Όκ'φερν σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Γιατί τρέχεις σαν τρελή!»

Η Ερία γέλασε. «Λες να τρέχω έτσι και μέσα στην πόλη;»

«Όχι, αλλά δεν το ρισκάρω,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, και συνέχισε το βάδισμά του.

Η Ερία σούφρωσε τα χείλη της. Δε μου ξεφεύγεις έτσι εύκολα, συλλογίστηκε. «Πού είναι η αγορά;» θέλησε να μάθει.

«Όχι μακριά απο δώ,» είπε ο Όκ'φερν.

Και την οδήγησε εκεί. Κάποιες σκηνές βρίσκονταν στον ανοιχτό χώρο και μαγαζιά ήταν τριγύρω. Μυρωδιές φαγητών έρχονταν από διάφορα σημεία, καθώς ο κόσμος συγκεντρωνόταν στα πανδοχεία, για να φάει και να ξεκουραστεί.

Η Ερία κατεύθυνε το άτι της προς έναν έμπορο που πουλούσε ρούχα και παπούτσια. Ο Όκ'φερν, όμως, έπιασε τα γκέμια του ζώου, σταματώντας το.

«Όχι,» είπε. «Οι πλανόδιοι έχουν υψηλότερες τιμές.»

«Ξέρεις κάποιον που έχει χαμηλές;» ρώτησε η πολεμίστρια.

Ο καστανόξανθος άντρας έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Έλα.»

Βαστώντας το ζώο της απ'τα χαλινάρια, την πήγε μπροστά σ'ένα ξύλινο χτίριο: τσαγκάρικο. Μέσα βρισκόταν ένας λιγνός, μελαχρινός άντρας, με ρυτιδιασμένο πρόσωπο και αραιά γένια.

«Τι θα θέλατε, αφέντες μου;» είπε.

Η Ερία κατέβηκε απ' τ' άτι της. «Ένα ζευγάρι μπότες.»

«Καθίστε εδώ, αφέντρα.» Ο άντρας έδειξε ένα χαμηλό, ξύλινο σκαμπό.

Η Σαραολνιανή έκανε όπως της είπε.

Ο τσαγκάρης έφερε δυο καφετιές, γυριστές μπότες, όχι ιδιαίτερα ψηλές. «Είναι τούτες εντάξει;»

«Να της δοκιμάσω;»

«Φυσικά. Φυσικά.» Τις της έδωσε.

Η Ερία φόρεσε τις μπότες. Τις βρήκε λιγάκι σφικτές, αλλά υπέθεσε πως αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι ήταν καινούργιες και δεν τις είχαν συνηθίσει τα πόδια της, γιατί δεν έμοιαζαν να τη δυσχεραίνουν στην κίνηση.

«Θα τις αγοράσω,» είπε. «Πόσο κάνουν;»

«Ένα χρυσό νόμισμα, αφέντρα μου.»

Η Σαραολνιανή τον πλήρωσε, και αυτή κι ο Όκ' φερν έφυγαν απ' το μαγαζί του. Η πολεμίστρια τραβούσε το άλογο πίσω της.

«Τι άλλα ξέρεις για τούτη την πόλη;» ρώτησε τον σύντροφό της.

«Γνωρίζω σχεδόν τα πάντα για την Βούσραλ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και, τώρα, αναμφίβολα, θα θέλεις να μάθεις πού έχει το καλύτερο και το φτηνότερο φαγητό, συγχρόνως...»

«Μετά,» διόρθωσε η Ερία. «Για την ώρα, θέλω ν' αγοράσω μια κάπα.»

«Κάπα. Μάλιστα. Έλα απο δώ.» Ο Όκ' φερν προχώρησε πρώτος. Και πήγε τη Σαραολνιανή σ' ένα σοκάκι. Στα δεξιά τους μπορούσαν να δουν μια ανοιχτή πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας βρίσκονταν ρούχα κρεμασμένα. Μέσα, σ' ένα στενό δωματιάκι, ήταν μια γυναίκα με σκούρα-καστανά μαλλιά, ντυμένη με μπλε φόρεμα. Έμοιαζε να μαζεύει τηνπραμάτεια της και νάναι έτοιμη να κλείσει.

«Τι θα θέλατε;» ρώτησε.

«Μια κάπα, για εμένα,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Σε τι χρώμα;»

Η πολεμίστρια ύψωσε τους ώμους της, μορφάζοντας. «Άσπρο.» Είχε ακούσει πως, όταν φοράς άσπρα, δε ζεσταίνεσαι και τόσο, σε αντίθεση με όταν φοράς μαύρα. Δεν ήξερε, όμως, αν πραγματικά ίσχυε αυτό. *Ίσως ο Όκ'φερν να γνωρίζει*, σκέφτηκε.

Η γυναίκα τής έδωσε μια λευκή κάπα. Δεν ήταν χοντρή, όπως εκείνες που είχαν στο Σαραόλν, όμως κατάλληλη για το κλίμα της Ζίρκεφ. «Τρία χρυσά νομίσματα.»

Η Ερία πλήρωσε, και έριξε το ένδυμα στους ώμους της.

«Είναι αλήθεια πως με τα άσπρα ζεσταίνεσαι λιγότερο;» ρώτησε τον Όκ'φερν, καθώς βάδιζαν μαζί, μέσα στην αγορά.

«Ναι,» απάντησε εκείνος.

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω.»

«Ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα;»

«Κανένα,» είπε ο Όκ'φερν. «Πρέπει να έχω αγαπημένο χρώμα;»

«Δε μπορεί, κάποιο χρώμα θα σου αρέσει περισσότερο...» Η Ερία τον κοίταξε απ' τις άκριες των ματιών της.

Ο Όκ'φερν γέλασε. «Δε μ'αρέσει κανένα περισσότερο από τ'άλλα,» επέμεινε. «Γιατί ρωτάς;» Στράφηκε να την κοιτάξει.

Η Ερία βλεφάρισε, υπομειδιώντας. «Έτσι, από περιέργεια.»

«Εσένα ποιο χρώμα σ'αρέσει;»

«Το χρώμα των μαλλιών σου.»

Ο Όκ'φερν τράβηξε μια τρίχα μπροστά στα μάτια του. «Αλήθεια; Δεν τόξερα ότι ήταν τόσο ωραίο;»

Η Ερία τον χτύπησε, με την παλάμη της, στα οπίσθια. «Πρόσεχε πού πας!»

«Τι!» Ο Όκ'φερν αναπήδησε, και παραμέρισε, για να περάσει μια άμαξα.

Η Ερία γέλασε. «Σου έσωσα τη ζωή,» είπε. «Τι κερδίζω;»

«Αυτό!» Ο Όκ'φερν την κοπάνησε, παιχνιδιάρικα, με τη γροθιά του, στο δεξί μπράτσο.

«Γιατί όχι αυτό;» Η Ερία πέρασε το χέρι της πίσω απ' το λαιμό του και τον φίλησε.

Ο Όκ'φερν χαμογέλασε, στραβά, προς τη δεξιά μεριά του προσώπου του. «Τόξερα ότι, τελικά, δε θα μπορούσες ν'αντισταθείς στη γοητεία μου,» είπε.

«Ωστε έτσι, ε;» Η Ερία τού έδωσε μια σπρωξιά και ξεκίνησε, πάλι, να βαδίζει, τραβώντας το άλογο πίσω της. «Πού έχει ένα καλό και φτηνό πανδοχείο, εδώ πέρα;» τον ρώτησε.

Ο Όκ'φερν ήρθε, γρήγορα, δίπλα της. «Άλλο ένα φιλί, και θα σου δείξω.»

Η Ερία τον φίλησε, γρήγορα, στα χείλη. «Δείξε μου, τώρα.»

«Δεν ήταν καλό φιλί,» παρατήρησε ο Όκ'φερν.

«Φιλί ήταν, παρ'όλ'αυτά,» αποκρίθηκε η Ερία. «Δείξε μου, τώρα· είπες ότι θα μου δείξεις.»

Ο Όκ'φερν αναστέναξε. «Απο δώ.»

Έστριψαν σε έναν αρκετά μεγάλο δρόμο, και, ύστερα, από, περίπου, διακόσια μέτρα, ο πρώην-πληροφοριοδότης της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού σταμάτησε μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα στα δεξιά, πάνω απ' την οποία κρεμόταν μια μεγάλη πινακίδα, που έγραφε: *Ο Πράσινος Χιτώνας*.

«Πήγαινε το άλογο στο στάβλο,» είπε στην Ερία.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά, και οδήγησε το ζώο σε ένα χτίριο δίπλα. Το έδωσε στον σταβλίτη εκεί –έναν χοντρό άντρα–, μαζί με ένα αργύριο. Έπειτα, η πολεμίστρια κι ο Όκ'φερν μπήκαν στον *Πράσινο Χιτώννα*.

Η τραπεζαρία ήταν τίγκα στους ανθρώπους. Μυρωδιές έρχονταν στα ρουθούνια της Ερία και του συντρόφου της, από φαγητά, από ταμπάκο, από καπνό που προερχόταν απ' την κουζίνα, κι από ιδρώτα.

«Βλέπεις κάνα άδειο τραπέζι;» ρώτησε η Σαραολνιανή.

Ο Όκ'φερν κατένευσε, με το κεφάλι. «Ναι.» Την πήρε απ' το χέρι και την οδήγησε σε ένα που βρισκόταν δίπλα στο σβηστό τζάκι. Η Ερία τού έσφιξε, προκλητικά, τον καρπό.

Κάθισαν αντικριστά, καθώς η πολεμίστρια έβγαζε το ξιφίδιο απ' το παντελόνι της και το ακουμπούσε στην επιφάνεια του τραπεζιού.

«Πρέπει να πάρεις ένα θηκάρι γι' αυτό,» της είπε ο Όκ'φερν.

«Ναι, υποθέτω,» απάντησε η Ερία. «Και ένα σπαθί, επίσης, μου χρειάζεται. Μπορεί να συναντήσουμε Μαγκραθμέλιους, ξέρεις, κατευθυνόμενοι βόρεια,» τόνισε.

Ο Όκ'φερν στράβωσε τη μούρη του. «Μη μου λες τέτοια...!»

«Είναι γεγονός, όμως,» αποκρίθηκε η Ερία. «Πιθανώς να έχουν κατακτήσει την Γκόνμορχ, όταν πάμε εκεί.»

Η μούρη του Όκ'φερν στράβωσε ακόμα περισσότερο.

«Μην ανησυχείς,» είπε η Ερία. «Έχω μια κάποια εμπειρία με τους δαιμονανθρώπους.»

«Έχεις πολεμήσει τέτοιους, ξανά;» τη ρώτησε ο άντρας.

«Κοίτα, δεν έχω μείνει καθόλου στα δυτικά σύνορα, όμως στην Μάρβαθ μαθαίνουμε πώς να αντιμετωπίζουμε τους Μαγκραθμέλιους, τι να περιμένουμε από δαύτους.»

«Αχά...» έκανε ο Όκ'φερν. «Και τι ακριβώς μαθαίνετε;»

Μια σερβιτόρα ήρθε, τότε, διακόπτοντάς τους. Ο καστανόξανθος άντρας παράγγειλε ψητή ποταμόσαυρα. Η Ερία μόρφασε, ακούγοντας τι θα ήταν το γεύμα τους, αλλά δεν μίλησε. Για να την ζητούσε εκείνος, σήμαινε πως δε θα ήταν και τόσο άσχημη γευστικώς.

«Λοιπόν, τι μαθαίνετε;» ρώτησε ο Όκ'φερν, μόλις η κοπέλα έφυγε.

«Ποια όπλα χρησιμοποιούν οι δαιμονάνθρωποι –ξέρεις, μιλάω για τις παράξενες συσκευές που κατασκευάζουν– και πώς να τ'αντιμετωπίζουμε,» εξήγησε η Ερία. «Πρέπει να είμαστε πάντα σε επιφυλακή στο Σαραόλν, αφού η Μάγκραθμελ βρίσκεται δυτικά μας. Αλλά κι εσείς έχετε τη Μάγκραθμελ της Νότιας Γης κοντά σας· πώς και δεν συμβαίνει το ίδιο και με σας;»

Ο Όκ'φερν ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχουμε εχθρικές σχέσεις μαζί τους...»

Η Ερία συνοφρυώθηκε. «Οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εχθρικές σχέσεις με όλους τους ανθρώπους,» είπε, κατηγορηματικά.

«Κοιτά... δεν κάνουν εμπόριο μαζί μας... όμως δεν επιτίθενται κιόλας...» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν.

«Οι δαιμονάνθρωποι είναι σατανικοί,» είπε η Ερία. «Κατάγονται από τους δαίμονες. Δεν το ξέρεις αυτό;»

Ο Όκ'φερν έγνεψε καταφατικά. «Το ξέρω. Αλλά είναι ένας θρύλος.»

Το φαγητό τους ήρθε, μαζί με μπίρες.

Η Ερία δεν του έδωσε σημασία. «Ο Φάλμαριν λέει πως είναι αλήθεια. Παλιά, υπήρχαν δαίμονες. Και υποστηρίζει πως ήταν τα πιο πανέμορφα και καλοσυνάτα πλάσματα στον κόσμο.»

Ο καστανόξανθος άντρας κάγχασε. «Δε νομίζω να τον έχουν πληροφορήσει καλά.»

«Όκ'φερν, δεν γνωρίζεις ούτε το ένα εκατοστό απ'αυτά που γνωρίζει ο Φάλμαριν,» του είπε η Ερία. «Οπότε, μην λες ότι δεν τον έχουν πληροφορήσει καλά.»

Ο Όκ'φερν στράφηκε στο φαγητό τους. Έκοψε ένα κομμάτι απ'την ψητή σαύρα και το έβαλε στο πιάτο του. Έφαγε μια μπουκιά. «Μμμμ!» έκανε. «Πάντα έχει καλή σαύρα εδώ.»

«Καλή σαύρα...;» μόρφασε η Ερία. Ύστερα, δοκίμασε. Ήταν γλυκιά. Ή κάτι της είχαν βάλει για να είναι έτσι, ή όλες οι σαύρες ήταν γλυκές από φυσικού τους. Στο Σαραόλν, πάντως, δεν έτρωγαν ερπετά.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Όκ'φερν. «Πώς σου φαίνεται;»

«Εντάξει,» έγνεψε η Ερία. «Ωραία είναι.» Ήπια μια γουλιά απ'την μπίρα της. «Και πεινάω κιόλας.»

«Πολύ;»

Η Ερία τον κοίταξε πάνω απ'το χείλος της κούπας της, προτού συνεχίσει το φαγητό της. «Έτσι μούρχεται να σε φάω ζωντανό...»

Ο Όκ'φερν είχε την εντύπωση πως υπήρχε κάποιο υπονοούμενο στα λόγια της.

Δεν άργησαν να τελειώσουν το μεσημεριανό τους. Και, τώρα, στον δίσκο μπροστά τους, καθώς και στα πιάτα τους, βρίσκονταν μόνο τα λεπτά κόκαλα της σαύρας σκορπισμένα. Οι κούπες τους ήταν άδειες.

«Σου άρεσε το μυαλό;» ρώτησε ο Όκ'φερν.

Η Ερία έβγαλε τις μπότες της απ'τα πόδια, χωρίς να χρησιμοποιήσει τα χέρια της. Σταύρωσε τους πήχεις εμπρός της, κάνοντας πίσω στην καρέκλα όπου καθόταν. «Καλό, αλλά μικρό.»

Ο Όκ'φερν μειδίασε πλατιά. «Γιαυτό οι ποταμόσαυρες δεν είναι πολύ έξυπνες και τις πιάνουν.»

Ο Ερία τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Εσύ ξέρεις να πιάνεις, σαύρες;»

«Όχι,» απάντησε ο Όκ'φερν. «Σου μοιάζω για ψαράς;»

«Μεγάλος,» είπε η Ερία.

Ο Όκ'φερν, πάλι, είχε την εντύπωση πως υπήρχε κάποιο υπονοούμενο στα λόγια της. Καθάρισε το λαιμό του. «Προφανώς, κάνεις λάθος,» αποκρίθηκε.

«Λες;» Η Ερία έτριψε το γυμνό της πόδι πάνω στο παντελόνι του, ανεβαίνοντας. Μόλις έφτασε στο γόνατό του, το χέρι του καστανόξανθου άντρα χώθηκε μέσα στο μπατζάκι του δικού της παντελονιού και έσφιξε την κνήμη της. «Έτσι φέρεσαι σ'ολες τις γυναίκες που συναντάς;» τον ρώτησε, σηκώνοντας ένα μαύρο φρύδι.

«Έτσι φέρεσαι εσύ σ'όλους τους άντρες;» αντέστρεψε την ερώτηση ο Όκ'φερν.

«Μόνο όταν τους βρίσκω συμπαθητικούς.» Τα δάχτυλα του ποδιού της Ερία έσφιξαν το γόνατό του.

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, χαϊδεύοντας την κνήμη της.

«Έχει ευρύχωρα κρεβάτια σ'ετούτο το πανδοχείο;» θέλησε να μάθει η Ερία. «Συνήθως, τα βρίσκω στενόχωρα...»

«Δε μου φαίνεσαι και τόσο χοντρή...» είπε ο Όκ'φερν.

Η Ερία στράβωσε τα χείλη της, υπομειδιώντας και κοιτώντας τον συνοφρυωμένη, συγχρόνως. «Χρειάζομαι χώρο για να κινούμαι...»

«Κλοτσάς στον ύπνο σου, δηλαδή;» ρώτησε ο Όκ'φερν, παίρνοντας μια αθώα έκφραση. Το πόδι της ακόμα δεν είχε αφήσει το γόνατό του, αλλά διαπίστωσε πως κι εκείνος, επίσης, δεν είχε αφήσει την κνήμη της.

«Θες να μάθεις;»

«Πολύ. Όμως θα έκανες κάτι τέτοιο στη φίλη σου; Νομίζω πως της αρέσω.»

«Σε ποια φίλη μου αναφέρεσαι;» απόρησε η Ερία, χαλαρώνοντας τα δάχτυλα του ποδιού της πάνω στο γόνατό του.

«Τη Μάνζρα.»

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια άρχισε να γελά, δυνατά, αφήνοντας εντελώς το γόνατό του και κατεβάζοντας το πόδι της πάνω στη μια της μπότα. Όταν σταμάτησε, τόνισε στον Όκ'φερν: «Φίλε μου, όπως είπες, νομίζεις πως της αρέσεις. Η Μάνζρα δεν ξέρει από άντρες.»

Ο Όκ'φερν σηκώθηκε απ' το τραπέζι.

«Πού πας;» ρώτησε η Ερία.

«Να γεμίσω την κούπα μου με μπίρα.»

«Γέμισε και τη δική μου.» Η Σαραολνιανή τού την έδωσε.

Σε λίγο, ο άντρας επέστρεψε απ' το μπαρ και με τις δυο γεμάτες.

Η Ερία ήπια μια μεγάλη γουλιιά απ' το ποτό της. «Η Μάνζρα δεν ξέρει από άντρες. Δεν έχει την... πείρα.»

«Κι εσύ έχεις την... πείρα;» είπε η Όκ'φερν, πίνοντας κι αυτός μια γουλιιά απ' την μπίρα του, αλλά πολύ μικρότερη.

«Αν αμφιβάλλεις, μπορείς πολύ εύκολα να μάθεις,» αποκρίθηκε η Ερία, ξανασφίγγοντας το γόνατό του, με τα δάχτυλα του ποδιού της.

«Θα μάθω,» δήλωσε ο Όκ'φερν, και σηκώθηκε όρθιος, αφήνοντας την κούπα του πάνω στο τραπέζι.

Η Ερία άρχισε, αμέσως, να βάζει τις μπότες της. «Τότε –τι περιμένεις;–, κλείσε δωμάτιο! Έχουμε περιθώριο ως τ' απόγευμα· μετά, πρέπει να φύγουμε από τούτη την πόλη.»

«Θα δούμε, λοιπόν, πόση... πείρα έχεις όταν βιάζεσαι,» είπε ο Όκ'φερν, λοξοκοιτώντας την.

Η Ερία τον κάρφωσε, με το βλέμμα της. Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός γέλασε, και πήγε να κλείσει δωμάτιο.

** ** *

Η Ερία ακούμπησε στον αγκώνα του αριστερού της χεριού, καθώς ανασηκωνόταν πάνω στο κρεβάτι, για να κοιτάξει τον Όκ'φερν στο πρόσωπο· τα μακριά, μαύρα μαλλιά της έπεφταν στον ώμο του, σαν μετάξι.

«Έχω πείρα;» τον ρώτησε, αφού τον φίλησε στα χείλη, χαϊδεύοντας το μάγουλό του.

Εκείνος κούνησε τον καρπό του αριστερού του χεριού στον αέρα.

«Μμχ...»

«Μουχ;» σουφρώσε τα φρύδια της η Ερία. «Τι σημαίνει *Μουχ*; Θα σε μάθω εγώ!» μούγκρισε, καρβαλώντας τον.

«Ξανά;» Εξεπλάγη ο Όκ'φερν.

Η Σαραολνιανή γάντζωσε τα δάχτυλά της πάνω στους ώμους του. «Ξανά και ξανά και ξανά και ξανά –και ξανά! Μέχρι να παραδεχτείς ότι έχω πείρα!» είπε, τραβώντας τα σκεπάσματα από πάνω τους, κι αρχίζοντας να τον πασπατεύει.

«Ερία! Πρόσεχε που βάζεις τα χέρια σου!

»Βοήθεια!» γέλασε. «Μια τρελή είναι στο δωμάτιό μου!...»

** ** *

Η Ερία κούμπωσε την τουνίκα της. «Σήκω, Όκ'φερν. Είναι ώρα να φύγουμε.»

Ο πρώην-πληροφοριοδότης του Πορφυρού Αετού τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Εσύ φταις που δε μπορώ να σηκωθώ...» μειδίασε.

Εκείνη ύψωσε τους ώμους. «Τι να κάνουμε; Άργησες να παραδεχτείς ότι έχω πείρα...» Έβαλε το παντελόνι της. «Σήκω,

τώρα, να ντυθείς. Αλλιώς θα φύγω χωρίς εσένα, και δε θα δεις ποτέ το Σαραόλν.»

«Αυτό είναι εκβιασμός...!» μούγκρισε ο Όκ'φερν, καθώς έβγαινε μέσα απ' τα σκεπάσματα του κρεβατιού.

Σύντομα, κι οι δυο φορούσαν τα ταξιδιωτικά τους ρούχα.

«Πρέπει ν' αγοράσω κι ένα σπαθί, προτού φύγουμε,» είπε η Ερία, καθώς εγκατέλειπαν το δωμάτιο και κατέβαιναν στην τραπεζαρία του *Πράσινου Χιτώνα*.

«Πάμε στην αγορά,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, καθώς χασμουριόταν.

«Μη χασμουριέσαι,» είπε, παιχνιδιάρικα, η Ερία. «κάνεις κακή εντύπωση στον κόσμο.»

«Λίγο με νοιάζει.»

Πήραν το άτι τους απ' το στάβλο και ξεκίνησαν να βαδίζουν. Έφτασαν στην αγορά, και η Σαραολνιανή γυναίκα πλησίασε την τέντα ενός εμπόρου όπλων.

«Ένα απ' αυτά τα σπαθιά.» Έδειξε, με το δεξί της χέρι.

«Α, αυτά!» έκανε ο έμπορος – ένας λιγνός, αλλά μυώδης άντρας, με ξανθά μαλλιά. «Πολύ καλή η επιλογή σας, κυρία. Πρέπει να ξέρετε να ξεχωρίζετε ατσάλι από ατσάλι.»

«Πόσο κάνει;» ρώτησε η Ερία, αγνοώντας τα σχόλιά του. Οιπραματευτάδες πάντα σε γέμιζαν με όμορφα λόγια, όταν ήθελαν ν' ανεβάσουν την τιμή.

«Σαράντα χρυσά νομίσματα, κυρία μου,» την πληροφόρησε.

«Πώς!» έκανε η Ερία. Είχε πενήντα όλα κι όλα πάνω της. «Ε... Έχεις τίποτα φτηνότερο;»

«Όπως επιθυμεί η κυρία,» απάντησε ο έμπορας. «Πάντως, σαράντα, γι' αυτό το ατσάλι, είναι πολύ καλή τιμή – πιστέψτε με, κυρία.»

«Σε πιστεύω, φίλε μου,» είπε εκείνη. «Όμως βρίσκομαι σε... οικονομική δυσχέρεια, τον τελευταίο καιρό.»

«Τότε, έχω τούτο το ξίφος για σας.» Ο έμπορος σήκωσε ένα σπαθί στο χέρι του. «Μόνο είκοσι-πέντε νομίσματα για την αφεντιά σας!

Αφού βρίσκεστε και σε οικονομική δυσχέρεια, εγώ δεν είμαι άνθρωπος που θα εκμεταλλευόμουν ποτέ μια τόσο όμορφη κυρία.»

Τι ψέμα πέφτει!... συλλογίστηκε ο Όκ'φερν, καθώς χασμουριόταν, πάλι. Κοίτα να δεις, ρε παιδί μου «πείρα» η Ερία. Και δεν της φαινόταν... και τόσο...

«Εντάξει,» είπε η Σαραολνιανή στον έμπορο. «Θα το πάρω.»

«Μάλιστα, καλή μου κυρία. Όπως αγαπάτε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ερία τον πλήρωσε και αγόρασε το σπαθί. Ύστερα, ζήτησε και μια ζώνη με δυο θηκάρια, ένα μικρό κι ένα μεγάλο, για να μπορεί να θηκαρώνει και το ξίφος που μόλις απέκτησε και το ξιφίδιο που της είχε δώσει η Μάνζρα.

«Έτοιμη,» είπε στον Όκ'φερν. «Είσαι μέσα για ιππασία στην πεδιάδα;»

«Ιππασία;» γούρλωσε τα μάτια του ο καστανόξανθος άντρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Σκιές

Οι ήλιοι του Άρμπεναρκ έγερναν ο ένας προς τη Δύση κι ο άλλος προς την Ανατολή, ρίχνοντας μεγάλες, μπερδεμένες σκιές στην Βαρονία της Τάθβιλ, κοντά στα σύνορα του Βασιλείου Σαραόλν με το Βασίλειο του Άργκανθικ. Η μεσημεριανή βροχή είχε, προ πολλού, σταματήσει. Ένας μεγάλος στρατός προέλαυνε μέσα στον «στοιχειωμένο» δρόμο της περιοχής. Τα όπλα και τα κράνη των πολεμιστών γυάλιζαν στο κοκκινωπό φως του Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ, οι οποίοι, σύντομα, θα χάνονταν απ' τον ουρανό, για να τους αντικαταστήσουν τα φεγγάρια.

Η Μάερνομ δεν είχε ξαναδεί σκοτεινές φιγούρες να τους ακολουθούν, οπότε υπέθετε πως, τελικά, κι εκείνες που είχε δει αρχικά ήταν της φαντασίας της. Τώρα, ευχόταν μόνο ο Τόλριν να ήταν καλά και να μην τον είχε βρει κανένας κίνδυνος, στο δρόμο του για τη Χάργκοχ. Κατά τ'άλλα, η ξανθιά πολεμίστρια συνέχιζε να βαδίζει μαζί με τους υπόλοιπους στρατιώτες του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, δίχως να μιλά.

Στην αρχή του στρατού βρίσκονταν, έφιπποι, η Βασίλισσα Δήνκα του Σαραόλν, ο Έντρηλ, Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, ο Σόλμορχ, γόνος της ευγενικής οικογένειας των Έχμελθ, ο Μάνκιν, αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ, και η Βαρονέσα Τάθβιλ.

«Δε μου μοιάζει να υπάρχει τίποτα το... στοιχειωμένο εδώ πέρα, Βαρονέσα,» παρατήρησε η Δήνκα, κοιτώντας γύρω της. «Έπρεπε να είχες φτιάξει τούτο το δρόμο. Ο στρατός μου δυσκολεύεται να βαδίζει εδώ.»

Η Τάθβιλ έσφιξε τα δόντια της. «Ο κόσμος, όμως, πιστεύει ότι ο δρόμος είναι στοιχειωμένος,» τόνισε. «Γιαυτό δε μπορούσα να βρω κι ανθρώπους να τον επισκευάσουν. Έστειλα μήνυμα στον Μεγαλειότατο, αλλά η απάντηση του... βασιλικού του διπλωμάτη ήταν αρνητική.»

Η Δήνκα στράφηκε να την κοιτάξει, με στενεμένα μάτια από θυμό. «Άλλη μια κακή λέξη για τον Πόνκιμ, Βαρονέσα, και δεν θα είσαι Βαρονέσα, πια!» σφύριξε.

Η Τάθβιλ γούρλωσε τα μάτια της, έκπληκτη, προς στιγμή. Απειλούσε τον τίτλο της; Τούτη η Βαρονία ήταν δικαιωματικά δική της! Ήταν της μητέρας της πριν απ'αυτήν, της Βαρονέσας Βόρτιγκ. Η Βασίλισσα δεν είχε κανένα δικαίωμα να το κάνει αυτό! Όμως η Τάθβιλ δε μίλησε.

Ο Σόλμορχ έριξε ένα βλέμμα σ'αυτήν κι ένα στην Δήνκα, σουφρώνοντας τα χείλη του σκεπτικά. Η σύζυγος του Βένγκριλ πάντα είχε τις παραξενιές της, αλλά ποτέ δεν ήταν έτσι... Είχε

αλλάξει. Ο χαμός της κόρης της έφταιγε, σίγουρα, καθώς κι όλη η γενικότερη αναστάτωση στο Σαραόλν.

Ο στρατός άρχισε να πλησιάζει μια ξύλινη γέφυρα: μια πεσμένη ξύλινη γέφυρα, που ήταν, παλιότερα, κατασκευασμένη για να περνούν οι ταξιδιώτες πάνω απ'τον ορμητικό ποταμό τούτης της περιοχής και να πηγαίνουν στο Άργκανθικ.

«Στάση!» φώναξε ο Έντρηλ, υψώνοντας το γαντοφορεμένο χέρι του. Στράφηκε στην Δήνκα. «Βασίλισσά μου, αυτή η γέφυρα είναι κατεστραμμένη.»

Ο Σόλμορχ μειδίασε, προσπαθώντας να το κρύψει. *Τελικά, ο Τιμπνιφορ, ο παραμυθάς, είχε δίκιο*, σκέφτηκε. *Όντως, η γέφυρα έπεσε, όταν φούσκωσε το ποτάμι...*

Η Δήνκα κοίταξε την Τάθβιλ, μ'ένα διαπεραστικό βλέμμα. «Βαρονέσα, τι σημαίνει τούτο; Γιατί η γέφυρα της Βαρονίας σου είναι γκρεμισμένη;»

«Δεν γνώριζα ότι ήταν γκρεμισμένη, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε, ελικοκρινά, εκείνη.

Η Δήνκα πήρε ένα απαιτητικό ύφος. «Δε θάπρεπε να γνωρίζεις, Βαρονέσα; Δική σου Βαρονία είναι άλλωστε –μέχρι στιγμής, τουλάχιστον. Έπρεπε να είχες μάθει ότι έπεσε η γέφυρα και να την είχες επιδιορθώσει!»

«Βασίλισσά μου –κανείς δεν πατά στον στοιχειωμένο δρόμο· πώς να—;»

«Πάψε μ'αυτές τις άθλιες δικαιολογίες σου, Βαρονέσα!» την έκοψε η Δήνκα. «Καθυστερείς το στρατό μου –το καταλαβαίνεις; Δεν είσαι άξια για να διοικείς μια βαρονία, απ'ό,τι φαίνεται!»

«Βασίλισσά μου, ποτέ δεν υπήρχε πρόβλημα στην Βαρονία μου!» ξέσπασε, ξαφνικά, η Τάθβιλ· τα μάτια της είχαν δακρύσει. «Τι να κάνω εγώ, αφού όλοι θεωρούσαν το δρόμο στοιχειωμένο; Και ο Μεγαλειότατος δε μου έδωσε τα απαραίτητα χρήματα για να τον επιδιορθώσω!»

Η Δήνκα τη χαστούκισε ανάστροφα, με το γαντοφορεμένο χέρι της. «Είσαι αυθάδης, Βαρονέσα!»

«Δήνκα –μα τα Πνεύματα!» παρενέβη ο Σόλμορχ. «Τι κάνεις; Δεν είσαι καλά!» Το τελευταίο δεν ήταν ερώτηση.

«Αψηφάς τη Βασίλισσά σου, Σόλμορχ;» απαίτησε εκείνη, σφίγγοντας τα χαλινάρια του αλόγου στις γροθιές της.

«Ποτέ δεν αψηφισα ούτε εσένα, ούτε τον Βένγκριλ!» τόνισε ο ευγενής. «Εκτός από μονάρχες μου, πάντα ήσασταν και καλοί μου φίλοι. Ελπίζω αυτό να παραμείνει έτσι.» Κοιτούσε την Δήνκα σα να την αντίκριζε για πρώτη φορά.

«Σόλμορχ...» είπε, αργά, η Βασίλισσα. «Αν ήσουν φίλος μου, θα με καταλάβαινες...» Και γύρισε απ'την άλλη, κάνοντας τ'άτι της να περπατήσει μερικά βήματα.

«Μεγαλειότητα, να προστάξω να κατασκηνώσουμε εδώ, μέχρι την αυγή;» ρώτησε ο Έντρηλ.

Εκείνη ένευσε καταφατικά. «Ναι, διοικητά. Πρέπει να σκεφτούμε προς τα πού θα πάμε, τώρα.»

** ** *

«Κατασκηνώσατε!» ακούστηκαν φωνές από τους διοικητές του στρατού.

«Ωρα για λίγη ανάπαυση,» είπε ο άντρας δίπλα στη Μάερνομ.

Η πολεμίστρια τον είχε γνωρίσει στο ταξίδι της από το Θόνμαρκ ως εδώ. Ονομαζόταν Κάλμορ, και καταγόταν από το Δουκάτο Γκέχβιν. Ήταν μετρίου αναστήματος και φεγγαροπρόσωπος, με μαύρα, μακριά μαλλιά, τα οποία, συνήθως, έδενε κοτσίδα πίσω απ'το κεφάλι.

Η ξανθιά γυναίκα έγενεψε καταφατικά.

Κάποιοι άρχισαν να στήνουν σκηνές και κάποιοι άλλοι να ανάβουν φωτιές. Η Μάερνομ ήταν απ'τους πρώτους. Και, καθώς έκανε τη δουλειά της, σιωπηλά, με τον αέρα να παρασέρνει τα μαλλιά που

έβγαιναν απ' τις άκριες του κράνους της, πρόσεξε δυο σκιές να κινούνται, μέσα στη βλάστηση, στα βόρεια του στοιχειωμένου δρόμου.

Πάλι τα ίδια... αναστέναξε εσωτερικά η πολεμίστρια. *Ίσως να μην είναι η φαντασία μου...*

Μια οπλισμένη γυναίκα ήρθε και μίλησε με τον Κάλμορ, και αυτός είπε στην Μάρνομ: «Ξέρεις γιατί σταματάμε, ενώ δεν έχει βραδιάσει εντελώς; Η γέφυρα του ποταμού είναι πεσμένη.»

«Πεσμένη;» έκανε εκείνη. Ανασήκωσε τους ώμους της, καθώς έδενε ένα σκοινί σ' έναν πάσαλο, καρφωμένο στο έδαφος. «Φυσικό είναι. Τούτος ο δρόμος μοιάζει εγκαταλειμμένος. Ποιος περνά απο δώ, πια;»

«Κανείς,» αποκρίθηκε ο Κάλμορ. «Αφού λένε πως είναι στοιχειωμένος...»

«Εγώ, πάντως, δε βλέπω τίποτα πνεύματα εδώ,» είπε η Μάρνομ, καθώς τελείωναν με τη σκηνή. *Δε βλέπεις;* έθεσε το ερώτημα μια φωνή στο μυαλό της, κάνοντάς την, αμέσως, να σκεφτεί τις σκιές. Η πολεμίστρια ρίγησε. *Δεν είναι τίποτα –ηρέμησε!* προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της.

Ο Κάλμορ γέλασε, κοφτά. «Ούτε κι εγώ. Ίσως να φοβούνται, όταν αντικρίζουν τόσους ανθρώπους συγκεντρωμένους, ε;»

«Ίσως...» συμφώνησε η Μάρνομ.

** ** *

«Το κρύο είναι τσουχτερότερο από τις άλλες μέρες,» παρατήρησε ο Σόλμορχ, μπαίνοντας στην σκηνή της Δήνκα, μαζί με την Τάθβιλ. Είχε παρατηρήσει πως η Βαρονέσα δε μιλούσε καθόλου από τότε που τσακώθηκε με την Βασίλισσα· αναμφίβολα, όμως, ήταν θυμωμένη, και ο ευγενής φοβόταν για το πότε θα ξεσπούσε αυτός ο θυμός. Ευχόταν μόνο να μην ήταν καμια ακατάλληλη στιγμή· και ευχόταν η Τάθβιλ να μην έλεγε τίποτα που θα μετάνιωνε μετά, ή θα

την έβαζε σε μεπλάδες, ή θα έκανε τα πράγματα χειρότερα απ'ό,τι ήδη ήταν...

Η Δήνκα καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα, πάνω σε τομάρια λύκων, χωρίς την πανοπλία της. Ήταν ντυμένη μ'ένα χοντρό φόρεμα με γούνα, και αισθανόταν πολύ πιο άνετα. Κάθε πόντος του σώματός της είχε πιαστεί, τόσες μέρες στη σέλα και φορώντας όλα εκείνα τα σιδερικά. Ίσως, τελικά, εκείνη να γερνούσε και όχι ο Βένγκριλ – όπως αυτός υποστήριζε–, κι ας ήταν τρία χρόνια νεότερή του.

Στο τραπέζι αντίκρυ της στεκόταν ο Έντρηλ. Είχε βγάλει την βαριά πανοπλία του και φορούσε ζεστά, χειμωνιάτικα ρούχα. Και του Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* το κορμί είχε μουδιάσει, από την ιππασία τόσων ημερών κι από την αρματωσιά του, παρότι ήταν σαφώς πιο συνηθισμένος σε τέτοια πράγματα απ'ό,τι η Βασίλισσα. Τώρα, είχε τα χέρια σταυρωμένα πίσω του και κοιτούσε έναν χάρτη της περιοχής πάνω στο τραπέζι.

«Καλησπέρα,» είπε ο γόνος των Έχμελθ, μετά από την παρατήρησή του σχετικά με τον καιρό.

«Γιατί είστε εδώ, Σόλμορχ;» ρώτησε η Δήνκα. Αναμφίβολα, συμπεριλάμβανε και την Τάθβιλ στην ερώτησή της· δεν του μιλούσε στον πληθυντικό.

«Για να μάθουμε πού θα κατευθυνθούμε, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. Είχε προτείνει, πάλι, στη Βαρονέσα αυτός να μιλά, για να αποφευχθούν όσοι περισσότεροι καβγάδες ήταν δυνατόν.

Η Τάθβιλ δεν είχε διαφωνήσει. Ήξερε πως, αν ξαναμιλούσε με την Δήνκα, θα την έβριζε κατάμουτρα. Αλλά, επίσης, γνώριζε πως κάτι τέτοιο δε θα ωφελούσε κανέναν.

«Αν ήρθατε για να με πείσετε να μην προελάσω στο Άργκανθικ–» άρχισε η Βασίλισσα του Σαραόλν.

«Δεν ήρθαμε γι' αυτό, Μεγαλειοτάτη,» τη διαβεβαίωσε ο Σόλμορχ.

«Καλώς,» μόρφασε η Δήνκα. «Καθίστε,» πρότεινε, με βαριά καρδιά, τεντώνοντας το χέρι της προς τα μαξιλάρια στο έδαφος.

«Θα μείνουμε όρθιοι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Ήταν σίγουρος πως η Τάθβιλ ήθελε να βλέπει το χάρτη πάνω στο τραπέζι.

Αυτός κι η Βαρονέσα πλησίασαν τη Βασίλισσα και τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Συνέχισε αυτό που μου έλεγες, Έντρηλ...» είπε η Δήνκα.

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το να κατευθυνθούμε βόρεια, λοι—» Έστρεψε το κεφάλι του προς την είσοδο της σκηνής, αντικρίζοντας μια πορφυρομάλλα γυναίκα με κάπα να μπαίνει.

«Καλησπέρα, Μεγαλειοτάτη,» χαιρέτησε η Μπόρνεφ. «Ήρθα για να μάθω προς τα πού θα προελάσουμε, τώρα, με τη γκρεμισμένη γέφυρα...»

Η Δήνκα τής έκανε νόημα να περάσει, κι εκείνη, πρόθυμα, υπάκουσε.

«Παρακαλώ, Έντρηλ, συνέχισε,» είπε η Βασίλισσα.

«Κατευθυνόμενοι βόρεια, λοιπόν, έχουμε δύο πλεονεκτήματα,» εξήγησε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*: «Το πρώτο είναι ότι θα συναντήσουμε γρηγορότερα το στρατό του Δούκα Σάλβινρ, που χρειαζόμαστε.» *Κι ας ελπίσουμε πως αυτός ο δούκας θα είναι εναντίον του να προελάσουμε στο Άργκανθικ και θα μπορέσει να σε λογικέψει, Βασίλισσά μου,* πρόσθεσε νοερά. «Το δεύτερο είναι ότι ο ορμητικός ποταμός αρχίζει απ'αυτούς τους λόφους —εδώ.» Ακούμπησε το δάχτυλό του πάνω στο χάρτη. «Οπότε, θα μπορέσουμε να προελάσουμε στο Άργκανθικ δίχως να υπάρξει η ανάγκη να διασχίσουμε καμία γέφυρα.» *Ως τότε, μακάρι να μην χρειαστεί να προελάσουμε καθόλου στο Άργκανθικ.*

Η Δήνκα έτριψε, σκεπτική, το σαγόνι της, ακουμπώντας τον αγκώνα του χεριού της στο τραπέζι.

«Εμένα μου μοιάζει καλή ιδέα, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Μπόρνεφ.

** ** *

Την Μάερνομ την έτρωγε η περιέργεια. Τι μπορεί να ήταν αυτές οι σκιές; Πνεύματα, ίσως; Ας μην άφηνε τη φαντασία της να την παραπλανεί! Κάποιοι κατάσκοποι μπορεί να ήταν. Ή... Μαγκραθμέλιοι; Λες να ήταν δαιμονάνθρωποι;

Έπρεπε να μάθει!

Σηκώθηκε όρθια, μέσα στη σκηνή, παίρνοντας στο χέρι το θηκαρωμένο σπαθί της, που το είχε αφήσει παραδίπλα, μαζί με την πανοπλία της. Οι άλλοι στρατιώτες, με τους οποίους μοιραζόταν το κατάλυμα, ύψωσαν τα βλέμματά τους, παραξενεμένοι.

«Τι τρέχει, Μάερνομ;» τη ρώτησε ο Κάλμορ.

«...Έρχομαι σε λίγο,» αποκρίθηκε εκείνη, και βγήκε, με γρήγορα βήματα, ενώ κάποιοι ανασήκωναν, αδιάφορα, τους ώμους· ορισμένοι άλλοι, όμως, την κοιτούσαν ανήσυχα.

Η Μάερνομ ατένισε, πάλι, στα βόρεια. Τώρα, δεν έβλεπε καμια σκιά, όμως θυμόταν πού τις είχε αντικρίσει για τελευταία φορά. Και ξεκίνησε να κατευθύνεται προς τα κει, έχοντας τη χούφτα της κλειστή πάνω στη λαβή του ξίφους της, έτοιμη να το τραβήξει απ' το θηκάρι, έτσι και υπήρχε ανάγκη.

Ένας φρουρός στράφηκε στο μέρος της και πήγε να μιλήσει, αλλά η ξανθιά πολεμίστρια τού έκανε νόημα ότι θα επέστρεφε σύντομα, και κείνος σώπασε.

Είχε, πια, βραδιάσει, και τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ βρίσκονταν στον ουρανό, προσφέροντάς της αρκετό φως για να βλέπει. Φως που χρειαζόταν, αν ήθελε να εντοπίσει αυτές τις... σκιές –ό,τι κι αν ήταν.

Προχώρησε προσεκτικά, μπαίνοντας σε μια μικρή δενδρώδη περιοχή, κινούμενη πίσω απ'τους κορμούς και τις φυλλωσιές. Πού ήταν αυτοί που έψαχνε; Δεν έβλεπε κανέναν εδώ πέρα. Μπορεί να είχαν φύγει... Μπορεί να είχε έρθει πολύ αργά... Ή, μπορεί να ήταν της φαντασίας της. Όχι! δεν ήταν της φαντασίας της. Τους είχε δει –είχε δει τις σκιές τους. Το πιο πιθανό ήταν να κρύβονται.

Να κρύβονται! Η Μάερνομ άρχισε, ξαφνικά, να νιώθει σαν εκατομμύρια αόρατα μάτια νάταν καρφωμένα στην πλάτη της.

Γύρισε, απότομα, ανεμίζοντας την κάπα της.

Αλλά τίποτα δεν ήταν εκεί...

Ανέπνευσε. *Μην κάνεις σαν ηλίθια!* μάλωσε τον εαυτό της. *Αν είναι κάποιοι εδώ γύρω, θα τους βρεις· αλλιώς, θα επιστρέψεις στο στρατόπεδο σα να μη συνέβη κάτι το σπουδαίου... που δε θάχει συμβεί κιόλας, δηλαδή...*

Ας κοιτούσε λίγο πιο βαθιά σ'ετούτο το σύδεντρο...

Βάδισε –και, ξαφνικά, αισθάνθηκε κάτι κρύο και κοφτερό πάνω της. Η Μάερνομ μπορούσε να το καταλάβει όταν της έβαζαν ξιφίδιο, απειλητικά, στο λαιμό. Κάποιος στεκόταν πίσω της.

Δυο σκιερές φιγούρες βγήκαν απ'τις φυλλωσιές, και οι δυο φορώντας κάπες και κουκούλες.

«Μια περίεργη στρατιωτίνα...» παρατήρησε η μία, με γυναικεία φωνή.

«Πέτα το σπαθί σου,» πρόσταξε τη Μάερνομ η άλλη, με αντρική.

Η πολεμίστρια δεν το άφησε απ'τη γροθιά της.

Το ξιφίδιο πιάστηκε πάνω στο λαιμό της. «Πέτα το σπαθί!...» σφύριξε μια ακόμα γυναικεία φωνή, αλλ'αυτή πίσω της.

Η Μάερνομ, τελικά, υπάκουσε. Το λεπίδι έκανε έναν πνιχτό ήχο, πέφτοντας πάνω στο χορτάρι.

Ο άντρας με την κουκούλα και την κάπα πλησίασε, για να το σηκώσει–

–και η ξανθιά πολεμίστρια τον κλότσησε στο κεφάλι, πετώντας τον όπισθεν!

Πάραυτα, το πόδι της κινήθηκε, πάλι, και έδωσε τακουνιά στο γόνατο της γυναίκας που την κρατούσε από πίσω. Εκείνη έβγαλε ένα πονεμένο μουγκρητό, αιφνιδιασμένη. Η Μάερνομ δεν άργησε καθόλου να την κοπανήσει, με τον αγκώνα της, στα πλευρά, να σκύψει και να ελευθερώσει τον εαυτό τη απ'τη λεπίδα της.

Η άλλη γυναίκα χίμησε καταπάνω της, κρατώντας ξιφίδιο. Η πολεμίστρια ίσα που πρόλαβε να της αρπάξει τον καρπό και να σταματήσει το όπλο απ' το να της μπηχτεί στο στήθος.

Αντίκρισε το πρόσωπό της κάτω απ' την κουκούλα, το οποίο ήταν πλαισιωμένο από καστανά μαλλιά. Απ' τα μάτια της φαινόταν πως ήταν αποφασισμένη να τη σκοτώσει.

Τουλάχιστον, είναι άνθρωπος, σκέφτηκε η Μάερνομ, καθώς της χάριζε μια γονατιά στο διάφραγμα. *Όχι Μαγκραθμέλια.*

Η γυναίκα σωριάστηκε, μ' ένα βογκητό.

«Άλλη μια κίνηση και θα χάσεις το κεφάλι σου...»

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια στράφηκε, για να δει έναν άντρα με μακριά, μαύρα μαλλιά, αρκετά όμορφο. Ήταν, σίγουρα, εκείνος που είχε κλοτσήσει πριν, αλλά η κουκούλα είχε πέσει στους ώμους του. Τώρα, κρατούσε το ξίφος της, προτεταμένο, εμπρός του –και εμπρός στο δικό της πρόσωπο.

Και η γυναίκα που δεν είχε η Μάερνομ αντικρίσει ακόμα έβγαλε την κουκούλα της. Ήταν ξανθιά, με μακριά μαλλιά, και, αναμφίβολα, πανέμορφη.

«Ποιοι διάολοι είστε;» απαίτησε η πολεμίστρια. «Δεν είστε δαιμονάνθρωποι· αυτό είναι φανερό...»

«Ναι, πράγματι,» αποκρίθηκε ο άντρας, καθώς η καστανομάλλα γυναίκα ορθωνόταν, κρατώντας ακόμα το σημείο ανάμεσα στην κοιλιά και στο στήθος της. «Ονομάζομαι Ήκνορ. Και ποια είσαι συ;»

«Ήκνορ; Δε σε έχω ξανακούσει,» είπε η Μάερνομ. «Τι δουλειά έχεις εδώ; Κατασκοπεύετε το στρατό;»

«Πρέπει να πεθάνεις, Σαραολνιανή,» δήλωσε η ξανθιά γυναίκα. «Ξέρεις πολλά για μας. Ίσως θα ήταν καλύτερα να μην ήσουν τόσο περίεργη...»

«Δεν είμαστε φονιάδες, Βόλκτρα,» της είπε ο Ήκνορ. «μόνο κατάσκοποι.» Στράφηκε στην καστανομάλλα. «Τι λες, Μίκθαλ;»

«Ας κάνουμε μια εξαίρεση, Ήκνορ,» απάντησε εκείνη. «Δε μπορούμε να το διακινδυνεύουμε.»

Ο μαυρομάλλης άντρας κοίταξε την Μάερνομ κατάματα «Φαίνεται πως δεν είναι η μέρα σου σήμερα...» Ύψωσε το σπαθί του, και—

—η Μάερνομ έσκυψε, ευέλικτα, κάτω απ' τη λεπίδα, καθώς ο Έκνορ το κατέβασε ημικυκλικά.

Ύστερα, έτρεξε καταπάνω στην Βόλκρα. Προτού εκείνη προλάβει να καταλάβει τι γινόταν, η ξανθιά πολεμίστρια τής άρπαξε τον καρπό του χεριού που κρατούσε το ξιφίδιο —για καλό και για κακό— και την γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς την στο έδαφος. Πέρασε από πάνω της, συνεχίζοντας να τρέχει.

Έπρεπε να φτάσει το στρατόπεδο!

«Πιάστε την!» γρύλισε ο Έκνορ, ακολουθώντας την. Έβλεπε ότι δε θα την προλάβαινε. Διάολε! —δε θα τους οφελούσε καθόλου να μάθει η Βαρονέσα Τάθβιλ ότι αυτός η Μίκθαλ και η Βόλκρα βρίσκονταν εδώ.

«Αααααααρρ!» Εκτόξευσε το σπαθί της Μάερνομ καταπάνω της.

Η πολεμίστρια το άκουσε νάρχεται πίσω της κι έπεσε, δίχως δεύτερη σκέψη, στο έδαφος. Η μεγάλη λεπίδα χώθηκε σ'έναν κορμό. Πάραυτα, η Μάερνομ πετάχτηκε όρθια και τράβηξε το ξίφος της απ'το δέντρο.

«Ευχαριστώ!» φώναξε στον Έκνορ, και βγήκε απ'το σύδεντρο, τρέχοντας ξέφρενα και πηγαίνοντας στο Σαραολνιανό στρατόπεδο.

Μόλις βρέθηκε αρκετά κοντά, έμπηξε δυνατή φωνή: «Κατάσκοποι! Κατάσκοποι στα βόρεια!»

** ** *

Ένας στρατιώτης παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής. «Μεγαλειοτάτη. Κάτι συμβαίνει!»

Η Δήνκα πήρε το βλέμμα της απ'το χάρτη, και στράφηκε στον άντρα, όπως και όλοι οι υπόλοιποι. «Τι;»

«Δεν ξέρω, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής. «Ελάτε.»

Μόλις η Δήνκα, ο Έντρηλ, η Μπόρνεφ, ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ βγήκαν απ'τη σκηνή, παρατήρησαν πως το στρατόπεδο ήταν ανάστατο. Ο Μάνκιν δεν άργησε να έρθει, τρέχοντας.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε, κλίνοντας το κεφάλι. «Κατάσκοποι. Εθεάθησαν στα βόρεια. Τι να κάνουμε;»

«Στείλτε στρατιώτες!» πρόσταξε, αμέσως, η Δήνκα. «Καβαλάρηδες. Πιάστε τους! Σίγουρα, θα είναι Αργκανθικιανοί.»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν· και αυτός, ο Έντρηλ και η Μπόρνεφ έφυγαν, βιαστικά.

«Καλύτερα να πάμε κι εμείς,» πρότεινε ο Σόλμορχ στην Τάθβιλ, που έγνεψε καταφατικά.

Γρήγορα, έφτασαν στους πασάλους όπου ήταν δεμένα τα άλογά τους, και, αφού τα έλυσαν, τα καβάλησαν.

«Προς τα κει!» Η Βαρονέσα έδειξε τους ιππείς που έφευγαν απ'το στρατόπεδο, καλπάζοντας βόρεια.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Και, μπήγοντας τα τακούνια των μποτών τους στα πλευρά των ίππων τους, ξεκίνησαν.

Καλπασμός αλόγων τάραζε την νύχτα, καθώς και φωνές ανθρώπων.

«Ποιοι λες να είναι;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Ή, μάλλον, τι λες να είναι; Μαγκραθμέλιοι; Είναι πολλοί συγκεντρωμένοι στη Βαρονία μου.»

«Θα ήταν, όμως, ποτέ τόσο ηλίθιοι, ώστε να επιτεθούν σ'έναν στρατό τριάντα-τριών-χιλιάδων πολεμιστών;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Μα, δεν είπε κανείς ότι μας επιτίθενται· για κατασκόπους μιλούν,» του θύμισε η Τάθβιλ. «Μας παρακολουθούν. Ίσως, θέλουν να μας στήσουν παγίδα.»

Μπήκαν σε μια άτσαλη περιοχή με δέντρα, και ατένισαν τον Έντρηλ, την Μπόρνεφ και τον Μάνκιν πάνω σ'άτια· μαζί τους ήταν και μια ξανθιά γυναίκα, με σπαθί. Τους ζύγωσαν γρήγορα.

«Βρήκατε τίποτα;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Οι στρατιώτες μόλις άρχισαν να ψάχνουν, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Δεν ήταν μακριά, όταν τους συνάντησα,» είπε η ξανθιά πολεμίστρια.

«Τους συνάντησες;» Η Βαρονέσα στράφηκε στο μέρος της.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Μάερνομ.

«Ήταν Μαγκραθμέλιοι;»

«Όχι, Βαρονέσα μου. Ήταν άνθρωποι, σαν εμάς. Δυο γυναίκες κι ένας άντρας.»

«Δυο γυναίκες κι ένας άντρας;» είπε ο Σόλμορχ, κι αυτός κι η Τάθβιλ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Περιέγραψε μας τους,» πρόσταξε η Βαρονέσα τη Μάερνομ.

«Εε... Ο... ο άντρας είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, και ήταν... ψηλός, νομίζω. Η μια γυναίκα ήταν καστανή, και η άλλη... πολύ όμορφη και ξανθιά.»

Η Τάθβιλ έμεινε με το στόμα ανοιχτό, στρεφόμενη στον Σόλμορχ.

«Ο Ήκνορ, η Μίκθαλ και η Βόλκρα,» είπε ο ευγενής.

«Τους ξέρετε, κύριε;» εξεπλάγη η Μάερνομ.

«Ω, ναι,» έγνεψε ο Σόλμορχ. «Πολύ καλά.»

«Τα καθάρματα...!» μούγκρισε ο Μάνκιν, μέσ' απ' τα δόντια του.

«Κύριε Σόλμορχ,» είπε ο Έντρηλ, «ποιοι είναι;»

«Κατάσκοποι του Άργκανθικ, διοικητά,» αποκρίθηκε εκείνος, προτού η Τάθβιλ προλάβει να τον σταματήσει. «Αλλά η Βασίλισσα δεν πρέπει να μάθει γι' αυτούς.» Η Τάθβιλ ανέπνευσε, ανακουφισμένη. «Γιατί αντιλαμβάνεστε, τότε, τι θα γίνει... Είναι που είναι θυμωμένη με το χαμό της κόρης της –την οποία πιστεύει πως απήγαγαν Άργκανθικιανοί–, άμα το μάθει κι ετούτο, θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα με τους γείτονές μας.»

«Καταλαβαίνω τι εννοείτε, κύριε,» είπε ο Έντρηλ.

Η Μπόρνεφ έγνεψε καταφατικά, ενώ ο νυχτερινός αέρας έπαιζε με τα πορφυρά μαλλιά της. «Αν το μάθει, ο πόλεμος θα είναι αναπόφευκτος.»

«Ακριβώς,» τόνισε η Τάθβιλ. «Γιαυτό δε θα της πούμε τίποτα – ούτε σε κανένα άλλο.

»Τ'άκουσες κι εσύ αυτό;» ρώτησε την Μάερνομ.

«Μάλιστα, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε η ξανθιά πολεμίστρια.

«Πώς σε λένε;»

«Μαέρνομ.»

«Δε θα το αναφέρεις πουθενά, Μάερνομ, εντάξει; Σε κανέναν – ούτε στον καλύτερό σου φίλο. Έγινα κατανοητή;»

«Μάλιστα, Βαρονέσα μου,» κατένευσε η πολεμίστρια. «Δε θα πω τίποτα – σε κανένα.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Απο δώ και στο εξής, οι τρεις Αργκανθικιανοί είναι δικοί μου ανιχνευτές.»

«Επειδή ο δρόμος φημολογείται πως είναι στοιχειωμένος και πιθανώς να κρύβονται Μαγκραθμέλιοι, ε;» είπε ο Σόλμορχ. Η Βαρονέσα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Πολύ έξυπνη ιδέα,» παραδέχτηκε ο ευγενής.

«Διοικητά Έντρηλ!» Ένας καβαλάρης ερχόταν, φωνάζοντας. «Τους πιάσαμε!»

«Γρήγορα,» είπε ο Έντρηλ στους άλλους, τραβώντας τα χαλινάρια του ίππου του.

Κάλπασαν, βιαστικά, και έφτασαν εκεί όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι ιππείς του Σαραόλν. Σχημάτιζαν έναν κλοιό, μέσα στον οποίο βρίσκονταν ο Ήκνορ, η Μίκθαλ και η Βόλκρα.

«Για δες ποιους ξανανταμώνουμε,» είπε η Τάθβιλ, καθώς κατέβαινε απ'τ'άτι της, πλησιάζοντάς τους. «Μην κάνετε καμια ηλίθια κίνηση εναντίον μου,» τους τόνισε, έτσι που μόνο εκείνοι μπορούσαν να το ακούσουν. «Θέλω να γλιτώσω τα τομάρια σας.»

Όταν βρέθηκε μπροστά τους, μαζί με τον Σόλμορχ και τον Έντρηλ, ο Ήκνορ τής είπε: «Παράξενο, Βαρονέσα. Εγώ νόμιζα πως ήθελες να μας πάρεις τα κεφάλια.»

«Ακόμα το θέλω,» τον διαβεβαίωσε η Τάθβιλ, «αλλά υπάρχει λόγος να μην το κάνω τώρα.»

«Παραμερίστε! Παραμερίστε για τη Βασίλισσά σας!»

Η Δήνκα είχε έρθει. Και, αφιππεύοντας, βάδιζε προς τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους.

«Ποιοι είστε εσείς;» απαίτησε. «Κατάσκοποι από το Άργκανθικ αναμφίβολα!»

«Μα τι λέτε, τώρα, Βασίλισσά μου;» πετάχτηκε ο Σόλμορχ. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι δικοί μας!» Πέρασε το ένα του χέρι πάνω στον ώμο του Ήκνορ και το άλλο πάνω στον ώμο της Μίκθαλ. «Ανιχνευτές μας.»

«Ανιχνευτές σας;» συνοφρυώθηκε η Δήνκα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Ανιχνευτές μας. Καθότι όλοι γνωρίζουμε ότι ο 'στοιχειωμένος' δρόμος είναι επικίνδυνος, και Μαγκραθμέλιοι μπορεί να караδοκούν παντού, είπαμε να βάλουμε τρεις ανιχνευτές μας να ερευνήσουν λίγο την περιοχή...»

«Γιατί δε με ενημερώσατε γι' αυτό;» απαίτησε η Δήνκα, θυμωμένη.

«Δεν το θεωρήσαμε απαραίτητο, Βασίλισσά μου,» είπε ο Σόλμορχ. «Δεν υπήρχε λόγος να σας βάλουμε σκοτούρες στο μυαλό. Αν όντως κάπου κρύβονταν δαιμονάνθρωποι, οι απεσταλμένοι μας θα τους έβρισκαν και θα μας ειδοποιούσαν –και τότε θα ήταν καιρός ν' ανησυχήσουμε, όχι πιο πριν. Κατανοείτε το σκεπτικό μου, αναμφίβολα...» *Μακάρι να την μπέρδεψα*, σκέφτηκε ο ευγενής.

«Σόλμορχ,» είπε, έντονα, η Δήνκα. «Δε θα το ξανακάνεις αυτό! Θα με ενημερώνεις για οτιδήποτε!»

«Ακόμα και για κάτι τόσο ασήμαντο;»

«Για οτιδήποτε, Σόλμορχ!» τόνισε η Βασίλισσα του Σαραόλν.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο ευγενής.

Ο Ήκνορ χαμογέλασε. «Ωραία. Αφού ξεκαθαρίσαμε τούτη την παρεξήγηση, νομίζω πως είναι ώρα να συνεχίσουμε την ανίχνευσή μας...»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Θ' αστειεύεσαι, φίλε μου. Μόλις τώρα δε μας είπατε πως αποκλείεται να είναι κρυμμένοι Μαγκραθμέλιοι εδώ; πως το μέρος είναι, κατά πάσα πιθανότητα, ασφαλές; Αλλά, σας

καταλαβαίνω, θέλετε να είστε εντελώς σίγουροι, για το καλό του Σαραόλν. Μπράβο, ρε παιδιά!» Κοπάνησε τον Ήκνορ και την Μίκθαλ, δυνατά, στους ώμους, με τα χέρια του. «Γιαυτό σας εκτιμώ ιδιαίτερα.» Χαμογέλασε (μοχθηρά;). «Όμως νομίζω πως πρέπει να ξεκουραστείτε λιγάκι κι εσείς. Θάρθετε στη σκηνή μου και της Τάθβιλ, για την ώρα. Μπράβο σας και πάλι!»

Η προσωρινή χαρά χάθηκε απ'τα πρόσωπα των τριών κατασκόπων, που στραβομουτσούνιασαν. Η Τάθβιλ ίσα που μπορούσε να συγκρατηθεί απ'το να γελάσει.

Σόλμορχ... Σόλμορχ... σκέφτηκε.

«Λοιπόν,» είπε, δυνατά, ο ευγενής. «Όλα τελείωσαν αισίως. Ας επιστρέψουμε στο στρατόπεδο...»

** ** *

«Είσαι καλός ηθοποιός, φιλαράκο,» παραδέχτηκε ο Ήκνορ, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ'το κρασί στην κούπα του, «αλλά γιατί όλη αυτή η παράσταση; Η αγαπητή Βαρονέσα απο δώ θέλει να μας πάρει το κεφάλι, καθώς υποστηρίζει...»

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, οι τρεις κατάσκοποι, ο Μάνκιν και η Μάερνομ (που επιθυμούσε να μάθει τι γινόταν και που οι δύο πρώτοι ήθελαν να την έχουν «από κοντά») βρίσκονταν μέσα στη σκηνή της Βαρονέσας.

«Για την ώρα, είστε ανιχνευτές μου,» τόνισε η Τάθβιλ. «Μόνο αυτό χρειάζεται να ξέρετε.»

«Και γιατί να παίξουμε καλά το... ρόλο μας;» απαίτησε η Μίκθαλ.

«Εσύ, συγκεκριμένα, μας χρωστάς τη ζωή σου,» της θύμισε η Τάθβιλ. «Όταν σε τραυμάτισαν οι Μαγκραθμέλιοι, εμείς σε περιθάλαψε –αλλιώς θα ήσουν, τώρα, νεκρή. Ή λαθεύω;»

Η Μίκθαλ σώπασε. Πράγματι, την είχαν σώσει. Είχε πληγωθεί πολύ άσχημα στη συμπλοκή με τους δαιμονοανθρώπους· και είχε κάνει πολλές μέρες να συνέλθει, ύστερα.

«Εγώ, όμως, δε σου χρωστάω τίποτα, Βαρονέσα,» δήλωσε ο Ήκνορ. «Γιατί, λοιπόν, να μη βγω και να φωνάξω ποιοι, πραγματικά, είμαστε;»

«Γιατί έτσι θα μπλέξεις άσχημα, εξυπνάκια,» του είπε ο Σόλμορχ. «Η Βασίλισσα, τον τελευταίο καιρό, έχει μια ιδιαίτερη αντιπάθεια για τους Αργκανθικιανούς, ξέρεις.»

«Κατηγορίες θα πέσουν κι επάνω σας, τότε, αφού μας κρύψατε από αυτήν,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, μ'ένα στραβό, διαβολικό μειδίαμα.

«Δε σ'αρέσει να ζεις;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

«Σίγουρα, μ'αρέσει όσο αρέσει και σε σας,» είπε ο Ήκνορ. «Γιαυτό πείτε μου: γιατί όλη τούτη η παράσταση;»

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ αλληλοκοιτάχτηκαν. Τελικά, η δεύτερη απάντησε: «Γιατί δεν θέλουμε η Βασίλισσα να μάθει ότι είστε Αργκανθικιανοί. Αν το μάθει, η πιθανότητα να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ θα αυξηθεί.»

«Κατ'αρχήν –γιατί να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ;» ρώτησε ο Ήκνορ. «Έχει τρελαθεί αυτή η Βασίλισσά σας και φέρνει όλο της το στρατό εναντίον του Βασιλείου μας;»

«Πιστεύει πως οι Αργκανθικιανοί απήγαγαν την Πριγκίπισσα Έρμελ, την κόρη της,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

Η Βόλκρα κούνησε το ξανθό της κεφάλι. «Αυτό είναι γελοίο... Ουδέποτε είχαμε τέτοιες διαταγές. Η Δούκισσα Ζέκαλ μάς πρόσταξε να διεισδύσουμε στο Σαραόλν, για να παρακολουθούμε· ποτέ δε μας είπε να απαγάγουμε ή να δολοφονήσουμε κανέναν.»

«Πάλι τα ίδια!...» έτριξε τα δόντια του ο Σόλμορχ. «Εσείς δεν ξέρετε τίποτα· εμείς δεν ξέρουμε τίποτα. Ποιος ξέρει; Ποιος μπορεί να μας βρει την άκρη σε τούτο το μπερδεμένο νήμα;» Κοίταξε όλους όσους ήταν μέσα στη σκηνή. Αυτοί κούνησαν τα κεφάλια τους, ή ανασήκωσαν τους ώμους.

«Ίσως η Χόλκραντ κι ο Μπάχτον να καταφέρουν κάτι...» υπέθεσε η Τάθβιλ.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. «Τάχω χαμένα, πλέον...»

«Πώς πρωτοσυναντηθήκατε;» ρώτησε η Μάερνομ, δείχνοντας, με το βλέμμα της, μια τους τρεις κατασκόπους και μια τη Βαρονέσα και τους δυο άντρες.

«Μπορεί, φρεσκάροντας τη μνήμη μας, να ανακαλύψουμε κάποιο στοιχείο που μας έχει διαφύγει,» είπε ο Σόλμορχ. Και άρχισε να της διηγείται την ιστορία με τον «στοιχειωμένο» δρόμο.

Η Μίκθαλ χασμουρήθηκε, σε κάποια στιγμή. «Τόχουμε μάθει απέξω το παραμύθι...» Οι άλλοι δεν της έδωσαν σημασία.

«Μεγάλο μπλέξιμο,» κατέληξε η Μάερνομ, όταν άκουσε όλα όσα είχε να της πει ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ συμφώνησε, σείοντας το κεφάλι της. «Δε θα μιλήσεις για τους κατασκόπους έτσι;» τη ρώτησε.

«Μην ανησυχείτε, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ξέρω να συγκρατώ τη γλώσσα μου.»

«Η ώρα είναι περασμένη,» είπε ο Σόλμορχ. «Καλά θα ήταν να κοιμηθούμε. Όμως μ'εσάς εδώ»—κοίταξε τους Αργκανθικιανούς—«δεν αισθάνομαι και τόσο ασφαλής...»

«Ο φίλος σου»—η Βόλκρα έδειξε, με το βλέμμα της, τον Μάνκιν—«μας έχει πάρει όλα μας τα όπλα...»

«Αυτό δε σας κάνει ακίνδυνους,» την πληροφόρησε ο Σόλμορχ, σαν εκείνη να μην το ήξερε ήδη.

«Μπορώ να μείνω εδώ να φρουρώ,» δήλωσε η Μάερνομ.

«Δεν είναι κακή ιδέα,» συμπέρανε η Τάθβιλ. «Θ'αλλάζετε βάρδιες με τον Μάνκιν.»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Κανονίστηκε τότε,» είπε ο Σόλμορχ.

«Παραλογίζεστε...» κάγχασε η Βόλκρα.

«Θα προτιμούσατε να σας δέσουμε;» έθεσε το ερώτημα η Τάθβιλ.

Κανείς τους δεν αποκρίθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Αποκάλυψη

Ένα πανδοχείο.» Ο Μέρθναρ έδειξε ένα διώροφο χτίριο στα δεξιά του χωματένιου δρόμου. Απ'τα ανοιχτά παράθυρα του ισόγειού του έβγαине φως.

Ο Φάλμαριν σταμάτησε τ'άλογό του, και όλοι οι Σαραολνιανοί στρατιώτες τον μιμήθηκαν. Ήταν νύχτα, και το μέρος γύρω τους έρημο από ανθρώπους, τούτη την ώρα. Στα δυτικά βρισκόταν ένα μικρό δάσος και στ'ανατολικά μια βραχώδης πλαγιά.

«Μοιάζει καλό για να σταματήσουμε, κύριε,» παρατήρησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Αφιπτεύσατε!» πρόσταξε ο Μέρθναρ τούς υπόλοιπους, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Ύστερα, πήγαν στο στάβλο. Η σταβλίτισσα –μια ψηλή, μελαχρινή γυναίκα, που θύμιζε όρθια γάτα– τους χαιρέτησε ευγενικά:

«Καλησπέρα, υπερασπιστές του βασιλείου. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ. «Να φέρουμε τα άλογά μας μέσα; Είναι αρκετά.»

Η γυναίκα ένευσε καταφατικά. Οπότε, οι πολεμιστές πήγαν τ'άτια τους στον στάβλο, και, όταν τα στάβλισαν όλα, μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, που η ξύλινη ταμπέλα, πλάι στην πόρτα του έγραφε: *Τα Εφτά Ζάρια*.

«Τζογαδόρικο μέρος...» μουρμούρισε ο Μέρθναρ, περνώντας την πόρτα.

Οι λίγοι ταξιδιώτες που βρίσκονταν στα τραπέζια έστρεψαν τα κεφάλια τους προς τους πολεμιστές και τον παράξενο άντρα με τη μαύρη κάπα και την κουκούλα.

Ο αρχηγός της ομάδας πλησίασε το μπαρ, πίσω απ'το οποίο στεκόταν ένας σωματώδης άντρας, με κοντά, ξανθά μαλλιά και μακριά, μπλε μπλούζα.

«Χαίρετε,» είπε. «Υπάρχουν δωμάτια για μένα και τους μαχητές μου, πανδοχέα;»

«Χαίρετε, φίλε μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είμαι ο πανδοχέας· μόνο ο οινοχόος. Και...» Κοίταξε τους στρατιώτες, σα να τους μετρούσε. «Ναι, έχουμε δωμάτια για τους μαχητές σου.»

«Ωραία,» είπε ο Μέρθναρ. «Και φαγητό για όλους.» Πλήρωσε τον άντρα του μπαρ και πήρε θέση σ'ένα τραπέζι, μαζί με τον Φάλμαριν και μερικούς άλλους πολεμιστές.

«Φίλε μου, μ'έχεις μπερδέψει αφάνταστα,» δήλωσε στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. «Δεν υποτίθεται πως πρέπει να προστατέψουμε το Φτερό του Φοίνικα;»

«Ασφαλώς, κύριε,» απάντησε, ήρεμα, ο Φάλμαριν.

«Τότε, εφόσον αυτό βρίσκεται στην Μάρβαθ, γιατί δεν κατευθυνόμαστε εκεί, παρά στον Πύργο του Φτερού;» απόρησε ο Μέρθναρ.

«Δεν υπάρχει λόγος, πιστεύω, να επαναλαμβάνομαι, κύριε. Ήδη σας έχω πει πως έχω σημαντικές εργασίες εκεί.»

«Σημαντικότερες από την προστασία του Φτερού;»

Ο Φάλμαριν αναστέναξε. «Όχι,» παραδέχτηκε. «Όμως οι εργασίες μου αφορούν το Φτερό, κύριε. Έχετε μου λίγη εμπιστοσύνη. Σας έχω απογοητεύσει ως τώρα;» Η ερώτηση απευθυνόταν σ'όλους τους πολεμιστές που βρίσκονταν κοντά του. Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια τους αρνητικά. «Μία φορά, λοιπόν, σας ζήτησα να με εμπιστευτείτε, δίχως ερωτήσεις –δεν θα το κάνετε; Υπάρχει λόγος.»

«Θα το κάνουμε, Φάλμαριν,» δήλωσε ο Μέρθναρ. «Όμως... μακάρι να μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς συμβαίνει στο Βασίλειο...»

«Μακάρι κι εγώ να μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς συμβαίνει στο Βασίλειο, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Και μακάρι να μπορούσα να σας πω περισσότερα· όμως είναι απαγορευμένο να μιλώ για ορισμένα πράγματα.»

Ο Μέρθναρ επικέντρωσε το βλέμμα του στα δάχτυλά του, συνοφρυωμένος. Για να τους απέκρυπτε πράγματα ο Φάλμαριν, σήμαινε πως, όντως, δε γινόταν αλλιώς. Αλλά τι μπορεί να ήταν αυτό το σπουδαίο μυστικό; Ίσως ο μάγος να ήθελε να συγκεντρώσει τους υπόλοιπους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, για να τους μιλήσει: να τους προτείνει να πολεμήσουν για το Βασίλειό τους. Γιατί, απ'ότι γνώριζε ο Μέρθναρ, αυτοί το μόνο που έκαναν ήταν να κάθονται στον Πύργο τους και να φιλοσοφούν...

Σερβιτόρες άρχισαν να φέρνουν φαγητά στους στρατιώτες του Σαραόλν, διακόπτοντας τον αρχηγό της ομάδας από τις σκέψεις του. Μόλις σήκωσε το βλέμμα απ'τα δάχτυλά του, τα μάτια του συνάντησαν εκείνα του Φάλμαριν· έμοιαζαν να του λένε: *Έχε μου εμπιστοσύνη, Μέρθναρ· τούτη τη φορά είναι απαραίτητο!*

** ** *

Η Μαγκραθμέλια έδωσε το σύνθημα, με μια ημικυκλική κίνηση του χεριού πάνω απ'τον ώμο της. Ήταν ντυμένη στα μαύρα, αλλά το στήθος και την κοιλιά της κάλυπταν ατσαλένιες φολίδες, που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Ένα πλατυλέπιδο σπαθί κρεμόταν στο πλευρό της. Τα μαλλιά της ήταν πορτοκαλιά, με μοβ λωρίδες ανάμεσά τους· τα μάτια της είχαν ένα ασημένιο χρώμα. Το όνομά της ήταν Καρλέραν.

Δαιμονάνθρωποι βγήκαν απ'τη βλάστηση πίσω της, με όπλα έτοιμα στα χέρια. Μερικοί απ'αυτούς είχαν μεταλλικά κράνη στα κεφάλια, τα οποία κάλυπταν τα πρόσωπά τους. Δύο μεγάλες τρύπες υπήρχαν στις προσωπίδες –εκεί όπου, σίγουρα, θα ήταν τα μάτια των Μαγκραθμέλιων–, σκεπασμένες με κόκκινο κρύσταλλο, που έκανε παράξενους ιριδισμούς. Αλλά, αν παρατηρούσε κανείς καλύτερα τα κράνη, θα διαπίστωνε πως δεν ήταν ακριβώς «κράνη»· ήταν κάποιου

είδους συσκευές, κατασκευασμένες μέσω της διαβολικής τεχνολογίας των επιστημόνων της Μάγκραθμελ.

Η Καρλέραν έστρεψε τη ματιά της στο διώροφο χτίριο αντίκρυ της. «*Τα Εφτά Ζάρια*» ονόμαζαν οι καταραμένοι άνθρωποι τούτο το μέρος. Ήταν τόσο... πρωτόγονο. Αλλά εδώ βρισκόταν ο στόχος της. Οι διαταγές του Πόνκιμ ήταν σαφείς: έπρεπε να σκοτώσει τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν. Ήταν ένας αρσενικός άνθρωπος που φορούσε μαύρη κάπα και κουκούλα, συνήθως. Τα μαλλιά του ήταν επίσης μαύρα, όπως και τα γένια του. Τι μονότονοι που ήταν οι άνθρωποι... Όλο τα ίδια και τα ίδια χρώματα είχαν –ή καφέ μαλλιά, ή μαύρα, ή κίτρινα ή, σπανίως, πορφυρά! Άντε, μετά, να ξεχωρίσεις τον έναν απ'τον άλλο!... Και αυτές οι τρίχες που φύτρωναν στα πρόσωπα των αρσενικών (γένια, τα έλεγαν), δεν ήταν τίποτ'άλλο παρά σημάδι πρωτογονισμού. Όσο και να εξελίσσονταν, οι άνθρωποι πάντα θα παρέμεναν κατώτεροι από την ανώτερη των φυλών, τους Μαγκραθμέλιους, τους απόγονους των δαιμόνων.

Η Καρλέραν έδειξε, με το χέρι της, τη μια μεριά του πανδοχείου και, ύστερα, την άλλη. Οι πολεμιστές της χωρίστηκαν, κινούμενοι σα σκιές μέσα στη νύχτα.

** ** *

«Με τον Κράντμον τι θα γίνει, Φάλμαριν;» ρώτησε ο Μέρθναρ, τρώγοντας και, ξαφνικά, του κόπηκε η όρεξη, καθώς θυμήθηκε ότι ο σφετεριστής του Βασιλείου του Ωκεανού είχε σκοτώσει τον Φέρντεχ.

«Θα πάρουμε την εκδίκησή μας, κύριε,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Αλλά, για την ώρα, άλλα πράγματα προέχουν. Αυτό που θλίβει εμένα είναι ότι δεν τον προλάβαμε, προτού φονεύσει τον φίλο μας...»

Όλοι γνώριζαν σε ποιο φίλο τους αναφερόταν.

«Δε νομίζω να μισώ άνθρωπο περισσότερο από τον Κράντμον,» δήλωσε ο Μέρθναρ.

«Φυλάξτε, όμως, το θυμό σας γι'αργότερα, κύριε –θα τον χρειαστείτε,» τον συμβούλεψε ο Φάλμαριν. «Όταν θα επιστρέψουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού,» πρόσθεσε, μετά από μια μικρή παύση.

«Θα επιστρέψουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού;» ρώτησε μια πολεμίστρια. «Πότε;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω, κυρία μου,» είπε ο Φάλμαριν. «Όμως, σίγουρα, αφότου φροντίσουμε, πρώτα, όλα να είναι εντάξει στο Σαραόλν, που είναι η παρτίδα μας.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του, και ένας δυνατός ήχος θραύσης ακούστηκε. Όλοι στράφηκαν προς το βόρειο παράθυρο του πανδοχείου. Είχε σπάσει –και Μαγκκραθμέλιοι πετάγονταν μέσα στην τραπεζαρία!

Δευτερόλεπτα μετά, άλλος ένας ήχος θραύσης ήρθε στ'αφτιά τους. Άπαντες ξαναστράφηκαν. Και το νότιο παράθυρο είχε σπάσει –και δαιμονάνθρωποι ορμούσαν κι απο κεί!

Οι στρατιώτες σηκώνονταν, γρήγορα, όρθιοι, ξεθηκαρώνοντας τα όπλα τους.

«Μάσκες ζάλης!» φώναξε ο Μέρθναρ, με το ξίφος του στα χέρια, παρατηρώντας τα τεχνολογικά κράνη με τα πορφυρά μάτια που φορούσαν οι εχθροί τους. «Προσέξτε!»

Κραυγές ακούγονταν από παντού, και όπλα να συναντιούνται. Ορισμένοι στρατιώτες του Σαραόλν έπεφταν στο έδαφος, όταν τα βλέμματά τους συναντούσαν τα πορφυρά κρύσταλλα πάνω στις μάσκες ζάλης των Μαγκκραθμέλιων.

Ο Φάλμαριν ύψωσε το χέρι του, και δυο δαιμονάνθρωποι εκπαραθυρώθηκαν. Κάποιος –ο προδότης– τους είχε στείλει εδώ· ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ήταν σίγουρος ότι τούτη η συνάντηση δεν ήταν τυχαία. Και οι Μαγκκραθμέλιοι, κατά πάσα πιθανότητα, θα γνώριζαν το όνομα του αφέντη τους!

Δύο δαιμονάνθρωποι πήδησαν μπροστά στον Ελεγκτή Πνευμάτων· ο ένας φορούσε μάσκα ζάλης, ο άλλος όχι· και οι δυο κρατούσαν κοφτερά και επικίνδυνα ξίφη. Ο Φάλμαριν σήκωσε τα χέρια του, και μια αόρατη δύναμη απέκρουσε τα όπλα. Τα πορφυρά μάτια του διαβολικού κράνους του ενός εχθρού του συνάντησαν τα δικά του μάτια. Εκείνος προσπάθησε να πάρει το βλέμμα του απ'αυτά, γιατί αισθάνθηκε λιποθυμία να του έρχεται.

Καθώς, όμως, έστρεφε το κεφάλι του στο πλάι, το σπαθί του άλλου Μαγκραθμέλιου κατέβαινε καταπάνω του. Ο Φάλμαριν ίσα που πρόλαβε να κάνει στο πλάι, για να χωθεί η λεπίδα σ'ένα τραπέζι. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού επικαλέστηκε τα Πνεύματα–

–και η μάσκα ζάλης έφυγε απ'το κεφάλι του αντίμαχού του και κοπάνησε σ'έναν τοίχο, σπάζοντας.

Ο δαιμονάνθρωπος γρύλισε, και χίμησε, ουρλιάζοντας: *«Θα σε παλουκώσω, άνθρωπε!»* Η προφορά του ήταν αλλόκοτη.

«Να δώσω φωτιά στο θυμό σας, κύριε.» Ο Φάλμαριν ύψωσε το χέρι του, εκτοξεύοντας τον Μαγκραθμέλιο μέσα στο αναμμένο τζάκι. Και συνεχίζοντας να τον κρατά εκεί. Οι κραυγές του διαβολανθρώπου ξεπερνούσαν όλους τους άλλους ήχους στην τραπεζαρία –και οι ήχοι της μάχης ήταν δυνατοί.

Ο δεύτερος αντίπαλος του Σοφού επιχείρησε να τον καρφώσει, αλλά η λάμπα του σταμάτησε πόντους πριν το στήθος εκείνου, λες και κόλλησε μέσα σε κάτι παχύρρευστο. Τα μάτια του Φάλμαριν στένεψαν, και ο δαιμονάνθρωπος πετάχτηκε όπισθεν, μ'ένα ουρλιαχτό, κρατώντας το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. Ύστερα, σωριάστηκε, σα σακί στο πέτρινο δάπεδο. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού σταμάτησε να ελέγχει τα Πνεύματα που συγκρατούσαν τον Μαγκραθμέλιο στο εσωτερικό του αναμμένου τζακιού. Τον άρπαξε, με αόρατα χέρια, και τον εκτόξευσε έξω απ'το πανδοχείο, περνώντας τον από ένα ήδη σπασμένο παράθυρο.

Ας μη φανούμε αγενείς, βάζοντας φωτιά στο μαγαζί του ευγενικού πανδοχέα, συλλογίστηκε.

«Είσαι δικός μου, άνθρωπε!» Η προφορά αυτού του δαιμονανθρώπου που πετάχτηκε μπροστά στον Φάλμαριν ήταν καλύτερη. Φορούσε μάσκα ζάλης, και επιχείρησε να τον αναισθητοποιήσει.

Εκείνος, γρήγορα, επικαλέστηκε τις πνευματικές του δυνάμεις, και τα πορφυρά κρύσταλλα έσπασαν και μπήκαν στα μάτια του Μαγκραθμέλιου, που άρχισε να ουρλιάζει, τρελαμένος απ' τον πόνο.

«Ηλίθιοι!» γρύλισε η Καρλέραν, στη γλώσσα των δαιμονανθρώπων. «Έναν *άνθρωπο* δε μπορείτε να σκοτώσετε;» Έσχισε το στήθος του στρατιώτη εμπρός της και στράφηκε στον Φάλμαριν, χιμώντας κι ανεμίζοντας το πλατυλέπιδο σπαθί της.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ίσα που πρόλαβε να την δει και να κάνει στο πλάι, για να σπάσει το όπλο της μια καρέκλα.

«Ο υπηρέτης του Αφέντη σε θέλει νεκρό, *άνθρωπε!*...» σφύριξε η δαιμονογυναίκα.

«Πολύ ανόητος ο υπηρέτης του Αφέντη σας, κυρία μου, για να στέλνει μόνο εσάς να με σκοτώσουν,» είπε ο Φάλμαριν, προσπαθώντας ν'ανοίξει κουβέντα μαζί της, για να μάθει, τελικά, ποιος ήταν ο «υπηρέτης» και ποιος ο «Αφέντης».

«Αυτός θα κυβερνήσει στο Βασίλειό σας, *άνθρωπε!*» γρύλισε η Καρλέραν, σπαθίζοντας, ημικυκλικά, προς το μέρος του.

«Όχι, αν τον βρω!» Ο Φάλμαριν απέκρουσε το λεπίδι, με μια απλή κίνηση του καρπού του. *Διάολε! Γιατί δε λέει ποιος είναι;* «Σίγουρα, θεωρεί τον εαυτό του πολύ έξυπνο, αλλά»—απέκρουσε άλλη μια επίθεση της δαιμονογυναίκας—«λαθεύει.»

Η Καρλέραν γέλασε. «Είναι το εξυπνότερο από τα ποταπά σας μυαλά, *άνθρωπε*. Ό,τι καλύτερο έχει να δώσει η άθλια φυλή σας. Γιαυτό κι ο Αφέντης δε μπορούσε παρά να εκμεταλλευτεί τις δυνάμεις του. Είναι χαρισματικός περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι.»

«Αν είναι τόσο όσο ο Κράντμον, ο Αφέντης σας δεν ξέρει να επιλέγει υπηρέτες, κυρία μου,» είπε ο Φάλμαριν.

«Ο Πόνκιμ είναι ανώτερος στην τέχνη του απ'τον Κράντμον!» αποκρίθηκε η Καρλέραν.

Ο Πόνκιμ! Ποιος ήταν ο Πόνκιμ; Κάτι θύμιζε το όνομα στον Φάλμαριν, αλλά δε μπορούσε να το προσδιορίσει.

Η δαιμονογυναίκα πισωπάτησε· τράβηξε, απότομα, ένα μικρό αντικείμενο απ'τη ζώνη της και του το εκτόξευσε. Ο Σοφός ύψωσε το χέρι του και το σταμάτησε δυο πόντους απ'το πρόσωπό του. Ήταν μια παράξενη συσκευή, μ'ένα καρφί στο τέλος της.

Η Καρλέραν παρατήρησε πως ο εχθρός της αποδιοργανώθηκε προς στιγμή, και σπάθισε, γρήγορα, στα πόδια του. Ο Φάλμαριν αισθάνθηκε έναν παγερό πόνο στην αριστερή κνήμη και έχασε την ισορροπία του, πέφτοντας στο δάπεδο. Η συσκευή με το κεντρί καρφώθηκε στον τοίχο, πίσω του.

«Είσαι δικός μου, *άνθρωπε!*» Η δαιμονογυναίκα πάτησε, με το ένα πόδι, πάνω στο στομάχι του, κάνοντας την αναπνοή να φύγει απ'τα πνευμόνια του. «Ο υπηρέτης θα ευχαριστηθεί με το θάνατό σου.» Το πλατυλέπιδο σπαθί της υψώθηκε.

Ο Φάλμαριν δεν είχε χρόνο, ούτε δυνάμεις, για να επικαλεστεί τα Πνεύματα και να προστατέψει τον εαυτό του.....

Ο Μέρθναρ πετάχτηκε, με μια πολεμική κραυγή, και έσπρωξε την Καρλέραν. Το λεπίδι του μπήχτηκε στα πλευρά της.

Η δαιμονογυναίκα έπεσε στα γόνατα, με μια έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπό της, ενώ, με τ'αριστερό της χέρι, κρατούσε την πληγή που της είχε προκαλέσει ο «καταραμένος άνθρωπος».

Ο Μέρθναρ την αποκεφάλισε, μ'ένα καλοσημαδεμένο χτύπημα. Ύστερα, πλησίασε τον Φάλμαριν, και τον βοήθησε να σηκωθεί.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε, κοιτώντας την πληγή στην κνήμη του.

«Ναι, κύριε· αρκετά καλά,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η συμπλοκή είχε τελειώσει. Τα πάντα στην τραπεζαρία ήταν άνω-κάτω: τα μισά τραπέζια είχαν ανατραπεί, φαγητά και ποτά βρίσκονταν στο δάπεδο, καρέκλες είχαν σπάσει, κι άλλες ήταν

πεταμένες απο δώ κι απο κεί. Αίμα και κουφάρια γέμιζαν το μέρος – περισσότερα Μαγκραθμέλιων, παρά πολεμιστών του Σαραόλν.

«Έξι από μας σκοτώθηκαν,» είπε ο Μέρθναρ. «Και σχεδόν όλοι τραυματίστηκαν από όχι πολύ σοβαρά χτυπήματα.»

«Είναι οι δαιμονάνθρωποι νεκροί, κύριε,» ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Κάμποσοι. Αλλά πολλοί ξέφυγαν,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ.

Οι ταξιδιώτες κι ο οινόχοος άρχισαν να βγαίνουν πίσω απ' το μπαρ όπου είχαν κρυφτεί.

«Μας συγχωρείτε,» τους είπε ο Μέρθναρ. «Εμάς κυνηγούσαν. Το πανδοχείο θα αποζημιωθεί, μόλις φτάσουμε στην πρωτεύουσα.»

«Δαιμονάνθρωποι,» φώναξε ένας ηλικιωμένος άντρας. «Βρίσκονται παντού! Στα δάση, στους λόφους. Κινούνται σαν την ίδια τη νύχτα. Πρέπει να κάνετε κάτι. Γιατί έχει φύγει ο Βασιληάς; Πού είναι όταν τον χρειαζόμαστε;»

«Θα προσπαθήσουμε να τα διορθώσουμε όλα, κύριε,» υποσχέθηκε ο Φάλμαριν. «Όμως, δυστυχώς, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα αμέσως. Υπάρχει ένας προδότης στο Σαραόλν, τον οποίο πρέπει να εξολοθρεύσουμε.

»Κύριε Μέρθναρ, το όνομά του είναι Πόνκιμ –έτσι είπε, τουλάχιστον, αυτή η δαιμονογυναίκα που αντιμετώπιζα. Κάτι μου θυμίζει, αλλά δεν μπορώ να πω με σιγουριά ποιος είναι. Εσείς τον αναγνωρίζετε;»

«Πόνκιμ;...» Ο αρχηγός της ομάδας συνοφρυνώθηκε. «Αυτός δεν είναι ο... βασιλικός διπλωμάτης;»

Τα μάτια του Φάλμαριν στένεψαν. «Ο βασιλικός διπλωμάτης!... Μα, βέβαια... η πιο... τέλεια θέση για έναν προδότη.»

** ** *

«Ανεγκέφαλοι δαιμονάνθρωποι!» βρυχήθηκε ο Πόνκιμ, κοιτάζοντας τον Φάλμαριν και τον Μέρθναρ απ' τον μαγικό του

καθρέφτη. «Τώρα, ξέρει! Η ανάγκη είναι ακόμα μεγαλύτερη να πεθάνει!»

Ο διπλωμάτης άρχισε να κάνει κύκλους μέσα στο δωμάτιό του, με τα χέρια στην πλάτη. Πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνουν αυτά; Τα πράγματα πήγαιναν τόσο καλά πριν! Ο Βένγκριλ είχε φύγει απ'τη μέση· το ίδιο και η Αάνθα. Ο στρατός του Σαραόλν πήγαινε για πόλεμο με το Άργκανθικ. Κανείς δεν γνώριζε γι'αυτόν και για τη σχέση του με τους Μαγκραθμέλιους. Οι κοσμικοί κρύσταλλοι στο νησί γέμιζαν με ψυχές, τροφοδοτώντας τη Μηχανή Αναγέννησης των δαιμοναθρώπων–

–Μετά! όλα διαλύθηκαν –έγιναν κομμάτια! Έμαθε πως τα πράγματα στο νησί χάλασαν· ο Μάργκανθελ ελευθερώθηκε! Ένας αρχαίος πρόην-Θεός ελεύθερος στην εποχή μας!... γρύλισε από μέσα του ο Πόνκιμ. Αυτό θα χειροτερέψει τα πάντα –τα έχει ήδη χειροτερέψει! Ο μισός-Θεός οδηγεί τους Μαγκραθμέλιους της Νότιας Γης σε πόλεμο με την Ζίρκεφ. Θα πρέπει νάναι εντελώς τρελός! Επειδή μόνο ένας λόγος υπήρχε για να πράττει όπως έπραττε: ήθελε το Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης. Αλλά γιατί; Για να το ελέγχει; ή για να το καταστρέψει; Ο ανόητος, θα διέλυε όλη τη Νότια Γη –μαζί και τον εαυτό του, αφού δεν ήταν ολοκληρωμένος Θεός. Ήταν τρελός –σίγουρα.

Και, εκτός αυτών των τρομακτικών γεγονότων, τώρα, ο Φάλμαριν είχε μάθει και ποιος ήταν ο προδότης στο Σαραόλν. Αν άρχιζε να το διαδίδει... Όχι! –θα τον σταματούσε.

Τι χειρότερο μπορούσε, πια, να συμβεί; Τι;

Μόνο ο Βένγκριλ κι η Αάνθα να ελευθερώνονταν. Όμως ο Κράντμον τού είχε πει πως τους είχε κλειδωμένους σε κελιά, εκεί όπου κανείς δε θα τους έβρισκε.

Αλλά, επί του παρόντος, ο Φάλμαριν ήταν ο άμεσος κίνδυνος. Και ο Πόνκιμ θα ασχολείτο, πρώτα, μαζί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Πρόσφυγες

Πώς είναι τα μονοπάτια προς τα βόρεια, Βαρονέσα μου;» ρώτησε ο Έντρηλ.

Αυτός, η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ, η Δήγκα και η Μπόρνεφ είχαν συγκεντρωθεί στη βασιλική σκηνή, με την αυγή.

«Άσχημα, δυστυχώς,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Ποτέ δεν φτιάχτηκε δρόμος σ'αυτά τα μέρη. Ίσως θα μπορούσαμε, καλύτερα, να επιστρέψουμε στο κάστρο μου, και—»

«Φυσικά και όχι, Βαρονέσα!» τη διέκοψε η Δήγκα. «Δεν έχουμε τόσο χρόνο στη διάθεσή μας. Ξέρεις τη Βαρονία σου ή όχι; Αν την ξέρεις, θα γνωρίζεις και ποιο είναι το πιο βατό σημείο βόρεια του 'στοιχειωμένου' δρόμου —σωστά;»

Η Τάθβιλ έτριξε τα δόντια της. Ο Σόλμορχ τής έσφιξε το γόνατο, κάτω απ'το τραπέζι, σαν προειδοποίηση, για να μην τσακωθεί με τη Βασίλισσα του Σαραόλν. «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνη. «Γνωρίζω το πιο βατό σημείο.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Δήγκα. «Μπορείς να μας το δείξεις στο χάρτη, Βαρονέσα;»

Ο Έντρηλ άνοιξε τον χάρτη τούτων των περιοχών πάνω στο τραπέζι.

«Εδώ.» Η Τάθβιλ έδειξε, με το δάχτυλό της.

«Αυτό είναι πιο πίσω απ'όπου βρισκόμαστε,» παρατήρησε η Δήγκα, σμίγοντας τα φρύδια της.

«Ναι, Βασίλισσά μου,» είπε η Τάθβιλ. «Αλλά είναι το πιο βατό σημείο. Τα άλλα είναι κακοτράχαλα· αποκλείεται ποτέ να μπορέσει να περάσει στρατός.»

Η Δήγκα σταύρωσε, θυμωμένη, τα χέρια μπροστά της. «Χάνουμε χρόνο έτσι...! Ίσως θάπρεπε, τελικά, να πάμε νότια...»

«Μεγαλειοτάτη, θυμηθείτε τον στρατό του Δούκα Σάλβινρ, που, τώρα, θα κατεβαίνει από την Χάργκοχ,» είπε ο Έντρηλ. «Θα τους συναντήσουμε γρηγορότερα, κατευθυνόμενοι βόρεια.»

«Μα, πότε θα βρεθούμε στα σύνορα του Άργκανθικ;» απαίτησε η Δήνκα. «Ποιος ξέρει τι θάχει συμβεί στην Έρμελ ως τότε!...»

«Βασίλισσά μου, κι εγώ ανησυχώ για την Πριγκίπισσα,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ –και δεν ήταν ψέματα. «Όμως πρέπει να ισχυροποιήσουμε τις δυνάμεις μας, συναντώντας το στρατό του Δούκα Σάλβινρ. Διαφορετικά, χάνουμε πολύ περισσότερο χρόνο απ’ό,τι πιστεύετε ότι κερδίζουμε. Γιατί, ούτως ή άλλως, θα χρειαστεί να περιμένουμε τη στρατιά του Δούκα της Χάργκοχ. Ελπίζω να γίνομαι κατανοητός...»

Η Δήνκα σούφρωσε τα χείλη της, σκεπτική.

«Αυτό είναι το συνετότερο σχέδιο, Βασίλισσά μου,» είπε ο Σόλμορχ.

«Εντάξει,» αποφάσισε η Δήνκα. «Θα πάμε βόρεια. Η Βαρονέσα Τάθβιλ θα μας δείξει το δρόμο.

»Ας ετοιμαστεί ο στρατός, διοικητά,» πρόσταξε τον Έντρηλ.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος. Αυτός και η Μπόρνεφ βγήκαν απ’τη σκηνή.

Μετά, και ο Σόλμορχ κι η Τάθβιλ σηκώθηκαν και βάδισαν προς την έξοδο· όμως, πριν φτάσουν, η Δήνκα είπε:

«Σόλμορχ, μείνε λίγο μαζί μου. Θέλω να μιλήσουμε...»

Η Βαρονέσα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον ευγενή· εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, για να δείξει την άγνοιά του.

«Όπως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε.

Και, μόλις η Τάθβιλ βγήκε απ’τη σκηνή, η Δήνκα πρότεινε το χέρι της προς την καρέκλα πλάι της. «Κάθισε,» πρότεινε.

Ο Σόλμορχ υπάκουσε. «Τι θα θέλατε από μένα, Μεγαλειοτάτη;»

«Έλα τώρα, Σόλμορχ. Σε παρακαλώ, όχι ‘Μεγαλειοτάτη’ μεταξύ μας. Απλά, Δήνκα.»

Η Βασίλισσα άρχισε να του θυμίζει, πάλι, τη γυναίκα που γνώριζε παλιότερα.

«Εντάξει, Δήνκα,» είπε. «Τι θέλεις από μένα;»

Εκείνη έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών της, έχοντας τους αγκώνες της ακουμπισμένους στους βραχίονες του καθίσματός της. «Την γνώμη σου για όλ' αυτά, Σόλμορχ.» Μειδίασε. (*Πόσο καιρό έχω να τη δω να χαμογελά;* σκέφτηκε ο ευγενής.) «Θυμάσαι παλιά, που, εγώ κι ο Βένγκριλ, ζητούσαμε τη γνώμη σου, για θέματα που αφορούσαν τη διοίκηση του Βασιλείου;»

«Θυμάμαι, Δήνκα,» αποκρίθηκε εκείνος, επιστρέφοντάς της το μειδίαμα. «Πολύ καλύτεροι καιροί από τούτους.»

«Αναμφίβολα,» είπε η Βασίλισσα. «Λοιπόν, ποια είναι η γνώμη σου για όλ' αυτά;»

«Πιθανώς να μη σου αρέσει η γνώμη μου...» την προειδοποίησε ο Σόλμορχ.

Η Δήνκα χαμογέλασε, πάλι. «Δεν πειράζει. Πες τη μου...»

Ο Σόλμορχ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει. Νομίζω πως κάποιος παίζει μαζί μας. Κάποιος θέλει να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ – και πόλεμος δεν πρέπει να γίνει. Είναι πολύ πιθανό αυτό το πρόσωπο να είναι ο βασιλικός διπλωμάτης, ο Πόνκιμ.»

«Ο Πόνκιμ;» σήκωσε ένα φρύδι της η Δήνκα. Άπλωσε το χέρι της, πήρε μια χρυσή κούπα απ' το τραπέζι και την γέμισε με κρασί απ' το μπουκάλι. Ήπιε. «Πώς είναι δυνατόν, Σόλμορχ;»

Ο ευγενής ανασήκωσε τους ώμους του. «Όλα οδηγούν σ' αυτόν. Ή, τουλάχιστον, προς τη δική του κατεύθυνση. Και γω, στην αρχή, δεν ήθελα να πιστέψω πως ο Πόνκιμ είναι προδότης...»

«Τώρα, το πιστεύεις; Είσαι σίγουρος;» Η Δήνκα ήπιε κι άλλο κρασί.

Γιατί πίνει, συνέχισα; συλλογίστηκε ο Σόλμορχ. «Όχι, δεν είμαι σίγουρος. Για τίποτα δε μπορείς να είσαι σίγουρος, όπως έχουν έρθει τα πράγματα. Δεν είμαι καν σίγουρος ότι οι Αργκανθικιανοί έχουν

την Έρμελ, Δήνκα. Ίσως να την έχουν οι Μαγκραθμέλιοι... Ίσως κάποιος άλλος...»

«Μα, ο Πόνκιμ είπε...» Η Δήνκα σταμάτησε τον εαυτό της.

«‘Ο Πόνκιμ είπε’;» Ο Σόλμορχ μειδίασε, μυστηριακά. «Ο Πόνκιμ πολύ μιλάει, τον τελευταίο καιρό, μου φαίνεται.»

«Σόλμορχ, ο Πόνκιμ δε μπορεί νάναι προδότης· μισεί τους Αργκανθικιανούς!» τόνισε η Βασίλισσα.

«Δήνκα. Ποιος είπε ότι οι Αργκανθικιανοί είναι οι εχθροί σε τούτο το παιχνίδι;» έθεσε το ερώτημα ο ευγενής.

«Τότε, γιατί στέλνουν τους κατασκόπους τους στο Βασίλειο;» απαίτησε η Δήνκα. «Βρήκαμε ένα κατάσκοπο μέσα στο ίδιο το παλάτι της Μάρβαθ, Σόλμορχ! Τον Τράνθλας. Νομίζαμε πως ήταν πιστός μας σύμβουλος.»

«Άρα κι ο Πόνκιμ, που πιστεύετε ότι είναι πιστός σας σύμβουλος, ίσως να μην είναι,» κατέληξε ο Σόλμορχ.

«Δεν έχει αποδειχτεί το αντίθετο, φίλε μου.» Η Δήνκα ήπιε, πάλι.

«Δηλαδή, θα συνεχίσεις μ’αυτή την εκστρατεία εναντίον του Άργκανθικ,» συμπέρανε ο Σόλμορχ.

«Ναι,» απάντησε η Βασίλισσα. «Σκοπεύω να πάρω την κόρη μου πίσω –όποιο κι αν είναι το κόστος.»

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε απ’την καρέκλα του. «Το κόστος θα είναι ανθρώπινες ζωές, Δήνκα.»

Έφυγε απ’τη σκηνή, ενώ η Βασίλισσα είχε, συνεχώς, τα μάτια της καρφωμένα πάνω του.

Κανείς δε με καταλαβαίνει... σκέφτηκε η Δήνκα. «Κανείς δε με καταλαβαίνει...» ψιθύρισε, αισθανόμενη τόσο μόνη, όσο δεν είχε αισθανθεί ποτέ.

** ** *

«Τι ήθελε;» ρώτησε η Τάθβιλ, αμέσως, μόλις ο Σόλμορχ μπήκε στη σκηνή της.

Εκεί βρίσκονταν συναγμένοι ο Μάνκιν, η Μάερνομ και οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι.

«Τίποτα,» απάντησε ο ευγενής, κουνώντας το κεφάλι του, κάπως θλιμμένα. Κατά κάποιο τρόπο, λυπόταν τη Δήνκα. Δεν ήθελε, ουσιαστικά, έναν πόλεμο, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Σόλμορχ, όμως δε μπορούσε και ν'αφήσει την κόρη της στα χέρια των Αργκανθικιανών –εφόσον πίστευε ότι αυτοί την είχαν (πράγμα για το οποίο ο γόνος των Έχμελθ δεν ήταν καθόλου βέβαιος). Δεν σκεφτόταν να διαπραγματευτεί αλλιώς μαζί τους· μάλλον, νόμιζε πως έτσι δε θα πετύχαινε κάτι. Ο Πόνκιμ. Πιθανώς αυτός να της είχεβάλει τούτες τις ιδέες στο μυαλό... Πιθανώς...

«Δεν έμεινες τόση ώρα εκεί συζητώντας τίποτα,» είπε η Βαρονέσα.

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. «Ήθελε έναν άνθρωπο να μιλήσει, Τάθβιλ, εντάξει; Δεν είναι καλά.»

Η Βαρονέσα συνοφρυώθηκε. Τον κοίταξε, προσπαθώντας να καταλάβει αν της έλεγε ψέματα. «Δεν πιστεύω να συμφωνήσατε κάτι αναμεταξύ σας και—»

«Μα τα Πνεύματα, Τάθβιλ! δεν έγινε τίποτα ύποπτο,» επέμεινε ο Σόλμορχ.

«Γιατί να σε πιστέψουμε;» έθεσε το ερώτημα η Μίκθαλ.

Ο Σόλμορχ την κάρφωσε, μ'ένα παγερό βλέμμα. «Γιατί το είπα,» αποκρίθηκε.

Η Μίκθαλ τού επέστρεψε το βλέμμα. «Κι αυτό τα κάνει όλα εντάξει, ε;» αντιγύρισε, με έκδηλη ειρωνεία στη φωνή της.

«Δε συνηθίζω να ψεύδομαι,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Σ'αντίθεση με κάποιους...» Η ματιά του πέρασε πάνω κι απ'τους τρεις κατασκόπους του Άργκανθικ.

«Η Μίκθαλ δε συγκρατεί τη γλώσσα της, πολλές φορές,» είπε η Βόλκρα. «Δεν είχαμε πρόθεση να σε προσβάλουμε. Εξάλλου, ζούμε χάρη σε σένα. Και την Τάθβιλ,» πρόσθεσε, σαν η Βαρονέσα να μην είχε και τόση σημασία.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Ήκνορ ζάρωσαν, καθώς εκείνος στρεφόταν, για να κοιτάξει την όμορφη, ξανθιά Αργκανθικιανή, που έμοιαζε να έχει μάτια μόνο για τον Σόλμορχ, επί του παρόντος.

Η Μίκθαλ κάγχασε. «Δε μας έσωσαν από την μεγαλοψυχία τους—»

«Μας έσωσαν, ωστόσο,» τη διέκοψε η Βόλκκρα.

Η Μίκθαλ αναποδογύρισε τα μάτια της, μουρμουρίζοντας κάτι. Ο Ήκνορ φαινόταν θυμωμένος.

«Ο στρατός ετοιμάζεται, κύριε Σόλμορχ,» είπε ο Μάνκιν. «Να ετοιμαστούμε κι εμείς;»

Ο ευγενής έγνεψε καταφατικά· το ίδιο και η Τάθβιλ, που κι αυτή κοιτούσε την Βόλκκρα μ'ένα περίεργο (θυμωμένο;) βλέμμα.

** ** *

Ο στρατός του Δούκα Σάλβινρ —δέκα-χιλιάδες πολεμιστές— βγήκε απ'την Χάργκοχ, καθώς ο Λούντρινχ ανέτελλε. Ο ίδιος ο Δούκας, ο αδελφός του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν, προπορευόταν, πάνω στο λευκό του άτι. Ολόσωμη, αρθρωτή πανοπλία τον έντυνε· μια μεγάλη, ατσαλένια ασπίδα ήταν στην σέλα του, όπως κι ένας μεγάλος δίστομος πέλεκυς. Στους ώμους του έπεφτε μια πορφυρή κάπα, με γκρίζα γούνα γύρω απ'το λαιμό.

Η Βάρθα, διοικήτρια του φουσάτου, ερχόταν πλάι του, έφιππη επίσης. Στους δικούς της ώμους έπεφτε μια λευκή κάπα. Στη μέση της ήταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος, και φορούσε αλυσιδωτή αρματωσιά σ'όλο της το σώμα. Στο κεφάλι της ήταν ένα ψηλό κράνος, με πορφυρό φτερό. Στη σέλα της κρεμόταν μια μετρίου μεγέθους, στρογγυλή ασπίδα.

Ο Τόλριν ίππευε το άτι του κοντά στον Δούκα και στη διοικήτρια, αφού ο πρώτος τού το είχε ζητήσει. Η πράσινη κάπα του τον τύλιγε, και η κουκούλα του ήταν σηκωμένη. Έκανε κρύο, πάλι, σήμερα.

Έριξε μια ματιά στον ουρανό. Ευτυχώς, δε συγκεντρώνονταν μαύρα σύννεφα· άρα δε θα έβρεχε.

Ο αγγελιαφόρος ήλπιζε να προλάβαιναν το στρατό της Βασίλισσας, προτού άρχιζαν οι μάχες με το Άργκανθικ. Γιατί, αν έφταναν στη μέση κάποιας συμπλοκής, τότε, αναμφίβολα, οι προσπάθειες του Δούκα Σάλβινρ να πείσει τη Μεγαλειοτάτη να εγκαταλείψει αυτή την τρελή εκστρατεία θα έπεφταν στο κενό. Και θα έπρεπε κι εκείνου ο στρατός να πολεμήσει, εφόσον θα ήταν, πια, θέμα προστασίας του Σαραόλν. Ο Τόλριν ήταν βέβαιος πως ο αδελφός του Βασιλιά το κατανοούσε τούτο πολύ καλά· γιατί και βιαζόταν.

Με το σύνθημα του Σάλβινρ, οι δέκα-χιλιάδες πολεμιστές ξεκίνησαν να προελαύνουν, κατευθυνόμενοι προς τα νότια και τη Βαρονία της Τάθβιλ.

** ** *

Ο Όκ'φερν και η Ερία είχαν κοιμηθεί στις όχθες του ποταμού Χέρλεμ χτες βράδυ, και, τώρα, ξυπνούσαν, καθώς οι ακτίνες του Λούντρινχ χτυπούσαν τα πρόσωπά τους.

«Τι κρύο ειν' αυτό τα βράδια, εδώ στη Ζίρκεφ;» είπε η μαυρομάλλα Σαραολνιανή. «Πώς είναι δυνατόν το πρωί να έχει τέτοια ζέστη και το βράδυ τόσο κρύο;» Μιλούσε δυνατά, για ν' ακούγεται η φωνή της πάνω απ' τον ήχο των κυμάτων του ποταμού (είχε σηκωθεί αέρας και είχε πολύ κύμα).

«Τι εννοείς κάνει ζέστη το πρωί;» απόρησε ο Όκ'φερν· κι αυτός μιλούσε δυνατά. «Χειμώνας είναι. Πού να δεις τι ζέστη κάνει το Καλοκαίρι!»

«Δε θέλω να δω,» αποκρίθηκε η Ερία, αναποδογυρίζοντας τα μάτια της. «Σ' άλλο κλίμα έχω συνηθίσει –πολύ πιο ψυχρό.

»Αλλά, δε μου είπες, γιατί έχει τόση ζέστη εδώ, στη Ζίρκεφ;»

Ο Όκ'φερν ανασήκωσε τους ώμους του. «Γιατί έχει τόσο κρύο στο Σαραόλν;»

Η Ερία μόρφασε. «Καλή ερώτηση.» Σηκώθηκε όρθια. «Ωρα να φεύγουμε.»

«Τι βιάζεσαι;» χασμουρήθηκε ο Όκ'φερν.

«Ακόμα χασμουριέσαι;» τον λοξοκοίταξε η Ερία.

Ο Όκ'φερν αναστέναξε, και σηκώθηκε όρθιος. «Θα έχω πρόβλημα με τον καιρό στο Σαραόλν, υποθέτω... αν κάνει τόσο κρύο όσο λες...»

«Κάνει τόσο –και το Χειμώνα πιο πολύ. Να σου φέρω ένα παράδειγμα: Να... σήμερα –εννοώ, άμα είχε τον αντίστοιχο καιρό– στο Σαραόλν θα έπρεπε να είναι Καλοκαίρι.»

«Καλοκαίρι;» έκανε ο Όκ'φερν. «Ελπίζω να φοράτε πολλά ρούχα εκεί πάνω, στη Βόρεια Γη...»

«Φοράμε,» τον διαβεβαίωσε η Ερία, λύνοντας το άλογό της απ'το δέντρο όπου τόχε δέσει.

«Δε θ'αρχίσουμε, πάλι, εκείνη την τρελή ιπασία, έτσι;» είπε ο Όκ'φερν, πλησιάζοντας.

Η Ερία φίλησε τα χείλη του. «Μα δεν έτρεχα, χτες τ'απόγευμα.»

«Μετά,» τόνισε ο Όκ'φερν. «Στην αρχή, όμως, όταν φεύγαμε απ'τη Βούσραλ, παραλίγο να πέσω δέκα φορές.»

Η Ερία καβαλίκεψε το άτι της. «Τα παραλές...»

Ο Όκ'φερν ανέβηκε πίσω της. «Εντάξει! μπορεί να μην ήταν δέκα, αλλά, σίγουρα, ήταν τρεις.»

Ξεκίνησαν να καλπάζουν, κατευθυνόμενοι βόρεια και ακολουθώντας τις όχθες του ποταμού Χέρλεμ.

«Βλέπεις; πηγαίνω κανονικά. Ε;» είπε η Ερία.

«Ναι...» Ο Όκ'φερν παραμέρισε τα μαύρα της μαλλιά και φίλησε το πλάι του λαιμού της.

Η Ερία έμπηξε τα τακούνια των μποτών της στα πλευρά του ίππου και χτύπησε τα γκέμια, κάνοντάς το ζώο να πηδήξει πάνω από μερικά βράχια. «Μη με... ενθουσιάζεις πάνω σε άλογο!» είπε.

Ο Όκ'φερν, που είχε γαντζωθεί πάνω της, για να μην πέσει, τύλιξε τον αγκώνα του γύρω απ'το λαιμό της. «Θα σε πνίξω!...»

Η Ερία γέλασε.

Μέχρι το μεσημέρι, δεν αντάμωσαν κανέναν ταξιδιώτη –μόνο είδαν ένα ποταμόπλοιο να διασχίζει τον Χέρλεμ–, και, τελικά, έφτασαν σ'ένα χωριό, όπου βρισκόταν συγκεντρωμένος πολύς κόσμος. Τόσος πολύς που έκανε την Ερία να συνοφρυωθεί και τον Όκ'φερν να πάρει μια απορημένη έκφραση.

«Πάντα έτσι είναι εδώ;» ρώτησε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

«Πάντα; Ποτέ δεν είναι έτσι εδώ,» αποκρίθηκε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός.

«Ας πλησιάσουμε προσεκτικά,» είπε η Ερία, ενώ το δεξί της χέρι κατέβαινε στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν στη ζώνη της. Οδήγησε το άλογό τους προς το χωριό, και, μόλις ήταν εκεί, αφίππευσαν.

Κάποιοι από τους ανθρώπους έστρεψαν τα κεφάλια προς το μέρος τους. Όλοι έμοιαζαν κατεστραμμένοι, αν έκρινε κανείς απ'τις εκφράσεις στα πρόσωπά τους. Επίσης, η Σαραολνιανή γυναίκα θα μπορούσε να πει πως φορούσαν επάνω τους όσα ρούχα τούς ήταν δυνατόν, για να τα μεταφέρουν μαζί τους. Στις πλάτες τους βρίσκονταν μεγάλα, παραφουσκωμένα σακίδια και σάκοι.

«Με συγχωρείτε, κύριε,» είπε ο Όκ'φερν σε έναν άντρα. «Από πού έρχεστε; Τι συμβαίνει;»

«Από τη Γκόνμορχ, ταξιδιώτη,» αποκρίθηκε εκείνος, με καταπονημένη όψη. «Αν και Γκόνμορχ δεν νομίζω να υπάρχει, πια...» πρόσθεσε.

Ο Όκ'φερν έγινε, κάπως, πιο χλομός. «...δεν υπάρχει, πια;...»

«Μαγκραθμέλιοι ήρθαν, ταξιδιώτη,» εξήγησε ο άντρας. «Κατέστρεψαν τα πάντα. Κανείς δεν πίστευε ότι η πόλη θα έπεφτε. Αυτά τα πανίσχυρα τείχη, κανονικά, έπρεπε να τους είχαν κρατήσει. Αλλά ήταν εκείνος μαζί τους: ένας άντρας με κουκούλα –δαίμονας, πραγματικός, λένε. Έριξε φωτιά, και έκανε σεισμό. Η Γκόνμορχ έπεσε...»

«Ο Μάργκανθελ...» ψιθύρισε η Ερία, το ίδιο χλομή με τον Όκ'φερν, σφίγγοντας τα γκέμια του αλόγου τους στη χούφτα της.

«Το Συμβούλιο της Γκόνμορχ; Τι έκανε;» απαίτησε ο Όκ'φερν. «Άφησαν κάτι τέτοιο να συμβεί;»

«Τι μπορούσαν να κάνουν, ταξιδιώτη;» είπε η γυναίκα που στεκόταν κοντά στον άντρα, με δυο μικρά παιδιά να γαντζώνονται πάνω στη φούστα της. «Δεν είχαν ν'αντιμετωπίσουν μια απλή επίθεση! Εκείνος κατέστρεφε τα πάντα...»

«Πρέπει να μιλήσουμε.» Η Ερία τράβηξε τον Όκ'φερν απ'τον καρπό, και απομακρύνθηκαν λίγο από τους πρόσφυγες της Γκόνμορχ.

«Υποθέτω πως θα με ρωτήσεις πού να πάμε τώρα,» είπε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός, όταν βρίσκονταν πλάι σε μια πέτρινη πεζούλα.

«Ναι, Όκ'φερν,» αποκρίθηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια. «Είσαι ο μόνος μου οδηγός σ'ετούτα τα μέρη. Πού να πάμε, λοιπόν, εφόσον η Γκόνμορχ καταστράφηκε; Πρέπει να φτάσω στο Σαραόλν,» τόνισε. «Υπάρχει μεγάλη ανάγκη να ειδοποιήσω το Βασιλιά για τον Πόνκιμ.»

Ο άντρας αναστέναξε. «Υπάρχουν χωριά δυτικά της Γκόνμορχ· και καμια-δυο πόλεις, επίσης,» εξήγησε. «Όμως αμφιβάλλω αν εκεί θα βρούμε τίποτα παραπάνω από καμια βάρκα, που δεν είναι και το καταλληλότερο μέσο για να ταξιδέψει κανείς στον Ωκεανό. Το επόμενο μεγάλο λιμάνι είναι η Φεν-γκναρ—»

«Τότε—»

«Ερία, άκουσε με, πρώτα. Η Φεν-γκναρ είναι λιμάνι της Βηλβένμηθ, της Άγριας Θάλασσας, όχι του Ωκεανού. Εκεί δε θα βρεις τίποτ'άλλο από φονιάδες, πορτοφολάδες, πειρατές και καθάρματα.»

«Γιατί; στη Γκόνμορχ τι έβρισκες;» βλεφάρισε η μαυρομάλλα Σαραολνιανή.

Ο Όκ'φερν γέλασε. «Στη Γκόνμορχ; Η Γκόνμορχ είναι –ήταν– το πιο καλό μέρος στη Ζίρκεφ, σε σχέση με την Φεν-γκναρ, μα την Έρημο και τους Ήλιους!»

«Έχεις πάει εκεί;» ρώτησε η Ερία.

«Μόνο μία φορά,» τόνισε ο Όκ'φερν. «Και δε θέλω να ξαναπάω.»

«Για δουλειά της Συντεχνίας είχες βρεθεί σ' αυτό το μέρος;» θέλησε να μάθει η Ερία.

Ο Όκ'φερν έγενεψε καταφατικά· δε φαινόταν διατεθειμένος να συζητήσει το θέμα περισσότερο.

Η Ερία έβαλε το ένα της χέρι –αυτό που δεν κρατούσε τα χαλινάρια του αλόγου– στη μέση, ξεφυσώντας. «Αν η Φεν-γκναρ είναι το μόνο λιμάνι όπου μπορώ να βρω πλοίο, εκεί θα πάω, Όκ'φερν.»

«Ίσως να βρούμε καράβι και σε κάποια από τις πόλεις, δυτικά της Γκόνμορχ, αν είμαστε τυχεροί,» υπέθεσε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός. «Όμως στα χωριά αποκλείεται –δεν υπάρχει πιθανότητα.»

Η Ερία έδεσε το άτι τους σ' ένα δέντρο και κάθισε στην πέτρινη πεζούλα. «Ας ξεκουραστούμε λίγο εδώ,» πρότεινε, τραβώντας την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, για να προστατευτεί απ' τον ήλιο.

Ο Όκ'φερν ένευσε, συμφωνώντας. Κάθισε πλάι της και έβγαλε κάτι να φάνε απ' τις προμήθειες που τους είχε δώσει η Νύχτα.

«Έπρεπε νάχαμε πάρει κι άλλα τρόφιμα,» είπε η Ερία, «από τη Βούσραλ.»

«Θα πάρουμε από τα χωριά που θα συναντήσουμε,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, τρώγοντας. «Πάντως, εδώ δε νομίζω να βρούμε τίποτα. Θα τάχουν αρπάξει όλα οι πρόσφυγες.»

«Ναι, μάλλον...»

«Δε μου λες...» είπε, μετά από λίγο, ο Ζιρκεφιανός, «αυτή η θέση σου στο Σαραόλν –Διοικήτρια του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*– είναι υψηλή;»

Η Ερία γέλασε κοφτά. «Όχι και τόσο. Αλλά γιατί ρωτάς, συνέχεια, πράγματα σχετικά με τη ‘θέση μου στο Σαραόλν’;»

Ο Όκ’φερν ανασήκωσε τους ώμους. «Έτσι, από περιέργεια...»

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, κάθισαν για λίγο ακόμα στην πεζούλα και, ύστερα, ανέβηκαν στο άλογο που τους είχε δώσει η Νύχτα.

Η Ερία έριξε μια ματιά στον κόσμο γύρω τους, καθώς έφευγαν. Οι περισσότεροι κάθονταν στο έδαφος ή σε γωνίες· ήταν φανερά απελπισμένοι και απογοητευμένοι από τη μοίρα τους. Το μοναδικό πανδοχείο εδώ πέρα –«Ο Ναυτικός» ονομαζόταν– δε μπορούσε να τους χωρέσει όλους.

«Είναι κρίμα να συμβαίνουν τέτοια πράγματα...» είπε η Σαραολνιανή. «Και να φανταστείς ότι φταίω κι εγώ κάπου για τούτη την κατάσταση...»

«Εσύ; Πώς;» απόρησε ο Όκ’φερν.

«Ήμουν η αρχηγός της ομάδας που ελευθέρωσε, κατά λάθος, τον Μάργκανθελ,» εξήγησε η Ερία.

«Μα, δεν ξέρατε ότι...»

«Ωστόσο, φταίμε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Συνάντηση

Ο Μέρθναρ έδειξε δυο καβαλάρηδες στην απόσταση. Οι μορφές τους φαίνονταν σκιερές μέσα στην νύχτα. «Κάποιοι έρχονται, Φάλμαριν.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έκανε νόημα στην ομάδα των Σαραολνιανών στρατιωτών να σταματήσει. «Καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί, κύριε. Ετοιμαστείτε.»

Ο Μέρθναρ τράβηξε το σπαθί του, και το ίδιο κι οι υπόλοιποι. «Μπορεί... μπορεί νάναι, πάλι, Μαγκραθμέλιοι, Φάλμαριν;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά, ναι, ίσως και να είναι.»

«Χα! Δύο μόνο δεν έχουν ελπίδες εναντίον μας,» είπε ο Μέρθναρ.

«Τα φαινόμενα απατούν, πολλές φορές, κύριε,» τον προειδοποίησε ο Φάλμαριν.

«Σωστά, ίσως να κρύβονται κι άλλοι, κάπου εδώ κοντά.» Ο Μέρθναρ κοίταξε τριγύρω. Το μέρος στο οποίο βρίσκονταν δε θα μπορούσε κανείς να το χαρακτηρίσει δασώδες· αλλά, σίγουρα, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει ύπουλο. Ήταν γεμάτο με συστάδες δέντρων απο δώ κι απο κεί, βράχους σ'άλλα σημεία, ενώ υπήρχαν παραπάνω από μερικά ανοιχτά μέρη ανάμεσά τους. Ό,τι έπρεπε, δηλαδή, για ενέδρα.

Οι καταραμένοι Μαγκραθμέλιοι! Πώς ήξεραν ότι είχαν έρθει, και τους καταδίωκαν; Ήταν έτοιμος να ρωτήσει τον Φάλμαριν γι'αυτό, αλλά έβλεπε πως δεν είχε χρόνο. Οι δύο ιππείς ήταν κοντά.

Τράβηξαν τα γκέμια των αλόγων τους και σταμάτησαν. Και οι δυο ήταν τυλιγμένοι σε κάπες και φορούσαν κουκούλες. Όμως του ενός το άτι είχε κάτι το εξωτικό επάνω του: ήταν κατάλευκο –ο Μέρθναρ νόμιζε πως δεν είχε ποτέ του δει πιο λευκό ζώο– και οι κινήσεις του ανάλαφρες, σαν τον αέρα που περνά ανάμεσα απ'τους κορμούς των δέντρων.

«Δεν είστε Μαγκραθμέλιοι,» είπε ο καβαλάρης του άλλου αλόγου, κατεβάζοντας την κουκούλα του. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, τα οποία ήταν χωρισμένα σε πολλές κοτσίδες, που όλες δένονταν πίσω απ'το κεφάλι του. Η όψη του ήταν ταραγμένη. Και, παρότι είχε πει πως δεν ήταν δαιμονόανθρωποι, από τα μάτια του κανείς μπορούσε να κρίνει πως ήταν ακόμα επιφυλακτικός.

Και ο δεύτερος καβαλάρης κατέβασε την κουκούλα του. Ήταν μια γυναίκα τόσο εξωτική όσο τ'άτι της, με πλούσια, σγουρά, μαύρα μαλλιά, τα οποία έπεφταν στους ώμους της, και πίσω και μπροστά απ'αυτούς.

«Προφανώς δεν είμαστε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, καθώς έβγαζε κι εκείνος την κουκούλα απ'το κεφάλι του, για να τον πιστέψουν.

«Μας κυνηγούν δαιμονάνθρωποι.» Ο άγνωστος άντρας έδειξε πίσω τους.

Ο Φάλμαριν και ο Μέρθναρ παρατήρησαν: Στην αρχή, τίποτα δε φάνηκε· έπειτα, όμως, καθώς ποδοβολητό ξεκίνησε ν'αντηχεί, αντίκρισαν καβαλάρηδες να έρχονται καλπάζοντας.

«Δεχόμαστε επίθεση!» φώναξε ο αρχηγός στους πολεμιστές του.

Ο άντρας με τις κοτσίδες πήρε ένα τόξο απ'τη σέλα του, έβαλε ένα βέλος στην χορδή και το εκτόξευσε. Πέτυχε έναν δαιμονάνθρωπο στο στήθος, σφωριάζοντας τον απ'τ'άτι του. Ύστερα, άλλο ένα βλήμα έφυγε απ'το τηλέμαχο όπλο του, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού, για να πέσει ακόμα ένας εχθρός απ'το άλογό του.

Όμως ήταν πολλοί, και χίμησαν επάνω τους. Οι Σαραολνιανοί στρατιώτες βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο μαζί τους, και οι ιαχές της μάχης άρχισαν ν'ακούγονται δυνατές μέσα στη νύχτα.

Δύο συμπλοκές τη μέρα! Είναι παραπάνω από αρκετές για μένα, σκέφτηκε ο Μέρθναρ, αποκρούοντας ένα σπαθί και σχίζοντας την κοιλιά του εχθρού.

Η παράξενη γυναίκα πάνω στο εξωτικό άτι ύψωσε τα χέρια της, και τρία ξίφη έφυγαν απ'τις γροθιές των Μαγκραθμέλιων, για να σκοτώσουν τους χειριστές τους. Ο άντρας, που προ ολίγου έβαλε με το τόξο, τώρα, πήρε έναν πέλεκυ στο χέρι, και αποκεφάλισε τον πρώτο δαιμονάνθρωπο που τον ζύγωσε.

Μια Ελέγκτρια Πνευμάτων, παρατήρησε ο Φάλμαριν, κοιτώντας την γυναίκα. *Ποια είναι;* Τέντωσε το χέρι του κι άρχισε να κλείνει τη γροθιά του. Ένας Μαγκραθμέλιος έπιασε το λαιμό του, σαν κάτι να

τον στραγγάλιζε, και έπεσε απ' τη σέλα του. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ξαναεπικαλέστηκε τα Πνεύματα, και τρία άλογα αφήνιασαν· χρεμέτισαν και πέταξαν τους δαιμονανθρώπους καβαλάρηδες από πάνω τους. *Η Χόλκραδ, η μάγισσα! Αυτή πρέπει να είναι*, συμπέρανε ο Φάλμαριν.

Ο Μέρθναρ σταμάτησε τις επιθέσεις δυο εχθρών του, κρατώντας με τ' αριστερό του χέρι τα γκέμια του ίππου του, που σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Σπάθισε, και πέτυχε τη μια Μαγκραθμέλια στα πλευρά, σωριάζοντάς τη στη γη. Ο άλλος δαιμονάνθρωπος, όμως, κατέβασε, γρήγορα, το ξίφος του και τον πέτυχε στον ώμο, σχίζοντας την αρματωσιά του και τραυματίζοντάς τον.

Ο Μέρθναρ έσφιξε τα δόντια του, αισθανόμενος καυτό αίμα να τρέχει απ' την πληγή του. Το λεπίδι του αποκρούστηκε απ' αυτό του αντίμαχού του. Αντάλλαξαν μερικές σπαθιές και, τελικά, ο αρχηγός της ομάδας τον αποκεφάλισε, με μια πολεμική κραυγή του Σαραόλν.

Όταν και ο τελευταίος Μαγκραθμέλιος έπεσε απ' το ξίφος μιας Σαραολνιανής πολεμίστρια, όλοι στάθηκαν μερικά δευτερόλεπτα για ν' ανασάνουν.

Ο Μέρθναρ αφίππευσε. «Μετρήστε τους νεκρούς μας,» πρόσταξε, με βαριά καρδιά. «Και συγκεντρώστε τους, για να τους κάψουμε. Αφήστε τους δαιμονανθρώπους στις ύαινες.»

Οι στρατιώτες ξεκαβαλίκεψαν, για να εκτελέσουν τις διαταγές του. Ο Φάλμαριν κι οι δυο άγνωστοι είχαν ήδη κατεβεί απ' τ' άτια τους.

«Ποια είστε, κυρία μου;» ρώτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Είμαι η Χόλκραδ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Επομένως, μάντεψα σωστά. Εγώ είμαι ο Φάλμαριν, Σοφός του Κύκλου του Φτερού.»

«Μπάχτον,» συστήθηκε ο άντρας με τις κοτσίδες. «Πλανόδιος τοξότης.»

«Χάρηκα για την γνωριμία, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Παρομοίως, φίλε μου,» μειδίασε ο Μπάχτον, μ'ένα νεύμα του κεφαλιού.

Ο Μέρθναρ πλησίασε, έχοντας ακούσει τη σύντομη κουβέντα τους. Κοίταξε την γυναίκα καλά-καλά, από πάνω ως κάτω. Λιγάκι παράξενη, αλλά, κατά τ'άλλα, φυσιολογική, του φαινόταν – σ'αντίθεση μ'ό,τι έλεγαν οι ιστορίες. «Είσαι η Χόλκραδ;» τη ρώτησε. «Η γνωστή μάγισσα;»

«Ναι,» απάντησε, απλά, εκείνη. «Και ποιος είστε εσείς, κύριε.»

«Μέρθναρ, αρχηγός τούτης της μικρής ομάδας (η οποία, συνεχώς, μικραίνει). Στις υπηρεσίες σας.» Ο στρατιωτικός έκανε μια υπόκλιση.

«Είστε τραυματισμένος, κύριε,» παρατήρησε ο Φάλμαριν. «Φροντίστε το τραύμα σας.»

«Θα το κάνω, Φάλμαριν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως σε λίγο, γιατί χρειάζομαι τη βοήθεια κάποιου, και όλοι οι στρατιώτες μου, τώρα, είναι απασχολημένοι, καθώς βλέπεις.»

«Θα σε βοηθήσω εγώ, φίλε μου,» προσφέρθηκε ο Μπάχτον. «Ξέρω πώς να δένω τραύματα· εμπιστέψου –έχω κι εγώ τραυματιστεί μπόλικες φορές στο παρελθόν.»

Ο Μέρθναρ κάθισε σ'έναν βράχο, και ο πλανόδιος τοξότης πήρε έναν επίδεσμο απ'το σάκο της σέλας του, για να ντύσει την πληγή στον ώμο του στρατιωτικού.

«Είσαι ο Φάλμαριν που πήγε στον Ωκεανό, για να μάθει τι συμβαίνει με τα χαμένα πλοία, ή κάνω λάθος;» ρώτησε Χόλκραδ.

«Καθόλου, κυρία μου,» παραδέχτηκε εκείνος. «Παρακολουθείτε τις φήμες που κυκλοφορούν στο Βασίλειο, βλέπω...»

«Πάντα,» δήλωσε η Χόλκραδ. «Τελείωσε η αποστολή σας επιτυχώς και επιστρέψατε;»

«Περίπου,» απάντησε ο Φάλμαριν. «Είναι μια ολόκληρη ιστορία. Και πολύ φοβάμαι πως αφορά τα Κέντρα Σταθερότητας του Άρμπεναρκ. Κάποιος 'Αφέντης' των Μαγκραθμέλιων, μάλλον, επιθυμεί να τα ελέγξει. Και έχει ανθρώπους του σ'όλα τα σημεία-

κλειδιά: τον Κράντμον, σφετεριστή του Κοραλλένιου Θρόνου, στο Βασίλειο του Ωκεανού –και εδώ, στο Σαραόλν, τον Πόνκιμ, βασιλικό διπλωμάτη–»

«Τον Πόνκιμ!» πετάχτηκε ο Μπάχτον, που περιποιείτο την πληγή του Μέρθναρ. «Χόλκραδ, είχες δίκιο! Ο Πόνκιμ ήταν, τελικά, πίσω απ’όλ’αυτά!»

«‘Απ’όλ’αυτά’; Τι ακριβώς εννοείτε, κύριε;» θέλησε να μάθει ο Φάλμαριν. «Τι συμβαίνει στο Βασίλειο;»

Η Χόλκραδ τού μίλησε για τα γεγονότα στην Βαρονία της Τάθβιλ. Όταν τελείωσε, οι στρατιώτες του Σαραόλν είχαν συγκεντρώσει τα πτώματα των συντρόφων τους και τα έκαιγαν. Είχαν απομείνει, πια, οκτώ μόνο στην ομάδα· οι υπόλοιποι ήταν νεκροί. Ο Φάλμαριν κι οι άλλοι κάθονταν γύρω από μια φωτιά, τυλιγμένοι στις κάπες τους.

«Τελικά, κύριε Μέρθναρ, τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ’ό,τι υποψιαζόμασταν,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Πώς δεν έχουν απλωθεί φήμες για τον πόλεμο με το Άργκανθικ;» απόρησε ο αρχηγός της –μικρής, πλέον– ομάδας. «Στην Όρφαλχ, ο Άρχων Φερχ, δεν μας είπε τίποτα...»

«Κατ’αρχήν, δεν νομίζω να έχει ήδη αρχίσει πόλεμος,» είπε η Χόλκραδ. «και ας ελπίσουμε πως ποτέ δε θ’αρχίσει. Κατά δεύτερο λόγο, απλά, δεν έχει περάσει ακόμα αρκετός καιρός για να φτάσουν τα νέα στα νότια του Σαραόλν· σύντομα, όμως, θα φτάσουν –μην αμφιβάλλεις. Οι δυτικές βαρονίες και το Βασιλικό Δουκάτο θα ξέρουν, σίγουρα. Αν είχατε ταξιδέψει λίγο ακόμα, θ’ακούγεται τι συμβαίνει.

»Τώρα, μπορείς να μου πεις τι βρήκατε εσείς στο Βασίλειο του Ωκεανού;» ρώτησε η μάγισσα, στρεφόμενη στον Φάλμαριν.

Εκείνος της είπε ό,τι είχαν περάσει, ώσπου να επιστρέψουν εδώ, ενώ, συγχρόνως, έτρωγαν απ’τις προμήθειές τους.

«Ενας μισός-Θεός ελεύθερος...» κούνησε το κεφάλι της η Χόλκραδ. «Μοιάζει παραμύθι, όμως είμαι βέβαιη πως δεν είναι. Ο κόσμος μας κινδυνεύει, Φάλμαριν.»

«Πράγματι, κυρία μου,» συμφώνησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Ελπίζω η κυρία Ερία να έχει ειδοποιήσει την Βασίλισσα Ταρμαρία εγκαίρως, κι εκείνη να έχει πάρει τα μέτρα της.»

«Τι είδους μέτρα μπορεί να πάρει κάποιος εναντίον ενός μισού-Θεού;» έθεσε το ερώτημα η Χόλκραδ.

«Αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση για ν'απαντήσει κανείς,» παραδέχτηκε ο Φάλμαριν. «Όμως, αναμφίβολα, είναι καλύτερα να γνωρίζεις ότι έρχεται ένα τέτοιου είδους ον εναντίον σου, παρά να σε πιάσει τελείως απροετοίμαστο. Οι μισοί-Θεοί μπορούν να πεθάνουν, κυρία μου· δεν είναι αθάνατοι.»

«Τι θα γίνει αν αυτός ο Μάργκανθελ φτάσει στο Σαραόλν;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Αν φτάσει στο Σαραόλν, θα έχει ήδη καταστρέψει όλη τη Νότια Γη και το Βασίλειο του Ωκεανού, κύριε,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Πρέπει κάποιος να τον εμποδίσει, προτού συμβούν αυτά.»

»Αλλά, για την ώρα, εδώ έχουμε πολλά προβλήματα. Αν αρχίσει πόλεμος με το Άργκανθικ, οι δαιμονάνθρωποι θα βρουν ευκαιρία να εισβάλλουν.»

«Αυτό ακριβώς πρέπει νάναι το σχέδιό τους,» συμφώνησε η Χόλκραδ. «Ο Πόνκιμ κανόνισε έτσι τα πράγματα, ώστε όλοι οι στρατοί του Σαραόλν να συγκεντρωθούν στα ανατολικά σύνορα του βασιλείου, για να επιτεθούν οι Μαγκραθμέλιοι από τα δυτικά.»

«Γιατί δεν το είπε κάποιος αυτό στη Βασίλισσα;» απαίτησε ο Φάλμαριν. «Γιατί όλοι την άφησαν να συγκεντρώσει δυνάμεις και να προελάσει εναντίον του Άργκανθικ;»

«Η Δήνκα ποτέ δεν διακρινόταν για τη λογική της,» τόνισε η Χόλκραδ, με κάποια ένταση και μίσος στη φωνή της.

«Φάλμαριν, *τώρα*, τι κάνουμε;» ρώτησε ο Μέρθναρ. «Κανείς δεν εμπόδισε τι Βασίλισσα –αυτό έληξε. Πώς θα αποτρέψουμε την πτώση του Σαραόλν;»

«Νομίζετε, κύριε, ότι μπορούμε, πλέον, να την αποτρέψουμε;» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, και η όψη του σκιάστηκε.

«Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τον Πόνκιμ και τους Μαγκραθμέλιους να νικήσουν!» φώναξε ο Μέρθναρ, καθώς πεταγόταν όρθιος.

«Καθίστε, κύριε, παρακαλώ,» πρότεινε ο Φάλμαριν, μιλώντας ήρεμα.

Ο Μέρθναρ κούνησε το κεφάλι του, ξεφυσώντας, και κάθισε. «Δε θα το δεχτώ αυτό έτσι, Φάλμαριν –θα πολεμήσω! Πάμε στην Μάρβαθ, ν'αρπάξουμε τον βασιλικό διπλωμάτη απ'το γιακά, να τον παλουκώσουμε και να τον κρεμάσουμε απ'τα τείχη!»

Οι οκτώ πολεμιστές που είχαν επιβιώσει μέχρι στιγμής –πέντε άντρες και τρεις γυναίκες– συμφώνησαν, με μουρμουρητά, νεύματα και φωνές.

Ο Φάλμαριν ήταν χαμένος σε σκέψεις. «Ίσως, τελικά, να πρέπει να πάτε στην πρωτεύουσα...»

«Μα, τόσο καιρό, δεν έλεγες ότι ήθελες να πας στον Πύργο του Φτερού, για σημαντικές δουλειές;» απόρησε ο Μέρθναρ.

«Είπα: να πάτε στην πρωτεύουσα,» τόνισε ο Φάλμαριν. «Εσείς· όχι εγώ. Εγώ ακόμα πρέπει να πάω στον Πύργο. Και, όταν είχα πάρει την απόφαση να μην σταλεί κανείς στην Μάρβαθ, δεν γνώριζα ακόμα για τον Πόνκιμ. Ίσως να ήταν συνετό, τελικά, να κατευθυνθείτε εκεί, κύριε.

»Αλλά νάστε επιφυλακτικοί. Ο βασιλικός διπλωμάτης είμαι βέβαιος πως είναι πανίσχυρος Ελεγκτής Πνευμάτων –ισχυρότερος, πιθανώς, από την κυρία Χόλκραδ κι εμένα μαζί.»

«Όσο ισχυρός κι αν είναι, θ'αποκαλύψουμε την απάτη του μέσα στο ίδιο το παλάτι της Μάρβαθ, και, τότε, τι θα μπορεί να κάνει;» είπε ο Μέρθναρ.

«Δεν γνωρίζω, κύριε. Πάντως, να είστε επιφυλακτικοί.»

«Θα πας μόνος στον Πύργο του Φτερού, Φάλμαριν;» ρώτησε η Χόλκραδ. «Δεν θέλεις βοήθεια;»

«Μπορώ να προστατέψω επαρκώς τον εαυτό μου, κυρία μου,» είπε εκείνος. «Θα φτάσω στον Πύργο.

»Εσείς και ο κύριος Μπάχτον, θα συντροφεύσετε τον Μέρθναρ και τους πολεμιστές του, υποθέτω...;»

Ο πλανόδιος τοξότης έγενεψε καταφατικά· το ίδιο κι η Χόλκραδ. «Θα χρειαστούν τη βοήθειά μας,» τόνισε η μάγισσα.

«Ο Πόνκιμ, μάλλον, γνωρίζει ότι ξέρουμε γι' αυτόν,» είπε ο Μπάχτον. «Τούτος είναι ο λόγος που μας κυνηγούν και τόσοι Μαγκραθμέλιοι. Εμένα και τη Χόλκραδ μάς είχε πάρει από πίσω εκείνο το λεφούσι, από το απόγευμα. Και εσάς σας την είχαν στημένη στο πανδοχείο.»

Ο Φάλμαριν έγενεψε καταφατικά. «Γιαυτό είπα να είστε επιφυλακτικοί.»

«Θα είμαστε, Φάλμαριν,» υποσχέθηκε ο Μέρθναρ.

«Ωραία,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Συνεπώς, υποθέτω πως, με την αυγή, οι δρόμοι μας χωρίζουν. Αλλά θα ξανασυναντηθούμε.»

«Κι όταν ξανασυναντηθούμε, ας ελπίσουμε ότι θα έχουμε τον Πόνκιμ δεμένο με αλυσίδες,» πρόσθεσε ο Μπάχτον.

«Ή, καλύτερα, το κεφάλι του καρφωμένο σ' ένα κοντάρι,» είπε ο Μέρθναρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο Ο Άρχων Ζάρβημ

Ο στρατός σταμάτησε, ανάμεσα στους κατάφυτους λόφους, εκεί όπου σχηματιζόταν ένα μονοπάτι, το οποίο ακολουθούσε απ' το πρωί. Η Βαρονέσα Τάθβιλ οδηγούσε τους πολεμιστές, γιατί είχε κάποια γνώση αυτών των περιοχών. Ο Έντρηλ ίππευε πλάι της, πάνοπλος, όπως και η Δήνκα. Ο Σόλμορχ

ερχόταν λίγο πιο πίσω, μαζί με τους τρεις «ανιχνευτές» τους, την Μάρνομ και τον Μάνκιν.

Ήταν, πια, βράδυ, και όλοι όσοι αποτελούσαν το φουσάτο αισθάνονταν κουρασμένοι από το ταξίδι τους μέσα στους λοφότοπους. Τούτα τα μέρη ήταν, πράγματι, άγρια και δύσβατα. Και ένας στρατός ποτέ δε θα μπορούσε να τα διασχίσει, εκτός κι αν είχε μαζί του κάποιον που να τα ξέρει –στη συγκεκριμένη περίπτωση, την Τάθβιλ.

«Ας στρατοπεδεύσουμε εδώ, Βασίλισσά μου,» είπε ο Έντρηλ.

Η Δήνκα ένευσε καταφατικά. Ούτως ή άλλως, η πανοπλία την ενοχλούσε και ήθελε να την ξεφορτωθεί.

«Στρατοπεδεύσατε!» πρόσταξε ο Έντρηλ, υψώνοντας το χέρι του, και ο μεγάλος στρατός ξεκίνησε να στρατοπεδεύει.

Ο Σόλμορχ κατέβηκε απ'τ'άλογό του. Αισθανόταν την ράχη του μουδιασμένη από την ιππασία μέσα σε τούτα τα κακοτράχαλα μέρη. Τεντώθηκε.

«Κουρασμένος, κύριε Σόλμορχ;» τον ρώτησε ο Μάνκιν, που είχε κι αυτός ξεκαβαλικέψει.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι· εντάξει είμαι. Αλλά, τώρα τελευταία, παρατηρώ πως άρχισες, πάλι, την κακιά συνήθεια να μ'αποκαλείς 'κύριε Σόλμορχ'.»

Ο Μάνκιν γέλασε. «Ξεχνιέμαι, κάποιες φορές. Στην έπαυλη πάντα έτσι σε φωνάζω.»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Στην έπαυλη... Να σου πω την αλήθεια, μου έχει λείψει η έπαυλη. Τι να γίνονται η γιαγιά Μάρβηλ και η Βίνμη;»

Ο Μάνκιν τον χτύπησε, φιλικά, στον ώμο. «Καλά θα είναι, φίλε μου, υποθέτω.»

Ο Σόλμορχ αισθάνθηκε κάποια να τον χαϊδεύει πίσω απ'το λαιμό. «Πεθύμησες το σπίτι σου από τώρα, αγάπη μου;» ρώτησε η Τάθβιλ.

Ο ευγενής κούνησε το κεφάλι, και χαμογέλασε, ψεύτικα. «Όχι... Φυσικά και όχι...»

Στρατιώτες είχαν πάρει τα άτια τους, για να τα δέσουν σε πασσάλους που κάρφωναν στη γη, ενώ ορισμένοι άλλοι έστηναν τη σκηνή της Βαρονέσας.

«Είσαι σίγουρη πως δε μας οδηγείς σε κάνα γκρεμό;» ρώτησε ο Σόλμορχ την Τάθβιλ, μ' ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη.

Εκείνη του επέστρεψε το μειδίαμα. «Αν είναι έτσι, τότε, τουλάχιστον, θα βουτήξουμε όλοι μαζί.»

«Αυτό με καθησυχάζει,» είπε ο ευγενής.

«Ξέρεις, κάποιος δικός μου μένει εδώ κοντά,» τον πληροφόρησε η Τάθβιλ.

«Δικός σου;» συνοφρυώθηκε ο Σόλμορχ. «Ποιος δικός σου;»

«Ο πατέρας μου,» εξήγησε η Τάθβιλ.

«Ο πατέρας σου!» έκανε ο Σόλμορχ, ενώ ο Μάνκιν, η Μάερνομ και οι τρεις κατάσκοποι κοιτούσαν την Βαρονέσα με περιέργεια. «Σ' ετούτε την ερημιά;»

«Αυτά τα μέρη είναι ό,τι πρέπει για να αποσυρθεί κανείς στα γεράματά του· έτσι πιστεύει εκείνος, τουλάχιστον,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Τι λες; πάμε να του κάνουμε μια επίσκεψη;»

Ο Σόλμορχ φάνηκε σκεπτικός.

«Βαρονέσα μου, θα ήταν συνετό ν' απομακρυνθούμε απ' τον στρατό;» έθεσε το ερώτημα ο Μάνκιν. «Όλοι γνωρίζουμε ότι στην Βαρονία κυκλοφορούν Μαγκραθμέλιοι...»

Τα μάτια της Τάθβιλ, ξαφνικά, γούρλωσαν. «Έχεις δίκιο! Μαγκραθμέλιοι κυκλοφορούν στη Βαρονία! Πρέπει να βρούμε τον πατέρα μου αμέσως!»

«Μα—» άρχισε ο Μάνκιν.

«Μπορεί οι δαιμονάνθρωποι να τον βλάψουν,» τόνισε η Τάθβιλ.

«Δεν έχει φρουρούς;» απόρησε ο Μάνκιν. «Πού μένει;»

«Σε μια έπαυλη. Και έχει φρουρούς. Όμως οι Μαγκραθμέλιοι είναι διαβολικοί,» τόνισε η Τάθβιλ.

«Στάσου λίγο. Στάσου λίγο.» Ο Σόλμορχ έβαλε το χέρι του στους ώμους της. «Ας μη μας πιάνει πανικός. Αν δεν του έχει συμβεί τίποτα μέχρι στιγμής, δε νομίζω να πάθει κάτι τώρα.»

«Όμως πρέπει να μάθω,» επέμεινε η Τάθβιλ. «Πρέπει να πάω να τον βρω.

»Θα ζητήσω άδεια απ'τη Βασίλισσα να πάρω κάποιους στρατιώτες μαζί μου— Ή, καλύτερα...» Στράφηκε στον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ, μ'ένα χαμόγελο. «Σόλμορχ, αγάπη μου, θα ζητήσεις εσύ την άδεια από τη Βασίλισσα;...»

«Εγώ;» Ο μελαχρινός δανδής έδειξε τον εαυτό του, με τους αντίχειρες των χεριών του. «Γιατί εγώ; Γιατί εγώ πρέπει πάντα να βγάζω το φίδι απ'την τρύπα;»

«Γιατί εσύ γνωρίζεις τη Βασίλισσα πιο καλά απ'όλους μας,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Κι εξάλλου, δεν υποστηρίζεις πως τα πας καλά με τα λόγια;»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. «'Ντάξει... Θα της το ζητήσω...» Απομακρύνθηκε απ'τη Βαρονέσα και τους υπόλοιπους και πλησίασε τη Δήνκα, που στεκόταν μπροστά απ'τη σκηνή της, συζητώντας κάτι με τον Έντρηλ.

«Βασίλισσά μου, θα μπορούσα να σας μιλήσω;» ρώτησε.

«Για τι πράγμα, Σόλμορχ;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Υπάρχει ανάγκη να... δανειστώ μερικούς πολεμιστές απ'τον στρατό —όχι παραπάνω από είκοσι. Θα μπορούσα;»

«Ποιος ο λόγος;» Η Δήνκα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Ο πατέρας της Τάθβιλ μένει εδώ κοντά, και θα θέλαμε να πάμε μέχρι την έπαυλή του, γιατί πιστεύουμε πως ίσως να έχει προβλήματα με τους Μαγκραθμέλιους.»

Μόλις η Δήνκα άκουσε το όνομα της Βαρονέσας, η έκφρασή της σκλήρυνε. «Θα πάρετε πολεμιστές απ'το στρατό για τις προσωπικές σας υποθέσεις, Σόλμορχ;» απαίτησε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

«Σε παρακαλώ, Δήνκα,» είπε εκείνος. «Το θέμα είναι πολύ σημαντικό, και οι στρατιώτες που θα πάρουμε λίγοι, σε σχέση με το πλήθος των μαχητών τούτου του φουσάτου.»

Η Βασίλισσα ξεφύσησε.

«Για την παλιά μας φιλία;»

«Εντάξει. Αλλά όχι παραπάνω από είκοσι,» είπε, κατηγορηματικά, η Δήνκα. «Έγινα κατανοητή;»

Ο Σόλμορχ ένευσε. «Μάλιστα, Βασίλισσά μου.»

«Και να είστε εδώ με την αυγή, που θα ξεκινήσουμε. Χρειαζόμαστε την Τάθβιλ, για να μας οδηγή μέσα στους λόφους.»

«Θα είμαστε εδώ με την αυγή,» υποσχέθηκε ο Σόλμορχ. «Μην σκιάζεστε, Μεγαλειοτάτη.»

Και επέστρεψε, με γρήγορα βήματα, στην Βαρονέσα και τους υπόλοιπους.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Τα κατάφερες;» Η έκφραση του προσώπου της ήταν ανυπόμονη.

«Ναι,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Μπορούμε να πάρουμε μαζί μας μέχρι και είκοσι στρατιώτες.»

«Και εγώ, ασφαλώς, θα σας συντροφεύσω,» δήλωσε ο Μάνκιν.

«Μάνκιν, κάποιος πρέπει να μείνει εδώ, για να φυλάει τους κατασκόπους,» διαφώνησε ο ευγενής. «Και εσύ κι η Μάερνομ είστε ό,τι χρειαζόμαστε. Όλοι οι άλλοι δεν γνωρίζουν ποιοι, πραγματικά, είναι.»

«Δεν υπάρχει λόγος να μας φυλάει κανείς,» είπε η Βόλκρα. «Θα έρθουμε μαζί σας.»

«Αποκλείεται!» τόνισε ο Σόλμορχ.

«Γιατί όχι;» έθεσε το ερώτημα ο Έκνορ, που έβλεπε στην περίπτωση μια καλή ευκαιρία γι'αυτόν και τις συντρόφισσές του να ξεφύγουν απ'τα χέρια των Σαραολνιανών. «Όσο πιο πολλοί είμαστε, τόσο πιο εύκολα θα μπορούμε ν'αντιμετωπίσουμε τους Μαγκραθμέλιους, σε περίπτωση που εμφανιστούν.»

Ο Σόλμορχ μειδίασε, ψυχρά. «Αλήθεια, ε; Εγώ θα έλεγα πως επιθυμείτε να έρθετε μήπως και καταφέρετε να μας ξεγλιστρήσετε και πάτε στο Αργκανθικ.»

Ο Ήκνορ κούνησε το κεφάλι του. «*Τσκ, τσκ, τσκ...* Πάντα έτσι σκέφτεσαι για τους ανθρώπους; Δεν έχουμε καμια τέτοια πρόθεση, σε διαβεβαιώνω.» Στράφηκε στην Τάθβιλ. «Και ειδικά εσένα, Βαρονέσα μου.»

«Ναι, ναι, ναι, είμαι σίγουρος,» έκανε, ειρωνικά, ο Σόλμορχ. «Μάνκιν,» πρόσταξε, «θα μείνεις πίσω να τους φυλάς.»

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό, κύριε Σόλμορχ,» δήλωσε εκείνος. «Η δουλειά μου είναι να σας προστατεύω. Γιαυτό έφυγα απ'την έπαυλη.»

«Να πάρει!» μούγκρισε ο ευγενής. «Δε χρειάζομαι την προστασία σου, Μάνκιν!»

«Τη χρειάζεσαι δεν τη χρειάζεσαι, εγώ είμαι υποχρεωμένος να σ'ακολουθώ!» επέμεινε ο πολεμιστής. «Θα έρθω.»

«Άρα δε μπορείτε παρά να πάρετε κι εμάς,» συμπέρανε η Βόλκτρα, μ'ένα νικηφόρο χαμόγελο στο πρόσωπό της.

Η Τάθβιλ ήθελε να τη γρονθοκοπήσει επιτόπου, για να το κάνει να χαθεί, αλλά συγκρατήθηκε. Δε φτάνει που γλυκοκοιτούσε έτσι όπως γλυκοκοιτούσε τον Σόλμορχ, τώρα τους κορόιδευε κιόλας!

«Και θα έρθω κι εγώ,» είπε η Μάερνομ. «Για να τους προσέχω,» πρόσθεσε, ρίχνοντας ένα λοξό βλέμμα στους Αργκανθικιανούς κατασκόπους.

Η Μίκθαλ κάγχασε, ειρωνικά.

Η δυσaráσκεια του Σόλμορχ ήταν φανερή στην όψη του, αλλά είπε: «Αν δε μπορεί να γίνει αλλιώς, θα γίνει έτσι...

»Μάνκιν, θα τα πούμε κάποια άλλη στιγμή εμείς.»

«Όπως αγαπάτε, κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.

Ο ευγενής εκνευρίστηκε από τον ήρεμο τόνο στη φωνή του φίλου του. Απάντησε λες και του είχε προτείνει αύριο να πάρουν πρωινό μαζί.

«Ας συγκεντρώσουμε είκοσι πολεμιστές,» είπε η Τάθβιλ.

«Θα το αναλάβω εγώ, Βαρονέσα μου,» δήλωσε ο Μάνκιν. «Πού να σας συναντήσω, μαζί με τους μαχητές;»

«Δυτικά του στρατού. Προς τα κει βρίσκεται η έπαυλη του πατέρα μου,» εξήγησε εκείνη.

«Μάλιστα.» Ο Μάνκιν έφυγε, δίχως καθυστέρηση.

«Θα είμαστε εδώ μέχρι την αυγή, υποθέτω...;» είπε ο Σόλμορχ στην Τάθβιλ.

«Ναι, γιατί;» ρώτησε η Βαρονέσα.

«Γιατί έτσι υποσχέθηκα στην Δήνκα,» απάντησε ο ευγενής.

«Ο πατέρας μου δε μένει μακριά,» είπε η Τάθβιλ, καθώς εκείνη κι οι υπόλοιποι βάδιζαν προς τη δυτική μεριά του στρατού, περνώντας πλάι από στημένες σκηνές και από στρατιώτες συγκεντρωμένους γύρω από ζωηρές φωτιές.

«Αλήθεια, γιατί δεν κατοικεί στο κάστρο της Βαρονίας, παρά εδώ, σε τούτη την ερημιά;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Προτιμά να έχει την ηρεμία του,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Πολλές φορές, του έχω πει να έρθει στο κάστρο, μα δε θέλει. Υποστηρίζει πως η διοίκηση της Βαρονίας δεν είναι, πια, γι' αυτόν. Δεν ξέρω... Ίσως νάναι κουρασμένος... Πάντα ήταν λιγάκι περίεργος, βέβαια...»

«Τι περίεργος;»

«Να, δεν ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός... Περνούσε ώρες και ώρες στην βιβλιοθήκη του κάστρου—»

«Και τον δικαιολογώ,» είπε ο Σόλμορχ. «Έχετε πολύ οργανωμένη βιβλιοθήκη εκεί, από μια ματιά που έριξα.»

«Ναι. Ο πατέρας μου την έφτιαξε,» τον πληροφόρησε η Τάθβιλ. «Κοίτα, ανέκαθεν ήταν... ας πούμε... μελετητής.»

«Θα μ'αρέσει να τον γνωρίσω,» είπε ο Σόλμορχ, μ'ένα μειδίαμα.

Σταμάτησαν να βαδίζουν, έχοντας, πλέον, φτάσει στην δυτική άκρη του στρατού.

«Ορισμένες φορές, δεν καταλαβαίνεις τι είναι αυτά που σου λέει,» τον προειδοποίησε η Τάθβιλ. «Μιλάει περίεργα.»

«Πού ξέρεις; ίσως να μπορέσω να τον καταλάβω εγώ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Τότε, θα είσαι από τους λίγους ανθρώπους που τον καταλαβαίνουν.»

«Ποιο είναι τ' όνομά του;»

«Ζάρβημ.»

«Είναι ο Ζάρβημ;»

«Τι εννοείς 'ο Ζάρβημ';»

«Αυτός που έχει γράψει *Τα Παράξενα και Θαυμαστά Πράγματα της Φύσης*;»

«Ναι,» είπε η Τάθβιλ. «Είναι τόσο γνωστό το έργο του;»

«Είναι γνωστό σ' όσους διαβάζουν,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Εξαιρετικό βιβλίο. Δεν τόχεις διαβάσει;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Τάθβιλ, δείχνοντας λίγο ντροπιασμένη που δεν είχε διαβάσει το βιβλίο του πατέρα της.

«Μπορεί και να μην το καταλάβαινες, γιατί είναι παράξενα γραμμένο,» της είπε ο Σόλμορχ. «Ξέρεις, τουλάχιστον, για τι μιλάει;»

«...Για τη Φύση, υποθέτω...;» Η Τάθβιλ κοκκίνισε.

«Όχι για τη Φύση, ακριβώς,» διευκρίνισε ο Σόλμορχ. «μιλάει για το πώς μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει τα δώρα της Φύσης: Μιλάει για βότανα, για τις ιδιότητες σπάνιων φυτών, για μεταλλεύματα. Ο πατέρας σου είναι ιδιοφυΐα, Τάθβιλ!»

«...Δεν το ήξερα...» είπε, αδύναμα, η Βαρονέσα. «Ίσως γιαυτό νάναι τόσο περίεργος...» πρόσθεσε, με πιο δυνατή φωνή. Ας μην έκανε σαν παιδάκι που, ξαφνικά, του έλεγαν πως ο πατέρας του ήταν σπουδαίος, ενώ πριν δεν το γνώριζε.

«Ανυπομονώ περισσότερο να τον γνωρίσω!» Ο Σόλμορχ είχε, τώρα, ένα χαμόγελο ως τ'αφτιά. «Λες νάχει και κάνα άλλο του βιβλίο, για να διαβάσω; Σπάνια βρίσκεις έργα του.»

«Ναι, ε; Εεε... Λοιπόν, μπορεί να έχει κάτι να σου δώσει, πιστεύω,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Θα τον ρωτήσουμε.»

«Τι κάνει ο Μάνκιν, τόση ώρα;» Ο Σόλμορχ κοίταξε τριγύρω, και είδε τον αρχηγό της έπαυλής του να έρχεται, έφιππος, μαζί με είκοσι, επίσης έφιππους πολεμιστές.

«Γιατί δεν έχετε άλογα, Βαρονέσα μου;» ρώτησε την Τάθβιλ.

«Πηγαίνω να φέρω τα άτια σας,» δήλωσε η Μάερνομ. Και, σύντομα, επέστρεψε με τα ζώα, πάνω σε ένα απ'τα οποία καθόταν.

Η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ και οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι καβαλίκησαν.

«Γιατί δε μου είχες πει ότι πατέρας σου είναι ο Ζάρβημ;» ρώτησε ο ευγενής τη Βαρονέσα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν πίστευα ότι θα ήταν τόσο σημαντικό για σένα.»

«Σ'αρέσουν τα βιβλία, Σόλμορχ;» είπε η Βόλκρα. «Ίσως θάπρεπε να έρθεις στο Άργκανθικ, κάποια στιγμή. Είναι ένα πολύ πιο πολιτισμένο βασίλειο από το Σαραόλν. Και θα μπορούσα να σε ξεναγήσω.» Μειδίασε, στραβά.

«Δε χρειάζεται ξενάγηση!» πετάχτηκε, αμέσως, η Τάθβιλ, προτού προλάβει να μιλήσει ο ευγενής. «Ούτε χρειάζεται να πάει στο Άργκανθικ!»

«Δεν είναι αυτή δική του απόφαση, Βαρονέσα μου, και όχι δική σου;» αποκρίθηκε η Βόλκρα, μ'ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο. Ο Έκνορ την αγριοκοίταξε, αλλά εκείνη δεν του έδωσε σημασία.

Η Τάθβιλ ήταν έτοιμη ν'ανταπαντήσει, αλλά ο Σόλμορχ μίλησε πρώτος αυτή τη φορά:

«Σ'ευχαριστώ για την πρόταση, Βόλκρα,» είπε, ευγενικά. «Πιθανώς να περάσω, κάποτε, από το Άργκανθικ.»

«Κάντο σύντομα,» αποκρίθηκε η κατάσκοπος, κλείνοντάς του το μάτι.

Η Τάθβιλ μόνο καπνούς που δεν έβγαζε απ'τα ρουθούνια· το ίδιο κι ο Ήκνορ. Η Βαρονέσα τράβηξε το άλογο του Σόλμορχ κοντά της, παίρνοντάς τον λίγο πιο μακριά απ'τους υπόλοιπους. Παρομοίως έδρασε και ο Αργκανθικιανός με τη Βόλκρα.

«Πώς την αφήνεις να σου μιλά έτσι;» απαίτησε η Τάθβιλ, όταν ήταν βέβαιη ότι κανείς δεν τους άκουγε.

«Ηρέμησε, σε παρακαλώ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Απλά, ευγενικός ήμουν. Δεν είπα ότι θα φύγω να πάω στο Άργκανθικ, για να διαβάσω βιβλία!»

«Είμαι σίγουρη πως η Βόλκρα δεν έχει μόνο τα βιβλία στο μυαλό της,» τόνισε η Βαρονέσα. «Εκτός κι αν 'τη βρίσκει' στις βιβλιοθήκες!...»

Ο Σόλμορχ δε μπόρεσε παρά να γελάσει. «Τάθβιλ... Είναι φυσικό να μου κάνει τέτοιες προτάσεις· όλες οι γυναίκες το ίδιο παθαίνουν με μένα...»

«Παλιοεγωίσταρε!» φώναξε η Τάθβιλ. «Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Ο Βασιλιάς Λόρκνορ;» (Μονάρχης του Σαραόλν, γνωστός για την ομορφιά του.) «Ούτε καν τον πλησιάζεις! Τον έχεις δει ποτέ σου πώς ήταν; Ήταν ένας πανέμορφος άντρας...» Η Βαρονέσα ήθελε τόσο να τον κάνει να ζηλέψει.

«Εντάξει, εγώ δεν είμαι ξανθός!» είπε ο Σόλμορχ.

«Να! Αυτό είναι το πρόβλημά σου. Ενώ ο Βασιλιάς Λόρκνορ είχε τόσο όμορφα ξανθά μαλλιά—»

Ο Σόλμορχ ξαναγέλασε.

«Γιατί γελάς; Παλιοεγωιστή!» γρύλισε η Βαρονέσα.

«Τάθβιλ... Ο Βασιλιάς Λόρκνορ δεν ήταν ξανθός...»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Και τι ήταν; Εσύ δεν είπες ότι—»

«Μελαχρινός ήταν, Τάθβιλ,» τόνισε ο Σόλμορχ, ακόμα γελώντας. «Σαν εμένα —γιαυτό ήταν και τόσο όμορφος!»

«Επίτηδες είπες ότι ήταν ξανθός, ε;» Η Βαρονέσα είχε γίνει κατακόκκινη από θυμό. «Τα Πνεύματα να σε πάρουν, Σόλμορχ!» Έκανε να φύγει από κοντά του, αλλά ο ευγενής άρπαξε τ'άτι της απ'τα γκέμια, σταματώντας την.

Η Τάθβιλ κοπάνησε τον καρπό του, όμως εκείνος δεν τ'άφησε. «Μην θυμώνεις,» της είπε, με σοβαρό ύφος. «Πλάκα έκανα μόνο. Και, όσον αφορά την Βόλκκρα, δεν μου αρέσει.»

«Ψεύτη!» τον κατηγορήσε η Τάθβιλ. «Είναι πολύ όμορφη.»

«Το ξέρω. Αλλά δε μου αρέσει. Εντάξει, Τάθβιλ; Προτιμώ εσένα.» Έφερε τ'άτι του πλάι στο δικό της και, περνώντας το χέρι του πίσω απ'το λαιμό της, φίλησε τα χείλη της.

«Το παίρνω αυτό ως συγγνώμη,» είπε η Βαρονέσα.

«Πάρτο όπως πιστεύεις,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Πήγαν κοντά στους άλλους, πάλι. Ο Ήκνορ και η Βόλκκρα είχαν, επίσης, επιστρέψει. Ο πρώτος ήταν ακόμα θυμωμένος, και κοιτούσε με στενεμένα μάτια τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ.

Τώρα, ίππευαν μέσα σε ένα αραιό δάσος και πάνω σε λόφους: μια ταξίδευαν σε ανηφόρα, μια σε κατηφόρα. Το σκοτάδι μπορούσε να αποδειχτεί πολύ παραπλανητικό εδώ πέρα, και η Μάερνομ κοιτούσε γύρω της ανήσυχα, μην τυχόν κρύβονταν Μαγκραθμέλιοι πίσω από τις φυλλωσιές. Παρατήρησε πως και ο Μάνκιν πλάι της έκανε ακριβώς το ίδιο.

«Είσαι πολλά χρόνια στο επάγγελμα, κοπελιά;» τη ρώτησε, σε κάποια στιγμή.

«Έξι,» απάντησε εκείνη. «Στα δυτικά σύνορα, κυρίως.»

«Άγριο μέρος, τα δυτικά σύνορα,» είπε ο Μάνκιν. «Μπράβο σου που άντεξες τόσο εκεί.»

«Σ'ευχαριστώ. Εσύ πόσα χρόνια είσαι στο επάγγελμα;»

«Δέκα χρόνια βρίσκομαι στην έπαυλη των Έχμελθ. Και έχω κάνει και τρία χρόνια ως πλανόδιος μισθοφόρος.»

«Έχεις δει Μαγκραθμέλιους σε τούτα τα μέρη;» ρώτησε η Μάερνομ.

«Έχω πολεμήσει Μαγκραθμέλιους σε τούτα τα μέρη,» διευκρίνισε ο Μάνκιν. «Και, μάλιστα, δαιμονογυναίκες της *Μαύρης Αυγής*.»

«Ο Τόλριν μού είπε για την *Μαύρη Αυγή*. Επικίνδυνες φόνισσες.»

Ο Μάνκιν έγνεψε καταφατικά. «Ποιος είναι ο Τόλριν;» ρώτησε, ύστερα.

«Ο αγγελιαφόρος που έστειλε η Βαρονέσα στον Δούκα της Χάργκοχ.»

«Α, ναι... Τον ξέρεις;»

Η Μάερνομ επικέντρωσε το βλέμμα της στα χαλινάρια που κρατούσε. «Τον αγαπώ. Ελπίζω νάναι καλά... Τα μέρη εδώ είν' επικίνδυνα.»

«Καλά θα είναι,» της είπε ο Μάνκιν. «Απ' ό,τι κατάλαβα ξέρει τι δουλειά του. Και μη νομίζεις πως η δουλειά του αγγελιαφόρου είναι μόνο να μεταφέρει μηνύματα· είναι και να γνωρίζει πώς ν' αποφεύγει τους κινδύνους, όταν διανύει αποστάσεις.»

«Ναι, Μάνκιν... Αλλά οι Μαγκραθμέλιοι...;»

«Μπορεί να τα βγάλει πέρα με τους Μαγκραθμέλιους, Μάερνομ. Δε θα ήθελε να ανησυχείς γι' αυτόν. Θα δεις που, όταν συναντήσουμε το στρατό του Δούκα Σάλβινρ, θα είναι μαζί τους.»

«Τάθβιλ»—ο Σόλμορχ έριχνε κλεφτές ματιές γύρω τους—, «σίγουρα, πάμε καλά;...»

«Ναι,» απάντησε η Βαρονέσα. «Τον ξέρω το δρόμο.»

«Πόσο καιρό έχεις να επισκεφτείς τον πατέρα σου;»

«...Πέντε μήνες, νομίζω. Μη φοβάσαι—δε χανόμαστε.»

«Δηλαδή, να μην αρχίσω να παρακαλώ τα Πνεύματα να φρεσκάρουν τη μνήμη σου...»

«Όχι ακόμα, αγάπη μου.»

Υστερα από καμια ώρα, αντίκρισαν φώτα πίσω απ' τα δέντρα, και, μετά, μια έπαυλη—μπροστά από την είσοδο του κήπου της οποίας διεξαγόταν μάχη! Καμια ντουζίνα οπλισμένοι άντρες και γυναίκες εναντίον μαυροντυμένων φιγούρων με κουκούλες.

«Μαγκραθμέλιοι!» φώναξε η Τάθβιλ.

«Στα όπλα!» αντήχησε η φωνή του Μάνκιν, μέσα στη νύχτα. «Εφοδος!» Ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του και υψώνοντας το πάνω απ'το κεφάλι, όρμησε καταπάνω στις σκοτεινές μορφές, με την Μάερνομ πλάι του· το λεπίδι της άστραφτε στο φως των φεγγαριών.

Οι είκοσι μαχητές του στρατού της Δήνκα τούς ακολούθησαν. Η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ και οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι έμειναν πίσω.

Ο ευγενής κούνησε το κεφάλι του. «Ό,τι κι αν κάνουμε, δεν γλιτώνουμε την αιματοχυσία...»

Μέχρι να φτάσουν εκεί όπου γινόταν η μάχη, αυτή είχε, πλέον, τελειώσει, καθότι οι δαιμονάνθρωποι ήταν λίγοι, και οι εχθροί τους τους είχαν κυκλώσει.

«Σας ευχαριστούμε,» είπε μια πολεμίστρια απ'τη φρουρά της έπαυλης, σκουπίζοντας το σπαθί της απ'το αίμα και θεκαρώνοντάς το. «Ηρθατε πάνω στην ώρα, θα όφειλα να ομολογήσω. Ονομάζομαι Σόλρα, αρχηγός της φρουράς της έπαυλης του Άρχοντα και πρώην-Βαρόνου Ζάρβημ. Εσείς ποιοι είστε;» Η γυναίκα ήταν μετρίου αναστήματος, με μαύρα, σγουρά, μακριά μαλλιά· το μισό κράνος της ήταν σπασμένο, αναμφίβολα, από το χτύπημα κάποιου δαιμονανθρώπου.

«Είμαι ο Μάνκιν, αρχηγός της φρουράς της έπαυλης της ευγενικής οικογένειας Έχμελθ.» Ο άντρας έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό. «Κι απο δώ ο Σόλμορχ, ο κύριός μου.»

Η Σόλρα έστρεψε το βλέμμα της. «Χαίρετε, κύριε Σόλμορχ, και καλωσορίσατε στην έπαυλη του Άρχοντα και πρώην-Βαρόνου Ζάρβημ.»

«Η ευχαρίστηση είναι όλη δική μου, καλή μου κυρία,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, με το γοητευτικό του χαμόγελο.

Το βλέμμα της Σόλρα έπεσε στην καστανομάλλα γυναίκα πλάι στον ευγενή. «Βαρονέσα Τάθβιλ! Εσείς εδώ;»

Η Τάθβιλ αφίππευσε. «Γεια σου, Σόλρα. Ήρθα να επισκεφτώ τον πατέρα μου, γιατί φοβήθηκα πως ίσως να έχει προβλήματα με τους Μαγκραθμέλιους σε τούτες τις περιοχές.»

«Πράγματι, έχουμε προβλήματα, Βαρονέσα μου. Όχι, όμως, πολύ καιρό, ευτυχώς: δυο-τρεις μέρες. Έρχονται και κάνουν επιθέσεις στην έπαυλη.

»Αλλά, παρακαλώ, περάστε. Θα φροντίσουμε για τα άτια σας και θα σας δώσουμε δωμάτια. Εσείς, Βαρονέσα μου, ελάτε μαζί μου, να δείτε τον πατέρα σας και να μιλήσετε.»

«Μπορώ να έρθω κι εγώ;» ρώτησε, αμέσως, ο Σόλμορχ.

«Ευχαρίστως, κύριε,» αποκρίθηκε η Σόλρα. «Και όποιος άλλος επιθυμεί μπορεί, επίσης, να έρθει.» Η αρχηγός της φρουράς της έπαυλης άρχισε να βαδίζει.

Πίσω της πήγαν η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ, οι τρεις Αργκανθικιανοί, και ο Μάνκιν κι η Μάρνομ, που πρόσεχαν τους τελευταίους. Πέρασαν από έναν όχι ιδιαίτερα μεγάλο κήπο και μπήκαν σε ένα σαλόνι, στολισμένο με πίνακες, αγάλματα και ταπετσαρίες. Ένα μάλλινο χαλί απλωνόταν στο πάτωμα. Ένα πολύφωτο κρεμόταν από το ταβάνι, αλλά δεν ήταν αναμμένο. Αναμμένα ήταν τα δύο τζάκια του χώρου· και μπροστά στο ένα απ'αυτά καθόταν σε μια καρέκλα κάποιος, έχοντάς τους γυρισμένη την πλάτη· πάντως, σίγουρα, κάπνιζε πίπα.

«Άρχοντά μου.» Η Σόλρα έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Η κόρη σας είναι εδώ.»

«Τάθβιλ,» ακούστηκε η φωνή ενός ηλικιωμένου άντρα. Και αυτός που καθόταν στην πολυθρόνα σηκώθηκε και στράφηκε στη μεριά τους. Φορούσε μια φαρδιά, μάλλινη ρόμπα και είχε μακριά μαλλιά και γένια, άσπρα ή γκριζα: καθώς η πλάτη του ήταν, τώρα, γυρισμένη στο τζάκι κανείς δε μπορούσε να πει με σιγουριά (εκτός απ'την Βαρονέσα, που τον γνώριζε). «Ήρθες να δεις τον γέρο σου;» Χαμογέλασε, βγάζοντας την πίπα απ'το στόμα του. Ανοίξε τα χέρια του. «Μια αγκαλίτσα;»

Η Τάθβιλ μειδίασε· πλησίασε και αγκάλιασε τον πατέρα της. Η αγκαλιά του, όπως πάντα, ήταν ζεστή, και η Βαρονέσα έκλεισε τα μάτια της για λίγο.

«Πώς είσαι, μπαμπά;» ρώτησε, μετά.

«Καλά, καλά...» αποκρίθηκε εκείνος. «Χαίρομαι που σε βλέπω.»

«Κι εγώ, μπαμπά.»

«Ποιοι είναι οι κύριοι και οι κυρίες μαζί σου;» ρώτησε ο Ζάρβημ.

Η Τάθβιλ χαμογέλασε. «Φυσικά! Ξέχασα να σ'τους συστήσω.

»Ο Σόλμορχ. Ο Μάνκιν. Η Μάρνομ. Ο Ήκνορ, η Βόλκρα και η Μίκθαλ. Απο δώ ο πατέρας μου, Ζάρβημ.»

Ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ υποκλίθηκε. «Θαυμαστής σας, Άρχοντά μου. Έχω διαβάσει το βιβλίο σας, *Τα Παράξενα και Θαυμαστά Πράγματα της Φύσης*. Το βρήκα καταπληκτικό!»

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, μ'ένα ζεστό χαμόγελο. Ζύγωσε τον Σόλμορχ και έσφιξε το χέρι του. (Τελικά, τα γένια και τα μαλλιά του ήταν λευκά.) «Πρέπει να είσαι απ'τους ανθρώπους που διαβάζουν πολύ, νέε μου. Τα βιβλία μου είναι κάπως... δυσεύρετα.»

«Διαβάζω όσο περισσότερο μπορώ, Άρχοντά μου,» είπε ο Σόλμορχ.

«Και πολύ καλά κάνεις,» συμφώνησε ο Ζάρβημ. «Όμως, κάποιες φορές, το διάβασμα από μόνο του δε φτάνει.»

«Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;»

«Θα τα συζητήσουμε μετά, νέε μου,» υποσχέθηκε ο γέροντας. «Και, σε παρακαλώ, όχι 'Άρχοντά μου'. Κι εσύ από ευγενική οικογένεια δεν είσαι; ή κάνω λάθος;»

«Από την οικογένεια Έχμελθ, αν μας έχετε ακουστά.»

«Δυστυχώς, όχι. Πάντως, χαίρομαι να γνωρίζω φιλομαθείς ανθρώπους. Σ'αρέσει η τέχνη κιόλας;»

«Ασφαλώς,» είπε ο Σόλμορχ.

«Τάθβιλ.» Ο Ζάρβημ στράφηκε στην κόρη του. «Αυτός είναι άνθρωπος για να παντρευτείς.»

Η Βαρονέσα κοκκίνισε. «...μπαμπά!...»

Ο Ζάρβημ αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι του. «Βλέπεις;» είπε στον Σόλμορχ. «Πάντα έτσι κάνει, όταν της προτείνω να μοιραστεί τη Βαρονία της με κάποιον...»

Η Τάθβιλ κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. «...μπαμπά!...» έτριξε τα δόντια της.

Ο Σόλμορχ προσπάθησε να συγκρατηθεί και να μη γελάσει. «Θα βρεθεί ο κατάλληλος, Αρχοντά μου· μην ανησυχείτε.»

«Είσαι αδιόρθωτος, νέε μου. Είπαμε: όχι ‘Αρχοντά μου’,» τόνισε ο Ζάρβημ. «Τώρα. Πεινάτε, φίλοι μου;»

«Αρκετά,» παραδέχτηκε ο Ήκνορ.

«Τότε... Σόλρα, πρόσταξε να ετοιμαστεί τραπέζι για τους φιλοξενούμενούς μας.»

«Έχουν έρθει και είκοσι πολεμιστές μαζί τους, Αρχοντά μου. Να προσταζώ να ετοιμαστεί φαγητό και γι’ αυτούς;»

«Ασφαλώς, καλή μου.»

Η πολεμίστρια έφυγε απ’ το δωμάτιο, με μια μικρή υπόκλιση.

«Παρακαλώ, καθίστε, μέχρι να ετοιμαστεί το γεύμα μας,» προέτρεψε τους υπόλοιπους ο Ζάρβημ, κι αυτοί πήραν θέση στις πολυθρόνες και στον καναπέ. Ο ίδιος κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι, ανάβοντας, πάλι, την πίπα του και συνεχίζοντας να καπνίζει. «Λοιπόν, τι σας φέρνει εδώ; –και μάλιστα με τόσους πολεμιστές.»

Η Τάθβιλ τού εξήγησε τι συνέβαινε με το στρατό της Δήνκα.

«Δεν είχα ακούσει ούτε για την απαγωγή της Πριγκίπισσας, ούτε για την αναχώρηση του Βασιληά, ούτε για τον πιθανό πόλεμο με το Άργκανθικ,» παραδέχτηκε ο Ζάρβημ. «Ίσως, τελικά, να βρίσκομαι πολύ απομακρυσμένος απ’ τον κόσμο εδώ πέρα...»

«Πατέρα, σου έχω πει—» άρχισε η Βαρονέσα.

«—να έρθεις στο κάστρο. Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Αλλά εδώ φρονώ πως είναι καλύτερα για μένα.»

«Όπως νομίζεις, μπαμπά,» είπε η Τάθβιλ. «Και με συγχωρείς που φέρνω Αργκανθικιανούς στην έπαυλή σου.» Λοξοκοίταξε τους τρεις κατασκόπους.

Ο Ζάρβημ μειδίασε. «Αργκανθικιανοί. Σαραολνιανοί. Ποια είναι η διαφορά; Η μόνη διαφορά είναι εδώ.» Ακούμπησε το δάχτυλο στον κρόταφό του. «Στο νου μας. Ένας καλός μου φίλος ήταν Αργκανθικιανός πραματευτής. Έφερνε κάτι καταπληκτικά βιβλία, νεαρέ μου,» είπε στον Σόλμορχ. «Τον λέγανε Βούρτνοχ. Αλλά, τώρα, είναι νεκρός. Ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα.» Φύσηξε καπνό απ' τα ρουθούνια του.

Μια υπηρέτρια μπήκε στο σαλόνι, υποκλινόμενη. «Το γεύμα σας είναι έτοιμο, Άρχοντά μου.»

«Σ'ευχαριστώ, Μέμνα,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα του. «Παρακαλώ, φίλοι μου, ελάτε μαζί μου.»

Ο Σόλμορχ κι οι άλλοι τον ακολούθησαν σε μια μεγάλη τραπεζαρία, όπου κάθισαν γύρω από ένα μακρόστενο τραπέζι, πάνω στο οποίο υπήρχαν μπόλικά φαγητά, μαζί με κανάτες κρασιού και μπίρας.

«Η φιλοξενία σας μας σκλαβώνει,» δήλωσε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ.

«Ελπίζω μόνο να είναι αρκετά για να χορτάσετε, νέε μου,» απάντησε ο Ζάρβημ.

«Παραπάνω από αρκετά, Άρχοντά μου,» τον διαβεβαίωσε ο Ήκνορ, κάπως σφιγμένος.

«Σ'ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια, φίλε μου,» είπε ο Ζάρβημ. «Και, παρακαλώ, να αισθάνεσαι πιο άνετα εδώ· δεν έχω έχθρα με κανέναν –ούτε με τους Αργκανθικιανούς.»

«Είστε πολύ καλός για τούτο τον κόσμο, Άρχοντά μου,» παρατήρησε, καλοπροαίρετα, η Μάερνομ.

«Ίσως αυτός να είν' ο λόγος που δεν πηγαίνω στο κάστρο, όπως προτείνει η Τάθβιλ,» χαμογέλασε ο Ζάρβημ.

«Πατέρα, τι μας συμβουλεύεις να κάνουμε, για να αποφευχθεί ο πόλεμος;» ρώτησε η Βαρονέσα, καθώς έτρωγαν.

«Τα πάντα,» απάντησε ο Ζάρβημ. «Τα πάντα για να αποφευχθεί ο πόλεμος.»

«Η Βασίλισσα είναι αποφασισμένη να πάρει πίσω την κόρη της,» τόνισε η Τάθβιλ –«και νομίζει πως την έχουν οι Αργκανθικιανοί.»

«Τότε, ας διαπραγματευτεί, κάπως, μαζί τους,» είπε ο Ζάρβημ. «Διαπραγματευτείτε εσείς μαζί τους. Υποθέτω πως οι φίλοι σας αποδώ»—στράφηκε στον Ήκνορ, τη Βόλκρα και τη Μίκθαλ—«θα γνωρίζουν κάποιον άρχοντα από κείνα τα μέρη.»

«Φοβάμαι πως μόνο τη Δούκισσα Ζέκαλ γνωρίζουμε καλά, Άρχοντά μου,» είπε η Βόλκρα.

«Δε χρειάζεται να γνωρίζετε κάποιον καλά. Τι μπορείτε να μας πείτε για τον Δούκα του Δουκάτου Θάλμπερκ, το οποίο βρίσκεται ακριβώς στ' ανατολικά μας, και, σίγουρα, πρώτα εκεί θα κατευθυνθεί η Βασίλισσα;»

Οι κατάσκοποι δεν μίλησαν.

«Ούτε εσάς, πιστεύω, σας συμφέρει να αρχίσει πόλεμος,» τους θύμισε ο Ζάρβημ.

«Ο Δούκας του Θάλμπερκ έχει αλλάξει, κατ' αρχήν,» είπε ο Ήκνορ. «Τώρα, διοικεί ο γιος του Κόβνταθ, ο οποίος ονομάζεται Βάνρελ.»

«Πώς είναι σαν άνθρωπος;» ρώτησε ο Ζάρβημ.

«Όχι ανυποχώρητος, όπως ο πατέρας του,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Πολύ πιο συζητήσιμος. Τουλάχιστον, έτσι έχω ακούσει, Άρχοντά μου.»

Ο Ζάρβημ στράφηκε στην Τάθβιλ. «Να η ευκαιρία σας, κόρη μου: Θα μιλήσετε μ' αυτόν το Δούκα, θα του εξηγήσετε τι τρέχει, και θα τον ρωτήσετε αν όντως οι Αργκανθικιανοί έχουν την Πριγκίπισσα.»

«Δεν έχουμε την Πριγκίπισσα,» τόνισε η Μίκθαλ. «Δεν απαγάγουμε ανθρώπους από το Σαραόλν.»

«Ίσως εσείς να μην ξέρετε ότι έχετε την Πριγκίπισσα,» της είπε ο Ζάρβημ. «Τούτο, βέβαια, κοπελιά, δε σημαίνει πως εγώ, προσωπικά, πιστεύω ότι την έχετε απαγάγει.»

«Θα μιλήσω με τον Δούκα Βάνρελ,» κατέληξε η Τάθβιλ. «Θα προσπαθήσω ν'αποτρέψω τον πόλεμο. Το πρόβλημα είναι πώς πείθουμε τη Βασίλισσα να με αφήσει να του μιλήσω.» Στράφηκε στον ευγενή της οικογένειας των Έχμελθ.

Εκείνος σήκωσε το χέρι του, προτού η Βαρονέσα προλάβει να πει τίποτα. «Ξέρω! 'Σόλμορχ, θα της ζητήσεις να μου δώσει την άδεια να του μιλήσω;»

«Ναι. Θα το κανείς;»

«Θα της ζητήσω να μου δώσει την άδεια να του μιλήσω εγώ.»

«Μα, Σόλμορχ, εγώ είμαι η Βαρονέσα. Έχω περισσότερο κύρος.»

«Κι εγώ ανήκω σε ευγενική οικογένεια.»

«Ναι, αλλά—»

Ο Ζάρβημ γέλασε. «Γιατί δεν πάτε κι οι δυο;»

«Χμ... Όχι κι άσχημη ιδέα,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ.

«Πράγματι,» συμφώνησε, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα δισταγμού, η Τάθβιλ.

«Έχετε άλλα βιβλία σας, εκτός από *Τα Παράξενα και Θαυμαστά Πράγματα της Φύσης*, που θα μπορούσα να διαβάσω;» ρώτησε ο ευγενής τον πατέρα της Βαρονέσας, μετά από λίγο.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα σου δείξω αφού φάμε, νέε μου.»

«Γιατί τα έργα σας είναι τόσο δυσεύρετα;» είπε ο Σόλμορχ.

«Γιατί υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που δεν θέλουν να γίνουν γνωστά στο ευρύ κοινό,» εξήγησε ο Ζάρβημ.

«Μα, ποιος ο λόγος; Έχετε πολλές γνώσεις.»

«Έχω και αντίζηλους, όμως,» είπε ο Ζάρβημ. «Αρνούμαι να μπω σε οποιαδήποτε οργάνωση αλχημιστών και φυσιολατρών, και μου κρατούν κακία γι' αυτό.»

«Γιατί δε μπαίνετε;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Γιατί όσοι είναι μέλη τους έχουν το μυαλό και το βλέμμα τους στενό,» απάντησε ο Ζάρβημ. «Βλέπουν τον κόσμο από μία οπτική γωνία, ενώ εγώ προτιμώ να τον βλέπω από πολλές.»

«Ίσως θάπρεπε να κάνετε μια δική σας οργάνωση,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Και δεν το λέω καθόλου ειρωνικά,» βιάστηκε να προσθέσει.

«Είναι αργά, πλέον. Είμαι πολύ γερός...» Κούνησε το κεφάλι του. «Πόσα χρόνια θα ζήσω ακόμα; Πέντε; έξι; δέκα;» Γέλασε, βραχνά.

«Μπαμπά, μη λες τέτοια πράγματα,» είπε η Τάθβιλ.

«Είναι η αλήθεια, κόρη μου. Και η αλήθεια –αν και πολλές φορές υποκειμενική– δεν κρύβεται.»

«Είπατε πως, κάποιες φορές, το διάβασμα από μόνο του δεν φτάνει. Τι εννοούσατε, τελικά;» τον ρώτησε ο Σόλμορχ, προσπαθώντας να σπάσει την κουβέντα περί θανάτου.

«Οτι χρειάζεσαι και τις κατάλληλες εμπειρίες,» διευκρίνισε ο Ζάρβημ. «Πιστεύεις στις ερήμους;»

«Φυσικά. Υπάρχουν στη Νότια Γη.»

«Και πώς είναι;»

«Ατελείωτες εκτάσεις με άμμο.»

«Έτσι λένε τα βιβλία, ε;»

Ο Σόλμορχ έγνεψε καταφατικά. «Έτσι δεν είναι; Υπάρχουν και πετρώδεις έρημοι, βέβαια. Όπως λένε, πάλι, τα βιβλία... Η ζέστη και στα δύο είδη ερήμων είναι αφόρητη.»

«Έχεις, όμως, ποτέ δει έρημο, στην πραγματικότητα;»

«Όχι.»

«Τότε, δεν γνωρίζεις, ουσιαστικά, τίποτα για τις ερήμους. Η εμπειρία είναι που ολοκληρώνει τη γνώση, αυτά που έχεις διαβάσει στα βιβλία.

»Άμα σου λέγανε τα βιβλία ότι στη Νότια Γη υπάρχουν εκτάσεις ολόκληρες με διαμάντια, θα το πίστευες;»

«Σίγουρα, όχι!»

«Γιατί όχι, νέε μου;»

«Είναι απίθανο, γιαυτό. Είναι ψεύτικο.»

«Πού το ξέρεις; Και πού ξέρεις αν οι έρημοι υπάρχουν; Αν είχες δει τις εκτάσεις με τα διαμάντια, θα πίστευε στην ύπαρξή τους;»

«Ναι.»

«Κατάλαβες, λοιπόν; Αυτό που αντικρίζουν τα μάτια σου, αυτό είναι αληθινό. Όχι ό,τι γράφουν τα βιβλία. Οπότε, πρόσεχε τι διαβάζεις και τι πιστεύεις, νέε μου.»

Η Τάθβιλ κοίταξε την μπερδεμένη έκφραση στο πρόσωπο του Σόλμορχ. *Εγώ του το είπα ότι είναι περίεργος ο μπαμπάς...* σκέφτηκε.

«Θέλετε να πείτε ότι δεν υπάρχουν έρημοι;» ρώτησε ο ευγενής.

Ο Ζάρβημ μειδίασε, πλατιά. «Υπάρχουν. Τις έχω δει.»

«Πατέρα, έχεις ταξιδέψει στη Νότια Γη;» απόρησε η Τάθβιλ.

«Ναι, κόρη μου. Παλιά...»

«Υπάρχουν και εκτάσεις με διαμάντια;» είπε ο Σόλμορχ.

Ο Ζάρβημ γέλασε. «Νομίζω πως σε μπέρδεψα, νέε μου. Με συγχωρείς. Να σου πω την αλήθεια, μήτε εγώ πιστεύω στην ύπαρξη εκτάσεων με διαμάντια. Όμως, άμα τις έβλεπα, θα πίστευα σ' αυτές. Ούτε και στις ερήμους πίστευα, στην αρχή.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ο πατέρας της Τάθβιλ καληνύχτισε τους άλλους και πήρε τον Σόλμορχ μαζί του, για να του δείξει τα βιβλία του. Οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι, ο Μάνκιν, η Μάρνομ και η Τάθβιλ οδηγήθηκαν σε δωμάτια από υπηρέτες. Η τελευταία ζήτησε να τοποθετηθούν φύλακες μπροστά απ' τις πόρτες του Ήκνορ, της Βόλκρα και της Μίκθαλ, καθώς και κάτω απ' τα παράθυρά τους, γιατί πίστευε πως ίσως να προσπαθούσαν να φύγουν.

** ** *

Η Τάθβιλ ήταν ξαπλωμένη στο μεγάλο κρεβάτι με τις κουρτίνες, ντυμένη με μια μαύρη ρόμπα και κουκουλωμένη μες στα σκεπάσματα. Τώρα, που ξανασκεφτόταν το δείπνο με τον πατέρα

της, είχε την εντύπωση πως οι κατάσκοποι από τον Άργκανθικ ήταν πρόθυμοι να συνεργαστούν μαζί τους. Πολύ πιο πρόθυμοι απ'ό,τι κανονικά έπρεπε να είναι. Ίσως ο Ζάρβημ να τους είχε αλλάξει την οπτική γωνία απ'την οποία έβλεπαν τα πράγματα... *Ο μπαμπάς είναι, συνήθως, καλός σε κάτι τέτοια*, συλλογίστηκε η Βαρονέσα. *Η μαμά πάντα έλεγε ότι δεν κατάλαβε πώς την κατάφερε να τον παντρευτεί.*

Πάντως, η Τάθβιλ δε νόμιζε πως αυτή η Βόλκκρα είχε σταματήσει να γλυκοκοιτάζει τον Σόλμορχ. Αν το συνέχιζε, θα αποκάλυπτε στην Δήνκα ότι ήταν Αργκανθικιανή κατάσκοπος, κι ας γινόταν ό,τι γινόταν! Δε φτάνει που την είχαν γλιτώσει από βέβαιο θάνατο...

Και ο Σόλμορχ: *Είναι φυσικό να μου κάνει τέτοιες προτάσεις· όλες οι γυναίκες το ίδιο παθαίνουν με μένα. Τον παλιοεγωίσταρο! Ήταν... όμορφος (Αλλιώς, σιγά μην καθόμουν να τον ακούω ακόμα!)* –αλλά τι νόμιζε ότι ήταν, τέλος πάντων; Θα του έδειχνε!

Η πόρτα άνοιξε και ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ μπήκε, κρατώντας δύο μεγάλα βιβλία παραμάσκαλα κι άλλα τρία στα χέρια. Έκλεισε, με το πόδι.

«Νόμιζα ότι θα διανυκτέρευες στη βιβλιοθήκη του μπαμπά...» του έκανε η Τάθβιλ, κοιτάζοντάς τον μέσα απ'την κουβέρτα στην οποία ήταν τυλιγμένη.

Ο Σόλμορχ άφησε τα βιβλία πάνω στο γραφείο του δωματίου. Κάθισε στην καρέκλα και έβγαλε τις μπότες του. «Είπα να διανυκτερεύσω εδώ.»

«Εγκρίνω την επιλογή σου,» μειδίασε η Τάθβιλ. Γλίστρησε έξω απ'τα σκεπάσματα και τον πλησίασε, με σβέλτα βήματα, παίρνοντας το πρόσωπό του στα χέρια της και φιλώντας τα χείλη του.

«Τάθβιλ, δεν εννοούσα αυτό,» είπε ο Σόλμορχ. «Θέλω να διαβάσω ό,τι προλαβαίνω από τούτα τα βιβλία· είναι σπάνια, και ο πατέρας σου δεν έχει αντίγραφα.»

«Έλα τώρα· τα διαβάζεις άλλη φορά...» Η Βαρονέσα άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισό του.

«Τάθβιλ!» Ο Σόλμορχ τη σταμάτησε, πιάνοντας τους καρπούς της. «Δεν ξέρω αν θα υπάρξει άλλη φορά. Άσε με να διαβάσω. Μην ξεχνάς ότι με την αυγή πρέπει νάχουμε επιστρέψει στο στρατόπεδο. Κοιμήσου.»

Η δυσαρέσκεια ήταν φανερή στο πρόσωπο της Βαρονέσας, που του γύρισε την πλάτη και βούτηξε στο κρεβάτι, για να κουκουλωθεί, πάλι, μες στην κουβέρτα.

Ο Σόλμορχ άρχισε να διαβάζει στο φως των κεριών. Του έμοιαζε σαν όνειρο να μελετά τούτα τα παλιά, κιτρινισμένα βιβλία με τις σημειώσεις επάνω. Ο Άρχοντας Ζάρβημ ήταν καταπληκτικός άνθρωπος.

Σε λίγο, άκουσε μια αναταραχή στα σκεπάσματα του κρεβατιού πίσω του και τη φωνή της Τάθβιλ: «Δεν είσαι τόσο όμορφος όσο νομίζεις, Σόλμορχ!» Ύστερα, ησυχία.

Ο ευγενής ξεφύσησε, και συνέχισε να διαβάζει.

Το Ρόμνικ φυτρώνει, ως επί το πλείστον, κοντά σε μικρές ρεματιές. Τα φύλλα του είναι οβάλ σχήματος, πράσινα με πινελιές κίτρινου. Ο μίσχος είναι 15 εκατοστών (πιθανότητα 80%) ή 21 εκατοστών (πιθανότητα 20%). (Για τις πιθανότητες δεν μπορώ να είμαι απολύτως βέβαιος· πάντως, τα δείγματα εκεί με οδηγούν.) Ο ύπερος είναι χρώματος ανοιχτού-γαλάζιου· αλλά, κάποιες φορές (15%), τον συναντούμε και σε—

«Κι άμα αυτή η ηλίθια, ξανθιά Αργκανθικιανή σου ξαναπροτείνει να πας στο Βασίλειό της, θα της βγάλω τα μάτια και θα τα καρφώσω στο στήθος σου!»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε βαριά, και στράφηκε στο κρεβάτι με τις κουρτίνες. «Τάθβιλ, γιατί δε μ'αφήνεις να διαβάσω;»

«Ετσι!»

«Κοιμήσου· αλλιώς αύριο δε θα μπορείς να σηκωθείς.»

Η Βαρονέσα μούγκρισε, όμως δεν τον ξαναδιέκοψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Ανιχνευτές

Χιονίζει, να πάρει!»

Αυτά ήταν τα λόγια που έκαναν την Τάθβιλ να σαλέψει μέσα στη ζεστή κουβέρτα. Ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον ένα της αγκώνα, και, αμέσως, αισθάνθηκε την παγωνιά. Έριξε μια ματιά στο δωμάτιο, και μπροστά στο παράθυρο αντίκρισε τον Σόλμορχ. Έξω, πράγματι, φαινόταν να χιονίζει, καθώς δυνατός αέρας φυσούσε, μέσα στη νύχτα.

«Τι ώρα είναι;»

Ο ευγενής αναπήδησε και στράφηκε στο μέρος της. «Ξύπνησες,» παρατήρησε. «Καλύτερα, γιατί θα σε ξυπνούσα, ούτως ή άλλως. Είναι ώρα να φεύγουμε. Σε δυο-τρεις ώρες θάναι αυγή, και πρέπει, ως τότε, νάμαστε στο στρατό της Δήνκα.»

«Τα Πνεύματα να πάρουν τη Δήνκα, το στρατό της κι αυτή την καταραμένη χιονοθύελλα...!» μούγκρισε η Τάθβιλ, καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι κι έβγαζε τη μαύρη ρόμπα από πάνω της, αφήνοντάς τη να πέσει στο έδαφος· πάραυτα, άρχισε να ντύνεται –το κρύο ήταν τσουχτερό. «Σταμάτα να με κοιτάς έτσι!» είπε στον Σόλμορχ.

Ο ευγενής μειδίασε. «Δε μπορώ ν'αντισταθώ...»

«Μπορούσες ν'αντισταθείς, όμως, χτες βράδυ, ε;» Η Τάθβιλ συνέχισε να βάζει τα ρούχα της γρήγορα.

«Τα βιβλία έφταιγαν,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ μιμήθηκε τη φωνή του, στραβώνοντας το στόμα της: «‘Τα βιβλία έφταιγαν’...» Ύστερα, ρώτησε: «Ο Μάνκιν κι οι υπόλοιποι είναι έτοιμοι;»

«Ναι,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Ήρθε πριν λίγο και μου είπε να ετοιμαστούμε κι εμείς.» Έριξε την κάπα του στους ώμους και την έδεσε γύρω απ'το λαιμό του.

Η Τάθβιλ τελείωσε με το ντύσιμο και χτένισε, βιαστικά, τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη του δωματίου. Τέλος, φόρεσε κι εκείνη την κάπα της. «Πάμε.»

Ο Σόλμορχ άνοιξε την πόρτα και βγήκαν. Στο σαλόνι όπου είχαν δειπνήσει χτες, αντάμωσαν τους Αργκανθικιανούς, τον Μάνκιν και τη Μάρνομ. Μαζί τους βρισκόταν ο Ζάρβημ.

Η Τάθβιλ τον αγκάλισε. «Αντίο, μπαμπά. Θα τα ξαναπούμε.»

«Πιο σύντομα ελπίζω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τον ξεχνάς τον γέρο σου, τον τελευταίο καιρό.»

«Όχι, μπαμπά,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Απλά, είχα πολύ δουλειά στη Βαρονία. Και ήταν κι αυτός ο στοιχειωμένος δρόμος εδώ κοντά, και»—τούτο το είπε ψιθυριστά, για να τ'ακούσει μόνο εκείνος—«φοβόμουν να πλησιάσω...»

«Να προσέχεις,» είπε ο Ζάρβημ, παίρνοντας το καστανό της κεφάλι στις χούφτες του και φιλώντας το μέτωπό της.

«Θα προσέχω, μπαμπά,» υποσχέθηκε η Τάθβιλ.

«Και μην αφήσεις πόλεμος να ξεσπάσει ανάμεσα στο Σαραόλν και στο Άργκανθικ.»

«Θα προσπαθήσω, μπαμπά,» είπε η Βαρονέσα.

Ο Ζάρβημ στράφηκε στον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ. «Αντίο, Σόλμορχ. Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε.»

Έσφισαν χέρια. «Κι εγώ, Ζάρβημ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Βρήκες ενδιαφέροντα τα βιβλία μου;»

«Ασφαλώς. Αυτός είναι κι ένας απ'τους λόγους για τους οποίους θα σε ξαναεπισκεφτώ.»

«Ωραία, ωραία,» έκανε ο Ζάρβημ, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο. «Και προσπάθησε να καταφέρεις την Τάθβιλ να σε παντρευτεί· δε νομίζω πως θα βρει κάποιον καλύτερο.»

«Μπαμπά!...» έτριξε τα δόντια της, πάλι, η Βαρονέσα.

Ο Ζάρβημ χαμογέλασε, ενώ ο Σόλμορχ καθάρισε το λαιμό του, προσποιούμενος ότι δεν είχε ακούσει τίποτα.

«Νάστε καλά,» είπε ο γέροντας στους Αργκανθικιανούς κατασκόπους. «Και να θυμάστε ότι κανέναν δεν συμφέρει τούτος ο πόλεμος.»

«Θα το θυμόμαστε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ.

«Αντίο σ' όλους,» χαιρέτισε ο Ζάρβημ.

Κι εκείνοι βγήκαν απ' το σαλόνι και από την έπαυλη, έξω απ' την οποία τους περίμεναν, πάνω σε άτια, οι είκοσι πολεμιστές που είχαν πάρει απ' το στρατό της Δήνκα. Ανέβηκαν στα δικά τους άλογα και, με την προσταγή του Μάνκιν, ξεκίνησαν να καλπάζουν, μέσα στο σκοτάδι και τη χιονοθύελλα. Οι κουκούλες ήταν στα κεφάλια όλων, και τις κάπες τους πάσχιζαν να τις κρατούν κοντά στο σώμα τους, καθώς ο άνεμος που λυσομανούσε προσπαθούσε να τις πάρει. Το χιόνι, συνεχώς, πήγαινε στα μάτια τους, κάνοντάς τους να βλεφαρίζουν. Ο αέρας ήταν σαν παγερές λεπίδες πάνω στο πρόσωπό τους. Καπνός έβγαινε απ' τα ρουθούνια των αλόγων, και οι ανάσες των ζώων ήταν λαχανιασμένες.

«Ν' ακολουθείτε εμένα!» φώναξε η Τάθβιλ, μέσα στο χαλασμό. «Εμένα! Αλλιώς, θα χαθείτε εδώ πέρα!» Και άρχισε να καλπάζει πρώτη. Οι υπόλοιποι ήρθαν πίσω της.

Το μέρος έμοιαζε αγνώριστο στον Σόλμορχ· δεν είχε καμια σχέση, πια, μ' αυτό που είχαν διασχίσει, για να φτάσουν στην έπαυλη του Άρχοντα Ζάρβημ. Σήμερα τα Πνεύματα είχαν φρενιάσει, αλλάζοντας την πραγματικότητα. Ο ευγενής, βέβαια, δεν πίστευε και τόσο σε τέτοιες δοξασίες, αλλά ποτέ δεν ξέρεις...

Το γκρίζο φως της αυγής δεν κατάφερε να φωτίσει ιδιαίτερα το δρόμο των καβαλάρηδων, όταν ο Λούντρινχ ξεμύτισε από την Ανατολή.

Είναι αυγή, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Αυγή! Και δεν έχουμε φτάσει ακόμα στον στρατό...!

«Τάθβιλ,» ρώτησε, «μήπως έχουμε χαθεί;»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά πολύ το φοβάμαι,» παραδέχτηκε η Βαρονέσα.

«Βρες το σωστό δρόμο!» είπε ο Σόλμορχ. «Η Δήνκα θα γίνει έξω φρενών, έτσι κι αργήσουμε.»

«Τι περιμένει να κάνουμε, μέσα σε τούτη τη θύελλα;» γρύλισε η Τάθβιλ. «Να πάμε γρήγορα;»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. Έσφιξε τα γκέμια, με τα γαντοφορεμένα του χέρια. Παρά τα δερμάτινα γάντια, ένιωθε το κρύο να παγώνει τα δάχτυλά του.

«Νομίζω πως βρήκα προς τα πού πρέπει να κατευθυνθούμε,» είπε η Τάθβιλ, κοιτάζοντας ένα ψηλό αειθαλές δέντρο. Με τίποτα δε θα το ξεχνούσε αυτό· πάντα το συναντούσε, όταν ερχόταν να δει τον πατέρα της, και, παλιότερα, το φοβόταν, γιατί της θύμιζε ξωτικό: νόμιζε ότι θ'άπλωνε τα κλαδιά του, θα την άρπαζε και θα την έχωνε μέσα στην κουφάλα του, για να την πνίξει. Έστρεψε τ'άλογό της και φώναξε στους υπόλοιπους: «Ελάτε! Απο δώ!» Κάλπασε, γρήγορα.

Οι καβαλάρηδες την ακολούθησαν.

«Τώρα, πηγαίνουμε σωστά;» τη ρώτησε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ ένευσε καταφατικά. «Έτσι νομίζω, αγάπη μου.» Και, ξαφνικά, την πείραξε που τον είπε «αγάπη μου», γιατί την είχε θυμώσει χτες.

Σε μιάμιση ώρα, περίπου, βρέθηκαν στον Σαραολνιανό στρατό, που είχε διαλύσει τον καταυλισμό του και ήταν έτοιμος να προελάσει. Στην κορυφή του φουσάτου, δίπλα στον σηματοφόρο, κάθονταν στις σέλες των αλόγων τους ο Έντρηλ και η Δήνκα. Η ομάδα της Βαρονέσας τούς ζύγωσε.

«Αργήσατε, Σόλμορχ!» φώναξε η Βασίλισσα.

Ο ευγενής έσφιξε τον καρπό της Τάθβιλ, προτού εκείνη μιλήσει, και είπε: «Μας συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη. Χάσαμε το δρόμο μας, μέσα στη θύελλα.»

Η Δήνκα συνοφρυώθηκε, δίχως ν'απαντήσει. Ύστερα, μίλησε: «Μπορεί να μη βρούμε τον στρατό του Δούκα Σάλβινρ, μ'ετούτο τον

καιρό, ή μπορεί να τον προσπεράσουμε, κατά λάθος. Οπότε, Βαρονέσα, θα στείλεις τους ανιχνευτές σου να κοιτάζουν προς τα βόρειο-δυτικά, γιατί απο κεί, κατά πάσα πιθανότητα, θα έρθει ο αδελφός του συζύγου μου.»

«Ποιους ανιχνευτές μου, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε, τελείως, αυθόρμητα η Τάθβιλ.

«Αυτούς!» Η Δήνκα έδειξε τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους, λιγάκι θυμωμένη. Τι προσπαθούσε να παραστήσει, τώρα, η Βαρονέσα; Τη δύσκολη;

Ο Ήκνορ μειδίασε, κάτω απ'την κουκούλα του, μα κανείς δεν τον είδε.

Κατασκόπους θέλησα να τους ονομάσω –καλά να πάθω!... μούγκρισε από μέσα της η Τάθβιλ. «Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε. «Όμως θα πάω μαζί τους.»

«Γιατί;» απαίτησε η Δήνκα.

«Γιατί πρέπει να τους καθοδηγώ εδώ πέρα... είναι δύσκολα μέρη...» είπε η Τάθβιλ.

«Πριν, πώς και δεν χρειάζονταν την καθοδήγησή σου;» απόρησε η Δήνκα.

«...Πριν... δεν είχαν πάει τόσο μακριά μέσα σε τούτες τις περιοχές, Βασίλισσά μου,» διευκρίνισε η Τάθβιλ. «απλά, κοιτούσαν γύρω απ'το στρατό...»

«Όπως και νάχει, Βαρονέσα, αποκλείεται να πας μαζί τους,» το απαγόρευσε η Δήνκα. «Σε χρειάζομαι, για να οδηγείς τους πολεμιστές μου.»

«Μα...»

«Βαρονέσα μου, μην ανησυχείτε,» ακούστηκε η περιπαιχτική φωνή του Ήκνορ, κάτω απ'την κουκούλα του. «Μπορούμε να τα καταφέρουμε και μόνοι μας.»

Ο Σόλμορχ γέλασε, και χτύπησε τον Αργκανθικιανό κατάσκοπο, δυνατά, στον ώμο. «Χα-χα! Παιδιά, ξέρω τι γενναίοι που είστε! Δε θέλετε να βάλετε κανέναν άλλο σε κίνδυνο. Αγνοείτε, όμως, τον

κίνδυνο στον οποίο εσείς μπορεί να βρεθείτε: Μην ξεχνάτε πως Μαγκραθμέλιοι τριγυρίζουν στην Βαρονία. Συνεπώς, επειδή η δύναμη εν τη ενώσει, εγώ, ο Μάνκιν και η Μάερνομ θαρθούμε μαζί σας. Δεν πιστεύω να διαφωνείτε, ε;» Φυσικά, δεν περίμενε την απάντησή τους. «Όχι; Το φαντάστηκα! Πάμε.»

«Νάχεις μάτια και στην πλάτη,» ψιθύρισε η Τάθβιλ στ'αφτί του ευγενή, προτού εκείνος και οι υπόλοιποι αρχίσουν να καλπάζουν, απομακρυνόμενοι απ'τον στρατό.

Η Δήγκα τούς κοίταζε για λίγο. Όταν χάθηκαν απ'το πεδίο όρασής της, τύλιξε καλύτερα την κάπα γύρω της, και είπε στην Τάθβιλ:

«Βαρονέσα, προς τα πού;»

«Ευθεία,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά με προσοχή, γιατί μ'αυτό τον καιρό, τούτα τα μέρη γίνονται ακόμα πιο δύσβατα.»

Ο Έντρηλ έδωσε το σύνθημα, για να ξεκινήσει το φουσάτο να προελαύνει.

** ** *

«Εσείς πηγαίνετε πρώτοι,» πρόσταξε ο Μάνκιν τους Αργκανθικιανούς. «Αλλά όχι πολύ μακριά· εκεί όπου μπορούμε να σας δούμε.»

«Δε μ'αρέσει να παίρνω διαταγές!» σφύριξε ο Ήκνορ.

«Δε σε ρώτησα, Αργκανθικιανό σκυλί,» αντιγύρισε ο Μάνκιν.

Ο Ήκνορ μόρφασε, αλλά εκείνος, η Βόλκρα κι η Μίκθαλ κάλπασαν πρώτοι μέσα στους λοφότοπους. Ο Μάνκιν, η Μάερνομ κι ο Σόλμορχ ήρθαν πίσω τους.

«Να προσέχουμε μην χάσουμε τον προσανατολισμό μας,» είπε η ξανθιά πολεμίστρια. «Πρέπει να πηγαίνουμε βόρειο-δυτικά.»

Ο Μάνκιν ένευσε καταφατικά. «Εσύ είσαι η καλύτερη στην εν λόγω δουλειά, υποθέτω. Τόσα χρόνια στα σύνορα, θα ξέρεις από χιονοθύελλες.»

«Κάτι λίγα,» παραδέχτηκε η Μάερνομ. «Πάντως, δεν είμαι τόσο καλή οδηγός όσο νομίζεις, φίλε μου.»

Αλλά αποδείχτηκε ότι δεν τα πήγαινε και τόσο άσχημα. Παρότι οι περιοχές τής ήταν άγνωστες, τους καθοδηγούσε με σιγουριά. Και πάντα οι Αργκανθικιανοί πήγαιναν πρώτοι εκεί όπου τους έδειχνε.

«Αυτοί οι καταραμένοι Σαραολνιανοί έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους!...» γρύλισε η Μίκθαλ στους συντρόφους της. «Αισθάνομαι σα να βρίσκομαι στην πρώτη γραμμή! σαν ανθρώπινη ασπίδα! Όποιος κίνδυνος κι αν παρουσιαστεί, επάνω μας θα πέσει!»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Οι Σαραολνιανοί, πράγματι, έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους.»

«Ενώ, στην ουσία, είναι κατώτεροι από μας,» τόνισε η Βόλκρα. «Ο πολιτισμός μας δε συγκρίνεται με τον δικό τους. Φτάνει κάποιος μ'αντικειμενικό μάτι να ρίξει μια ματιά στις πόλεις του Άργκανθικ και μια στις πόλεις του Σαραόλν.»

«Εσύ, πάντως, ρίχνεις παραπάνω από μια ματιά στους άντρες του Σαραόλν,» σφύριξε ο Ήκνορ.

«Δε σου πέφτει λόγος!» αποκρίθηκε η Βόλκρα.

«Και βέβαια μου πέφτει λόγος, Βόλκρα!» είπε ο κατάσκοπος.

«Όχι δε σου πέφτει, Ήκνορ! Επειδή κάποτε ήμασταν μαζί, δε σημαίνει τίποτα· τώρα, απλά, βρισκόμαστε σε μια αποστολή για τη Δούκισσα Ζέκαλ.»

«Πολύ αμφιβάλλω ότι ακόμα βρισκόμαστε σε αποστολή για τη Δούκισσα,» κάγχασε εκείνος.

«Αυτό δεν αλλάζει τίποτα,» τον διαβεβαίωσε η Βόλκρα.

Ο Ήκνορ έσφιξε τα δόντια του, θυμωμένος, αλλά δεν συνέχισε την κουβέντα.

Λίγο πιο πίσω από τους κατασκόπους, ο Σόλμορχ έλεγε: «Πολύ φοβάμαι ότι δε θα καταφέρουμε να εντοπίσουμε το στρατό του Δούκα... Δε βλέπουμε και τόσο μακριά. Και τα πράγματα χειροτερεύουν.» Όντως, η χιονοθύελλα είχε δυναμώσει.

«Ελάτε δω!» φώναξε ο Μάνκιν στους Αργκανθικιανούς, κι εκείνοι υπάκουσαν.

«Τι είναι, *μεγάλο αφεντικό*;» ρώτησε, ειρωνικά, η Μίκθαλ.

Ο Μάνκιν την αγριοκοίταξε. «Θα είστε κοντά μας απο δώ και στο εξής, γιατί μπορεί να χαθούμε.»

«Τόσο το καλύτερο,» είπε η Μίκθαλ.

«Δε θα μας ξεφύγετε έτσι εύκολα, μπάσταρδοι!» μούγκρισε ο Μάνκιν. «Προχωράτε!»

«Πραγματικά, πιστεύετε ότι θα καταφέρουμε να εντοπίσουμε το στρατό του Δούκα, μέσα στη χιονοθύελλα;» κάγχασε ο Ήκνορ, ύστερα από λίγο.

«Οι καταραμένοι λοφότοποι κάπου πρέπει να τελειώνουν,» είπε ο Μάνκιν. «Και εκεί θα απαντήσουμε το στρατό. Γιατί ο Σάλβινρ, αναμφίβολα, θα επέλεξε να προελάσει πάνω σε πεδιάδα, κι όχι σε τούτα τα κακοτράχαλα μέρη.»

Και τούτη ήταν η τελευταία τους κουβέντα. Μετά, συνέχισαν να καλπάζουν δίχως να μιλούν· το κρύο και ο χιονιάς, ούτως ή άλλως, τους αποθάρρυναν απ'το ν'ανοίξουν το στόμα τους, για να μιλήσουν. Έτσι, είχαν χαθεί ο καθένας στις προσωπικές του σκέψεις. Όμως, συγχρόνως, κρατούσαν τα μάτια τους ανοιχτά, για τυχόν σημάδια του στρατού.

Ο Σόλμορχ νόμιζε ότι ζύγωνε το μεσημέρι, όταν, αναπάντεχα, η Βόλκρα είπε: «Κάποιοι έρχονται!» Και έδειξε σκοτεινές φιγούρες πάνω σ'άλογα –τέσσερις ή παραπάνω πρέπει νάταν.

Το χέρι του Μάνκιν πήγε στη λαβή του ξίφους του, το οποίο και τράβηξε απ'το θηκάρι, δίχως δισταγμό. Η Μάερνομ, σχεδόν στον ίδιο χρόνο, είχε το δικό της σπαθί στη γροθιά της. Ο Σόλμορχ, απλά, χαίδεψε το όπλο του πατέρα του, το οποίο κρεμόταν απ'τη ζώνη του. Οι τρεις κατάσκοποι από το Άργκανθικ δεν ήταν οπλισμένοι, για λόγους ασφαλείας –πράγμα που εκνεύριζε και τον Ήκνορ και τη Μίκθαλ και τη Βόλκρα.

Μαγκραθμέλιοι; σκέφτηκε ο ευγενής.

«Ποιοι είστε;» φώναξε ο Μάνκιν.

«Ανιχνευτές του Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ...!» ήρθε, απόμακρη μέσα στην χιονοθύελλα, η απάντηση.

Ένα χαμόγελο παρουσιάστηκε στα πρόσωπα της Μάερνομ και του Σόλμορχ.

«Είμαστε ανιχνευτές του στρατού της Βασίλισσας!» δήλωσε ο Μάνκιν.

Οι σκιεροί καβαλάρηδες ζύγωσαν, γρήγορα. Τελικά, ήταν έξι και όλοι τους τυλιγμένοι σε κάπες και με κουκούλες στα κεφάλια.

Ο ένας σήκωσε λίγο τη δική του, και η Μάερνομ αντίκρισε ένα πολύ γνωστό της πρόσωπο.

«Τόλριν!»

«Χαίρε, Μάερνομ!» αποκρίθηκε ο αγγελιαφόρος, μειδιώντας. «Ήμουν σίγουρος ότι θα ξανανταμώναμε σύντομα.»

«Πού είναι ο στρατός του Δούκα;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Λίγο πιο έξω απ'τους λοφότοπους,» τον πληροφόρησε ο Τόλριν. «Είπαμε να ρίξουμε μια ματιά εδώ, για τυχόν κρυμμένους κινδύνους –Μαγκραθμέλιους, για παράδειγμα.»

«Θα έλεγα πως έχουν λουφάξει στις φωλιές τους μ'αυτό τον καιρό,» γέλασε ο Μάνκιν.

«Εσείς τι κάνετε σε τούτα τα μέρη;» απόρησε ο Τόλριν. «Νόμιζα πως θα συναντούσαμε το στρατό της Βασίλισσας στα σύνορα του Άργκανθικ.»

«Αποφασίσαμε να προελάσουμε βόρεια,» εξήγησε ο Μάνκιν, «λόγω μιας σπασμένης γέφυρας.»

«Έπρεπε να μας είχατε ειδοποιήσει,» είπε ο Τόλριν.

«Υποτίθεται, φίλε μου, πως θα σας ανταμώναμε στο δρόμο,» απάντησε ο Μάνκιν. «Όπως και σας ανταμώσαμε, τελικά.»

»Πείτε στον Δούκα να μας βρει στη βόρεια μεριά των λοφότοπων,» ζήτησε.

Ο Τόλριν έγνεψε καταφατικά. «Έγινε.»

Η Μάερνομ τον πλησίασε πάνω στ'άλογό της και τον φίλησε, περνώντας το χέρι της μέσα στην κουκούλα του.

«Θα τα ξαναπούμε σε μια-δυο μέρες,» της είπε ο Τόλριν.

«Ανυπομονώ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μου έχεις λείψει. Και φοβόμουν μην έβρισκες Μαγκραθμέλιους στο δρόμο σου.»

«Βρήκα, αλλά είμαι καλά,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Αντίο, για τώρα.»

Αυτός και οι υπόλοιποι ανιχνευτές του Δούκα στράφηκαν απ'τη μεριά όπου είχαν έρθει κι άρχισαν να φεύγουν. Μέσα σε δευτερόλεπτα, χάθηκαν απ'το πεδίο όρασης της ομάδας του Σόλμορχ.

«Ας επιστρέψουμε κι εμείς στο στρατό μας,» πρότεινε ο ευγενής.

Ο Μάνκιν ένευσε καταφατικά.

** ** *

Ο στρατός της Δήνκα είχε κατασκηνώσει εδώ και τρεις ώρες, αλλά η Τάθβιλ δεν είχε ακόμα μπει στη σκηνή που της είχαν ετοιμάσει οι στρατιώτες. Στεκόταν έξω απ'αυτήν, τυλιγμένη στην κάπα της και κοιτάζοντας βόρειο-δυτικά. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά στη σκέψη ότι ίσως ο Σόλμορχ να έπεφτε σε ενέδρα Μαγκραθμέλιων. Ποτέ δεν ήταν και τόσο δεινός στην τέχνη του σπαθιού. Δε θα μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Αλλά, βέβαια, γι'αυτό είχε τον Μάνκιν. Ναι, ο Μάνκιν θα τον πρόσεχε· δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας —ο Μάνκιν ήταν έμπειρος πολεμιστής.

Ωωω, Σόλμορχ! Δεν το εννοούσα ότι θα βγάλω τα μάτια της Βόλκκρα και θα σ'τα καρφώσω στο στήθος!... τουλάχιστον, όχι το τελευταίο — αυτής τα μάτια θα της τάβγαζα πρόθυμα, συλλογίστηκε η Βαρονέσα. Σ'αγαπώ, μα τα Πνεύματα!

Ύστερα, νόμιζε πως άκουσε ποδοβολητό, μέσα στην χιονοθύελλα, αλλά —σίγουρα— θα ήταν της φαντασίας της, επειδή ήθελε τόσο να

επιστρέψει ο ευγενής. Όμως πόσο, πια, μπορεί ν'αργούσε; Όπου νάταν δεν έπρεπε να γυρίσει στο στρατό;

Έξι έφιππες μορφές, με κάπες και κουκούλες, φάνηκαν. Αυτοί ήταν, τελικά! Η Τάθβιλ δε μπόρεσε να συγκρατήσει ένα πλατύ χαμόγελο. Τα άλογα σταμάτησαν κοντά της, και ο Σόλμορχ αφίππευσε, όπως κι οι άλλοι.

«Φωνάζτε τη Βασίλισσα!» πρόσταξε ο Μάνκιν δυο στρατιώτες. «Βρήκαμε τον στρατό του Δούκα!»

Την Τάθβιλ δεν την ενδιέφερε τόσο τούτο, όσο το ότι επέστρεψε ο ευγενής. Έπεσε στην αγκαλιά του και τον φίλησε, δυνατά.

«Συγνώμη για χτες βράδυ...» του ψιθύρισε.

«Συγνώμη; Για τι;» απόρησε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ χαμογέλασε, και τον φίλησε, ξανά.

Η Δήνκα ήρθε απ'την σκηνή της, μαζί με τον Έντρηλ και την Μπόρνεφ, που είχαν μόλις ειδοποιηθεί.

«Βρήκατε το στρατό του Σάλβινρ;» ρώτησε η Βασίλισσα.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» δήλωσε ο Μάνκιν. «Συγκεκριμένα, έξι ανιχνευτές από τον στρατό. Τους είπαμε να ζητήσουν από τον Δούκα να μας περιμένει στην βόρεια μεριά των λοφότοπων.»

«Θαυμάσια,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Μπράβο σας! Τα καταφέρατε καλά.

»Μπορείς να μας οδηγήσεις στα βόρεια των λοφότοπων, Βαρονέσα;»

«Ασφαλώς, Βασίλισσά μου· κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

«Τότε, σε μια ώρα ξεκινάμε,» δήλωσε η Δήνκα.

«Σε δύο θα ήταν προτιμότερο, Μεγαλειοτάτη,» πρότεινε ο Έντρηλ. «οι πολεμιστές χρειάζονται ανάπαυση, πιστεύω.»

«Όπως νομίζεις, διοικητά,» είπε η Δήνκα. «Σε δύο ώρες ξεκινάμε.» Και πήγε προς τη σκηνή της.

Καθώς ο Έντρηλ και η Μπόρνεφ βάδιζαν, μες στο στρατόπεδο, κουκουλωμένοι στις κάπες τους και κατευθυνόμενοι στην σκηνή του πρώτου, η πορφυρομάλλα πολεμίστρια είπε:

«Και, όταν συναντήσουμε το στρατό του Δούκα, τι θα γίνει; Θα προελάσουμε στα σύνορα του Άργκανθικ;» Από τον τόνο της φωνής της έδειχνε πως δεν ενέκρινε και τόσο τούτη την ιδέα.

Ο Έντρηλ αναστέναξε. «Έχω την εντύπωση ότι ο Δούκας Σάλβινρ είναι λογικός άνθρωπος. Μπορεί να κάνω λάθος, αλλά, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έχω. Κι αν η εντύπωσή μου αποδειχτεί σωστή, τότε, θα προσπαθήσει να αποτρέψει τη Δήνκα απ'το να επιτεθεί στο Άργκανθικ.»

«Όμως άμα, όντως, οι Αργκανθικιανοί έχουν την Έρμελ;» έθεσε το ερώτημα η Μπόρνεφ.

«Όπως και νάχει, καλύτερα θάναι να διαπραγματευτούμε μαζί τους –αρχικά, τουλάχιστον–, προτού περάσουμε στην επίθεση. Δε νομίζεις;»

Η πορφυρομάλλα Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών* έγνεψε καταφατικά, σιωπηλή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Τύφλωση

Η Ερία και ο Όκ'φερν δε μπορούσαν να πιστέψουν αυτό που είχαν δει χτες βράδυ: έναν απέραντο στρατό Μαγκραθμέλιων να έρχεται προς τα νότια –η έμπειρη Σαραολνιανή πολεμίστρια υπολόγιζε τους δαιμονανθρώπους γύρω στις εκατό-χιλιάδες (!). Εκείνη και ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός είχαν αλλάξει πορεία, αμέσως, μόλις ατένισαν το αφύσικο φως των

λαμπών των διαβολανθρώπων –ένα φως που έμοιαζε μ’εκείνο της ημέρας κι αποκλείεται να προερχόταν από φωτιά. Είχαν περάσει πίσω από συστάδες δέντρων, ελπίζοντας πως δε θα τους πρόσεχαν τα μάτια των μισάνθρωπων κατοίκων της Μάργκανθελ. Παραταύτα, η Ερία είχε το άσχημο συναίσθημα ότι, συνεχώς, κάποιος τους παρακολουθούσε. Το είπε στον Όκ’φερν, αλλά εκείνος κοίταξε πίσω τους, όταν είχαν, πια, προσπεράσει τον στρατό, και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Τελικά, οι δυο τους σταμάτησαν μέσα σ’ένα πυκνό σύδεντρο, για καλό και για κακό, μην ανάβοντας φωτιά. Την πρώτη βάρδια είχε ο Ζιρκεφιανός και την επόμενη η Σαραολνιανή πολεμίστρια. Ο στρατός των Μαγκραθμέλιων κατευθυνόταν νότια, καταμήκος του ποταμού Χέρλεμ· και ένας μόνο λόγος μπορεί να υπήρχε γι’αυτό: πήγαινε στην πρωτεύουσα του Βασιλείου, για τον Κρύσταλλο, το Στήριγμα Ισχύος της Νότιας Γης. Ξαφνικά, στο νου της Ερία ήρθαν ο Κάλ’μλιρβ και ο Γκόρ’θλαμπ, κι άρχισε ν’ανησυχεί για τους δυο ναυτικούς.

Ήταν σχεδόν αυγή, όταν ατένισε καβαλάρηδες να έρχονται απ’τα νότια, με γρήγορο καλπασμό, μέσα στο σκοτάδι. Μαγκραθμέλιοι! – ήταν σίγουρη. Ξύπνησε, αμέσως, τον Όκ’φερν και ανέβηκαν στ’άλογό τους ξεκινώντας.

Τώρα, κόντευε να φτάσει το μεσημέρι και ακόμα έτρεχαν να ξεφύγουν απ’τους δαιμονανθρώπους. Στα βόρειά τους ήταν οι ακτές της Ζίρκεφ και η θάλασσα φαινόταν. Κύματα έσκαγαν πάνω στα βράχια και ένας κρύος αέρας φυσούσε, ευχάριστος, καθώς έσπαγε τη ζέστη της Νότιας Γης.

«Μα την Έρημο! Μα τη Ζούγκλα!» έκανε ο Όκ’φερν, κοιτώντας, συχνά-πυκνά, πίσω τους: οι Μαγκραθμέλιοι τους ακολουθούσαν καταπόδας. «Το άλογό μας θα ψοφήσει έτσι! Και, σίγουρα, γρηγορότερα απ’τα δικά τους, γιατί μας κουβαλά και τους δυο. Απορώ πως έχει κρατήσει ως τώρα!...»

«Δε θα κρατήσει για πολύ,» τον διαβεβαίωσε η Ερία. Μπορούσε να αισθανθεί το ζώο ν'αγχομαχεί από κάτω της, και άκουγε την ανάσα του να βγαίνει λαχανιασμένη. «Καλύτερα να τραβήξεις το σπαθί σου!»

«Μα την Έρημο!...» μούγκρισε ο Όκ'φερν. «Τίποτα πιο ευχάριστο δεν έχεις να μου πεις;

»Πώς μας βρήκαν αυτοί οι καταραμένοι δαιμονάνθρωποι; Αφού προσπεράσαμε το στρατό τους δίχως κανέναν τους να υποψιαστεί τίποτα!»

«Έτσι νομίζεις,» αποκρίθηκε η Ερία. «Σου είπα ότι ένιωσα πως κάποιος μας παρακολουθούσε... και δεν με πίστεψες.»

«Μα δεν ήταν κανείς πίσω μας!» διαμαρτυρήθηκε ο Όκ'φερν – «κανείς!»

«Κι όμως, κάποιος μας παρακολουθούσε –τουλάχιστον, παρακολουθούσε εμένα· έτσι ένιωθα, ότι κάποιος με παρακολουθεί. Δε μπορώ να σ'το εξηγήσω ακριβώς –πάντως, ήμουν σχεδόν σίγουρη.»

«Σε λίγο θα μας πεις ότι μιλάς και με τα Πνεύματα...!»

«Αυτό το κάνουν ο Φάλμαριν και ο Ράθμαλ, όχι εγώ,» αποκρίθηκε η Ερία. Το άλογο αγχομαχούσε περισσότερο. «Έλα, λίγο ακόμα, αγόρι μου...» μουρμούρισε η πολεμίστρια, σφίγγοντας τα δόντια της.

«Αν ξεφύγουμε από τούτους, ποτέ ξανά δεν θα παραπονεθώ ότι ιππεύεις ξέφρενα,» είπε ο Όκ'φερν.

«Θα το θυμάμαι αυτό,» τον προειδοποίησε η Ερία, βρίσκοντας το θάρρος να χαμογελάσει σε μια τέτοια δύσκολη στιγμή.

Ο Όκ'φερν κοίταξε πίσω τους· και, όπως πάντα, εκεί ήταν οι δαιμονάνθρωποι. Οι χαίτες τους ανέμιζαν τρελά πάνω στα κεφάλια τους: άλλες ήταν κόκκινες, άλλες μοβ, άλλες πορτοκαλιές, λευκές, μαύρες, ή δίχρωμες και τρίχρωμες. Τα άτια τους έμοιαζαν γρήγορα, όμως δεν κατάφερναν να τους ζυγώσουν: διατηρούσαν μια σταθερή απόσταση μ'αυτούς· η Ερία ήταν, πραγματικά, καλή ιππεύτρια,

έπρεπε να παραδεχτεί ο Ζιρκεφιανός φίλος της. Κάπου είκοσι στον αριθμό πρέπει να ήταν οι Μαγκραθμέλιοι, και όλοι τους φαίνονταν μανιασμένοι και πεινασμένοι για το αίμα του Ό'φερν και της μαυρομάλλας Σαραολνιανής.

«Τι διάολο τούς κάναμε;...» απόρησε, αδύναμα, ο άντρας.

«Δε χρειάζεται και πολύ για να σου χιμήσουν οι δαιμονάνθρωποι, κούκλε,» τον πληροφόρησε η Ερία. Ύστερα, η φωνή βγήκε σφυριχτή απ'τα δόντια της: «Ένα χωριό...»

«Ναι!» παρατήρησε ο Ό'φερν. Μπορούσε να δει τα σπίτια, στην απόσταση. Βρίσκονταν πλάι στην ακτή, και καπνός έβγαине από τις καμινάδες τους. Μερικές βάρκες ήταν αραγμένες εκεί κοντά. «Το Νόρταλ. Όλο ψαράδες. Απλοί άνθρωποι.»

«Θα τολμήσουν οι δαιμονάνθρωποι να πλησιάσουν;» τον ρώτησε η Ερία.

«...Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε, αβέβαιος, ο Ό'φερν. «Δε νομίζω να υπάρχει εδώ στρατός· ούτε καν κάποια τοπική φρουρά.»

«Ανάθεμα!...» έφτυσε η Ερία. «Αλλά πρέπει να σταματήσουμε σ'αυτό το χωριό· το άλογό μας, ούτως ή άλλως, θα πέσει όπου νάναι. Και ίσως καταφέρουμε να κρυφτούμε...»

Δεν άργησαν να φτάσουν στο Νόρταλ. Απλό μέρος, όπως είχε πει ο Ό'φερν, και, αναμφίβολα, ψαράδικο. Κάποιοι άνθρωποι έστρεψαν τα κεφάλια, για να τους κοιτάζουν. Η μαυρομάλλα Σαραολνιανή, δίχως καθυστέρηση, κατέβηκε απ'τ'άτι· ο Ζιρκεφιανός ακολούθησε το παράδειγμά της. Αρπάζοντας τους σάκους τους απ'τη σέλα, η Ερία τον τράβηξε απ'το χέρι σ'ένα σοκάκι.

«Προς τα πού, Ό'φερν;»

«Δεν ξέρω το χωριό τόσο καλά...» αποκρίθηκε εκείνος.

Τότε, οι χωρικοί άρχισαν να φωνάζουν, δείχνοντας τους ερχόμενους καβαλάρηδες.

«Θέλουμε ένα μέρος για να κρυφτούμε απ'αυτούς,» είπε η Ερία στον κόσμο. «Μπορείτε να μας κρύψετε;»

«Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές!» κραύγασε κάποιος, έντρομος. Και άπαντες άρχισαν να διαλύονται, τρέχοντας στα σπίτια τους.

Η Ερία άρπαξε μια γυναίκα απ'το μπράτσο. «Θέλουμε ένα μέρος να κρυφτούμε!» τόνισε. «Πού να πάμε;»

«Άσε με! Άσε με! Άσε με! Άσε με! Άσε με!» Η γυναίκα άρχισε να κλοτσά, φρενιασμένα, την πολεμίστρια, αλλά εκείνη δεν χαλάρωσε τη λαβή της.

«Πού να κρυφτούμε;» ρώτησε, επιτακτικά.

«Δεν ξέρω!» άρχισε να κλαίει η γυναίκα. «Άσε με! Άσε με!»

Η Ερία την ελευθέρωσε, κι αυτή έτρεξε, αμέσως, μακριά της.

«Έλα,» είπε ο Όκ'φερν στην φίλη του, πηγαίνοντας, γρήγορα, προς ένα σοκάκι.

«Τι; Ξαφνικά, ξέρεις το μέρος;» απόρησε η Ερία, ακολουθώντας τον.

«Όχι, μα θέλω να παραμείνω ζωντανός,» αποκρίθηκε εκείνος.

Βγήκαν στο μικρό λιμάνι του χωριού όπου βρίσκονταν οι βάρκες των ψαράδων.

«Έχεις όρεξη για μεσημεριανό μπάνιο;» ρώτησε ο Όκ'φερν, και, χωρίς να περιμένει την απάντησή της, βούτηξε στη θάλασσα.

Η Ερία έριξε μια ματιά γύρω της και, έπειτα, βούτηξε κι αυτή.

«Ας περιμένουμε,» πρότεινε ο Όκ'φερν. «Και, όταν πλησιάσουν, βάζουμε το κεφάλι μας κάτω απ'το νερό.»

Η Ερία έγνεψε καταφατικά.

Είδαν τους Μαγκραθμέλιους να φτάνουν στο χωριό και να ξεκαβαλικεύουν. Μετά, αγριοφωνές άρχισαν ν'ακούγονται, και κραυγές και ουρλιαχτά.

«Δε μ'αρέσει τούτο...» ψιθύρισε η Ερία. «Εξαιτίας μας, άνθρωποι υποφέρουν, Όκ'φερν...»

«Και τι να κάνω εγώ; Να παραστήσω τον ήρωα και να βγω να τα βάλω με είκοσι θυμωμένους δαιμονανθρώπους;» αποκρίθηκε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός.

Τελικά, ο σαματάς σταμάτησε, και αντίκρισαν τους Μαγκραθμέλιους να ζυγώνουν το λιμάνι. Προφανώς, κάποιος είχε δει την Ερία και τον Όκ'φερν να έρχονται εδώ και το είχε πει στους διώκτες τους.

«Φτου!...» μούγκρισε ο άντρας, βάζοντας το κεφάλι του κάτω απ'το νερό, μαζί με τη Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Περίμεναν λίγο. Πέρασαν, περίπου, δύο λεπτά, και ο Όκ'φερν έπιασε το χέρι της Ερία και την τράβηξε μαζί του, υποβρυχίως, πίσω από μια βάρκα. Έβγαλαν τα πρόσωπά τους στον αφρό, για ν'αναπνεύσουν, ελπίζοντας πως εδώ δε θα τους έβλεπαν οι Μαγκραθμέλιοι.

Όμως αντίκρισαν έναν δαιμονάνθρωπο να στέκεται πάνω στο πλεούμενο και να τους κοιτά αφ'υψηλού. Στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ σπαθί· το ατσάλι του άστραφτε στο φως των ήλιων του Άρμπεναρκ.

«Δύο άνθρωποι που παριστάνουν τα ψάρια!» γέλασε, και φώναξε κάτι στην γλώσσα του.

Η Ερία δεν έχασε χρόνο: Πιάστηκε απ'την άκρη της βάρκας κι ανέβηκε, με μια γρήγορη κίνηση. Ο Μαγκραθμέλιος έστρεψε το ξίφος του προς το μέρος της. Η μαυρομάλλα πολεμίστρια έσκυψε και τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Τον κλότσησε καταπρόσωπο, ρίχνοντάς τον στο νερό και παίρνοντας το σπαθί απ'το χέρι του. Ο Όκ'φερν, ως τώρα, είχε επίσης ανεβεί στη βάρκα.

Στην ακτή βρίσκονταν κι άλλοι δαιμονάνθρωποι, με τα όπλα τους έξω απ'τα θηκάρια.

«Σταματήστε, άνθρωποι!» πρόσταξε ένας. Φορούσε ένα παράξενο μεταλλικό κράνος στο κεφάλι, πάνω στο οποίο υπήρχαν καλώδια· στην πλάτη του έπεφτε ένας σκούρος-μοβ μανδύας, και αλυσιδωτή αρματωσιά τον έντυνε. «Ο Αφέντης σάς θέλει!»

Ο Αφέντης; Αυτό σημαίνει –ο Μάργκανθελ! συμέρανε, πανικόβλητη, η Ερία. Τι διάολο μάς θέλει εμάς;

«Πες του να βουτήξει στον Ωκεανό!» αντιγύρισε η Σαραολνιανή, και έκοψε, με το ξίφος που κρατούσε, το σχοινί το οποίο έδενε την βάρκα σ'έναν πάσσαλο, καρφωμένο στην ξηρά. «Πιάσε τα κουπιά, Όκ'φερν.»

Ο Μαγκραθμέλιος γρύλισε κάτι στην γλώσσα του, και ένας άλλος εξαπέλυσε κάτι προς το πλεούμενο της Ερία. Έμοιαζε με μεταλλικό δίσκο που στροβιλιζόταν με τρομερή ταχύτητα. Πέτυχε την βάρκα και δάγκωσε το σκαρί της, κάνοντας μια μάλλον μεγάλη τρύπα, απ'την οποία άρχισε να μπαίνει νερό.

«Δεν έπρεπε να τους θυμώσεις...» μουρμούρισε ο Όκ'φερν, ενόσω η Σαραολνιανή καταριόταν: «Ανάθεμα τα Πνεύματα!»

Η Ερία κι ο Ζιρκεφιανός πήδησαν έξω απ'την βάρκα, στο λιμάνι, με τα όπλα τους στα χέρια. Η πρώτη είχε πετάξει το ξίφος του Μαγκραθμέλιου και είχε τραβήξει το δικό της. Ο δεύτερος είχε ξεθηκαρώσει το κοντόσπαθο και το ξιφιδίό του.

«Πιάστε τους!» ούρλιαξε ο αρχηγός των δαιμοναθρώπων με το αλλόκοτο κράνος, και τέσσερις τούς χίμησαν.

Η Ερία αποκεφάλισε τον έναν, καθώς ερχόταν. Απέφυγε το λεπίδι του άλλου και του έχωσε το ατσάλι της στα πλευρά. Αίμα πετάχτηκε απ'το στόμα του, προτού σωριαστεί στο έδαφος. Ο Όκ'φερν απέκρουε τις επιθέσεις των αντιπάλων του, προσπαθώντας να μείνει ζωντανός.

«Μα την Έρημο!...» μουρμούρισε, καθώς ήρθε, απροειδοποίητα, στο νου του η Μάνζρα. *Πρόσεχε τον εαυτό σου, του είχε πει, κλείνοντάς του το μάτι. Πρέπει να σου κάνω μαθήματα. Τι θάλεγες ν'αρχίσουμε τώρα; Βοήθησέ με λίγο!* Παραμέρισε, αποφασιστικά, το σπαθί ενός Μαγκραθμέλιου, με το ξιφιδίό του, και του διαπέρασε το στήθος, με το κοντόσπαθο.

Τον άλλο τον ξεπάστρεψε η Ερία, με μια αστραπιαία σπαθιά, που του έσχισε την κοιλιά. Ύστερα, η Σαραολνιανή πολεμίστρια εφόρμησε καταπάνω στον αρχηγό, που δυο μαχητές στάθηκαν

εμπρός του, για να τον προστατέψουν, ενώ εκείνος φώναζε: «Συναχθείτε εδώ! Είναι εδώ! Ο Αφέντης τούς θέλει ζωντανούς!»

«Παραμερίστε, δαιμονισμένοι!» γρύλισε η Ερία, διαγράφοντας ένα αιματηρό ημικύκλιο, με τη λεπίδα της, και ξεπαστρεύοντας και τους δυο Μαγκραθμέλιους που της έκοβαν το δρόμο.

Ο αρχηγός σήκωσε ένα μικρό κομμάτι του κράνους του, για να φανερώσει από κάτω κάτι που άστραφτε, σαν καθρέφτης. Τοποθέτησε το σπαθί αμυντικά εμπρός του, περιμένοντας την επίθεση της Σαραολνιανής. Εκείνη πισωπάτησε, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε: Εκτός του ότι εκείνο το σημείο του κράνους του συνεχώς φώτιζε και περισσότερο, τίποτα. Τι παράξενη συσκευή ήταν τούτη; –δεν ήξερε ότι υπήρχε... Ή, τουλάχιστον, οι δαιμονάνθρωποι της Βόρειας Γης, μάλλον, δεν την χρησιμοποιούσαν.

Όρμησε, κατεβάζοντας, με δύναμη, το σπαθί της. Ο Μαγκραθμέλιος απέκρουσε. Εν τω μεταξύ, πέντε πολεμιστές του έρχονταν, τρέχοντας, και ο Όκ'φερν πετάχτηκε στο διάβα τους, σχίζοντας το λαιμό του ενός, με το κοντόσπαθό του, προτού εκείνος καταλάβει, καλά-καλά, τι συνέβαινε. Ύστερα, απέκρουσε τα χτυπήματα των άλλων, πισωπατώντας, και σκότωσε έναν ακόμα. Παρατηρούσε ότι υπήρχαν κρυφές δυνάμεις μέσα του που, ως τώρα, δεν είχε ανακαλύψει. Ίσως, δεν του είχαν χρειαστεί· δε θυμόταν ποτέ η ζωή του να βρισκόταν σε τέτοιο κίνδυνο. Επιπλέον, αν κάτι πάθαινε η Ερία... Διαπέρασε την κοιλιά ενός δαιμονανθρώπου, με μια κραυγή.

Στη συνέχεια, ένωσε το δάγκωμα του ατσαλιού στον αριστερό του ώμο, και παραλίγο να τον εγκαταλείψει το θάρρος του. Όμως ήξερε πως, αν συνέβαινε αυτό, ήταν, αναμφίβολα, χαμένος· ή θα νικούσε, ή θα πέθαινε –το ίδιο κι η Ερία.

Μια Μαγκραθμέλια σκοτώθηκε απ'τη λάμα του.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια αντάλλασσε σπαθιές με τον αρχηγό των δαιμονανθρώπων, όταν, απρόσμενα, το σημείο του κράνους του

που φώτιζε πέταξε μια δυνατή λάμψη, σαν όλο το φως που είχε συγκεντρωθεί εκεί, ξαφνικά, να πεταγόταν έξω.

Η Ερία είδε χρώματα διάφορα μπροστά της, τα οποία αντικατέστησε πυκνό σκοτάδι. Πυκνό σκοτάδι που δεν παραμέρισε, για να ξαναφανεί ο Μαγκραθμέλιος εχθρός.

«Μα τα Πνεύματα...!» ψέλλισε η μαυρομάλλα γυναίκα, πισωπατώντας και προσπαθώντας να μη σκοντάψει. Δεν έβλεπε τίποτα! Είχε τυφλωθεί! Τα αφτιά της έπιασαν τον ήχο της λεπίδας του αντίμαχού της να έρχεται προς το μέρος της. Ύψωσε το ξίφος της κι απέκρουσε. «Οκ'φερν!» φώναξε. «Βοήθησέ με, Όκ'φερν! Δε μπορώ να δω!»

Άκουσε το καθαριστό γέλιο του Μαγκραθμέλιου. «Θα πεθάνεις, γυναίκα των ανθρώπων...!»

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός στράφηκε στην Ερία, και, ξεσχίζοντας την κοιλιά ενός ακόμα δαιμονανθρώπου, έτρεξε καταπάνω στον αρχηγό τους, σπαθίζοντας, με μια δυνατή κραυγή. Αισθάνθηκε το όπλο του να βυθίζεται στον ώμο του εχθρού του, να τον σχίζει και να κατεβαίνει στο στέρνο του. Ο διοικητής των Μαγκραθμέλιων κατέρρευσε, με ένα οργισμένο ουρλιαχτό και μια βρισιά στη γλώσσα του.

«Οκ'φερν, δε μπορώ να δω...» είπε η Ερία, τεντώνοντας το χέρι της, για να τον βρει, μέσα στο σκοτάδι που κάλυπτε τα πάντα.

«Είμαι εδώ, Ερία,» αποκρίθηκε εκείνος. Στράφηκε πίσω του, για να δει τους δαιμονανθρώπους που είχαν μείνει ζωντανοί να συνάζονται, βαστώντας όπλα. Πριν, τους ξεπάστρευε έναν-έναν, καθώς έρχονταν· δεν ήξερε, όμως, άμα θα τα κατάφερνε να τα βάλει μ'όλους μαζί –μάλλον, όχι. Και το κορμί του είχε γεμίσει πληγές: στον αριστερό ώμο, στους μηρούς, στα πλευρά –ευτυχώς, όχι σοβαρές, διαφορετικά, τώρα, δε θα στεκόταν όρθιος. Ή, μήπως, ήταν η φρενίτιδα της μάχης που τον έκανε να στέκεται και, μετά, θα κατέρρευε;

Ας καταφέρω να γλιτώσω τον εαυτό μου και την Ερία, συλλογίστηκε, κι ας μείνω, ύστερα, ένα μήνα στο κρεβάτι.

Θηκάρωσε το ξιφίδιό του και άρπαξε την μαυρομάλλα Σαραολνιανή απ'τον καρπό. «Τρέχα!» της είπε. Και έτρεξαν μακριά απ'τους δαιμονανθρώπους που έρχονταν πίσω τους, ουρλιάζοντας.

«Ελάτε δω, άνθρωποι!»

«Θα ξεσχίσουμε τη σάρκα σας!»

«Θα πιούμε το αίμα σας σε χρυσές κούπες!»

Η Ερία πήγαινε όπου την οδηγούσε ο Όκ'φερν. Η καταραμένη συσκευή του δαιμονισμένου Μαγκραθμέλιου την είχε τυφλώσει! Θα επανερχόταν η όρασή της, ή θα έμενε για πάντα έτσι; *Μα τα Πνεύματα, όχι! Δε μπορώ να ζήσω έτσι!*

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός έτρεχε προς την ανατολική μεριά του χωριού –εκεί όπου είχαν αφήσει τ'άτια τους οι δαιμονάνθρωποι. Θ'άρπαζε ένα και θα έφευγαν, αυτός κι η Ερία.

Όταν πλησίαζε τα ζώα, ένας Μαγκραθμέλιος πετάχτηκε μπροστά του, κρατώντας το ξίφος του με τα δύο χέρια.

«Έλα να νιώσεις τη λάμα μου, ανθρωπάκι!...»

Όχι τώρα, μα την Έρημο! Όχι τώρα!

«Όχι τώρα, μπάσταρδε!» βρυχήθηκε ο Όκ'φερν. Άφησε τον καρπό της Ερία και έπεσε πάνω στον δαιμονάνθρωπο. Εκείνος πανικοβλήθηκε τόσο απ'την οργισμένη έκφραση στο πρόσωπο του Ζιρκεφιανού, που το όπλο του αστόχησε τα πλευρά του για πόντους. Όμως το κοντόσπαθο του Όκ'φερν δε λάθεψε: έκοψε το κρανίο του Μαγκραθμέλιου στα δύο, κάνοντας αίμα και μυαλά να πεταχτούν.

«Όκ'φερν, που είσαι;» Η Ερία είχε, πάλι, απλωμένο το ένα της χέρι, ψάχνοντάς τον, ενώ, με το άλλο, κρατούσε το σπαθί της.

Ο Ζιρκεφιανός θηκάρωσε το όπλο του και σήκωσε την μαυρομάλλα Σαραολνιανή στα χέρια. *«Κρατήσου πάνω μου,»* της είπε, και ανέβηκε σ'ένα απ'τα άτια των δαιμονανθρώπων.

Πήρε το σπαθί απ' τη γροθιά της Ερία και χτύπησε τα άλλα με το πλατύ μέρος της λεπίδας, ή τα τραυμάτισε, κάνοντάς τα να φύγουν, καλπάζοντας, απο δώ κι απο κεί.

Οι αφέντες τους έρχονταν, τρέχοντας, και ήταν, πια, κοντά.

«Θα πληρώσεις για τούτο, άνθρωπε!»

Κάποιος πέταξε μια απ' τις δαιμονικές τους συσκευές καταπάνω στον Όκ'φερν. Εκείνος έσκυψε, και την απέφυγε για εκατοστά· μερικές καστανόξανθες τρίχες κόπηκαν απ' το κεφάλι του. Έμπηξε τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του και το χτύπησε, δυνατά και μανιασμένα, με τα γκέμια. Εκείνο χρεμέτισε, ξέφρενα, και έφυγε σαν βέλος από βαλλίστρα, αφήνοντας ένα σύννεφο σκόνης πίσω του.

«Αααααρχχ!...» μούγκρισε ο Όκ'φερν, καθώς αισθάνθηκε κάτι να μπήγεται στην δεξιά του ωμοπλάτη. Τα μάτια του δάκρυσαν, γιατί ο πόνος ήταν τσουχτερός. Την ίδια στιγμή, κάτι άλλο περνούσε πλάι απ' το κεφάλι του, αλλά λίγη σημασία του έδωσε.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε, τρομαγμένη, η Ερία, σφίγγοντας τα ρούχα του. «Είσαι καλά;»

«Όχι!» γρύλισε ο Όκ'φερν, τρίζοντας τα δόντια. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε μπηχτεί στην ωμοπλάτη του παρέμενε ακόμα εκεί, καρφωμένο. «Αλλά είμαι ζωντανός, τουλάχιστον!...»

«Οι Μαγκραθμέλιοι;...»

«Τους έχουμε αφήσει πίσω. Και δεν έχουν άτια, για να μας ακολουθήσουν· τα έδιωξα.»

«Δηλαδή, γλιτώσαμε από δαύτους;»

«Ναι, έτσι νομίζω.»

«Όκ'φερν, δε μπορώ να μη βλέπω! Θέλω να βλέπω!...» Η Ερία κόλλησε το πρόσωπό της πάνω στο στήθος του κι άρχισε να κλαίει.

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός πίστευε, μέχρι στιγμής, πως δεν ήταν ποτέ δυνατόν αυτή η γυναίκα από τη Βόρεια Γη να κάνει κάτι τέτοιο.

** ** *

«Μπορείς να το βρεις, Ερία;» ρώτησε ο Όκ'φερν, καθώς η μαυρομάλλα Σαραολνιανή ψηλάφιζε, προσεκτικά, την πλάτη του, μη βλέποντας τίποτα εκτός από πυκνό σκοτάδι.

Είχαν σταματήσει σε μια παραλία, γεμάτη άμμο, η οποία βρισκόταν πίσω από ψηλά βράχια –που ο Ζιρκεφιανός θεωρούσε ότι θα τους έκρυβαν απ'τους Μαγκραθμέλιους, αν εκείνοι, τελικά, τους ακολουθούσαν.

«Προσπαθώ,» αποκρίθηκε η γυναίκα. Κάτι ένιωσε. Κάτι μεταλλικό. Τα δάχτυλά της το περιεργάστηκαν. Πρέπει νάταν στρογγυλό και το μισό να είχε χωθεί στην ωμοπλάτη του Όκ'φερν. Διέθετε πολλά, λυγιστά δοντάκια. Αναμφίβολα, μια παραλλαγή του δίσκου που είχε τρυπήσει την βάρκα, στο λιμάνι του χωριού Νόρταλ· όμως ένα πολύ πιο ανίσχυρο όπλο, αλλιώς θα είχε διαπεράσει τον άντρα και θα είχε βγει απ'το στήθος του. Η Ερία επιχείρησε να το τραβήξει έξω.

«Ααα!» κραύγασε ο Όκ'φερν, και εκείνη, αμέσως, σταμάτησε. «Τι κάνεις;»

«Συγγνώμη,» είπε η Ερία. «Μάλλον... Άκου: Είναι ένας μεταλλικός δίσκος, και έχει μικρά, λυγιστά δοντάκια· γιαυτό είναι δύσκολο να βγει. Όμως πρέπει να το βγάλω, Όκ'φερν...»

Ο Ζιρκεφιανός πήρε μια βαθιά ανάσα, ατσαλώνοντας τον εαυτό του. «Εντάξει,» είπε. «Κάντο –γρήγορα.»

Η Ερία τράβηξε τον δίσκο, ανάποδα από την κόψη των δοντακιών του, ώστε να ξεγαντζωθεί ευκολότερα.

Ο Όκ'φερν έσφιξε τα δόντια του, για να μην ουρλιάξει. Ύστερα, η Σαραολνιανή άκουσε την αναπνοή του βαριά και λαχανιασμένη.

«Τελείωσε,» του είπε, πετώντας τον δίσκο πέρα.

Ο άντρας στράφηκε να δει τι ήταν αυτό που τον είχε χτυπήσει, και μόρφασε αντικρίζοντάς το, καθώς ήταν βαμμένο κόκκινο με το αίμα του. Έβγαλε το πουκάμισο που φορούσε και το έσχισε σε κομμάτια, αρχίζοντας να δένει τις πληγές του –οι οποίες ήταν αρκετές, θα

όφειλε να ομολογήσει. Η Ερία τον βοήθησε, όσο μπορούσε δίχως την όρασή της. Τέλος, εκείνος κάθισε σ'έναν βράχο, για ν'αναπαυθεί. Η Σαραολνιανή γυναίκα πήρε θέση στην άμμο, δίπλα του.

«Όκ'φερν...» είπε. «Θα μου κάνεις μια χάρη, αν σ'τη ζητήσω;...»

Ο άντρας σηκώθηκε απ'την πέτρα και κάθισε κοντά της, αγκαλιάζοντας τους ώμους της. «Ναι, αγάπη μου.»

«Θα με σκοτώσεις;»

«Τι!» Ο Όκ'φερν γούρλωσε τα μάτια του, κοιτάζοντας το πρόσωπό της. Εκείνη δεν τον αντίκριζε· έμοιαζε να αγναντεύει το πέλαγος, αλλά, στην πραγματικότητα, αγνάντευε μόνο το σκοτάδι που τύλιγε την όρασή της.

«Θα με σκοτώσεις;» Αισθανόταν έναν κόμπο στο λαιμό της.

«Ερία... γιατί να σε σκοτώσω;» Ο Ζιρκεφιανός την έσφιξε περισσότερο στην αγκαλιά του.

«Δε θέλω να ζω έτσι, δίχως να βλέπω τίποτα...» Δάκρυα άρχισαν, πάλι, να κυλούν στο πρόσωπό της.

«Δε μπορεί να είναι μόνιμο, αγάπη μου. Η όρασή σου θα επανέλθει.» Κούνησε το κεφάλι του. «Δε μπορεί να είναι μόνιμο...»

«Κι αν είναι;» ρώτησε εκείνη.

«Δεν είναι,» τη διαβεβαίωσε ο Όκ'φερν. *Μα την Έρημο και τη Ζούγκλα, μακάρι να μην είναι!* ευχήθηκε. «Ας ξεκουραστούμε λίγο εδώ, τώρα. Και, μόλις το άτι μας είναι, πάλι, σε κατάσταση να το ιππεύσουμε, φεύγουμε.»

Η Ερία δε μίλησε. Ήθελε να πεθάνει.

** ** *

Τον Όκ'φερν τον είχε πάρει ο ύπνος, εκεί, στην αμμουδιά, με την Ερία στην αγκαλιά του.

—Και μια δυνατή κλοτσιά στα τραυματισμένα του πλευρά τον ξύπνησε.

Άνοιξε τα μάτια του, για ν'αντικρίσει δύο Μαγκραθμέλιους να στέκονται από πάνω του· ο ένας ήταν ο αρχηγός με το αλλόκοτο κράνος (τελικά, τον είχε πληγώσει, μα δεν τον είχε σκοτώσει). Κι οι δυο είχαν χαιρέκακα χαμόγελα στα πρόσωπα. Ο Ζιρκεφιανός κοίταζε λίγο παραπέρα. Κι άλλοι δαιμονάνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι, κοντά σε δυο βάρκες. Οι καταραμένοι! είχαν κλέψει τα πλεούμενα του χωριού, για να τους καταδιώξουν. Έπρεπε να το είχε προβλέψει! Γιατί τον είχε πάρει ο ύπνος;

«Καλησπέρα, άνθρωπε!...» σφύριξε ο αρχηγός, και τα δόντια του άστραψαν, εωσφορικά.

«Οκ'φερν! Τι συμβαίνει;» έκανε, ταραγμένη, η Ερία.

«Έχουμε... δαιμονικούς επισκέπτες,» αποκρίθηκε ο Ζιρκεφιανός, και το δεξί του χέρι πήγε στη λαβή του κοντόσπαθου που κρεμόταν στη ζώνη του.

Όμως δεν πρόλαβε να το τραβήξει, γιατί ο αρχηγός των Μαγκραθμέλιων τον γράπωσε απ'τον λαιμό, τον σήκωσε όρθιο, και τον πέταξε, με δύναμη, στην άμμο, γελώντας. Ο Όκ'φερν ένιωθε πολύ αδύναμος απ'τις πληγές του· τόσο αδύναμος που νόμιζε πως δε θα κατάφερνε να σηκωθεί.

Τώρα, όλοι οι δαιμονάνθρωποι γέλαγαν.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε η Ερία. «Τι του κάνετε; Οοοοχ!...» βόγκησε, καθώς κάποιος την κλότσησε στην κοιλιά.

«Θ'ασχοληθούμε μαζί σου μετά, γυναίκα των ανθρώπων!» γρύλισε ο αρχηγός. «Ο Αφέντης πρόσταξε να σας πάμε σ'αυτόν· δε μας διευκρίνισε και σε τι κατάσταση σάς θέλει.»

Κι άλλα γέλια.

«Καθάρματα!...» Ο Όκ'φερν κατάφερε να σηκωθεί στα γόνατα, αλλά μια δαιμονογυναίκα τον κλότσησε καταπρόσωπο, ξανασωριάζοντάς τον. Το στόμα του γέμισε αίμα.

«Κρατήστε τον!» πρόσταξε ο αρχηγός, και Μαγκραθμέλιοι τού ακινητοποίησαν τα χέρια και τα πόδια, ενώ εκείνος σπαρταρούσε, κραυγάζοντας.

Ο επικεφαλής τράβηξε ένα λεπτό ξυράφι μέσα απ'τα ρούχα του, αφαιρώντας το δερμάτινο θηκάρι απ'τη λεπίδα. «Μ'αυτό,» είπε στον Ζιρκεφιανό, «μπορώ να ξεγυμνώσω το κρανίο σου, φλούδα-φλούδα. Και τα ανθρώπινα κρανία είναι όμορφα στολίδια... για την αποθήκη μου! Α-χα-χα-χα-χα!»

Η Ερία έσφιξε τα δόντια της. Δε θ'άφηνε τούτο να συμβεί στον Όκ'φερν! Μόνο αν μπορούσε να δει, θα έκοβε τους λαιμούς όλων αυτών των διαολεμένων Μαγκραθμέλιων. Μόνο αν μπορούσε να δει!... Δάκρυα οργής είχαν γεμίσει τα μάτια της.

«Ας δοκιμάσουμε...!» είπε ο αρχηγός των δαιμονανθρώπων.

«OXI!» άκουσε η Σαραολνιανή πολεμίστρια τον Όκ'φερν να φωνάζει. «NAAAAαααααααααααρρρρρ!

»Ερία –βοήθησέ με! Ερία!«

«Ὅκ' φερν!»

Πρέπει να δω! Πρέπει να δω! Μόνο αν μπορούσα να δω!... Μα τα Πνεύματα, δε μπορώ ν'ακούω τις κραυγές του!

Και το σκοτάδι διαλύθηκε· αντικαταστάθηκε από μια θολή εικόνα, με διάφορα χρώματα· τα χρώματα πήραν μορφές –σκιερά φαντάσματα. Το χέρι της Ερία έσφιξε τη λαβή του σπαθιού που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη της. Τα σκιερά φαντάσματα μετατράπηκαν σε δαιμονανθρώπους.

«Αααααααααααα!» Η Σαραολνιανή πετάχτηκε όρθια, τραβώντας το λεπίδι της και αποκεφαλίζοντας μια δαιμονογυναίκα. Έπειτα, έμπηξε το ατσάλι της στα σωθικά ενός άλλους Μαγκραθμέλιου.

Ο αρχηγός, που ήταν σκυμμένος πάνω απ'τον Όκ'φερν, χρησιμοποιώντας το ξυράφι του στο πετσί του κεφαλιού του άντρα, γύρισε να την κοιτάξει έκπληκτος.

«Είσαι τυφλή!...» γρύλισε.

Η Ερία απέκρουσε μια λεπίδα που ερχόταν να της πάρει το κεφάλι, και διαπέρασε το στέρνο του Μαγκκραθμέλιου εμπρός της, με λύσσα. «Όχι πια, Πνευματοχτυπημένο κάθαρμα!»

Ο αρχηγός έκανε να σηκώσει το μέρος του κράνους του το οποίο θ'αποκάλυπτε εκείνο το πράγμα που φώτιζε και που μπορούσε να της ξαναστερήσει την όραση. Η Ερία τράβηξε το ξιφίδιό της, και το εκτόξευσε, με την ίδια κίνηση του χεριού. Η λεπίδα καρφώθηκε στο λαιμό του δαιμονανθρώπου, που σωριάστηκε πάνω στα πόδια του Όκ'φερν.

Οι Μαγκραθμέλιοι που κρατούσαν ακινητοποιημένο τον Ζιρκεφιανό τον είχαν αφήσει και ετοιμάζαν τα όπλα τους, για ν'αντιμετωπίσουν την Ερία. Εκείνη χίμησε καταπάνω τους, κραδαίνοντας το σπαθί της. Έσχισε την κοιλιά του πρώτου και πήρε το κεφάλι του δεύτερου. Απέφυγε ένα χτύπημα κι απέκρουσε ένα άλλο. Τρύπησε τα πνευμόνια ενός αντίμαχού της και έμπηξε τη λεπίδα της σ'ένα στομάχι. Κουφάρια είχαν συγκεντρωθεί γύρω της, και ένας δαιμονάνθρωπος μονάχα παρέμενε ζωντανός.

Τον άρπαξε απ'τα πορφυρά του μαλλιά, καθώς εκείνος έκανε να φύγει, και του έβαλε το σπαθί της στο λαρύγγι.

«Τρέξε, δαιμονισμένε! Πήγαινε στον Αφέντη σου –και πες του πως, αν με ξαναενοχλήσει, θα ξεπαστρέψω τους διπλάσιους απ'όσους έστειλε τούτη τη φορά!»

Ελευθέρωσε τον δαιμονάνθρωπο, κλοτσώντας τον στα οπίσθια. Εκείνος έφυγε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η Ερία κάρφωσε το σπαθί της στην άμμο, και βοήθησε τον Όκ'φερν να σηκωθεί.

«Αιμορραγείς, ξανά,» του είπε, αγγίζοντας το τραύμα στο μέτωπό του, το οποίο είχε κάνει το ξυράφι.

«Είμαι εντάξει· θα το δέσω,» αποκρίθηκε εκείνος, ξέπνοος. Έσκυψε και σήκωσε ένα κομμάτι του κατεστραμμένου του πουκαμίσου. Το έσχισε στα δύο και τύλιξε την πληγή στο κεφάλι του. «Μπορείς να δεις, τώρα, υποθέτω,» συμπέρανε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ερία. Στηριζόταν στο σπαθί της, με τα δύο χέρια ακουμπισμένα στη λαβή. Ήταν απόγευμα, και ο Όκ'φερν

παρατήρησε ότι οι απογευματινές ανταύγειες την έκαναν να δείχνει πολύ όμορφη· δεν το είχε ξαναπροσέξει.

«Πώς;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω πώς,» του είπε η Σαραολνιανή. «Απλά, τώρα, μπορώ να δω...»

«Χαίρομαι, Ερία...» Ο Όκ'φερν χαμογέλασε, κουρασμένα. «Σ'αγαπώ... Πάλι καλά που δε σε σκότωσα πριν, ε;» Γέλασε. Και, ύστερα, αισθάνθηκε τα πόδια του να μην τον κρατούν. Παραπάτησε, και σωριάστηκε στην άμμο.

«Όκ'φερν!» άκουσε τη φωνή της Ερία, σαν μέσα σε όνειρο, προτού χάσει εντελώς τις αισθήσεις του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο Θαλάσσια επίθεση

Τις μέρες που βρίσκονταν στον *Θαλασσινό Άνεμο*, ο Βένγκριλ και η Αάνθα διαπίστωσαν πως η Καπετάνισσα Λάρθα μπορούσε να είναι σκληρή και καλοσυνάτη, συγχρόνως. Όταν επρόκειτο για δουλειά, έδειχνε καθαρά στους ναύτες της ότι δεν αστειευόταν (τους έβριζε ή τους χτυπούσε, μάλιστα, πολλές φορές)· όταν, όμως, επρόκειτο για διασκέδαση ή για ξεκούραση, γελούσε και αστειευόταν μαζί τους, κάνοντάς τους να ξεχάσουν οποιονδήποτε τυχόν άγριο τρόπο με τον οποίο τους είχε φερθεί προηγουμένως. Παρότι, ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού ήταν μονάρχες, απορούσαν πώς τα κατάφερνε τόσο καλά η Καπετάνισσα.

Φυσικά, δεν της είχαν συστηθεί με τα αληθινά τους ονόματα, μα με τα ψεύτικα που είχε επινοήσει η Αάνθα: Λίργκνεβ και Αθνά, τα

οποία ήταν τ'αντίστροφα των πραγματικών τους. Και, όταν η Λάρθα τούς είχε ρωτήσει, το πρώτο βράδυ του ταξιδιού τους, γιατί βιάζονταν τόσο να φτάσουν στη Θέρληχ, ώστε να πληρώσουν εξήντα χρυσά νομίσματα, η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε απαντήσει:

«Έχουμε επείγουσες δουλειές εκεί.»

«Τι είδους... επείγουσες δουλειές;» Η Καπετάνισσα τούς είχε κοιτάξει συνοφρωμένη.

«Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα,» είχε αποκριθεί η Αάνθα, και η Λάρθα δεν είχε ξαναναφέρει το θέμα από τότε· της αρκούσαν τα εξήντα χρυσά νομίσματα –δεν την ενδιέφερε και τόσο ποιες μπορεί να ήταν οι «επείγουσες δουλειές» των δύο ξένων.

Οι ναύτες, όμως, είχαν αρχίσει να συζητούν αναμεταξύ τους για το ποιος μπορεί να ήταν ο σαραντάρης άντρας με τα καστανόλευκα μαλλιά και η εξωτικά όμορφη, πορφυρομάλλα γυναίκα. Κι οι δυο τους έμοιαζαν με άρχοντες. Ίσως να ανήκαν σε κάποια από τις ευγενικές οικογένειες της Θέρληχ...

Ήταν σούρουπο, και η Αάνθα στεκόταν στην πλώρη του *Θαλασσινού Ανέμου*, με την κάπα τυλιγμένη γύρω της και την κουκούλα της στο κεφάλι. Έκανε κρύο. Μόλις είχαν απομακρυνθεί από το Κάρνεβολθ, ο αέρας είχε αρχίσει να γίνεται όλο και πιο παγερός.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού μπορούσε να δει στον δυτικό ορίζοντα τις ακτές της Νήσου Ράλβοχ, η οποία βρισκόταν στο κέντρο του Βασιλείου της. Ήξερε ότι σήμερα δε θα έφτανε στην Θέρληχ, όμως, κατά πάσα πιθανότητα, θα έφτανε αύριο, το βράδυ ή το απόγευμα, και η καρδιά χτυπούσε δυνατά κάτω απ'τα στήθη της. Αναρωτιόταν τι θα έβλεπε, μπαίνοντας στην βασιλική αίθουσα: τον Κράντμον να κάθεται στον Κοραλλένιο Θρόνο; Μάλλον. Θα το απολάμβανε να αντικρίσει τη δυσάρεστη έκπληξη στο βλέμμα του, όταν την ατένιζε να περνά την μεγάλη, διπλή πόρτα. Θα πρόσταζε τους φρουρούς της να τον πετάξουν στα κελιά του παλατιού, αμέσως· δε θα του έδινε

καν χρόνο να μιλήσει. Να μιλήσει! –ούτε να βλεφαρίσει δε θα προλάβαινε, ο καταραμένος!

Ο Βένγκριλ ήρθε πλάι της και έσφιξε το χέρι της μέσα στο δικό του. «Έχεις άγχος;»

«Όχι,» είπε ψέματα η Αάνθα, κουνώντας το κεφάλι. «Ανυπομονώ, απλά, να φτάσω στην Θέρληχ. Θέλω να τιμωρηθεί ο Κράντμον, και το Βασίλειό μου να επιστρέψει, πάλι, σε μένα.»

«Αυτό δε θ'αργήσει να γίνει,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Τα πράγματα πάνε καλά, ως τώρα.» Αγκάλιασε τους ώμους της.

«Ανησυχείς κι εσύ για το Βασίλειό σου...» παρατήρησε η Αάνθα, κοιτώντας το πρόσωπό του. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν δε φορούσε κουκούλα, και τα μακριά, καστανά του μαλλιά ανέμιζαν.

Έγνεψε καταφατικά. «Ναι,» παραδέχτηκε. «Είδα, πάλι, ένα όνειρο χτες.»

«Τι όνειρο; Γιατί δεν μου το είπες;»

«Γιατί να σ'το πω; Σίγουρα, οφειλόταν μόνο στην ανησυχία μου.»

«Τι ήταν;» επέμεινε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Είδα, ξανά, εκείνο το πλάσμα, το φωτεινό, που δε μπορώ να προσδιορίσω τη μορφή του. Με αποκαλούσε, πάλι, 'βασιλιά των ερειπίων'... Και, πράγματι, παντού γύρω μου βρίσκονταν τα ερείπια κάποιας πόλης, που ίσως να ήταν η Μάρβαθ, η πρωτεύουσα του Σαραόλν... Το παράξενο, τούτη τη φορά, ήταν ότι το... ον δεν ήταν μόνο του...»

«Ήταν και κάποιος άλλος μαζί του;» ρώτησε η Αάνθα.

«Ναι. Μια σκιερή μορφή. Στεκόταν εμπρός του, και... ίσως να ήταν σκιερή λόγω του φωτός που εξέπεμπε το πλάσμα. Όμως αισθανόμουν ότι την γνώριζα αυτή τη μορφή... Ή, μάλλον, όχι μονάχα ότι τη γνώριζα... Αισθανόμουν ότι ήταν –κάποιο δικό μου πρόσωπο...»

«Δικό σου πρόσωπο; Δηλαδή, όπως λέμε συγγενής σου;»

«Κάπως έτσι,» διευκρίνισε ο Βένγκριλ. «Δεν ξέρω, πλέον, τι να υποθέσω. Αναμφίβολα, τούτα είναι τα όνειρα ενός ταραγμένου ανθρώπου, Αάνθα.»

«Η Πριγκίπισσα Σούλτριθ είπε πως τα Πνεύματα, ορισμένες φορές, στέλνουν προφητικά όνειρα, σε συγκεκριμένα άτομα...» του θύμισε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Και πιστεύεις πως εγώ είμαι ένα απ'αυτά τα... συγκεκριμένα άτομα;»

«Γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους της η Αάνθα.

«Μπορεί...» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Αλλά δε θα στοιχημάτιζα κιόλας.»

«Ποιος μπορεί να στοιχηματίσει με τα Πνεύματα; Είναι πολύ απρόβλεπτα,» φιλοσόφησε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ κοίταξε προς την κατεύθυνση της Νήσου Ράλβοχ, καθώς παρατήρησε κάτι να έρχεται απο κεί. Είδε δύο πλοία να πλησιάζουν. Γρήγοροι δρόμωνες.

«Αάνθα,» είπε, στενεύοντας τα μάτια του. «Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι; Έρχονται προς το μέρος μας.»

«Ο Κράντμον...» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Μαγκραθμέλιοι...»

«Πολύ πιθανό,» κατένευσε ο Βένγκριλ. Στράφηκε στο κατάρτι. «Καπετάνισσα Λάρθα!» προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή της γυναίκας που έπαιζε ζάρια με μερικούς ναύτες, την ώρα που ο παρατηρητής ο οποίος βρισκόταν πάνω στο κατάρτι φώναζε:

«Δυο πλοία στα δυτικά! Δυο πλοία στα δυτικά!»

Η Λάρθα, αμέσως, πετάχτηκε όρθια, και κοίταξε προς την εν λόγω κατεύθυνση.

«Μπορεί να έχουν εχθρικές διαθέσεις, Καπετάνισσα,» την προειδοποίησε ο Βένγκριλ. «Καλύτερα να τ'αποφύγουμε.»

«Πού το ξέρεις;» απόρησε η Λάρθα. Ύστερα, συνοφρνώθηκε. «Σας κυνηγάνε κάποιοι, έτσι; Γιαυτό όλη η μυστικότητα, σχετικά με το λόγο που επισκέπτεστε την Θέρληχ!»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» αντιγύρισε η Αάνθα. «Δε σε πληρώσαμε αρκετά;»

«Τα χρήματα είναι παραπάνω από αρκετά, Αθνάα,» παραδέχτηκε η Λάρθα. Ύστερα, πρόσταξε τον τιμονιέρη: «Απόφυγε τα πλοία, Μάκμελ!»

«Ερχονται πολύ γρήγορα, Καπετάνισσα,» απάντησε εκείνος. «Είναι δρόμωνες –πολύ ταχύτεροι απ’τη δική μας караβέλα.»

«Ανάθεμα!...» έφτυσε η Λάρθα. «Ποιοι σας κυνηγούν;» ρώτησε, αμέσως, την «Αθνάα» και τον «Λίργκνεβ»· δεν ήθελε να μπλέξει σε καμια ιστορία, μες στα καλά καθούμενα.

«Οι Μαγκραθμέλιοι,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Γιαυτό φροντίστε να μη μας πιάσουν!»

Η Λάρθα γούρλωσε τα μάτια της. «Οι Μαγκραθμέλιοι! Και ήρθατε στο καράβι μου; Θέλετε να με καταστρέψετε;»

«Πολλά περισσότερα απ’ό,τι πιστεύεις κρύβονται πίσω από τούτη την καταδίωξη, Καπετάνισσα,» δήλωσε η Αάνθα. «Πάντως, ένα έχω να σου πω: Γλίτωσέ μας και θ’ανταμειφθείς πλουσιοπάροχα· νάσαι βέβαιη.»

«Δε μπορώ να κάνω κι αλλιώς,» σφύριξε η Λάρθα. «Αν είναι δαιμονάνθρωποι, θα μας σκοτώσουν όλους!...»

Οι ναύτες του *Θαλασσινού Ανέμου* είχαν πανικοβληθεί, και άρπαζαν ό,τι όπλο έβρισκαν εμπρός τους: από γιαταγάνια μέχρι καμάκια. Ο Βένγκριλ ξεθηκάρωσε το σπαθί του, για καλό και για κακό, και η Αάνθα πήρε στα χέρια το δόρυ της.

«Καπετάνισσα!» φώναξε ο τιμονιέρης. «Δε θα τους ξεφύγουμε! Είναι πολύ γρηγορότεροι από εμάς!»

«Όχι...!» μουρμούρισε κάτω απ’την ανάσα της η Λάρθα, κουνώντας το κεφάλι, αν και ήξερε πως ο άντρας που οδηγούσε το πλοίο της είχε δίκιο. Οι δυο καταραμένοι ξένοι την είχαν μπλέξει άσχημα. Δεν έπρεπε ποτέ να τους είχε εμπιστευτεί. Για να πλήρωναν τόσα, κάτι ύποπτο θα κρυβόταν πίσω απ’τα γυαλιστερά χρυσά νομίσματα –γιατί δεν το είχε σκεφτεί;

«Αάνθα,» είπε ο Βένγκριλ, «δε μπορείς να κάνεις κάτι με τη Νερομαγεία σου, για να μας πάρεις απο δώ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ήταν εύκολο να ωθώ μια μικρή βάρκα, όμως είναι πέρα απ' τις δυνάμεις μου να κινήσω ένα τόσο μεγάλο καράβι...»

«Χίλιες κατάρες!...» βλαστήμησε ο Βένγκριλ. *Πρέπει να φτάσω στο Σαραόλν! σκέφτηκε, αποφασιστικά. Δε θα πεθάνω εδώ, πάνω σε τούτο πλοίο!*

Οι δρόμωνες είχαν ζυγώσει. Και ο Βασιλιάς του Σαραόλν είδε ορισμένους δαιμονανθρώπους να παίρνουν φόρα και να πηδούν απ' τα καταστρώματα. Μόλις βρίσκονταν στον αέρα, φτερά άνοιγαν στην πλάτη τους, τα οποία δεν είχαν τη δύναμη να τους κάνουν να πετάξουν, όμως τους μετέφεραν μέχρι την κουβέρτα του *Θαλασσινού Ανέμου*. Οι ναύτες, αμέσως, τους χίμησαν, προσπαθώντας να τους πετάξουν στο νερό, με τα καμάκια τους.

Η Αάνθα τρύπησε το στήθος ενός που προσγειώθηκε στην πλώρη, με το κοντάρι της, στέλνοντάς τον στο νερό του Ωκεανού, ενώ μια τσιριχτή κραυγή έβγαινε απ' τα χείλη του.

Ο Βένγκριλ απέκρουσε το σπαθί ενός άλλου, και του έσχισε την κοιλιά, σωριάζοντάς τον αιμόφυρτο στις σανίδες του *Θαλασσινού Ανέμου*.

Η Λάρθα μαχόταν μαζί με τους ναύτες της, χειριζόμενη ένα γιαταγάνι με αρκετή τέχνη. Ήδη δύο δαιμονάνθρωποι είχαν πεθάνει απ' την κόψη του, που είχε βαφτεί κόκκινη.

Έτσι, η πρώτη επίθεση των Μαγκραθμέλιων καταπολεμήθηκε σχετικά εύκολα· όμως τώρα η πραγματική μάχη άρχιζε: Οι δρόμωνες πλευρίζαν τον *Θαλασσινό Άνεμο* απ' τα δεξιά κι από τ' αριστερά, και δαιμονικοί πολεμιστές ξεχύνονταν στο κατάστρωμά του.

«Αααααααααααα!» Το σπαθί του Βένγκριλ καρατόμησε έναν και έχυσε τα σωθικά ενός άλλου στην κουβέρτα.

Η Αάνθα διαπέρασε μια δαιμονογυναίκα με το δόρυ της, και κοπάνησε ένα δαιμονάνθρωπο, με το τέλος του κονταριού, στο

σαγόني, ρίχνοντάς τον ανάσκελα. Ύστερα, τον κάρφωσε κι αυτόν, σφίγγοντας τα δόντια της.

«Πολεμήστε, καταραμένα σκυλόψαρα! Πολεμήστε! Μην τεμπελιάζετε, παλιοτόμαρα!» φώναζε η Λάρθα στους ναύτες, σκληρή μαζί τους, όπως πάντα, όταν υπήρχε λόγος. Το γιαταγάκι της σκότωσε έναν αντίμαχό της. «Θέλετε ο Ωκεανός να καταπιεί τα κουφάρια σας;»

Χάος επικρατούσε στο κατάστρωμα του *Θαλασσινού Ανέμου*, καθώς Μαγκραθμέλιοι χιμούσαν από όλες τις μεριές, και το πλήρωμα του караβιού χτυπούσε σχεδόν τυφλά, όπου έβρισκε. Τούτη ήταν η μοναδική τους ελπίδα επιβίωσης. Αίμα έτρεχε πάνω στα ξύλινα σανίδια και έπεφτε στη θάλασσα, κοκκινίζοντάς την· ατσάλι κουδούνιζε, έσπαγε, έσχιζε σάρκα. Και, όταν έβρισκαν την ευκαιρία, οι ναύτες άφηναν τα αξιοθρήνητα όπλα τους και έπαιρναν αυτά των νεκρών δαιμονανθρώπων, για να τους πολεμήσουν.

Οι πολεμικές κραυγές του Βασιληά Βένγκριλ υψώνονταν πάνω απ' όλες τις άλλες φωνές της μάχης. Το σπαθί του ήταν σίγουρο και αδίσταχο· χάριζε γρήγορο θάνατο, και δεν αργούσε να περάσει απ' τον έναν αντίπαλο στον επόμενο. Οι ναύτες, γρήγορα, άρχισαν να βλέπουν τον Μονάρχη του Σαραόλν ως αρχηγό τους· η πολεμική του δεινότητα τούς ενθάρρυνε, και δεν υπολόγιζαν τις απώλειες, ο ρυθμός των οποίων ολοένα και μειωνόταν, καθώς το ηθικό του πληρώματος ανέβαινε και πολεμούσαν με περισσότερη μανία τους εχθρούς τους.

Ο Βένγκριλ αντίκρισε ανάμεσα στους Μαγκραθμέλιους –ένα έκτρωμα! Όχι, δεν ήταν ακριβώς έκτρωμα: ήταν ένας ακόμη δαιμονάνθρωπος, όμως στα χέρια του φορούσε κάτι μεταλλικά κατασκευάσματα, σαν γάντια, που στο τέλος τους υπήρχαν μεγάλες δαγκάνες, με πολλά κοφτερά δόντια, οι οποίες ανοιγόκλειναν, απειλητικά.

«Έλα στην αγκαλιά μου, βασιληά των ανθρώπων!» γρύλισε ο διαβολάνθρωπος, ζυγώνοντάς τον.

Οι ναύτες παραμέρισαν, τρομαγμένοι από τις μηχανικές δαγκάνες του Μαγκραθμέλιου.

«Φροντίστε τους άλλους!» τους φώναξε ο Βένγκριλ. «Ξαποστέλνω τούτο το μπάσταρδο στον Πνευματικό Κόσμο κι έρχομαι να σας συντροφεύσω!»

Οι ναύτες έβγαλαν δυνατές πολεμικές κραυγές, και χίμησαν στους δαιμονανθρώπους, με λύσσα.

«Λίργκνεβ! – Λίργκνεβ! – Λίργκνεβ!»

Ο Βένγκριλ κατέβασε το ξίφος του, με τα δυο χέρια, προς το κεφάλι του Μαγκραθμέλιου. Ήταν κακάσχημος: η μούρη του ήταν γεμάτη ουλές, είχε μαυροκόκινα μαλλιά, και το ένα του μάτι σκέπαζε μια μελανή καλύπτρα. Ύψωσε, απότομα, τη δεξιά του δαγκάνα και άρπαξε τη λεπίδα του Μονάρχη του Σαραόλν, η οποία κόπηκε στα δύο.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο δαιμονάνθρωπος. «Σύντομα, κι εσύ θα κοπείς έτσι, βασιληά των ανθρώπων! Και θάναι ο Καπετάν Ράγκμον, ο Αδίστακτος Απράχτης, που σε έκοψε!»

Άπλωσε την άλλη του δαγκάνα, για να γραπώσει τη μέση του Βένγκριλ, μα εκείνος πήδησε, γρήγορα, όπισθεν αποφεύγοντας τη θανατηφόρα λαβή. Δεν του άρεσε να σκέφτεται τι μπορούσε να του συμβεί, έτσι κι όλ' αυτά τα μυτερά δοντάκια μπήγονταν μέσα του.

«Μάζεψε τα χέρια σου, Καπετάνιε!» γρύλισε ο μονάρχης. Είχε ξαναντιμετωπίσει δαιμονάνθρωπο που χρησιμοποιούσε μηχανικές δαγκάνες: ο ευκολότερος τρόπος για να τον νικήσεις ήταν να κόψεις τα καλώδια πάνω τους, ώστε ν'απενεργοποιηθούν. Μισό σπαθί παρέμενε ακόμα στο χέρι του· θ'αρκούσε!

Απέφυγε το ένα «χέρι» του αντίμαχού του και, καθώς το δεύτερο ερχόταν καταπάνω του, το χτύπησε στον καρπό, με την σπασμένη του λεπίδα. Τα καλώδια κόπηκαν, και κάποιου είδους πορφυρή ενέργεια φάνηκε να ξεπηδά από κεί.

«Αααααααααααα!» γρύλισε ο Μαγκραθμέλιος, τρίζοντας τα δόντια του. Η δεξιά του δαγκάνα είχε αχρηστευτεί.

«Αισθάνεσαι μουδιασμένος, δαίμονα;» γέλασε ο Βένγκριλ.

«Δε θα γελάς, όταν θα σε *κρατάω*!» αντιγύρισε ο δαιμονάνθρωπος, και η δαγκάνα του χίμησε προς τον Βασιληά.

Εκείνος πλαγιοπάτησε, κάνοντάς την να γραπώσει τον αέρα, μ'ένα δυνατό *κλακ!* Την χτύπησε, πάλι, στον καρπό. Κι άλλα καλώδια κόπηκαν, και πορφυρή ενέργεια πετάχτηκε.

«*Όχιιιι!*» ούρλιαξε ο Μαγκραθμέλιος.

«Ναι, Καπετάν Ράγκμον –Αδίσταкте Απραχτή!» είπε, ειρωνικά, ο Βένγκριλ, και, με μια κλοτσιά, τον έστειλε στη θάλασσα. «Ελπίζω να ξέρεις κολύμπι!»

«*Αααααααα!*» γρύλισε ο δαιμονάνθρωπος, καθώς πνιγόταν. Το βάρος των μεταλλικών δαγκάνων του τον τραβούσε στον πυθμένα, και ήταν ανήμπορος να βγει στον αφρό.

Ο Βένγκριλ χίμησε στο λεφούσι των Μαγκραθμέλιων, αρπάζοντας ένα ξίφος από κάτω, και, με μια ημικυκλική σπαθιά, πήρε τρεις. Οι ναύτες γύρω του έβγαλαν κραυγές:

«*Λίργκνεβ! – Λίργκνεβ! – Λίργκνεβ!*»

Και που να ήμουν νέος! σκέφτηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. *Η, μήπως, τελικά, η Αάνθα έχει δίκιο, και δεν είμαι και τόσο γέρος; Άλλοι άνθρωποι θεωρούν τον εαυτό τους νέο, έχοντας δει σαράντα-τρεις Χειμώνες. Όμως, σίγουρα, έχω χάσει την ταχύτητά μου...*

Απέκρουσε το τσεκούρι μιας δαιμονογυναίκας, και την αποκεφάλισε.

Η Αάνθα λόγχισε τα πλευρά ενός Μαγκραθμέλιου που επιχείρησε να χτυπήσει τον Σαραολνιανό Βασιληά πίσωπλάτα.

«Τα Πνεύματα σ'έστειλαν να φυλάς τα νώτα μου, Αάνθα,» είπε, αυθόρμητα εκείνος. Και, μετά μόνο, συνειδητοποίησε ότι είχε φωνάζει το όνομά της, και οι ναύτες –πιθανώς, και η Καπετάνισσά τους– θα το είχαν ακούσει. Αλλά τι σημασία είχε τώρα; Ας έβγαιναν ζωντανοί από τούτη την κατάσταση πρώτα! Έσχισε το λαρύγγι ενός εχθρού του.

«Διάολοι! Γιατί πρέπει νάστε τόσοι πολλοί!...» γρύλισε ο Βένγκριλ.

«Υπάρχει ένας καλός τρόπος για να ξεφορτωθείς οποιοδήποτε καράβι,» του είπε η Αάνθα.

«Και ποιος είν' αυτός;»

«Φωτιά.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού άρπαξε τη λάμπα που ήταν κρεμασμένη σ' ένα καρφί του μπροστινού καταρτιού του *Θαλασσινού Ανέμου*. Και την πέταξε στο κατάστρωμα του δρόμωνα δεξιά της караβέλας. Αυτή έσπασε, τυλίγοντας τα ξύλα στις φλόγες. Οι Μαγκραθμέλιοι που βρίσκονταν εκεί άρχισαν να ουρλιάζουν.

Οι ναύτες της Λάρθα εκμεταλλεύτηκαν την αποδιοργάνωσή εκείνων με τους οποίους πολεμούσαν, χτυπώντας τους όσο αυτοί έστρεφαν τα κεφάλια, για να δουν τι συνέβαινε.

Η Αάνθα παρατήρησε τη λάμπα στο δεύτερο κατάρτι της караβέλας, και έτρεξε προς τα κει, μέσα στο χαλασμό, κοπανώντας έναν Μαγκραθμέλιο στην κοιλιά, με το τέλος του κονταριού της, ενώ τρυπούσε έναν άλλο στο στήθος, με την αιχμή.

Καθώς η Βασίλισσα του Ωκεανού πλησίαζε το στόχο της, μια δαιμονογυναίκα σπάθισε προς τον ώμο της. Η Αάνθα έκανε πίσω, αλλά, πάλι, δεν γλίτωσε μια μακριά κοψιά, που έσχισε την κάπα, τα ρούχα και το δέρμα της. Γρυλίζοντας, έχωσε το δόρυ της στην κοιλιά της Μαγκραθμέλιας, σκοτώνοντάς την. Ύστερα, άρπαξε την λάμπα και την πέταξε στο κατάστρωμα του άλλου δρόμωνα, βάζοντας κι εκεί φωτιά.

«Όταν καθίσω, πάλι, στον Κοραλλένιο Θρόνο,» φώναξε, «κανένα Μαγκραθμέλιο σκαρί δε θα ξαναπλεύσει στα νερά του Βασιλείου του Ωκεανού!» Και έμπηξε το όπλο της στο κορμί ενός δαιμονανθρώπου.

Οι Μαγκραθμέλιοι είχαν αρχίσει να πανικοβάλλονται, και οι ναύτες του *Θαλασσινού Ανέμου* τούς πετούσαν απ' το κατάστρωμα κατά ζευγάρια.

«Νικάμε!» φώναξε η Λάρθα, κλοτσώντας μια δαιμονογυναίκα έξω απ' το πλοίο της. «Δεν το πιστεύω!...»

Σε λίγο, η караβέλα άρχισε να φεύγει ανάμεσα απ' τους δυο δρόμωνες, για να μην πάρει κι αυτή φωτιά. Στο νερό πίσω της άφησε κουφάρια και Μαγκραθμέλιους που σπαρταρούσαν, καθώς οι περισσότεροι από δαύτους δεν ήξερε να κολυμπούν και πνίγονταν.

«Γιατί σε έλεγε εκείνος ο δαιμονάνθρωπος 'βασιλιά των ανθρώπων';» ρώτησε ένας ναύτης τον Βένγκριλ, όταν ο *Θαλασσινός Άνεμος* είχε απομακρυνθεί από τους φλεγόμενους δρόμωνες των Μαγκραθμέλιων.

«Και γιατί φώναξες την Αθνάα, Αάνθα;» πρόσθεσε η Λάρθα. «Η Αάνθα δεν είναι η Βασίλισσα του Ωκεανού;»

Ο Βένγκριλ δεν απάντησε· αντί γι' αυτόν μίλησε η πορφυρομάλλα γυναίκα με το δόρυ, δίπλα του:

«Είμαι η Αάνθα, η Βασίλισσα του Ωκεανού.»

Τότε, μουρμουρητά άρχισαν να έρχονται από το πλήρωμα, και η Καπετάνισσα κοιτούσε χάσκοντας.

«Είσαι η Βασίλισσα του Ωκεανού;... Είχα ακούσει φήμες πως η Αάνθα χάθηκε...»

«Ένας σφετεριστής έχει τον Κοραλλένιο Θρόνο,» εξήγησε η Αάνθα· «ένας δαιμονόφιλος. Αλλά σκοπεύω να τον πάρω πίσω. Και θ' ανταμειφθείτε πλούσια όλοι σας, πηγαίνοντάς με στην Θέρληχ.»

«Θα σας πάμε στην Θέρληχ, Μεγαλειοτάτη,» δήλωσε η Λάρθα, και οι ναύτες πίσω της έβγαλαν επιδοκιμαστικές φωνές. Στράφηκε στον Βένγκριλ. «Και ποιος είστε εσείς, πραγματικά, κύριε; Είναι αλήθεια ότι κάποιος Μαγκραθμέλιος σάς αποκάλεσε 'βασιλιά των ανθρώπων';»

«Είμαι ο Βένγκριλ, ο Βασιλιάς του Σαραόλν,» απάντησε εκείνος, και ακούστηκαν κι άλλα μουρμουρητά από το πλήρωμα.

«Ζήτω ο Βένγκριλ!» φώναξαν ορισμένοι. «Ο Βασιλιάς του Σαραόλν μάς έδωσε τη νίκη!»

«Γιαυτό πολεμούσες έτσι,» συμπέρανε η Λάρθα. «Έχω ακούσει πως οι Βόρειοι είναι ατρόμητοι μαχητές.»

«Οι φήμες, συνήθως, υπερβάλλουν,» είπε ο Βένγκριλ.

«Δεν υπερβάλλουν· αυτός είναι μετριόφρων,» μειδίασε η Αάνθα, κάνοντας τον Βασιλιά να κοκκινίσει και να της ρίξει ένα προειδοποιητικό βλέμμα. Το μειδίαμα της Βασίλισσας του Ωκεανού έγινε ακόμα πλατύτερο.

«Ας πλεύσουμε προς τη Θέρληχ, λοιπόν!» φώναξε η Λάρθα στο πλήρωμα. «Αλλά πετάξτε, πρώτα, τα κουφάρια των Μαγκραθμέλιων απ'την κουβέρτα μου.

»Υστερα, θα προσφέρουμε τους νεκρούς μας στον Ωκεανό. Ευτυχώς, δεν είναι πολλοί.»

** ** *

Ο Κράντμον έκανε την εικόνα να σβήσει απ'τον μαγικό του καθρέφτη, μέσω των πνευματικών του δυνάμεων. Η Αάνθα και ο Βένγκριλ είχαν γλιτώσει, πάλι. Και τούτη ήταν η τελευταία του ευκαιρία να τους ξεφορτωθεί. Τώρα, πια, δεν του απόμεινε τίποτα, εκτός απ'το να εγκαταλείψει την Θέρληχ και τον Κοραλλένιο Θρόνο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Ψάχνοντας πλοίο για μπαρκάρισμα

Τα τείχη της Σάρμορ ήταν ψηλά και ξύλινα, και η πύλη της ανοιχτή ακόμα. Όμως ο Κάλ'μιλριβ ήξερε ότι, σύντομα, θα έκλεινε, καθώς το βράδυ ερχόταν και σκοτάδι θα κάλυπτε τις

όχθες του Χέρλεμ, γιατί, μέσα απ' την πυκνή βλάστηση, κάθε λογής άνθρωποι μπορεί να γλιστρούσαν στο εσωτερικό της πόλης. Όχι πως και με την πύλη κλειστή αποφεύγετο εντελώς ο κίνδυνος –ο ναυτικός γνώριζε πως υπήρχαν άτομα στη Ζίρκεφ που μπορούσαν να σκαρφαλώσουν τούτα τα ξύλινα τείχη ευκολότερα από έντομα.

Αυτός και ο Γκόρ'θλαμπ μπήκαν στη Σάρμορ. Βαδίζοντας σε έναν απ' τους χωμάτινους δρόμους της, ο Κάλ'μλιρβ είπε:

«Όλη τούτη η πεζοπορία ξυπόλητος μ'έχει κουράσει, σύντροφε. Και τι δε θάδινα, τώρα, για νάχα την πρύμνη κάτω απ' τα πόδια μου και το δοιάκι στα χέρια.»

Ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας. «Δεν έχεις καθόλου, μα καθόλου, άδικο, φίλε μου.»

Τα χτίρια γύρω τους ήταν, κυρίως, καμωμένα από ξύλο, όπως σ' όλες τις πόλεις δυτικά του ποταμού Χέρλεμ. Όμως υπήρχαν κι αρκετά χτισμένα από πέτρα.

«Μου φαίνεται πως από τότε που απαντήσαμε τη Νύχτα, η ατυχία μάς καταδιώκει,» παρατήρησε ο Κάλ'μλιρβ, μοιρολατρικά.

Ο Γκόρ'θλαμπ γέλασε. «Ίσως...»

«Τι ίσως! Κάτσε να σ'τ'απαριθμήσω, ρε σύντροφε: Πρώτα, μας κυνηγά η Αίρεση του Σκαραβαΐου»–ψιθύρισε το απαγορευμένο όνομα–, «μετά, οι φρουροί, μέσα στην Γκόνμορχ. Να μην αναφέρω, τώρα, ότι κι εκείνος ο καταραμένος στρατός των Μαγκραθμέλιων έρχεται από την Ανατολή. Αλλά πού είχα μείνει; Α, ναι! Εκτός όλων ταύτων, ρε σύντροφε, να πούμε, φεύγουμε και μ' αυτήν την Ερία, για να ειδοποιήσουμε τη Βασίλισσα, αφού μας το ζήτησε κείνος κει ο μάγος. Άκου να δεις, τώρα! –να μας στέλνει μάγος να του κάνουμε δουλειές! Αλλά πού ήμουν; Α, ναι! Αφού, λοιπόν, μας έστειλε, να πούμε, στη Βασίλισσα, μαζί με την κοπελιά, φτάνουμε στο παλάτι και –τσακ!»–χτύπησε τον αντίχειρα και τον δείκτη του δεξιού του χεριού–«πετάγεται κείνη η λιμανοπουτάνα, η Γενική Σύμβουλος, η Αζμέρθα, και μας χώνει στη στενή, αφότου, να πούμε, μας σαπακιάσανε κείνοι κει οι διαβολάνθρωποι, που να τους πάρουν τα

Πέντε Κύματα!» (Ο Γκόρ'θλαμπ χασμουρήθηκε. Ο φίλος του είχε, κάποιες φορές, την κακή συνήθεια να μακρηγορεί...) «Υστερα, μας έκαναν ένα σωρό βασανιστήρια –πάντως, η Ερία σκληρό καρύδι δεν το περίμενα. Και, τι έλεγα; Ναι! ένα σωρό βασανιστήρια μάς έκαναν –κι ευτυχώς που μίλησα γοργά, να πούμε, γιατί θα μας είχανε σκοτώσει. Τέλος, μας χώσανε και σε κείνη την άμαξα, για να μας πάνε ως σκλάβους στον Πύργο του Φιδιού. Και, τώρα, πρέπει να ξανατρέχουμε στην Βασίλισσα, την Ταρμαρία, για να την ειδοποιήσουμε για το στρατό των Μαγκραθμέλιων, και για κείνον κει τον μισό-Θεό, τον Μάργκανθελ.

»Μ'ακούς, ρε κοπέλι μου;»

Ο Γκόρ'θλαμπ ένευσε καταφατικά, ενώ κοιτούσε τα όχι και τόσο σπουδαία αξιοθέατα της πόλης. «Πώς, πώς... Σ'ακούω, Κάλ'μλιρβ.»

«Ωραία, γιατί μόλις φτάνω σ'αυτό που ήθελα να σου πω.» (Ο ξυρισμένος στο κεφάλι άντρας αναποδογύρισε τα μάτια του. *Λες να υπάρχει κάνα φάρμακο κατά της φλυαρίας;* αναρωτήθηκε.) «Λοιπόν, θέλουμε να πάμε στο παλάτι, έτσι; Έτσι! Λοιπόν, τι θα γίνει όταν μας ξαναντικρίσει η Αζμέρθα; (Καλά! έτσι και την πιάσω στα χέρια μου, θα της σπάσω όλα τα κόκαλα!) Τι θα γίνει άμα μας ξαναντικρίσει; Θα βρει –μην αμφιβάλλεις διόλου– κάποιον τρόπο για να μας μπαγλαρώσει, πάλι. Οπότε, εμείς τι πρέπει να πράξουμε, να 'ούμε; Πρέπει να την αποφύγουμε, ντε! (Όλα εγώ θα τα λέω; Μίλα κι εσύ λίγο!) Και πώς θα την αποφύγουμε; Τον θυμάσαι, ρε συ, σύντροφε, τον Βόρβικ;»

Ο Γκόρ'θλαμπ γέλασε, δυνατά. «Αυτόν τον παλιομπαγαπόντη, τον Βόρβικ;»

«Ναι αυτόν,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ωραία, και τι να κάνουμε μαζί του; Ήταν αποτυχημένος απ'ό,τι γνωρίζω.»

«*Ήταν*, σύντροφε. *Ήταν*. Την τελευταία φορά, ξέρεις τι πήραν τα ότα μου; Ότι είν'αρχηγός των Αρωματισμένων.» («Αρωματισμένους» αποκαλούσαν πολλοί τα μέλη της συντεχνίας

κλεφτών της Μάοχμπιν· κατ'ευφημισμόν, βέβαια, επειδή κατοικούσαν στους υπόνομους της πρωτεύουσας.)

«Δε λέω, ταιριαστή θέση για δαύτον,» παραδέχτηκε ο Γκόρ'θλαμπ.
«Όμως, μήπως, δεν άκουσες σωστά, σύντροφε;»

Ο Κάλ'μλιρβ τον χτύπησε, απότομα, στο μπράτσο, με τον αγκώνα του. «Όχι, ρε συ! Σίγουρα πράματα. Είν'αρχηγός των Αρωματισμένων, σου λέγω!»

«Καλά. Και, πάλι, τι να τον κάνουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Γκόρ'θλαμπ.

«Ξεχνάς πόσες φορές τον έχουμε ξελασπώσει, τον ελεεινό λιμανόγατο;»

«Όχι.»

«Συνεπώς, να πούμε, είν'υποχρεωμένος να μας βοηθήσει. Και αυτό που θα κάνει θάνατι να μας μπάσει στο παλάτι της Μάοχμπιν.»

Ο Γκόρ'θλαμπ συνοφρυώθηκε. «Μπας ζητάς πολλά, Κάλ'μλιρβ; Αμφιβάλλω άμα ακόμα κι οι Αρωματισμένοι έχουνε πρόσβαση εκεί...»

«Έχουνε δεν έχουνε, θα βρει τρόπο να μας μπάσει, για ν'αποφύγουμε την Αζμέρθα –αλλιώς θα βγάλουμε τη βρώμα του παραέξω!»

«Όπως νομίζεις, Κάλ'μλιρβ...»

«Έχεις κάποιο καλύτερο σχέδιο, σύντροφε;»

«Όχι.»

«Τότε, προχωράμε με τούτο!»

Ο Γκόρ'θλαμπ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε διαφώνησα...

»Πού πάμε τώρα;» ρώτησε.

«Στο λιμάνι, δίχως καθυστέρηση. Δε χρειάζεται να έχουμε την Ερία μαζί μας, για να συμπεράνω ότι υπάρχει λόγος βιασύνης,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

Ο Γκόρ'θλαμπ αναστέναξε, θυμούμενος τη μαυρομάλλα Σαραολνιανή. Γιατί είχε παρεξηγηθεί έτσι; Δεν συμφώνησε με τη Νύχτα επειδή ήθελε να την πικάρει· απλά, είχε δει το σχέδιο της

τυχοδιώχτρια ως λογικότερο. Ήταν απόλυτα κατανοητό να μη θέλει να παρατήρει αυτό τον Άνεμο –όποιος κι αν ήταν· γιατί ο ναυτικός δεν τον γνώριζε– στον Πύργο του Φιδιού, αφού τον αγαπούσε τόσο, αν είχε καταλάβει καλά ο Γκόρ’θλαμπ. Και, φυσικά, οι άλλοι δε μπορούσαν να την αφήσουν να πάει μόνη της στη ζούγκλα Βάργκοχ, η οποία ήταν το πιο επικίνδυνο μέρος στη Ζίρκεφ· κάποιιοι έπρεπε να τη συντροφεύσουν. Και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Μάνζρα ήταν οι κατάλληλοι, κατά τη γνώμη του ναυτικού. Όμως η Ερία είχε άλλη άποψη, και θύμωσε. Ο Γκόρ’θλαμπ αναστέναξε, πάλι.

«Τι έχεις, ρε σύντροφε;» τον ρώτησε ο Κάλ’μλιρβ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα..»

«Η Ερία είναι, ε;» είπε ο Κάλ’μλιρβ. «Τσακωθήκατε...»

«Λίγο.» Πολύ, διόρθωσε, νοερά.

«Εντάξει, ρε παλικάρι! Μην κάνεις έτσι! Να οι γυναίκες στην Μάοχμπιν!...» Ανοιγόκλεισε τα δάχτυλα του χεριού του, σχηματίζοντας έναν ρόμβο πάνω απ’την χούφτα του.

«Μου άρεσε η Ερία,» του είπε ο Γκόρ’θλαμπ.

«Οχ, βρε αδελφέ!...» μούγκρισε ο Κάλ’μλιρβ. «Εγώ, πάντως, δε θάθελα να την έχω πάνω απ’το κεφάλι μου. Μου θυμίζει τη θεια μου, τη στριμμένη!»

Ο Γκόρ’θλαμπ μειδίασε. «Τα παραλές, Κάλ’μλιρβ.»

«Έτσι νομίζεις,» τόνισε εκείνος.

Βαδίζοντας, πέρασαν από την αγορά της πόλης και προμηθεύτηκαν κάπες, μπότες, ένα γιαταγάνι για τον Γκόρ’θλαμπ, κι ένα πλατύ μαχαίρι για το φίλο του. Ύστερα, έφτασαν στο λιμάνι, και οι δυο ναυτικοί ερεύνησαν, με τη ματιά τους, τα πλοία που βρίσκονταν αραγμένα εκεί.

«Αυτό το εμπορικό, μάλλον, στην πρωτεύουσα θα κατευθύνεται,» έδειξε ο Κάλ’μλιρβ. «Πάμε να ρωτήσουμε τον Καπετάνιο για τα ναύλα.»

Πλησίασαν, και ανέβηκαν στην κουβέρτα, μέσω μια πλατιάς ράμπας.

«Γεια σας, σύντροφοι,» χαιρέτησε ο μελαχρινός ναυτικός. «Πώς πάει η βραδιά;»

Οι έξι άντρες που κάθονταν κάτω απ' τη λάμπα –η οποία ήταν κρεμασμένη στο κατάρτι– και έπαιζαν ζάρια στράφηκαν να κοιτάζουν τους νεόφερτους.

«Άστα, σύντροφε!» αναστέναξε ένας. «Χάνω!»

«Γιαυτό εγώ κερδίζω, Σόλακ!» γέλασε ένας άλλος.

Ο Κάλ'μλιρβ μειδίασε. «Ποιος είν'ο Καπετάνιος, κοπέλια μου;» ρώτησε.

«Εγώ,» δήλωσε αυτός που κέρδιζε. «Καπετάν Δάλορ.»

Ο Κάλ'μλιρβ τον είχε ακουστά. Γνωστός χαρτοκλέφτης και τζογαδόρος. Μάλλον, νικούσε με κάποια μπαγαποντιά. «Χαίρετε, καπ'τάνιε,» είπε. «Εγώ κι ο σύντροφός μου απο δώ θα θέλαμε να ρωτήσουμε άμα πηγαίνετε στην πρωτεύουσα.»

«Συγγνώμη, ρε μάγκα μου, αλλά κατευθυνόμαστε βόρεια, στην Γκόνμορχ, για να πουλήσουμε εμπόρευμα,» απάντησε ο Δάλορ.

Στην Γκόνμορχ; Τυχεροί θάστε, άμα δε βρείτε τους διαολεμένους Μαγκραθμέλιους εκεί, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ. Αλλά είπε: «Καλώς, καπ'τάνιε. Σε χαιρετούμε.»

Αυτός κι ο Γκόρ'θλαμπ κατέβηκαν στις αποβάθρες. Και ανέβηκαν στο κοντινότερο εμπορικό πλοίο που απάντησαν. Εκεί βρίσκονταν μόνο τρεις άντρες, που έπιναν μπίρα και έμοιαζαν να βαριούνται.

«'Σπέρα, κοπέλια!» είπε ο Κάλ'μλιρβ, υψώνοντας το χέρι του σε χαιρετισμό. «Κατευθύνεστε στην πρωτεύουσα;»

Ένας απ'τους άντρες κατένευσε. «Ναι, φίλε μου.»

«Μπορούμε να μαρκάρουμε στο πλοίο σας;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Άντε να βρεις τον Καπετάν Λόρζορ της *Ατίθασης Κυράς*, στην *Πορφυρή Σάυρα*,» του είπε ο άντρας. «Είναι μια λιμανοταβέρνα. Απο κεί, έχω την εντύπωση.» Έδειξε προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση.

«Σ'ευχαριστώ, σύντροφε,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Πάμε να βρούμε αυτόν τον Καπετάν Λόρζορ,» πρότεινε στον Γκόρ'θλαμπ,

καθώς έφευγαν απ'την *Ατίθαση Κυρά*. Εκείνος κούνησε το ξυρισμένο του κεφάλι καταφατικά.

Βάδισαν προς τη μεριά που τους είχε δείξει ο ναύτης, και, σε λίγο, είδαν μια ταβέρνα. Πάνω απ'την πόρτα της, μια πινακίδα έγραφε, με κόκκινα γράμματα: *Η ΠΟΡΦΥΡΗ ΣΑΥΡΑ*.

Ο Κάλ'μλιρβ άνοιξε, και μπήκαν. Το μέρος ήταν γεμάτο με ναυτικούς, και θύμιζε στον μελαχρινό άντρα τον *Τρελό Καραβοκύρη*, στην Μάοχμπιν. Ζύγωσε το μπαρ, πίσω απ'το οποίο στεκόταν μια ξανθιά, καλοβαλμένη γυναίκα, με έξωμο φόρεμα, που έκρυβε λίγα απ'το στρογγυλό της στήθος. Αν πρόσεχε, όμως, κανείς τα μάτια της θα έβλεπε πως ήταν κλαμένη, για κάποιο λόγο.

«Γεια χαρά, κοπελιά,» χαιρέτησε ο Κάλ'μλιρβ. «Μπορείς να μου πεις πού είναι ο Καπετάν Λόρζορ της *Ατίθασης Κυράς*;»

«Εκεί, φίλε.» Η γυναίκα έδειξε έναν μελαχρινό τύπο, με μακριά, σγουρά μαλλιά, ο οποίος καθόταν σ'ένα τετράγωνο τραπέζι, μαζί μ'άλλους τρεις. Φορούσε λευκό, φαρδύ πουκάμισο, και ήταν αρκετά περιποιημένος: το πρόσωπό του ξυρισμένο και τα ρούχα του καθαρά.

«Φχαριστώ, κούκλα.» Ο Κάλ'μλιρβ άφησε ένα αργύριο πάνω στον πάγκο του μπαρ (*Τι τα δίνω έτσι; Λες κι έχω πολλά μαζί μου...* συλλογίστηκε.) και πλησίασε το τραπέζι του ανθρώπου που έψαχνε, μαζί με τον Γκόρ'θλαμπ.

«Είσαι ο Καπετάν Λόρζορ;» ρώτησε τον μελαχρινό άντρα.

«Ναι,» απάντησε εκείνος. Η ομιλία του δεν έμοιαζε και τόσο μ'αυτή των άλλων ναυτικών. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, κύριε;»

«Θα θέλαμε να μαπακάρουμε στο καράβι σου, την *Ατίθαση Κυρά*. Πηγαίνεις στην Μάοχμπιν, έτσι;»

«Ακριβώς. Και τα ναύλα για σας και το φίλο σας είναι δύο χρυσά νομίσματα, συνολικά.»

Ο Κάλ'μλιρβ τον πλήρωσε, δίχως καθυστέρηση. «Πότε φεύγουμε, Καπετάνιε;» ρώτησε.

«Με την αυγή,» αποκρίθηκε ο Λόρζορ.

«Έγινε. Θα είμαστε στο πλοίο σου με το που θα ξυπνήσει ο Λούντρινχ,» υποσχέθηκε ο Κάλ'μιλριβ. Και είπε στον Γκόρ'θλαμπ: «Πάμε να βρούμε δωμάτια, για ύπνο. Είμαι κουρέλι μ'όλη την πεζοπορία μέχρι εδώ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Πόνκιμ

Οκτώ ιππείς πλησίαζαν την νότια πύλη της Μάρβαθ, πρωτεύουσας του Σαραόλν, ενώ σουρούπωνε, και οι σκιές των τειχών της πόλης μεγάλωναν. Πρώτοι ίππευαν δυο άντρες και μια γυναίκα. Ήταν ο Μέρθναρ, αρχηγός της ομάδας των υπόλοιπων που ακολουθούσαν (η οποία, παλιότερα, ήταν σαφώς μεγαλύτερη), ο Μπάχτον, πλανόδιος τοξότης, και η Χόλκραδ, φημισμένη μάγισσα του Σαραόλν, για την οποία λίγοι μιλούσαν δίχως φόβο.

Και οι τρεις είχαν ξεκαθαρίσει τον λόγο για τον οποίο έρχονταν εδώ: Θα έμπαιναν στη βασιλική αίθουσα, πάση θυσία, θ'άρπαζαν τον Πόνκιμ, τον προδοτικό βασιλικό διπλωμάτη, και θα τον έσερναν έξω απ'το παλάτι! Ο Μέρθναρ, μάλιστα, ήταν ενθουσιασμένος με την ιδέα. Η Χόλκραδ, όμως, ήταν επιφυλακτική, μην ξέροντας πόσο εύκολο θα ήταν να διώξουν τον δαιμονόφιλο απ'την Μάρβαθ, μιας και, σίγουρα, ήταν ισχυρός Ελεγκτής Πνευμάτων· κι επίσης, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν τούς είχε προειδοποιήσει να τον προσέξουν ιδιαίτερα. Ο Μπάχτον αντιλαμβανόταν πως αυτός ο Πόνκιμ, όποιο ρόλο ακριβώς κι αν έπαιζε στην όλη υπόθεση, ήταν, αναμφίβολα, βασικός παίχτης του παιχνιδιού κυριαρχίας που παιζόταν στο Σαραόλν· και δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να

νικήσεις απ'το να εξολοθρεύσεις τους βασικούς παίχτες σ'ένα παιχνίδι. Το ότι, βέβαια, ήταν μάγος, θα δυσκόλευε τα πράγματα. Αλλά πόσο; Μόλις αποκάλυπταν ποιος ήταν πραγματικά, όλο το παλάτι θα στρεφόταν εναντίον του.

Πέρασαν την πύλη, βιαστικά. Κανένας δεν τους εμπόδισε, κι αυτό ο Μέρθναρ το βρήκε κάπως παράξενο· ούτε έναν τυπικό έλεγχο δεν έκαναν οι φρουροί, αντικρίζοντας τόσους οπλισμένους ανθρώπους... Ο αρχηγός της ομάδας δεν ήξερε ακριβώς γιατί, όμως ένας παγερός τρόμος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά του.

Και η Χόλκραδ αισθάνθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά· και ο Μπάχτον. Μα δεν είχαν καιρό να σκεφτούν τι μπορεί να έφταιγε· πήγαιναν ολοταχώς προς το παλάτι.

Φτάνοντας στον κήπο, τράβηξαν τα γκέμια των αλόγων τους και σταμάτησαν, απότομα.

«Επιθυμού—» άρχισε η φημισμένη μάγισσα, αλλά, αμέσως, οι φρουροί της καγκελόπορτας την άνοιξαν, διάπλατα.

«Αφήστε τα άλογά σας εδώ, παρακαλώ,» είπε ο ένας. «Ο Αντιβασιλέας σάς περίμενε, και επιθυμεί να μιλήσει με την κυρία Χόλκραδ, τον κύριο Μπάχτον, και τον κύριο Μέρθναρ.»

Η μάγισσα, ο τοξότης και ο πολεμιστής αντάλλαξαν απορημένες ματιές.

Μας παρακολουθούσε τόσο καιρό! συμπέρανε, ξαφνικά, η Χόλκραδ. Ήξερε τα πάντα για μας: πού ήμασταν, κάθε φορά —τα πάντα!

Οι δύο άντρες στράφηκαν στο μέρος της για καθοδήγηση, και εκείνη αναρωτήθηκε γιατί πάντοτε όλοι κοιτούσαν προς τη μεριά των μάγων, όταν τα πράγματα δυσκόλευαν.

Όταν είδε πως η Χόλκραδ δε μιλούσε, ο Μέρθναρ φώναξε: «Όλοι θα μπούμε! Υπάρχει ένας προδότης στο παλάτι —ο βασιλικός διπλωμάτης Πόνκιμ!»

«Κατηγορείτε τον Αντιβασιλέα για προδοσία, κύριε;» απόρησε ο φρουρός. «Γιατί;»

«Τον *Αντιβασιλέα*;» έκανε, έκπληκτος, ο Μέρθναρ, αλλά παρατήρησε πως η Χόλκραδ και ο Μπάχτον δεν ήταν τόσο έκπληκτοι· πιθανώς, το γνώριζαν, ή το είχαν υποθέσει.

«Ναι,» είπε ο φύλακας. «Ο βασιλικός διπλωμάτης είναι, τώρα, *Αντιβασιλέας*, έπειτα από διαταγή της Βασίλισσάς μας. Και επιθυμεί να δει τον κύριο Μέρθναρ, την κυρία Χόλκραδ και τον κύριο Μπάχτον. Οι άλλοι πρέπει να μείνουν έξω.»

«Δεν παίρνουμε διαταγές από έναν προδότη!» γρύλισε ο Μέρθναρ. «Θα σύρω το κουφάρι του έξω απ'τα τείχη!»

«Ελπίζω να βασίζετε κάπου τις κατηγορίες σας, κύριε, γιατί μπορεί να σας μπλέξουν άσχημα,» αποκρίθηκε ο φρουρός. «Όσο για τους πολεμιστές σας, δυστυχώς, θα μείνουν έξω. Έχουμε αρκετούς στρατιώτες εδώ, στο παλάτι, για να εμποδίσουμε την είσοδό τους, αν χρειαστεί να έρθουμε στα όπλα, πράγμα το οποίο απεύχομαι.»

«Θα πάμε μόνοι μέσα, Μέρθναρ,» είπε η Χόλκραδ.

«Μα—» έκανε να διαφωνήσει εκείνος.

«Οχτώ στρατιώτες δε θα μας βοηθήσουν εναντίον του Πόνκιμ,» τον διαβεβαίωσε η μάγισσα.

«Τότε, τι θα μας βοηθήσει εναντίον του;» είπε ο Μέρθναρ, χάσκοντας.

«Αυτό... θα το ανακαλύψουμε,» απάντησε η Χόλκραδ, και, αφιππεύοντας, πέρασε την πύλη του μεγάλου κήπου του Βένγκριλ. Δεν αισθανόταν καθόλου σίγουρη για τον εαυτό της. Είχε να νιώσει έτσι από... πολύ παλιά.

Ο Μπάχτον και ο Μέρθναρ την ακολούθησαν. Και ο δεύτερος παραξενεύτηκε που οι φύλακες δεν τους αφόπλισαν. Αλλά δεν πείραζε· καλύτερα! θα ξεκοίλιαζαν τον Πόνκιμ ακόμα πιο εύκολα.

Ο κήπος γύρω τους, παρότι ο πιο εξωτικός στο Σαραόλν, δεν τους εντυπωσίαζε καθόλου· είχαν άλλα πράγματα στο νου τους, που έκαναν τα πολύχρωμα φυτά να φαίνονται γκρίζα και τα παράξενα ζώα κοινότοπα.

Ο πλανόδιος τοξότης έβγαλε το τόξο του απ' την πλάτη και το πήρε στο χέρι, περνώντας ένα βέλος στη χορδή του. Είχε τα μάτια και τ' αφτιά του ανοιχτά για τυχόν ενέδρα. Ενέδρα μέσα στον ίδιο τον κήπο του παλατιού της Μάρβαθ! Του φαινόταν απίστευτο, όμως, τώρα, ήταν πολύ πιθανό. Γιατί είχε το προαίσθημα ότι αυτός ο Πόνκιμ δε θα έπαιζε δίκαια. Σίγουρα, ήταν ένας από κείνους τους κακομαθημένους, πλούσιους ευγενής, που δεν τους αρκούσαν τα πλούτη τους και έφταναν στο σημείο μέχρι και να συμμαχήσουν με τους Μαγκραθμέλιους, για να γίνουν ισχυρότεροι. Ο Μπάχτον σιχαινόταν το είδος τους. Ήξερε από τέτοιους· κι ο ίδιος από ευγενική οικογένεια καταγόταν, αλλά την είχε απαρνηθεί από καιρό, μιας και όλοι τον θεωρούσαν το «μαύρο πρόβατο».

Όμως –παράξενο...– ο τοξότης δεν έβλεπε από πουθενά να πετάγονται στρατιώτες ή δαιμονάνθρωποι... Τα πάντα στον κήπο ήταν, και παρέμεναν, ήρεμα. Ωστόσο, τούτο δε σήμαινε πως δεν υπήρχε κίνδυνος. Ο Μπάχτον είχε μάθει στις περιπλανήσεις του πως ο κίνδυνος κρύβεται πάντα στα πιο απροσδόκητα μέρη.

Το λιθόστρωτο μονοπάτι τελείωσε εμπρός τους, και η Χόλκραδ αντίκρισε την κύρια είσοδο του παλατιού να στέκει ορθάνοιχτη. Δίπλα της βρισκόταν μια γυναίκα με ξανθά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι της. Ήταν ντυμένη μ' έναν μακρύ, σκούρο-μοβ χιτώνα.

Υποκλίθηκε. «Παρακαλώ, ακολουθείστε με. Ο Αντιβασιλέας σάς περιμένει.» Και ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Μέρθναρ δίστασε να προχωρήσει· ο Μπάχτον κοίταξε τριγύρω, για κρυμμένους εχθρούς, βαστώντας το τόξο έτοιμο στα χέρια του. Η Χόλκραδ τούς έκανε νόημα να βαδίσουν μαζί της, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Οι γαλαρίες και τα δωμάτια του βασιλικού παλατιού του Σαραόλν ήταν αφύσικα άδεια και ήσυχα, σαν όλοι οι ήχοι να είχαν χαθεί απ' το μέρος. Μόνο τα βήματά τους έσπαγαν τη σιγαλιά, γιατί η υπηρέτρια με τη σκούρα-μοβ ρόμπα έπρεπε να φορά παντόφλες, ή

μαλακά παπούτσια, που δεν έκαναν καθόλου θόρυβο. Εκτός, όμως, από τον ήχο, έμοιαζε και η ζωή να λείπει απ' το παλάτι, λες και κάποιος δαίμονας την είχε ρουφήξει, αφήνοντας μονάχα μια αίσθηση θανάτου. Ο Μπάχτον κι ο Μέρθναρ δε μπορούσαν να προσδιορίσουν από πού προέρχονταν τούτα τα τρομαχτικά συναισθήματα, αλλά η Χόλκραδ ένιωθε πνευματική μαγεία να βρίσκεται σε λειτουργία εδώ.

Σύντομα, θα τα πούμε από κοντά, Πόνκιμ, σκέφτηκε, αποφασιστικά.

Ναι, αναμφίβολα, της απάντησε μια αντρική φωνή στο νου της, κάνοντας τα καταγάλανα μάτια της μάγισσας να γουρλώσουν, προς στιγμή. Εκτός απ' τη φωνή, είχε αισθανθεί και μια ισχυρή πνευματική παρουσία. Αναρωτιόταν πώς θα ήταν ν' αντιμετωπίζει κανείς αυτόν τον δαιμονόφιλο... Σίγουρα, επώδυνο.

Μια μεγάλη, διπλή πόρτα άνοιξε από μόνη της, παρουσιάζοντας την βασιλική αίθουσα του παλατιού της Μάρβαθ. Ήταν άδεια, μέσα στον πλούτο της, κάνοντάς τους όλους να κατανοήσουν πόσο άχρωμα ήταν τα αντικείμενα –οποιασδήποτε αξίας– δίχως την παρουσία ανθρώπων. Στον θρόνο δεν καθόταν κανένας.

«Περάστε.» Η ξανθιά γυναίκα με τη σκούρα-μοβ ρόμπα πρότεινε το χέρι της. «Ο Αντιβασιλέας θα έρθει σύντομα.»

«Και δεν είναι μακριά,» τόνισε η Χόλκραδ, καθώς μπορούσε να νιώσει την παρουσία του Πόνκιμ, όχι για κανέναν άλλο λόγο παρά επειδή εκείνος το ήθελε –η μάγισσα ήταν βέβαιη για τούτο.

Η υπηρέτρια έφυγε, με γρήγορα, βήματα, ακολουθώντας έναν διάδρομο.

«Περιμένετε,» προειδοποίησε ο Μπάχτον τούς συντρόφους του, προτού βαδίσουν μέσα στην αίθουσα. «Μπορεί νάναι παγίδα.»

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος εδώ κοντά,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ, που τα Πνεύματα δεν την προειδοποιούσαν για καμια παρουσία –έξω απ' αυτή του Πόνκιμ. «Μόνο εκείνος που αναζητούμε.» Και μπήκε στο απέραντο δωμάτιο.

Ο Μέρθναρ την ακολούθησε, με το σπαθί γυμνολέπιδο στα χέρια του. Ύστερα, ήρθε ο Μπάχτον, έχοντας τη χορδή του τόξου του τεντωμένη και ένα βέλος τοποθετημένο εκεί.

Η διπλή πόρτα έκλεισε, με εκκωφαντικό πάταγο, μέσα στη σιγή.

Ένα παραπέτασμα παραμερίστηκε, σαν από δυνατό αέρα, και ένας άντρας βγήκε από πίσω του. Ήταν ντυμένος με μαύρο κουστούμι με ψηλή λαιμόκοψη· τα μανικετόκουμπά του, καθώς και τα κουμπιά στο στήθος του, ήταν χρυσά. Οι μπότες στα πόδια του ήταν ψηλές, μελανές και φρεσκογυαλισμένες. Στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας, με χρυσαφένια σιρίτια. Στο κεφάλι του βρισκόταν ένα επίσης χρυσό στέμμα –το Στέμμα του Σαραόλν.

Τα μαύρα μαλλιά του Πόνκιμ ήταν καλοχτενισμένα, και είχε ξυρίσει το μουστάκι απ'το πρόσωπό του –πράγμα που έκανε την εμφάνισή του ακόμα πιο σκληρή από παλιότερα.

«Καλωσορίσατε στην βασιλική μου αίθουσα!» γέλασε.

«Βασιλική σου αίθουσα, καταραμένη προδότη;» γρύλισε, σα θηρίο, ο Μέρθναρ. «Θα πάρω το κεφάλι σου ως τρόπαιό μου!» Και χίμησε καταπάνω στον διπλωμάτη, με μια πολεμική κραυγή, υψώνοντας το σπαθί του, με τις δυο γροθιές.

Ο Πόνκιμ σήκωσε, βαριεστημένα, το χέρι του, και μια αόρατη δύναμη εκτόξευσε τον πολεμιστή προς τα πίσω, στέλνοντάς τον πάνω στο τραπέζι των συμβούλων, απ'το οποίο κύλησε και έπεσε. Το ξίφος είχε προ πολλού φύγει απ'τις χούφτες του.

«Γιατί είστε τόσο εχθρικοί;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

Ο Μπάχτον τον σημάδεψε, με το τόξο του. «Γιατί;» είπε. «Ξέρουμε ποιος είσαι, Πόνκιμ.»

«Και λοιπόν;» γέλασε εκείνος, υψώνοντας τα χέρια του. «Ό,τι έγινε, έγινε! Δε μπορείτε να σταματήσετε αυτό που έρχεται. Σκοτώστε με –πάλι, δεν καταφέρνετε τίποτα!»

«Τουλάχιστον, θα έχουμε την ικανοποίηση,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον.

«Τότε, βάλε καταπάνω μου, τοξότη!» τον προκάλεσε ο Πόνκιμ, με φωνή που ακούστηκε σαν χτύπος καμπάνας μέσα στην βασιλική αίθουσα.

Ο Μπάχτον ελευθέρωσε το βέλος του. Αλλά δεν έφυγε απ'το τόξο (!). Παρέμεινε εκεί, στον αέρα. Ο άντρας γούρλωσε τα μάτια του. Ύστερα, μέσα σε δευτερόλεπτα, το ίδιο του το βλήμα στράφηκε σ'αυτόν και μπήχτηκε στον ώμο του. Ο πλανόδιος τοξότης κραύγασε, αφήνοντας το τηλέμαχο όπλο να του πέσει απ'τα χέρια.

Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε μια δύναμη να επιχειρεί να τον γραπώσει και την εμπόδισε, με τη θέλησή του και με μερικές προσταγές στα Πνεύματα.

Κοίταξε την Χόλκραδ. «Στρέφesai εναντίον του γιου σου, μητέρα;» ρώτησε, σηκώνοντας ένα φρύδι.

Η μάγισσα στένεψε τα μάτια της. «Τι είπες;...»

«Μητέρα, είπα, στρέφesai εναντίον του γιου σου;» Ο Πόνκιμ τόνισε κάθε λέξη.

«Δεν είμαι μητέρα σου!» απάντησε η Χόλκραδ, ενόσω ο Μπάχτον τραβούσε το βέλος απ'τον ώμο του, σφίγγοντας τα δόντια, και ο Μέρθναρ, που είχε σηκωθεί όρθιος, έπαιρνε το ξίφος του από κάτω.

«Ξεχνάς εύκολα, μητέρα,» είπε ο Πόνκιμ. Αντίκρισε τον πολεμιστή με το σπαθί να τον ζυγώνει. «Μην κάνεις τον κόπο,» τον συμβούλεψε. «Άδικα προσπαθείς.»

«Θα το δούμε αυτό, καθαρά!» Ο Μέρθναρ εφόρμησε.

Ο Πόνκιμ ξανασήκωσε, τεμπέλικα, το χέρι του, στέλνοντάς τον στην άλλη άκρη της αίθουσας, δίχως το όπλο του.

«Δεν έχω λόγο να σας σκοτώσω,» τόνισε –«μη μ'αναγκάσετε!»

Η ματιά του επικεντρώθηκε, πάλι, στη Χόλκραδ. «Λοιπόν, πού ήμασταν, μητέρα;»

«Δεν είμαι μητέρα σου!» φώναξε η Χόλκραδ. *Πώς είναι δυνατόν;* συλλογίστηκε. *Πώς;*

Ο Πόνκιμ γέλασε. Έπειτα, η όψη του έγινε σκληρή, όπως και πριν. «Δεν έχεις ένα παιδί; Ένα παιδί που εγκατέλειψες;»

«Πώς ξέρεις εσύ γι' αυτό;» έσφιξε τα δόντια της η Χόλκραδ. «Είχα αφήσει το παιδί στους Ντρούβτεκ.»

«Ναι, μητέρα. Και εγώ είμαι αυτό το παιδί,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω της, αλλά όχι με αγάπη –ούτε, όμως, και με μίσος, πράγμα που παραξένευε τη μάγισσα. Τι αισθανόταν, τέλος πάντων, ο... γιος της;

Ή, μήπως, έλεγε ψέματα; Πώς μπορούσε το δικό της παιδί να είχε βρεθεί εδώ;

«Δεν είσαι εκείνο το παιδί, Πόνκιμ!» επέμεινε η Χόλκραδ. «Οι Ντρούβτεκ ποτέ δε θα το έστελναν στο Σαραόλν· θα το κρατούσαν στα μέρη τους!»

Ένα σαρδόνιο χαμόγελο παρουσιάστηκε στο πρόσωπο του διπλωμάτη. «Δεν με έστελναν αυτοί στο Σαραόλν· τούτη είν' αλήθεια, *μητέρα*: Κάποιος ήρθε και με πήρε: ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

«Ποιος είναι ο... Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;» Το όνομα τρόμαξε τη Χόλκραδ, γιατί της θύμιζε τα ονόματα των αρχαίων δαιμόνων.

«Ένα φωτεινό ον που έμεινε στο σκοτάδι για πολλούς αιώνες, μητέρα,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Ναι, ξέρω τι σκέφτεσαι... Είναι ένας απ' τους αρχαίους δαίμονες. Επέστρεψε, για να πάρει ό,τι του ανήκει. Και θ' ανταμείψει καλά όσους τον υπηρετήσουν.»

«Κι εσύ, πρόθυμα, τον υπηρετείς, δαιμονόφιλε!» έφτυσε ο Μπάχτον, κρατώντας το τραύμα στον ώμο του.

«Εκείνος με μεγάλωσε,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Εκείνος με δίδαξε πράγματα που θα έκαιγαν το νου σου, τοξότη. Κι εκείνος ήταν που με έστειλε στο Σαραόλν. Θα γινόμουν ο πιο έμπιστος σύμβουλος του Βασιλιά· ο πιο έμπιστος σύμβουλος του πατέρα μου, δίχως αυτός να γνωρίζει τίποτα.»

Ο Μπάχτον και ο Μέρθναρ γούρλωσαν, απορημένοι, τα μάτια τους. Ο Πόνκιμ! Γιος του Βασιλιά Βένγκριλ! Όμως η Χόλκραδ δεν έμοιαζε έκπληκτη. Ωστόσο, είπε:

«Αποκλείεται να είσαι παιδί μου. Θάπρεπε να ήσουν πολύ μικρότερος. Φαίνεσαι πάνω από τριάντα, ενώ ο γιος μου, τώρα, θα ήταν κάπου είκοσι-πέντε χρονών.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. Κούνησε το κεφάλι του. «Μητέρα... Μητέρα... Κι εσύ θα έπρεπε, κανονικά, να φαίνεσαι πολύ πιο γρια απ'ό,τι δείχνεις... Όμως ξέρεις τι συμβαίνει μ'εμάς, τους ισχυρούς Ελεγκτές Πνευμάτων· μπορούμε να *δείχνουμε* όσο θέλουμε να είμαστε. Αυτό, ωστόσο, δεν αλλάζει την πραγματική μας ηλικία.»

Η Χόλκραδ ήξερε ότι ο... γιος της είχε δίκιο. Αλλά δε μπορούσε να αποδεχτεί ότι είχε γεννήσει αυτό το τέρας. Και ο Βένγκριλ ποτέ δεν είχε μάθει πως η μάγισσα ήταν έγκυος με το παιδί του. Όταν επέστρεφε στο Σαραόλν, τον περίμενε μεγάλη και δυσάρεστη έκπληξη –αν επέστρεφε στο Σαραόλν, γιατί ούτε ο Φάλμαριν δε γνώριζε πού μπορεί, τώρα, να βρισκόταν ο Βασιλιάς.

«Δεν έχεις τίποτα να πεις, μητέρα;» έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ.

«Μ'έχεις αποστομάσει,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, μ'ένα παγερό βλέμμα· τα χαρακτηριστικά του προσώπου της έμοιαζαν πέτρινα.

«Το είχα υποθέσει ότι δε θα ήθελες ούτε να με δεις,» είπε ο Πόνκιμ. «Γιατί, βέβαια, αν ήθελες, ποτέ δε θα με είχες αφήσει σ'αυτούς τους βαρβάρους.»

«Οι Ντρούβτεκ δεν είναι βάρβαροι!» τόνισε η Χόλκραδ. «Είναι απλοί άνθρωποι, εναρμονισμένοι με τη Φύση. Σ'άφησα εκεί για να ζήσεις καλύτερα... γιε μου...» Η φωνή της έγινε αδύναμη με τις τελευταίες δύο λέξεις.

«Είναι τόσο δύσκολο να μ'αποκαλέσεις, τελικά, γιο σου, μητέρα...» είπε ο Πόνκιμ, σα να έκανε μια διαπίστωση. «Όσο για την εναρμονισμένη ζωή με τη Φύση, είναι μια δικαιολογία μόνο. Και δεν γεννήθηκα εγώ για μια τέτοια ζωή, μητέρα! Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού εξήγησε για τι γεννήθηκα. Ο δαίμονας ήξερε· επειδή το βλέμμα του μπορεί να σχίζει τις ομίχλες του μέλλοντος, ορισμένες φορές. Ήξερε ότι ένας άνθρωπος θα γεννηθεί στον Άρμπεναρκ, από έναν βασιλιά της Βόρειας Γης και μια ισχυρή

Ελέγκτρια Πνευμάτων· και εκείνος θα είναι που θα δώσει, πάλι, την κυριαρχία στους δαίμονες, και θα κυριαρχούσε κι ο ίδιος.»

«Οι προφητείες αλλάζουν, Πόνκιμ,» είπε η Χόλκραδ· «το μέλλον είναι μεταβλητό –βρίσκεται πάντοτε σε κίνηση.»

«Πιστεύεις, πραγματικά, πως δεν το γνωρίζω τούτο, μητέρα;» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης. «Είχα τον καλύτερο δάσκαλο στον Άρμπεναρκ –τον πιο αρχαίο απ' όλους.»

«Γιατί ακολουθείς τις προσταγές του, Πόνκιμ;» απαίτησε η Χόλκραδ.

Εκείνος ξαναέλασε. «Μητέρα, δεν ακολουθώ τις προσταγές κανενός. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού έδειξε τη μοίρα μου, το δρόμο στον οποίο πρέπει να βαδίσω –τον δρόμο στο τέλος του οποίου βρίσκεται η βασιλεία μου πάνω σ'όλο τον Άρμπεναρκ!»

«Είσαι τρελός!...» μούγκρισε ο Μέρθναρ, που είχε, πλέον, απορρίψει την ιδέα να ορμήσει, πάλι, στον προδότη –για την ώρα, τουλάχιστον.

«Τι ξέρεις εσύ, στρατιώτη;» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Τίποτα! Είσαι γεννημένος για να υπηρετείς –όχι για να κυβερνάς!» Βάδισε ως τον βασιλικό Θρόνο του Σαραόλν και κάθισε, ακουμπώντας τα χέρια του, αναπαυτικά. «Λοιπόν; Τι σκοπεύετε να κάνετε;»

«Ευχαρίστως θα σου άνοιγα το κεφάλι στα δύο!...» δήλωσε ο Μέρθναρ.

«Δεν υπάρχει λόγος να με σκοτώσετε. Όπως δεν έχω κι εγώ λόγο να σκοτώσω εσάς –αλλιώς, μην αμφιβάλλετε, θα ήσασταν τώρα, προ πολλού, νεκροί.

»Καθώς είπα προηγουμένως, ό,τι έγινε, έγινε. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν θα αλλάξει τον Άρμπεναρκ. Σύντομα, έρχεται εδώ, στην Μάρβαθ, μαζί μ'έναν τεράστιο στρατό Μαγκραθμέλιων –μαζί με όλο το στρατό της Βόρειας και της Νότιας Μάγκραθμελ. Και δε μπορείτε να κάνετε τίποτα για να τον εμποδίσετε. Δυστυχώς για σας και η Βασίλισσα και ο Βασιλιάς βρίσκονται μακριά απο δώ...»

«Τι έχεις κάνει στον Βένγκριλ;» απαίτησε η Χόλκραδ.

«Τον έστειλα στο Βασίλειο του Ωκεανού,» αποκρίθηκε, απλά, ο Πόνκιμ. «Ο πατέρας χρειαζόταν ένα ταξιδάκι αναψυχής. Και ακόμα εκεί βρίσκεται, φυλακισμένος, μαζί με την Βασίλισσα του Ωκεανού. Ο Κράντμον έχει φροντίσει γι' αυτό.»

«Ο Κράντμον, το ελεεινό κάθαρμα, σκότωσε τον Φέρντεχ!» φώναξε ο Μέρθναρ.

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Πόλεμος...»

«Θα πληρώσετε, κι εσύ κι αυτός, για το θάνατό του!» απείλησε ο Μέρθναρ.

Ο Πόνκιμ κάγχασε· έμοιαζε να διασκεδάζει. «Αμφιβάλλω, στρατιώτη.»

Τεντώθηκε, ελαφρώς, μπροστά, καθώς ήταν καθισμένος στο θρόνο. «Έχετε δύο επιλογές: Ή μπορείτε να συμμαχήσετε μαζί μου, ή να πεθάνετε, όταν θα έρθει εδώ ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

«Η μπορούμε να φροντίσουμε όλοι να μάθουν τι είδους σκυλί είσαι!» αντιγύρισε ο Μέρθναρ.

«Είμαι Αντιβασιλέας τώρα, μετά από προσταγή της Βασίλισσας,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Αυτό δεν αλλάζει.»

«Θα αλλάξει!» Από μια πόρτα της βασιλικής αίθουσας ήρθε ο πρώην-Αρχιστράτηγος του Σαραόλν, Άρθαλκ –ο Μέρθναρ τον γνώριζε. «Το ήξερα πως κάτι... άσχημο σχεδίαζες, Πόνκιμ, όταν πρόσταξες να αδειάσει το παλάτι για τους... επισκέπτες σου.»

Τα μάτια του διπλωμάτη ατένισαν με μίσος τον άντρα με τα γκριζόμαυρα γένια και τα μακριά μαλλιά, που ήταν δεμένα κοτσίδα πίσω απ'το κεφάλι του. «Άρθαλκ. Είσαι ανυπάκουος προς τον Αντιβασιλέα σου. Σε είχα προστάξει να πας στο στρατώνα.»

«Δε δικαιούσαι να με προστάξεις, δαιμονόφιλε!» απάντησε ο Άρθαλκ, τραβώντας το σπαθί του και πλησιάζοντας τον θρόνο.

«Άσε κάτω το όπλο σου.» Με μια κίνηση του χεριού του Πόνκιμ, η λαβή έφυγε απ'τη γροθιά του πρώην-Αρχιστράτηγου, και το ξίφος έπεσε στο πορφυρό χαλί της αίθουσας. «Θα τιμωρηθείς για την

Ύστερα, ο πόνος έπαψε, και η Χόλκραδ έπεσε στο χαλί, σαν ένα μάτσο κουρέλια. Τα πάντα στριφογύριζαν γι' αυτήν· όλα της τα νεύρα διαμαρτύρονταν· τα κύτταρα του εγκεφάλου της κινδύνευαν να σπάσουν.

«Χόλκραδ...» Ο Μπάχτον γονάτισε δίπλα της, και επιχείρησε να τη βοηθήσει να σηκωθεί. Αλλά εκείνη δεν ήθελε να σηκωθεί –ήθελε να κουλουριαστεί κάπου και να μην ακούει, ούτε να βλέπει, τίποτα.

«Ορκιστείτε πίστη σε μένα, και θα σωθείτε,» δήλωσε ο Πόνκιμ. Η φωνή του ηχούσε περιέργα στ' αφτιά της Χόλκραδ· ο ήχος την έκανε να πονά περισσότερο. «Αντισταθείτε μου και θα πεθάνετε. Ούτως ή άλλως, δεν έχετε ελπίδες να νικήσετε· ο Αφέντης μου έρχεται σύντομα.»

«Τι της έκανες, τέρας;» φώναξε ο Μπάχτον.

«Το ίδιο που θα κάνω και σε σένα, τοξότη, αν συνεχίσεις να μ' ενοχλείς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Και, πιστεψέ με, θα σου είναι πολύ πιο οδυνηρό –αν καταφέρεις να ζήσεις, ύστερα από μια τέτοια επίθεση.» Και πρόσθεσε, ήρεμα: «Περιμένω την απάντησή σας...»

«Ποτέ δε θα σε υπηρετήσω!» δήλωσε ο Μέρθναρ, αποφασιστικά, αν και αισθανόταν έναν ανείπωτο τρόμο εντός του. Ήξερε ότι τούτη μπορούσε κάλλιστα να ήταν η τελευταία του κουβέντα.

«Ούτε εγώ!...» σφύριξε ο Μπάχτον.

«Εσύ, καλέ μου πρόην-Αρχιστράτηγε Άρθαλκ;» ρώτησε ο Πόνκιμ, στρεφόμενος στον άντρα που σηκωνόταν όρθιος, τρίβοντας το λαιμό του.

«Προδοτικό κάθαρμα, θα πληρώσεις κάποια μέρα,» υποσχέθηκε εκείνος.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Πολύ φοβάμαι πως θα χρειαστεί να σας φυλακίσω –όλους. Μέχρι την άφιξη του Αφέντη μου. Αναμφίβολα, θα επιθυμείτε να δείτε την ολοκλήρωση του σχεδίου του...»

»ΦΡΟΥΡΟΙ!« Η φωνή βγήκε παράξενα μεγεθυσμένη απ' τα χείλη του. Σίγουρα, θ' ακούστηκε ως έξω, στον κήπο.

Γρήγορα, πολεμιστές συγκεντρώθηκαν.

«Μαζέψτε αυτούς τους προδότες!» πρόσταξε ο Πόνκιμ. «Θέλησαν να με κατηγορήσουν ως δαιμονόφιλο –εμένα, τον άνθρωπο στον οποίο η καλή μας Βασίλισσα εμπιστεύτηκε το θρόνο της.»

«*Είναι* δαιμονόφιλος!» φώναξε ο Άρθαλκ, καθώς πολεμιστές που γνώριζε τον περιτριγύριζαν και του γράπωναν τα χέρια, σέρνοντάς τον μαζί τους, ενώ τοποθετούσαν αιχμές κονταριών μπροστά στο πρόσωπό του.

Παρομοίως άρπαζαν τον Μέρθναρ και τον Μπάχτον, οι οποίοι πάλευαν, μάταια, να ξεφύγουν. Όταν μια πολεμίστρια πήγε να σηκώσει το κουρέλι στο οποίο είχε μετατραπεί η Χόλκραδ από κάτω, ο Πόνκιμ ύψωσε την παλάμη του.

«Όχι,» είπε. «Άφησέ την εδώ. Η κυρία χρειάζεται ανάπαυση. Θα την αναλάβω προσωπικά...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15^ο

Πλησιάζοντας τον Πύργο του Φιδιού

Κανείς τους δεν εμπιστευόταν την Αλζάρα, όμως δεν είχαν κάποιον άλλο για να τους οδηγεί μέσα σε τούτη την πυκνή ζούγκλα. Η ιέρεια έμοιαζε αρκετά τρομαγμένη, καθώς ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την κρατούσε μπροστά του, πάνω στη σέλα, μ' ένα ξιφίδιο, συνεχώς, στο λαιμό, αλλά δε μπορούσαν να είναι σίγουροι ότι τους έλεγε αλήθεια, σχετικά με το πού έπρεπε να πηγαίνουν.

Η Νύχτα ήταν παραπάνω από επιφυλακτική, αν και ήξερε πως δεν συνέφερε την Αλζάρα να πιαστεί από τους αιρετικούς του Φιδιού, μετά από όσα είχε αποκαλύψει. Ωστόσο, ίσως, η ιέρεια πίστευε πως,

παραδίδοντας τους απαγωγείς της σ'αυτούς, θα κέρδιζε την εύνοιά τους, και θα γλίτωνε την τιμωρία –ίσως...

Η Μάνζρα δεν είχε ούτε την παραμικρή εμπιστοσύνη στην Αλζάρα· αναμφίβολα, θα τους πρόδιδε –ήταν μονάχα θέμα χρόνου. Ο λόγος που δεν πρότεινε να τη σκοτώσουν αμέσως ήταν επειδή ήλπιζε ότι θα τους οδηγούσε στον Πύργο του Φιδιού, ή κάπου κοντά σ'αυτόν, ώστε να μπορούν να τον βρουν εύκολα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν ήξερε ακριβώς τι να περιμένει από την ιέρεια. Ένα ήταν, όμως, το σίγουρο –γνώριζε τον δρόμο για τον Πύργο του Φιδιού· άρα ήταν ο μόνος τρόπος για να φτάσουν, γρήγορα, εκεί. Το αν θα τους πρόδιδε θα φαινόταν, και, τότε, θα έπρεπε να πράξουν αναλόγως. Πάντως, για την ώρα, χρειάζονταν την Αλζάρα. Και ευχόταν να μην το είχε αντιληφθεί τούτο εκείνη –ή, τουλάχιστον, να μην είχε αντιληφθεί ότι την χρειάζονταν τόσο πολύ...

Κανένας απ'τους τρεις τους δεν είχε ξαναντικρίσει ζούγκλα, και δε μπορούσαν να πουν ότι τους άφηνε τις καλύτερες εντυπώσεις. Η βλάστηση ήταν τόσο πυκνή που τα άλογά τους με δυσκολία περνούσαν ανάμεσα απ'τις φυλλωσιές και τους κορμούς των δέντρων. Ουρλιαχτά και κραυγές άγνωστης προέλευσης αντηχούσαν, πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Αλλά, ευτυχώς, άγρια θηρία δεν είχαν συναντήσει, ακόμα –και ήλπιζαν να μην συναντήσουν ούτε αργότερα. Ερπετά, όμως, είχαν δει μπόλικά: πελώριους βόες, τυλιγμένους σε κλαδιά, μεγάλες σαύρες, κοντά σε ρεματιές ή λιμνάζοντα νερά. Και έντομα... Τα έντομα ήταν μάλλον ενοχλητικά. Κολλούσαν πάνω στ'άτια τους, τσιμπώντας τα, και ήταν αναγκασμένοι να τα βγάζουν από πάνω τους, αλλιώς τα ζώα θα τους πετούσαν κάτω. Τα βράδια, επίσης, κάθε λογής ζουζούνια συγκεντρώνονταν κοντά στη φωτιά τους· και, μερικές φορές, όταν αναπαύονταν, το μεσημέρι, πολύποδα, μικροσκοπικά όντα ανέβαιναν πάνω τους. Η Μάνζρα είχε, κάποια στιγμή, πεταχτεί όρθια, ουρλιάζοντας. Το επόμενο πρωί, ένα φτερωτό έντομο είχε

περάσει κοντά απ' το πρόσωπό της και, καθώς εκείνη είχε επιχειρήσει να το διώξει, την τσίμπησε πλάι στ' αριστερό μάτι. («Όλα τα έντομα τούτης της τρισκατάρατης ζούγκλας με κυνηγούν!...» είχε διαμαρτυρηθεί.) Από τότε, είχε βγάλει κάτι κόκκινα μπιμπίκια στο πρόσωπό της, που την έζυναν. Και, όταν η Νύχτα ρώτησε την Αλζάρα τι είδους έντομο ήταν αυτό και πώς μπορούσαν να θεραπεύσουν την Μάνζρα, εκείνη είχε αποκριθεί ότι δε θυμόταν το όνομα του εντόμου και ότι, μάλλον, τα μπιμπίκια θα έφευγαν από μόνα τους. Η ξανθιά Σαραολνιανή ήταν σίγουρη πως η ιέρεια είχε, επίτηδες, πει ψέματα, επειδή δεν έκρυβε την αντιπάθειά της προς αυτήν. Ακόμα τα σπυράκια και οι κοκκινίλες δεν είχαν φύγει απ' την αριστερή μεριά του προσώπου της πολεμίστριας.

Η Νύχτα, πού και πού, έριχνε ματιές πίσω τους, και δεξιά κι αριστερά τους, γιατί φοβόταν ότι ο δολοφόνος της Αίρεσης του Σκαρβαίου, πιθανώς, συνέχιζε να τους ακολουθεί. Δε νόμιζε ότι θα τα είχε παρατήσει, μετά από την τελευταία τους συνάντηση, όπου νικήθηκε. Αναμφίβολα, ήταν στο κατόπι τους· απλά, εκείνοι δε μπορούσαν να τον δουν. Ήταν άριστα εκπαιδευμένος στη δουλειά του, απ' ό,τι είχε καταλάβει η τυχοδιώχτρια. Και τον θαύμαζε γι' αυτό· πάντα θαύμαζε έναν αξιόλογο αντίπαλο.

Όσο ζύγωναν τον Πύργο του Φιδιού (τουλάχιστον, έτσι πίστευαν όλοι: ότι τον ζύγωναν), είχε παρατηρήσει πως δεν ανησυχούσε, πλέον, τόσο για τον Άνεμο, όσο πριν. Ίσως τούτο οφειλόταν στο γεγονός ότι πλησίαζε να τον σώσει. Βρισκόταν, πια, κοντά του· σύντομα, θα ήταν, πάλι, μαζί!

«Πότε φτάνουμε στο αρχηγείο σας, ιέρεια;» ρώτησε η Μάνζρα την Αλζάρα, καθώς κάλπαζαν λίγο ακόμα, προτού νυχτώσει εντελώς, οπότε και θα αναπαύονταν.

«Αύριο, το μεσημέρι,» απάντησε εκείνη.

«Λες ψέματα, πάλι!» την κατηγορήσε η Μάνζρα, καρφώνοντας την μ' ένα άγριο βλέμμα. «Υποστήριζες ότι θα φτάναμε σήμερα το βράδυ.»

«Έκανα λάθος,» απάντησε η Αλζάρα. «Πρέπει, κάπου, να μπέρδεψα το πιο σύντομο μονοπάτι με κάποιο αργότερο. Ακόμα κι εμείς, οι Ζιρκεφιανοί, δυσκολευόμαστε να βρούμε το δρόμο μας μέσα στη ζούγκλα Βάργκοχ. Είναι πυκνή και μπερδεύεται εύκολα.»

«Αν μας κοροϊδεύεις, ή μας πηγαίνεις σε παγίδα, θα πεθάνεις, ιέρεια,» τη διαβεβαίωσε η Μάνζρα.

«Μου τόχεις πει παραπάνω από αρκετές φορές, Σαραολνιανή!...» σφύριξε η Αλζάρα.

«Είναι ώρα να σταματήσουμε,» τις πληροφόρησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και ξεκαβάλικεψε, μαζί με την ιέρεια, βγάζοντας το ξιφίδιο απ' το λαιμό της, αλλά μην παύοντας να την προσέχει, με τη ματιά του.

Και η Μάνζρα κι η Νύχτα αφίππευσαν. Η πρώτη έδεσε τ' άτια όλων σ' ένα δέντρο, και η τελευταία άναψε φωτιά, γύρω απ' την οποία κάθισαν, βγάζοντας φαγητό απ' τους σάκους τους.

«Γιατί κρατούν αιχμάλωτους στον Πύργο του Φιδιού;» ρώτησε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια την Αλζάρα. «Τι τους κάνουν;»

«Τους θυσιάζουν στα φίδια,» δήλωσε, ψυχρά, η ιέρεια.

«Καθάρματα!...» μούγκρισε η Μάνζρα. «Τι κερδίζετε, έτσι;»

«Σεβασμό από τους ακόλουθούς μας, Σαραολνιανή,» εξήγησε η Αλζάρα. «Πρέπει να τους δείχνεις ότι κρατάς δύναμη στα χέρια σου»—τα μάτια της γυάλισαν, τρομαχτικά—, «ότι μπορείς να ελέγχεις τη ζωή και το θάνατο. Τότε, σε υπακούουν.»

Το πρόσωπο της Νύχτας είχε γίνει κάπως χλομό. «Δηλαδή, υπάρχει πιθανότητα να έχουν ήδη θυσιάσει εκείνον που ψάχνω, τον Άνεμο;»

Η Αλζάρα ένευσε καταφατικά. «Ναι.» Έμοιαζε να χαίρεται με τη λύπη που χάριζε στην τυχοδιώχτρια.

Η Νύχτα στένεψε τα μάτια της, κοιτώντας την μ' ένα δολοφονικό βλέμμα. «Αν ο Άνεμος είναι νεκρός, εσύ θα το πληρώσεις, ιέρεια των φιδιών!» γρύλισε. Ήταν, πια, βέβαιη ότι θα τον έβρισκε, και, τώρα, άρχιζε να έχει αμφιβολίες, πάλι... *Άνεμε, κάνε κάτι! Μην πεθάνεις, προτού σε βρω!* παρακάλεσε (τα Πνεύματα;).

Η Αλζάρα δεν απάντησε, αλλά η μούρη της στράβωσε, θυμωμένα.

Η Μάνζρα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της Νύχτας. «Δεν είναι νεκρός... Θα τον σώσουμε...»

Η τυχοδιώχτρια ξεφύσησε, γνέφοντας καταφατικά, για να σωπάσει την ξανθιά πολεμίστρια περισσότερο, παρά για άλλο λόγο.

Έπειτα, ρώτησε: «Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, μπορείς να δεις αν κανείς μας παρακολουθεί;»

«Πιστεύεις ότι ο φονιάς βρίσκεται, πάλι, στο κατόπι μας, Νύχτα;» αποκρίθηκε εκείνος.

«Πάντα βρίσκεται στο κατόπι μας,» είπε η τυχοδιώχτρια. «Απλά, θέλω να δω αν είναι κοντά μας.»

«Θα προσπαθήσω,» υποσχέθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Έβαλε τα χέρια στους κροτάφους του και έκλεισε τα μάτια. Οι δυνάμεις του είχαν αυξηθεί από παλιότερα, και θεωρούσε πως, τώρα, θα του ήταν ευκολότερο να εντοπίσει κάποιον, με τις ψυχικές του αισθήσεις.

Η Μάνζρα τράβηξε το σπαθί της απ' το θηκάρι, έχοντας το βλέμμα της πάνω στην Αλζάρα, σα να της έλεγε: «Μια 'έξυπνη' κίνηση, σκύλα, και σε καθάρισα!»

Η ιέρεια έμεινε σιωπηλή κι ακίνητη.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άρχισε να ψάχνει..... Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις ολοένα και μακρύτερα. Τα φυλλώματα, οι κορμοί των δέντρων δε μπορούσαν να του σταθούν εμπόδιο –όχι στον Πνευματικό Κόσμο.....

.....Και να! Ο άνθρωπος που έψαχνε –ή κάποιος άνθρωπος –μια αύρα. Μια υποχθόνια, σκοτεινή αύρα, που είχε μια απόμακρη συγγένεια μ' αυτή της Νύχτας –κάπου έμοιαζαν. Ήταν η αύρα ενός που βασιζέται στον εαυτό του και είναι έμπειρος στην τέχνη του.

Και βρισκόταν..... Ανατολικά τους..... Όχι πολύ μακριά!

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άνοιξε τα μάτια του. «Τον βρήκα!»

«Πού είναι;» ρώτησε, αμέσως, η Νύχτα.

«Ανατολικά μας –κοντά,» απάντησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.
«Ίσως και να με κατάλαβε, μα δεν είμαι σίγουρος...»

Η Μάνζρα στράφηκε στη Νύχτα για καθοδήγηση. «Τι κάνουμε;»

«Δεν ξέρω,» είπε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

«Πάμε να δούμε;» πρότεινε η πολεμίστρια, κάνοντας να σηκωθεί όρθια.

Η Νύχτα τής έπιασε το χέρι, ξανακαθίζοντάς την. «Όχι! Είναι επικίνδυνος.»

«Και θα περιμένουμε να μας σκοτώσει ενώ κοιμόμαστε;» απαίτησε η Μάνζρα

«Όπως συνήθως, από τότε που μπήκαμε σε τούτη τη ζούγκλα, θα φυλάμε διπλές σκοπιές,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Απλά, τώρα, που γνωρίζουμε πως είναι κοντά, θα είμαστε πιο προσεκτικοί.»

«Καλά.» Η Μάνζρα κάρφωσε το σπαθί της στο έδαφος.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, η ξανθιά πολεμίστρια είπε: «Εγώ κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή θα κάνουμε την πρώτη βάρδια.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Νύχτα, και έπεσε για ύπνο, μαζί με την ιέρεια του Φιδιού.

Ύστερα από κάποια ώρα, η Μάνζρα ρώτησε τον άντρα πλάι της: «Μπορείς, τώρα, να δεις πού είναι;»

«Γιατί;»

«Για να ξέρουμε άμα μας πλησιάζει!»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της, και μια σκιά πετάχτηκε απ'τα δέντρα, έκανε μια τούμπα στον αέρα, και προσγειώθηκε εμπρός τους· στα χέρια του μαυροντυμένου φονιά της Αίρεσης του Σκαρabaίου βρίσκονταν τα δύο λιγνά του κοντόσπαθα, ως συνήθως ανεστραμμένα, με τις λεπίδες προς τα κάτω. Τα μάτια του ήταν λάκκοι σκότους.

Η Μάνζρα ξεκάρφωσε το ξίφος της απ'το έδαφος, καθώς πεταγόταν όρθια. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή συγκέντρωνε τον εαυτό του, για να επιτεθεί πνευματικά στον εχθρό τους.

«Δεν βρίσκομαι εδώ για να πολεμήσω,» δήλωσε, σφυριχτά, ο δολοφόνος.

«Τι κόλπο είν' αυτό;» φώναξε η Μάνζρα.

Η Νύχτα και η Αλζάρα ξύπνησαν. Η πρώτη πήρε δύο ξιφίδια στα χέρια της.

Ο φονιάς της Αίρεσης του Σκαραβαίου συνέχισε, σαν η ξανθιά πολεμίστρια να μην τον είχε διακόψει: «Κατάφερα να κρυφακούσω πως πηγαίνετε στον Πύργο του Φιδιού. Γιατί;»

«Έχουμε δουλειά εκεί –που αφορά εμάς, και μόνο εμάς!» αντιγύρισε η Νύχτα.

«Όπως επιθυμείτε,» στένεψε τα μάτια του ο δολοφόνος, και, με μια ανάποδη τούμπα στον αέρα, χάθηκε, πάλι, μέσα στη βλάστηση.

«Τούτο σημαίνει προβλήματα;» έκανε η Μάνζρα.

«Μπορεί...» απάντησε η Νύχτα.

«Ποιος ήταν αυτός;» απαίτησε η Αλζάρα.

«Ο φονιάς της Αίρεσης του Σκαραβαίου που μας καταδιώκει,» εξήγησε η Μάνζρα, μην έχοντας ακόμα αφήσει το σπαθί της. *Ποτέ δεν ξέρεις από πού μπορεί να πεταχτεί αυτός ο τύπος...*

«Πρέπει να τον σκοτώσετε!» είπε, επίμονα, η Αλζάρα.

«Λες να μη μας πέρασε απ' το νου, ιέρεια;» αντιγύρισε η Μάνζρα. «Πόσο εύκολο νομίζεις ότι είναι να σκοτώσεις έναν άνθρωπο που πετάγεται απο δώ κι απο κεί σαν πουλί;»

«Όμως, *πρέπει να πεθάνει!*» Η Αλζάρα έμοιαζε να τον ήθελε νεκρό πάση θυσία.

«Γιατί τόσο επιμονή;» απόρησε η Νύχτα, γυρίζοντας, για να την κοιτάξει στα μάτια. Μετά, θυμήθηκε. «Α, ναι... Εσείς, τα μέλη της Αίρεσης του Φιδιού, μισείτε τα μέλη της Αίρεσης του Σκαραβαίου, έτσι δεν είναι; Είστε ορκισμένοι εχθροί.»

Η Αλζάρα δεν αποκρίθηκε.

«Και, επίσης, φοβάσαι μην μάθει ο φονιάς τη θέση του Πύργου του Φιδιού...» κατέληξε η Νύχτα.

Η Αλζάρα είχε πανιάσει.

«Είσαι καταδικασμένη, ούτως ή άλλως, ιέρεια,» κάγχασε η Μάνζρα. «Θα πεθάνεις –με τον πιο φρικτό τρόπο–, όταν σε βρουν οι φίλοι σου. Ποια θα είναι η διαφορά, άμα ανακαλύψουν πως, εκτός από μας, οδήγησες και την Αίρεση του Σκαραβαίου στο άνδρό τους;»

Η Αλζάρα κάθισε στο χορτάρι, με μια κατεστραμμένη όψη στο πρόσωπό της. «Τι θα κάνετε μαζί μου;» ρώτησε, τελικά. «Θα με σκοτώσετε, όταν σας πάω στον Πύργο του Φιδιού;»

Η Νύχτα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Μάνζρα κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους, όλοι τους συνοφρυωμένοι.

«Δε θα σε σκοτώσουμε, ιέρεια,» δήλωσε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια. «Αν μας οδηγήσεις στον Πύργο χωρίς κόλπα,» πρόσθεσε, αυστηρά.

«Δεν είχα τίποτα... κόλπα υπόψη μου,» αποκρίθηκε, σταθερά, η Αλζάρα, υψώνοντας το βλέμμα της για να την αντικρίσει καταπρόσωπο.

«Τότε, θα ζήσεις,» είπε η Νύχτα. «Αν ζήσουμε κι εμείς...»

«Όχι, δε θα ζήσεις, εκτός κι αν μου πεις πώς μπορώ να βγάλω αυτά απ'το πρόσωπό μου,» πετάχτηκε η Μάνζρα, αγγίζοντας, με το χέρι, τις κοκκινίλες που την έζυναν.

«Υπάρχει μια αλοιφή,» απάντησε η Αλζάρα. «Αλλά δεν την έχω μαζί μου. Μήπως θα ήθελες να πάμε στον Πύργο του Φιδιού και να τη ζητήσουμε ευγενικά;»

«Μιας και τόφερε η κουβέντα, πώς θα μπούμε στον Πύργο του Φιδιού;» ρώτησε η Μάνζρα. «Δεν καθόμαστε να το σκεφτούμε λίγο;»

Οι άλλοι έγνεψαν καταφατικά, και κάθισαν γύρω απ'τη φωτιά.

«Τι έχεις να προτείνεις, Αλζάρα;» είπε η Νύχτα. «Και μην περνά απ'το νου σου προδοσία, γιατί θα φροντίσουμε, πρώτα, να μάθουν όλοι ότι μας βοηθάς και, μετά, θα πεθάνουμε.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό,» αποκρίθηκε, ξερά, η ιέρεια.

«Πώς θα μπούμε στον Πύργο, λοιπόν;» ρώτησε η Μάνζρα. «Όπως μπήκε στο αρχηγείο της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή; Παριστάνοντας τους ιερείς;»

«Δεν γνωρίζετε τα διαδικαστικά των ιερέων,» τους πληροφόρησε η Αλζάρα. «Κι εξάλλου, οι ιερείς γνωρίζονται αναμεταξύ τους, και η Αρχιέρεια τους ξέρει όλους. Δε θα μπορέσετε να ξεγελάσετε κανέναν.»

«Εσύ, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Νύχτα.

«Τι εγώ;»

«Δε θα μπορέσεις να τους ξεγελάσεις;»

«Πώς;»

«Θα 'παριστάνεις' αυτό που είσαι –την ιέρεια του Φιδιού,» εξήγησε η τυχοδιώχτρια. «Και, κάπως, θα μας βάλεις στον Πύργο.»

«Δε θα το κάνει, Νύχτα,» είπε η Μάνζρα. «Θα μας πουλήσει!»

«Και όλα τα μέλη της Αίρεσης θα μάθουν για την προδοσία της.» Η κορακομάλλα γυναίκα κοίταξε διαπεραστικά την ιέρεια. «Έτσι, Αλζάρα;»

«Δε θα σας πουλήσω,» υποσχέθηκε εκείνη.

Η Μάνζρα ρουθούνισε. «Ναι, 'ντάξει...!»

«Δε θα σας πουλήσω!» τόνισε η Αλζάρα. «Δείξτε μου λίγη εμπιστοσύνη.»

«Δε σου αξίζει λίγη εμπιστοσύνη!» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Αν σ'άφησουμε να δράσεις όπως νομίζεις μέσα στον Πύ–»

«Δε θα την αφήσουμε να δράσει όπως νομίζει, Μάνζρα,» τη διέκοψε η Νύχτα. «Θα την έχουμε από κοντά. Γιαυτό σταμάτα μ'ετούτη τη φιλονικία –τώρα.»

Η ξανθιά πολεμίστρια δεν αποκρίθηκε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

«Λοιπόν, Αλζάρα,» είπε η Νύχτα, «μπορείς να μας βάλεις στον Πύργο του Φιδιού; Και, αν ναι, πώς;»

«Θα παριστάνω την ιέρεια, κι εσείς τους σκλάβους μου...»

«Όλοι μας σκλάβοι; Και κατάφερες να μας κρατήσεις υπό έλεγχο, μέσα στη ζούγκλα, μόνη σου; Κανείς δε θα σε πιστέψει.»

«Τότε...» Η Αλζάρα μάσησε το κάτω της χείλος. «Ο... Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή θα μπορούσε να είναι σύντροφός μου –άτομο που εμπιστεύομαι. Αυτός θα έρχεται οπλισμένος πλάι μου, κι εσείς δεμένες με σχοινιά, απ'τα οποία εκείνος θα σας τραβά.»

«Δε μου μοιάζει κι άσχημη η ιδέα σου...» κατέληξε η Νύχτα.

«Σοβαρολογείς; Θα είμαστε δεμένες;» διαμαρτυρήθηκε η Μάνζρα.

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, όμως, θα είναι λυτός,» της θύμισε η Νύχτα. «Και θα παίζει τον έμπιστο σύντροφο της Αλζάρα· συνεπώς, θα μπορεί να αποκαλύψει την προδοσία της, σε περίπτωση που δε μπορούμε εμείς –πράγμα για το οποίο αμφιβάλλω.

»Επιπλέον, κάνοντας τις αιχμάλωτες, θα έχουμε πρόσβαση στις φυλακές του Πύργου, και... Δεν έχει φυλακές ο Πύργος;» ρώτησε την ιέρεια. Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Θα έχουμε, λοιπόν, πρόσβαση στις φυλακές του Πύργου, και θα σώσουμε ευκολότερα τον Άνεμο από εκεί.»

«Το σχέδιο δεν είναι άσχημο,» παραδέχτηκε η Μάνζρα. «Ξέρεις, όμως. ποια δεν εμπιστεύομαι...»

«Δε θα στραφώ εναντίον σας –το υπόσχομαι,» είπε η Αλζάρα. «Βέβαια, θέλω ακόμα μία χάρη...»

«Δεν είναι αρκετό που θα σ'αφήσουμε να ζήσεις, ιέρεια;» μούγκρισε η Μάνζρα.

«Θέλω να έρθω μαζί σας, όταν φύγετε απ'τον Πύργο. Δε θα έχω, ούτως ή άλλως, πού να πάω,» εξήγησε εκείνη. «Θα με καταδιώκουν. Σας παρακαλώ!...»

«Εντάξει. Θα έρθεις μαζί μας, Αλζάρα.» Η Νύχτα της έδωσε το χέρι της.

Η ιέρεια το έσφιξε. «Σας ευχαριστώ.»

Η Μάνζρα στραβομουτσούνιασε, αρχικά· ύστερα, αναστέναξε, και η όψη της έγινε λίγο πιο επιεικής.

«Αν δεν είσαι γυναίκα του λόγου σου, Αλζάρα,» είπε, «να ξέρεις πως δε θα μου γλιτώσεις.» Και αντάλλαξε κι αυτή μια χειραγία με την ιέρεια, όπως και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Όλα θα πάνε καλά, σκέφτηκε η Νύχτα. Πρέπει να πάνε καλά, τώρα, που είμαι τόσο κοντά στον Άνεμο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16°

Η επιστροφή του Φάλμαριν στον Πύργο του Φτερού

Εκανε τσουχερό κρύο το βράδυ που ο Φάλμαριν μπήκε στους ξερούς λόφους, καλπάζοντας και ζυγώνοντας τον Πύργο του Φτερού, όπου σχεδίαζε να μιλήσει με τον Κύριο του Πύργου, για ένα πλέον σημαντικό ζήτημα. Είχε την μαύρη κάπα κλειστή γύρω του, και την κουκούλα κατεβασμένη μπροστά στο πρόσωπό του. Σύννεφα καπνού έβγαιναν απ'τα ρουθούνια του αλόγου του, καθώς η ανάσα του ήταν λαχανιασμένη.

Άκουσε μια φωνή απ'τα βόρειο-δυτικά –δηλαδή, απ'την μεριά όπου κατευθυνόταν. Ήταν σε μια άγνωστη σε πολλούς γλώσσα –τη γλώσσα των Μαγκραθμέλιων–, αλλά ο Φάλμαριν την καταλάβαινε:

«Νάτος!»

Αντίκρισε δαιμονανθρώπους πολεμιστές να πετάγονται από ένα μικρό σύδεντρο, φορώντας μελανές κάπες με κουκούλες και κρατώντας σπαθιά, τσεκούρια και κοντάρια. Μπροστά ερχόταν ο αρχηγός τους, ο οποίος σφύριξε προς το Σοφό του Κύκλου του Φτερού, στη λαλιά των ανθρώπων:

«Ο συνάδελφός σου πέθανε σα σκυλί! Για να δούμε αν θα πεθάνεις κι εσύ το ίδιο εύκολα!»

Και εκτόξευσε κάτι καταπάνω του! Κάτι με ένα μεγάλο κεντρί στο τέλος.

Ο Φάλμαριν σήκωσε, απότομα, το χέρι του, άρθρωσε δυο μυστικιστικές λέξεις, και το δαιμονικό κατασκευάσμα σταμάτησε στον αέρα· ύστερα, έπεσε άχρηστο στο έδαφος, καπνίζοντας.

«Λυπάμαι που θα σας απογοητέψω, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός.

«Σκοτώστε τον!» κραύγασε ο αρχηγός των Μαγκραθμέλιων, δείχνοντάς τον με το ξίφος του.

Ο Φάλμαριν επικαλέστηκε τα Πνεύματα, κάνοντας τρεις δαιμονανθρώπους να σωριαστούν στο έδαφος, με σπασμένους λαιμούς, ενώ οι υπόλοιποι του χιμούσαν, γρυλίζοντας πρόστυχες κατάρες στη δαιμονική τους γλώσσα.

Το άλογο του Σοφού σηκώθηκε στα πίσω πόδια του και κλότσησε, με τα μπροστινά, έναν στο κεφάλι, σπάζοντάς του το κρανίο, για να περάσει ο καρβάρης του πάνω απ' το κουφάρι του διαβολανθρώπου, και να ξεφύγει απ' τον κλοιό τους. Ένα κοντάρι ίσα που αστόχησε τα πλευρά του Φάλμαριν, σχίζοντας λίγο τη μαύρη του κάπα.

«Η μαγεία σου δε θα σε σώσει τώρα, ελεεινέ άνθρωπε!» σφύριξε ο αρχηγός. «Ούτε τον συνάδελφό σου βοήθησε!»

«Όταν τελειώσουμε με τούτες τις ανοησίες, κύριε»—ο Φάλμαριν απέκρουσε, μέσω των Πνευμάτων, δυο τσεκούρια που έρχονταν, ιπτάμενα, καταπάνω του—, «θα συζητήσουμε, σχετικά με το ποιος ήταν αυτός ο 'συνάδελφός μου'.» Τα πελέκια, που είχαν σταματήσει στον αέρα, στράφηκαν εναντίον των Μαγκραθμέλιων οι οποίοι χιμούσαν προς τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, συνθλίβοντας δυο κεφάλια.

Όταν οι εχθροί του ήταν κοντά, ο Φάλμαριν άνοιξε τα χέρια εμπρός του, φωνάζοντας λόγια που εκείνοι δεν καταλάβαιναν, και οι δαιμονάνθρωποι άρχισαν να ουρλιάζουν, καλύπτοντας τα μάτια τους, καθώς ανείπωτος τρόμος τους καταλάμβανε, αντικρίζοντας την όψη του. Τα όπλα έφευγαν απ' τις χούφτες τους, και ορισμένα σηκώνονταν στον αέρα, σφάζοντάς τους, αλύπητα, λες και είχαν

δική τους ζωή. Κραυγές και ουρλιαχτά είχαν γεμίσει τον αέρα, και ικεσίες για να τους χαρίσει ο «άνθρωπος» τη ζωή, αλλά πέθαναν, ως τον τελευταίο.

Ο Φάλμαριν ατένισε τον αρχηγό τους να πετά έναν μεταλλικό δίσκο στο έδαφος. Με μια προσταγή στα Πνεύματα, άρπαξε την συσκευή, προτού ανοίξει η εσωδιαστασιακή θύρα, και την συνέθλιψε στα βράχια.

«Ααααααααααα!» ούρλιαξε ο Μαγκραθμέλιος, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια και εφορμώντας, με λύσσα, στον «ανθρώπινο μάγο».

Το ξίφος έφυγε απ'τις γροθιές του, και καρφώθηκε σ'έναν ξερόδεντρο, μ'ένα δυνατό ντουπ! Έπειτα, ο δαιμονάνθρωπος ένωσε κάτι να τον αρπάζει απ'το λαιμό και να τον σηκώνει, για να κοιτάξει τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού στα μάτια, τα οποία γυάλιζαν κάτω απ'την μαύρη του κουκούλα. Ο Μαγκραθμέλιος έτρεμε σύγκορμος.

«Η τεχνολογία σας δε μπορεί να σας σώσει τώρα, κύριε,» είπε, νηφάλια, ο Φάλμαριν. «Μιλήσατε για κάποιον 'συνάδελφό μου' – ποιος ήταν;»

«Ο... ο... ο Τλάφαρ,» έκανε, προσπαθώντας ν'ανασάνει ο δαιμονάνθρωπος. «Μαθητευόμενος...»

«Γιατί τον σκοτώσατε;» Η φωνή του Φάλμαριν ήταν σταθερή.

«Διαταγές απ'τον... αφέντη Πόνκιμ...»

«Τον αφέντη... Πόνκιμ!» Τα μάτια του Σοφού του Κύκλου του Φτερού έταζαν φωτιές, καθώς τα Πνεύματα τσάκιζαν το λαιμό του Μαγκραθμέλιου κι εκείνος σπαρταρούσε σαν έντομο.

«Ναι, έχουμε πολλά να συζητήσουμε στον Πύργο...» μονολόγησε ο Φάλμαριν. Άφησε το κουφάρι του δαιμονανθρώπου να σωριαστεί στο έδαφος, και ξεκίνησε να καλπάζει, γρήγορα.

Σύντομα, ο Πύργος του Φτερού φάνηκε, στριφτός, όπως τον θυμόταν πάντα ο Σοφός, και χτισμένος από καφετείς λίθους.

Αφίππευσε μπροστά στην μεγάλη, ξύλινη θύρα του. Ύψωσε το χέρι, άρθρωσε «*Άνβαρκ*», και η είσοδος άνοιξε.

Ο Φάλμαριν βάδισε, βιαστικά, μέσα στους φαινομενικά ήσυχους διαδρόμους του Πύργου. Απαγορευόταν κανείς να κάνει θόρυβο, γιατί το μέρος θεωρείτο ησυχαστήριο· μαθητευόμενοι μελετούσαν εδώ, κάτω από το κιτρινιάρικο φως των κεριών. Δε θα κατάφερναν όλοι τους να φτάσουν στη θέση του δάσκαλου μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα. Ορισμένοι χρειάζονταν τόσο λίγο όσο μια δεκαετία, άλλοι δεκαπέντε και είκοσι χρόνια, ενώ μερικοί είκοσι-πέντε με τριάντα· τέλος, κάποιοι δεν κατάφερναν ποτέ να γίνουν δάσκαλοι –δεν είχαν μήτε τις απαραίτητες γνώσεις, μήτε τις πνευματικές δυνάμεις. Ο Φάλμαριν ευχόταν μόνο να έρχονταν περισσότεροι για να μαθητεύσουν στον Πύργο. Αλλά ο πολύς κόσμος φοβόταν τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, και ελάχιστοι ήταν εκείνοι που θ'άφηναν τα παιδιά τους να μείνουν εδώ, για να μελετήσουν. Μέχρι ότι ανάγκαζαν τους νέους να τρώνε έντομα ακουγόταν (!). Ένα μεγάλο ποσοστό των μαθητευόμενων που είχε, επί του παρόντος, ο Πύργος του Φτερού ήταν νεαροί που τόχαν σκάσει απ'τα σπίτια τους, για να κυνηγήσουν τη Γνώση.

Ο Φάλμαριν ανέβηκε σκάλες, πέρασε μέσα από στενούς και μικρούς διαδρόμους, άνοιξε κρυφές πόρτες μέσα στους τοίχους, και, τελικά, βρέθηκε έξω από τα διαμερίσματα του Κύριου του Πύργου. Στάθηκε ακίνητος, προστάζοντας, σιωπηρά, τα Πνεύματα.

Μεγάλε Δάσκαλε, χρειάζομαι την καθοδήγησή σας.

Και μια φωνή αποκρίθηκε, στο νου του: *Αισθάνομαι πως είστε ταραγμένος, κύριε Φάλμαριν...*

Πολλά ανησυχητικά πράγματα συμβαίνουν, Μεγάλε Δάσκαλε.

Περάστε, κύριε Φάλμαριν. Κι εγώ διαισθάνομαι δύσκολους καιρούς να έρχονται.

Η ξύλινη πόρτα των διαμερισμάτων του Κύριου του Πύργου άνοιξε, και ένα δωμάτιο παρουσιάστηκε. Στον τοίχο υπήρχε ένα μεγάλο, αναμμένο τζάκι· στο έδαφος χαλί. Μπροστά στο τζάκι, σε

μια κουνιστή πολυθρόνα, καθόταν ένας άντρας, κρατώντας ένα ποτήρι κρασί.

Στράφηκε προς τον επισκέπτη του. Είχε κοντά, ασημένια μαλλιά και μακρύ μούσι, ως τη μέση. Φορούσε έναν μαύρο χιτώνα, χωρίς κανένα στολίδι.

«Σας χαιρετώ, Φάλμαριν.»

Η πόρτα έκλεισε, καθώς ο εν λόγω Σοφός μπήκε.

«Χαίρετε, Μεγάλε Δάσκαλε.»

«Παρακαλώ, καθίστε.»

Ο Φάλμαριν πήρε θέση σε μια καρέκλα, απέναντι απ' τον Κύριο του Πύργου. «Έχω πολλά να σας πω, γιαυτό καλύτερα να αρχίσω αμέσως.»

«Όπως νομίζετε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μεγάλος Δάσκαλος, βγάζοντας μια πίπα απ' την τσέπη του χιτώνα του κι αρχίζοντας να καπνίζει.

Έτσι, ο Φάλμαριν διηγήθηκε στον Κύριο του Πύργου του Φτερού όλα όσα συνέβησαν, από τότε που η Ερία ήρθε εδώ, για να ζητήσει τη βοήθειά του στην αποστολή της με τα χαμένα πλοία.

Ο Μεγάλος Δάσκαλος δεν αποκρίθηκε αμέσως, αφότου άκουσε τούτα. Περίμενε λίγο, σκεπτικός, και έπειτα μίλησε: «Και εδώ, κύριε, συμβαίνουν... αλλόκοτα πράγματα. Ο μαθητευόμενος που αναφέρατε, ο κύριος Τλάφαρ, μαζί με ορισμένους άλλους, βρέθηκε, ξαφνικά, δίχως δάσκαλο.»

«Τι εννοείτε, Μεγάλε Δάσκαλε;» συνοφρυώθηκε ο Φάλμαριν, έχοντας, πλέον, βγάλει την κάπα του και κρατώντας στο χέρι ένα ποτήρι κρασί.

«Δεν υπήρχε δάσκαλος για τους μαθητευόμενους, κύριε,» απάντησε, απλά, ο Κύριος του Πύργου. «Στα βιβλία ήταν γραμμένος ένας... Ζάλαθναπτ, αλλά αυτός ο Σοφός ποτέ δε θυμάμαι να υπήρξε... Θυμάστε εσείς να υπήρξε;»

«Όχι,» απάντησε ο Φάλμαριν. Σούφρωσε τα χείλη, τρίβοντας τα γένια του. «Πώς είναι, όμως, δυνατόν τούτο; Έκαναν λάθος τα βιβλία, Μεγάλε Δάσκαλε; Μάλλον απίθανο.»

«Όχι, δεν έκαναν λάθος τα βιβλία, κύριε,» είπε ο Κύριος του Πύργου. «Τώρα, μ'όσα άκουσα από σας, είμαι, πλέον, βέβαιος γι'αυτό. Μιλήσατε για έναν προδότη στο παλάτι, τον βασιλικό διπλωμάτη Πόνκιμ, ο οποίος, κατά πάσα πιθανότητα, είναι ισχυρός Ελεγκτής Πνευμάτων...»

Ο Φάλμαριν κατένευσε, με το κεφάλι. «Μάλιστα, Μεγάλε Δάσκαλε.»

«Εκείνος ευθύνεται για τούτο, κύριε,» δήλωσε ο Κύριος του Πύργου· τα γαλανά του μάτια πρόδιδαν ότι γνώριζε για τι μιλούσε – είχε γνώσεις που άλλοι δεν κατείχαν, και ήξερε πώς να τις συνδυάζει καλύτερα από όλους τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

«Μα, Μεγάλε Δάσκαλε, δεν πρόκειται για κάποια εξαφάνιση· ο Ζάλαθναπτ δεν υπήρξε ποτέ στον Πύργο...» είπε ο Φάλμαριν.

Ο Κύριος του Πύργου μειδίασε, στεγνά. «Έτσι πιστεύουμε τώρα, κύριε.»

«Δε σας κατανοώ,» δήλωσε ο Φάλμαριν, δίχως να ψεύδεται. Τι μπορεί να είχε συμβεί;

«Ο Ζάλαθναπτ πρέπει να ήταν εδώ, στον Πύργο, αν είναι να εμπιστευτούμε τα βιβλία, όπως πάντα τα εμπιστευόμαστε,» είπε ο Μεγάλος Δάσκαλος. «Όμως –κάτι έγινε και... όλοι τον ξεχάσαμε, κύριε.

»Θα γνωρίζετε για τον Ανύπαρκτο Τόπο, υποθέτω, έτσι;»

Ο Φάλμαριν ένευσε καταφατικά, καθώς κάτι άρχιζε να καταλαβαίνει, τώρα. «Μάλιστα...»

«Τι συμβαίνει σ'όσους ταξιδεύουν στην Λήθη, κύριε;» ρώτησε ο Μεγάλος Δάσκαλος.

«Χάνονται από την μνήμη όλων... σαν ποτέ να μην υπήρξαν...» απάντησε ο Φάλμαριν. Αυτό είχε συμβεί και στον Ζάλαθναπτ! «Όμως πώς βρέθηκε εκείνος στην Λήθη, Μεγάλε Δάσκαλε;»

«Ο Πόνκιμ τον έστειλε εκεί,» δήλωσε ο Κύριος του Πύργου του Φτερού.

«Αν αυτό αληθεύει, Μεγάλε Δάσκαλε, τότε, καλά θα κάνουμε να φοβόμαστε τον Πόνκιμ –να τον φοβόμαστε πολύ,» συμπέρανε ο Φάλμαριν. «Για να στείλεις κάποιον στη Λήθη, πρέπει να είσαι πολύ, πολύ ισχυρός... Εγώ, αν επιχειρούσα κάτι τέτοιο, θα είχα μεγάλη πιθανότητα να πεθάνω, ή να σταλώ ο ίδιος στον Τόπο Που Δεν Υπάρχει...»

«Όπως κι εγώ, κύριε Φάλμαριν...» αποκρίθηκε ο Κύριος του Πύργου. «Επομένως, έχετε δίκιο –πρέπει να φοβόμαστε πολύ τον Πόνκιμ. Οι δυνάμεις του είναι τρομακτικές.»

Ο Φάλμαριν ξεφύσησε, σαν για να αποτινάξει κάποιο φορτίο που είχε, ξαφνικά, βαρύνει το στήθος. «Μεγάλε Δάσκαλε, πιθανώς να λαθεύουμε κάπου. Το να ασκήσεις τέτοιον έλεγχο πάνω στα Πνεύματα, ώστε να επηρεάσεις τις απαραίτητες κοσμικές δυνάμεις, για να στείλεις κάποιον στη Λήθη, είναι... ανήκουστο. Όλοι γνωρίζουμε ότι μπορεί, κάπως, να γίνει, μα... έχει ποτέ ακουστεί κανείς να το κατορθώσει;»

«Κύριε Φάλμαριν, θυμάστε την περίοδο που κυριαρχούσε η Βάνμορνιλ στο Σαραόλν; ‘Βασίλισσα των Πνευμάτων’ τη φώναζαν.»

«Θυμάμαι εκείνη την περίοδο, Μεγάλε Δάσκαλε. Ήταν πριν... περίπου, εξακόσια-τριάντα χρόνια, αν δε λαθεύω...»

«Πριν εξακόσια-τριάντα-τρία χρόνια, συγκεκριμένα.» (Ο Κύριος του Πύργου του Φτερού πάντα εξέπληττε τον Φάλμαριν με τη μνήμη του) «Η Βάνμορνιλ ήταν πανίσχυρη Ελέγκτρια Πνευμάτων, και η χειρότερη τύραννος που έχει περάσει ποτέ απ’το Βασίλειο. Ξέρετε τι έκανε στους εχθρούς της –αυτούς, τουλάχιστον, που ήθελε πάση θυσία να βγάλει απ’τη μέση; Τους εξόριζε στη Λήθη.»

«Ναι, Μεγάλε Δάσκαλε. Τώρα, που το αναφέρετε, το θυμάμαι.»

«Και τούτο είναι το μόνο παράδειγμα ανθρώπου που μπορούσε να εξορίσει κάποιον στον Ανύπαρκτο Τόπο...»

«Πιστεύετε, Μεγάλε Δάσκαλε, πως ο Πόνκιμ σχεδιάζει να γίνει τύραννος;» ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Αυτό είναι... πολύ πιθανό, κύριε,» απάντησε ο Κύριος του Πύργου. «Όμως, αφού έχει συμμάχους στα βασιλεία όπου βρίσκονται τα Κέντρα Σταθερότητας του κόσμου μας, φρονώ πως κάτι ακόμα μεγαλύτερο σχεδιάζεται...

»Και είναι κι εκείνος ο... Αφέντης του Πόνκιμ και των Μαγκραθμέλιων, τον οποίο μου αναφέρατε...»

«Ναι,» είπε ο Φάλμαριν, προβληματισμένος. «Μια δαιμονογυναίκα μού μίλησε γι' αυτόν. Δυστυχώς, όμως, δεν έδωσε περισσότερες πληροφορίες, Μεγάλε Δάσκαλε.»

«Φοβάμαι πως, συντόμως, θα μάθουμε ποιος είναι. Ήδη αισθάνομαι σατανικές δυνάμεις να κινούνται από τη Δύση,» τον πληροφόρησε ο Κύριος του Πύργου. «Απόμακρα, αλλά τις αισθάνομαι...»

«Πιστεύετε ότι αυτό που φυλάμε είναι ασφαλές, Μεγάλε Δάσκαλε;» θέλησε να μάθει ο Φάλμαριν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κύριος του Πύργου. «Νομίζω πως ο Πόνκιμ ποντάρει σε λάθος μέρος. Τι λέτε κι εσείς, κύριε;»

«Η γνώμη μου είναι η ίδια, Μεγάλε Δάσκαλε,» είπε ο Φάλμαριν. «Όμως θεωρώ πως θα ήταν συνετό να είμαστε επιφυλακτικοί.»

«Πάντα. Άλλωστε, είναι ο σκοπός μας να φρουρούμε τον Πύργο του Φτερού, κι αυτό που κρύβεται εντός του.»

Ο Φάλμαριν ήπια μια μεγάλη γουλιά απ' το κρασί του, προτού ρωτήσει: «Τι να κάνω, τώρα, Μεγάλε Δάσκαλε;»

«Να επικοινωνήσετε με την Χόλκραδ, κύριε· να μάθετε τι συμβαίνει στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ,» πρότεινε ο Κύριος του Πύργου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο

Αποφάσεις

Τα μπουντρούμια του παλατιού της Μάρβαθ φωτίζονταν μόνο από μερικούς δαυλούς, και το σκοτάδι ήταν πυκνό.

Ο Τράνθλας, πρώην-σύμβουλος της πολιτείας του Βασιληά Βένγκριλ και κατάσκοπος της Δούκισσας Ζέκαλ από το Άργκανθικ, ξύπνησε, τρέμοντας, μέσα στο βράδυ. Κρύος ιδρώτας τον έλουζε, καθώς τον εφιάλτη του είχε διακόψει ένας μεταλλικός, βαρύς θόρυβος, σαν μια σιδερένια πόρτα που ανοίγει.

Στον ύπνο του ο άντρας έβλεπε πως βρισκόταν σε μια αίθουσα βασανιστηρίων και δαιμονάνθρωποι ακόνιζαν μακριές λεπίδες. Ο ήχος τους διαπερνούσε τ'αφτιά του. Και ο τρόμος του μεγάλωνε, καθώς ήταν σίγουρος πως οι δεσμοφύλακές του σκόπευαν να τις χρησιμοποιήσουν επάνω του...

Το διαβολικό του όνειρο προερχόταν από πράγματα που είχε δει τον τελευταίο καιρό στις φυλακές: Κάποιες βραδιές, νόμιζε πως αντίκριζε σκιερές φιγούρες να τριγυρίζουν στα μπουντρούμια, ενώ οι ανθρώπινοι φύλακες είχαν φύγει –τον είχαν εγκαταλείψει στο έλεος δαιμονανθρώπων. Και, τότε, ο Τράνθλας ζάρωνε σε μια γωνία του κελιού του, κλείνοντας τα μάτια και περιμένοντας τα μουρμουρητά να πάψουν... μουρμουρητά που δεν ήταν στην ανθρώπινη λαλιά... Λεπίδες, πού και πού, ακούγονταν, ή ήταν η ιδέα του;

Μα τα Πνεύματα! συλλογιζόταν. Πρέπει να φύγω από δώ! –κάποιος πρέπει να με πάρει από δώ!

Αλλά, όταν το πρωί έλεγε στους φρουρούς ότι είχε δει Μαγκραθμέλιους τη νύχτα, εκείνοι, απλά, γελούσαν και τον έβριζαν: *Σκάσε, και λούφαξε, Αργκανθικιανό σκυλί! – Είσαι τυχερός που ο Βασιληάς δε σ'έχει κρεμάσει ακόμα!*

Βήματα ακούστηκαν μέσα στα μπουντρούμια. Και ο Τράνθλας σηκώθηκε, απότομα, όρθιος, πλησιάζοντας την πόρτα του κελιού του και γαντζώνοντας τα χέρια του πάνω στα κάγκελα του μικρού παραθύρου της.

Αντίκρισε στρατιώτες να φέρνουν μέσα τρεις άντρες, με σπρωξίματα, γροθιές και κλοτσιές.

«Μη μας αναγκάσετε να σας σκοτώσουμε, προδότες!» φώναξε μια πολεμίστρια, κοπανώντας, με το πίσω του κονταριού της, τον Μέρθναρ στην κοιλιά, και σωριάζοντάς τον στο έδαφος.

Δυο πολεμιστές τον άρπαξαν απ'τα χέρια και τον πέταξαν μέσα σ'ένα κελί, κλειδώνοντας την πόρτα.

«Κάνετε μεγάλο λάθος!» τους πληροφόρησε ο Μπάχτον. «Ο Πόνκιμ είναι ο πραγματικός προδότης! Όταν το καταλάβετε, ηλίθιοι, θα είναι πολύ αργά για να σώσετε τα τομάρια σας από τον Αφέντη του!»

«Βούλωστο!» Ένας στρατιώτης τον άδραξε απ'τα μαλλιά και τον κλότσησε στη ράχη, στέλνοντάς τον μέσα σ'ένα άλλο κελί, απέναντι απ'τον Μέρθναρ. Κι αυτού η πόρτα έκλεισε και κλειδώθηκε.

«Ανόητοι σαλτιμπάγκοι!» Ο Άρθαλκ γρονθοκόπησε έναν άντρα στο πρόσωπο, ρίχνοντάς τον κάτω. Δύο ξίφη, πάραυτα, βρέθηκαν στο λαιμό του.

«Θα λυπηθούμε πολύ να σας χτυπήσουμε, πρώην-Αρχιστράτηγε,» είπε ένας πολεμιστής. «Παρακαλώ, περάστε στο κελί σας.»

Ο Άρθαλκ τον έφτυσε καταπρόσωπο και μπήκε στο μικρό, αραχνιασμένο δωμάτιο. Η σιδερένια θύρα έκλεισε πίσω του, με πάταγο.

«Όταν βγω απο δώ, θα παλουκώσω τον καταραμένο Πόνκιμ και εσάς!» βρυχήθηκε ο Μέρθναρ.

«Δε θα βγεις απο δώ, σκύλε!» αντιγύρισε η πολεμίστρια που είχε μιλήσει και πριν.

«Είστε ήδη νεκροί,» τους πληροφόρησε ο Μπάχτον. «Οι δαιμονάνθρωποι θα καταλάβουν την πρωτεύουσα και θα σας σκοτώσουν ως τον τελευταίο!»

Οι στρατιώτες γέλασαν.

«Βούλωστο, προδότη!» είπε ένας.

«Μπορείτε να κάνετε παρέα στον άλλο προδότη, εκεί!» Μια πολεμίστρια έδειξε ένα κελί. «Έτσι, Τράνθλας; Δε θέλεις παρέα;»

«Ένα έχω να πω,» αποκρίθηκε ο πρώην-σύμβουλος της πολιτείας, που κρεμόταν απ'τα κάγκελά: «Απ'ό,τι φαίνεται, δεν είμαι ο μόνος προδότης μέσα στο Σαραόλν. Και λέτε πως εμείς, οι Αργκανθικιανοί, είμαστε δολοπλόκοι...»

«Σκάσε, γουρούνι!» μούγκρισε ένας στρατιώτης.

«Είμαστε οικογενειακά, παρατηρώ!» ακούστηκε μια ειρωνική φωνή, μαζί με σταθερά βήματα που έρχονταν. «Αλλά, παρακαλώ, προσέξτε τη γλώσσα σας...»

«Με συγχωρείτε, Υψηλότητα,» ψέλλισε ο άντρας που είχε βρίσει.

«Α! δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη. «Φτάνει που οι κακοποιοί είναι κλεισμένοι πίσω απ'τα σίδερα –εκεί όπου τους αξίζει να είναι.»

«Καταραμένο κάθαρμα!» ούρλιαξε ο Μέρθναρ. «Δε θα γλιτώσεις έτσι εύκολα! Ο Βασιληάς θα μάθει γι'αυτό!»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Μα, φυσικά· δεν έχω τίποτα να κρύψω απ'το Βασιλιά, κύριε...»

«Δεν έχεις προδώσει, απλά, το Βασιλιά σου, Πόνκιμ,» είπε ο Μπάχτον, στραβώνοντας τη μούρη του. «Έχεις προδώσει τον ίδιο σου τον πατέρα! Και τι στη Μάγκραθμελ σκοπεύεις να κάνεις στη Χόλκραδ;»

Ο Πόνκιμ αναστέναξε, κουνώντας θεατρικά το κεφάλι του. «Παρακαλώ... Παραφέρεστε, κύριε...» Στράφηκε στους στρατιώτες. «Αφήστε μας μόνους –κανένας να μη μείνει εδώ.»

«Είστε βέβαιος, Υψηλότητα;» ρώτησε μια πολεμίστρια

«Αν δεν ήμουν βέβαιος, δε θα σας το έλεγα,» αποκρίθηκε, αυστηρά, ο Πόνκιμ. «Τώρα, κάντε γρήγορα.»

Οι στρατιώτες εγκατέλειψαν τα μπουντρούμια.

«Για πόσο καιρό νομίζεις ότι μπορείς να συνεχίσεις να κοροϊδεύεις τους πάντες, Πόνκιμ;» φώναξε ο Άρθαλκ. «Θα καταλάβουν, τελικά, ποιος είσαι!»

«Μ’αναγκάζεις να επαναλαμβάνομαι, Άρθαλκ,» είπε ο διπλωμάτης. «Δεν μ’ενδιαφέρει, πλέον, αν θα με καταλάβουν. Είναι θέμα χρόνου, μέχρι ο Αφέντης μου να έρθει στην Μάρβαθ. Και, τότε, όλα θα τελειώσουν –όχι μόνο για το Σαραόλν, αλλά για ολόκληρη τη Βόρεια Γη. Ένας νέος κόσμος θα γεννηθεί, μέσα από την καταστροφή του παλιού. Είμαι ο προάγγελος μιας νέας τάξης πραγμάτων, πρώην-Αρχιστράτηγέ μου –τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.»

«Είσαι ένα παλιοτόμαρο!» γρύλισε ο Μέρθναρ, μη μπορώντας να συγκρατήσει το θυμό του καθόλου.

Το γέλιο του Πόνκιμ αντήχησε στις φυλακές. Ύστερα, η ματιά του στράφηκε στον Τράνθλας, και ο πρώην-σύμβουλος της πολιτείας αισθάνθηκε να παγώνει απ’ το βλέμμα του βασιλικού διπλωμάτη.

«Έχω μια προσφορά για σένα.» Τα λόγια βγήκαν αργά απ’ το στόμα του διαβολικού άντρα, και έμοιαζαν να έρχονται από κάπου *αλλού*.

«Τι-τι προσφορά;...» ψέλλισε, αδύναμα, ο Τράνθλας.

«Εγώ σε έβαλα σε τούτα τα μπουντρούμια, εγώ μπορώ να σε βγάλω,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Ω, ναι –σε ικετεύω –πάρε με απο δώ!» είπε ο Τράνθλας. Δεν ήθελε να ξαναδεί τις σκιερές φιγούρες που μπορεί να ήταν Μαγκραθμέλιοι· δεν ήθελε να ξαναστοιχειώνουν τα όνειρά του τρομακτικοί εφιάλτες, που του πάγωναν το αίμα και έλουζαν το κορμί του με κρύο ιδρώτα.

«Θα σε πάρω απο δώ, Τράνθλας...» Ο Πόνκιμ βάδισε προς το κελί του πρώην-συμβούλου, μ’ένα στραβό, διαβολικό χαμόγελο στα χείλη. Στάθηκε μπροστά στο καγκελωτό παραθυράκι· μπροστά στο

πρόσωπο του καστανού, αζύριστου εδώ και καιρό άντρα. «Αρκεί να κάνεις ένα πολύ απλό πράγμα για μένα...»

«Μην τον ακούς, Τράνθλας!» φώναξε ο Άρθαλκ. «Είναι κάθαρο – θα σε χρησιμοποιήσει, και θα σε πετάξει σα σκουπίδι, όταν έχεις εκπληρώσει τους σκοπούς του!»

«Πιθανώς νάναι έτσι, όπως τα λέει ο καλός μας πρώην-Αρχιστράτηγος,» είπε ο Πόνκιμ, κοιτώντας τον άντρα εμπρός του. «Όμως το ερώτημα είναι: Προτιμάς να περάσεις την υπόλοιπή σου ζωή σε τούτο το κελί, ή να έρθεις μαζί μου και να γίνεις σύμβουλος, πάλι –δικός μου σύμβουλος;»

«Θα γίνω δικός σου σύμβουλος! Θα γίνω!» αποκρίθηκε, αμέσως, ο Τράνθλας, τρέμοντας από αδημονία να βγει απ' τη φυλακή του.

«Τότε, ορκίσου πίστη σε μένα,» πρόσταξε ο Πόνκιμ.

«Ορκίζομαι! Ορκίζομαι!» φώναξε ο Τράνθλας.

«Δειλέ!» μούγκρισε ο Άρθαλκ, φτύνοντας.

«Ελπίζω να μην πατάς εύκολα τους όρκους σου, Τράνθλας,» είπε ο Πόνκιμ. «Γιατί... θυμάσαι πώς σ' έριξα σε τούτα τα μπουντρούμια; Θυμάσαι πόσο απλό ήταν για μένα;» Ο πρώην-σύμβουλος έγενεψε καταφατικά, αισθανόμενος ιδρώτα να τρέχει απ' το μέτωπό του, και το σώμα του να παγώνει. «Ωραία, Τράνθλας... Μάθε, λοιπόν, πως την επόμενη φορά που το επιθυμώ δύναμαι να σε πετάξω στα μπουντρούμια της ίδιας της Μάγκραθμελ. Με καταλαβαίνεις;»

«Ναι, ναι, αφέντη!» τραύλισε ο καστανός άντρας.

«Μαθαίνεις. Καλό είν' αυτό. Θα με αποκαλείς έτσι –αφέντη– από δώ και στο εξής.»

«Μάλιστα, αφέντη!»

Ο Πόνκιμ πισωπάτησε ένα βήμα, ύψωσε το χέρι του, και η πόρτα του κελιού του Τράνθλας άνοιξε.

Εκείνος ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Αφέντη... δεν ήταν κλειδωμένα; Νόμιζα ότι ήταν...»

«Και βέβαια ήταν κλειδωμένα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Τότε, πώς;...» ψέλλισε ο Τράνθλας. «Είσαι... μάγος.... αφέντη.» Ξεροκατάπιε.

«Είμαι ένας άνθρωπος με δύναμη στα χέρια του, Τράνθλας,» διόρθωσε ο Πόνκιμ. «Με δύναμη να αλλάξει τον Άρμπεναρκ. Τώρα, έλα μαζί μου, υπηρέτη!»

Ξεκίνησε να βαδίζει, και ο πρώην-σύμβουλος της πολιτείας του Βασιλιά Βένγκριλ ήρθε πίσω του, σα σκυλάκι, περνώντας δίπλα απ'τα κελιά των φυλακισμένων Μπάχτον, Μέρθναρ και Άρθαλκ.

«Θα μετανιώσεις για την επιλογή σου, Τράνθλας!» τον προειδοποίησε ο τελευταίος. «Τούτη δεν είναι μια μόνιμη κατάσταση –θ'αντιστραφεί!»

«Θα ζείτε, όμως, όταν αντιστραφεί, Άρθαλκ;» έθεσε το ερώτημα εκείνος, και έφυγε, μαζί με τον Πόνκιμ.

«Ευχήσου να μη σε πιάσω στα χέρια μου, ελεεινέ προδότη!» φώναξε πίσω τους ο Μέρθναρ, δίχως νάναι σίγουρος ακριβώς σε ποιον απ'τους δυο απευθυνόταν.

** ** *

Πόνος –παντού.

...Και σκοτάδι...

...που σχιζόταν, κάπου-κάπου, από διάφορα χρώματα...

...τα οποία έπαιρναν παράξενα σχήματα...

...και, ξανά, σκοτάδι...

Χόλκραδ!

Μια γνωστή φωνή.

Δε μπορούσε ν'αποκριθεί –πονούσε...

Χόλκραδ!

Η φωνή επέμενε.

Ο πόνος –έπρεπε να τον πολεμήσει!...

Χόλκραδ! Με καταλαβαίνετε, κυρία μου;

Ο πόνος...

Έπρεπε να –Φάλμαριν!– τον απομακρύνει...

Χόλκραδ. Είστε τραυματισμένη; Αισθάνομαι πόνο απ'τη μεριά σας...

Έπρεπε να τον –Ο Πόνκιμ... Νίκησε... Είναι... γιος μου... – διώξει!

Γιος σας; Πώς είναι δυνατόν; Είστε καλά, Χόλκραδ;

Όχι, αλλά είναι γιος μου... –Ο πόνος...– Νίκησε...

Πού βρίσκεστε, κυρία μου;

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΗ ΒΟΗΘΗΣΕΙΣ!

Πόνκιμ!

Ναι, Φάλμαριν· εγώ είμαι. Επιτέλους, συναντιόμαστε –έστω και μέσω των Πνευμάτων. Γιατί ενοχλείς τη μητέρα μου; Έχει ανάγκη από ανάπαυση.

Τι έκανες στην κυρία Χόλκραδ, προδότη του Σαραόλν;

Ξαφνικά, ένας απ'τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού μιλάει τόσο αγενώς...; Αρχίζετε να χάνετε τις αρχές σας, κύριε!... Χα-χα-χα-χα-χα!...

Δεν σου αξίζει κανένας σεβασμός, δαιμονόφιλε! Είσαι προδότης ολάκερου του Άρμπεναρκ!

Αυτό το γνωρίζω καλά, Φάλμαριν. Πιστεύεις ότι υπάρχει ανάγκη να μου το πεις; Θα αλλάξω τα πάντα που ξέρεις! Ένας ΝΕΟΣ κόσμος θα δημιουργηθεί!

Τούτη η φαντασίωση δε θα εκπληρωθεί, Πόνκιμ. Θα θυμηθείς τα λόγια μου, συντόμως! Τώρα, τι έχεις κάνει στη Χόλκραδ;

Τίποτα απολύτως. Χρειάζεται μόνο λίγη ξεκούραση... Πραγματικά, πιστεύεις, Φάλμαριν, ότι θα έκανα κακό στην ίδια μου τη μητέρα;

Σε έχω ικανό για όλα, δαιμονόφιλε!

Χα-χα-χα-χα-χα-χα... Είμαι ικανός για όλα! Μα δεν έχω ακόμα λόγο να βλάψω την Χόλκραδ. Όμως έχω λόγο να σωριάσω στη γη τον καταραμένο σας Πύργο του Φτερού. Και θα το κάνω, μόλις τελειώσω με τις δουλειές μου στην Μάρβαθ. Θα τα ξαναπούμε, Φάλμαριν!

Η επικοινωνία τους διακόπηκε, σαν κάποιο αόρατο εμπόδιο να μπήκε στην μέση.

** ** *

«Μεγάλε Δάσκαλε. Νομίζω ότι έχουμε πρόβλημα,» είπε ο Φάλμαριν ανοίγοντας τα μάτια του.

«Τι είδους πρόβλημα;» ρώτησε ο Κύριος του Πύργου.

«Ο Πόνκιμ κρατά την Χόλκραδ. Μόλις μίλησα μαζί του,» εξήγησε ο Φάλμαριν.

Τα μάτια του Κυρίου του Πύργου στένεψαν, θυμωμένα.

** ** *

«Τι έκανες μόλις τώρα, αφέντη;» ρώτησε ο Τράνθλας, καθώς ο Πόνκιμ άνοιγε τα βλέφαρά του και τα μάτια του γυάλιζαν.

«Μίλησα μ'έναν παλιό φίλο, υπηρέτη,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης.

Βρίσκονταν στο δωμάτιο του τελευταίου, και η Χόλκραδ ήταν ξαπλωμένη, ανάσκελα, στο κρεβάτι. Από το λαιμό της κρεμόταν ένα φυλαχτό. Ένα χρυσό φυλαχτό, που πάνω του ήταν λαξευμένη η όψη ενός δαίμονα, με σμαραγδένια μάτια.

Ο Πόνκιμ το σήκωσε από το στήθος της φημισμένης μάγισσας. «Ετούτο, υπηρέτη, είναι ένα πολύ ισχυρό αντικείμενο. Μέσω αυτού αντιλήφθηκα πως ο Φάλμαριν επιχείρησε να μιλήσει στη Χόλκραδ.»

Το ξανάφησε. «Τώρα, πρέπει να συζητήσουμε για κάτι.»

«Όπως επιθυμείτε, αφέντη.»

«Κανόνας πρώτος, Τράνθλας: Δε θα εμφανίζεσαι μπροστά στους άλλους συμβούλους· γενικά, δε θα δείχνεις το πρόσωπό σου στο παλάτι –όλοι θα νομίζουν ότι βρίσκεσαι ακόμα στα μουντρούμια. Με καταλαβαίνεις;»

Ο άντρας ένευσε, γρήγορα, με το κεφάλι του. «Μάλιστα, αφέντη.»

«Κανόνας δεύτερος: Θα κάνεις όπως σε προστάζω, δίχως ερωτήσεις, και δίχως ν'αμφισβητείς την κρίση μου.»

«Μάλιστα, αφέντη... Αλλά, μήπως, θα μπορούσα τώρα –μόνο τούτη τη φορά– να κάνω μια ερώτηση;...»

«Σ’ ακούω, υπηρέτη.»

«Οι φρουροί, αφέντη... οι φρουροί των μπουντρουμιών... δε θ’ αντιληφθούν την απουσία μου;»

«Ναι. Αλλά οι φρουροί, πλέον, δε θα είναι άνθρωποι του Βασιλιά. Κανείς δε θα πατά στα μπουντρούμια του παλατιού –εκτός από τους Μαγκραθμέλιους που προστάζω εγώ.»

«Μα-Μα-Μαγκραθμέλιους, αφέντη;...» έκανε ο Τράνθλας. «Δηλαδή, δεν νόμιζα πως έβλεπα δαιμονανθρώπους έξω απ’ το κελί μου; Ήταν, πραγματικά, εκεί;...»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Φυσικά, υπηρέτη. Βρίσκονται στο παλάτι, εδώ και καιρό. Χρησιμοποιούν κρυφές πόρτες και αρχαίες σήραγγες που υπάρχουν μέσα σ’ αυτό, για να κινούνται. Τις κρυφές πόρτες και αρχαίες σήραγγες που θα μάθεις να χρησιμοποιείς κι εσύ, για να πηγαίνεις παντού απαρατήρητος.»

«Μάλιστα, αφέντη.»

** ** *

«Πώς να δράσω τώρα, Μεγάλε Δάσκαλε;» ρώτησε ο Φάλμαριν, φανερά προβληματισμένος και αναποφάσιτος.

«Βρισκόμαστε σε, πραγματικά, δύσκολη κατάσταση, κύριε,» αποκρίθηκε ο Κύριος του Πύργου. Ύψωσε τα χέρια του. «Αν και βέβαια, ο Πόνκιμ δεν απειλεί την Βόρεια Γη, όπως νομίζει –δεν την απειλεί ακόμα, τουλάχιστον–, έχουμε πολλά προβλήματα. Το Σαραόλν βρίσκεται σε μια μάλλον ταραγμένη περίοδο. Κάποιος πρέπει να επαναφέρει την τάξη· και αυτός ο κάποιος, κύριε, φρονώ πως είμαστε εμείς: οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού.»

«Πείτε μου τι να κάνω, Μεγάλε Δάσκαλε, και θα το πράξω,» δήλωσε ο Φάλμαριν. «Τα σχέδια του Πόνκιμ πρέπει να ματαιωθούν.»

«Μα, αυτό είναι το πρόβλημα, κύριε,» είπε ο Κύριος του Πύργου: «δεν μπορώ να σας πω τι να κάνετε, εφόσον εγώ ο ίδιος δεν είμαι βέβαιος για τίποτα.»

«Όμως από κάπου πρέπει ν' αρχίσουμε, Μεγάλε Δάσκαλε. Μήπως, θα ήταν σωστό να πάω, πρώτα, να ελευθερώσω την Χόλκραδ και, ύστερα, να σπεύσω να σταματήσω τον πόλεμο με το Άργκανθικ;»

Ο Κύριος του Πύργου χάιδεψε τη γενειάδα του, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Φάλμαριν, αν πιστεύετε ότι μπορείτε να ελευθερώσετε την Χόλκραδ, σωστό θα ήταν να το πράξετε. Όμως η δική μου άποψη είναι πως θα αποδειχτεί πολύ, πολύ επικίνδυνο να την πάρετε απ' τον Πόνκιμ.

»Επίσης, ακόμα κι αν σταματήσετε τον πόλεμο με το Άργκανθικ – που πρέπει, όντως, να σταματήσει–, αμφιβάλλω άμα ο στρατός του Βασιλείου θα προλάβει να επιστρέψει στην Μάρβαθ εγκαίρως, για να τη γλιτώσει από τους Μαγκραθμέλιους, που, σίγουρα, έρχονται από τη Δύση.»

«Αυτό εξαρτάται από το πόσο μακριά βρίσκεται το φουσάτο των εχθρών μας, Μεγάλε Δάσκαλε. Αν είναι αρκετά μακριά, τότε, ναι, πιθανώς ο στρατός του Βασιλείου να έρθει στην πρωτεύουσα εγκαίρως.»

«Επομένως, το συνετότερο είναι πάτε στην Βαρονία της Τάθβιλ, κύριε.»

«Και η κυρία Χόλκραδ;»

«Αν δύναστε να την βοηθήσετε, κάντε το,» κατέληξε ο Κύριος του Πύργου. «Όχι, όμως, αν είναι τούτο να βάλει σε κίνδυνο την άλλη σας αποστολή –την παρεμπόδιση του πολέμου με το Άργκανθικ.»

«Με την αυγή ξεκινάω, Μεγάλε Δάσκαλε,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Μια παγιδευμένη μάγισσα

Το χάος είχε αρχίσει να καταλαγιάζει... Τα χρώματα γίνονταν όλο και πιο αδύναμα, ώσπου χάνονταν μέσα σε λίμνες πυκνού σκότους... Ο πόνος περνούσε...

Η Χόλκραδ μπορούσε, πάλι, να αισθανθεί το σώμα της, και όχι μόνο τα κύτταρα του εγκεφάλου της που διαμαρτύρονταν. Καταλάβαινε ότι έπρεπε να βρισκόταν ξαπλωμένη κάπου, σε κάτι μαλακό και ζεστό... Αλλά ένιωθε και κάτι βαρύ, κρύο και μεταλλικό στο στήθος της. Κατάφερε να κινήσει το δεξί της χέρι –νόμιζε ότι της περνούσαν βελόνες μέσα απ'τα νύχια– και να τ'αγγίξει.

Ένα φυλακτό; Μάλλον... γιατί κρεμόταν μ'αλυσίδα απ'το λαιμό της.

«Καλημέρα, μητέρα.»

Ο Πόνκιμ! Η φωνή ήταν δική του. Η φωνή του... γιου της... *(Δε μπορεί να είναι γιος μου...! Κι όμως, είναι...)*

«Ξενύχτησα πάνω από το προσκέφαλό σου, μητέρα. Ανησυχούσα για την υγεία σου... όπως κι αυτός ο φίλος σου, ο Φάλμαριν.

»Πώς είσαι, λοιπόν, σήμερα;»

Η Χόλκραδ δεν απάντησε. Δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. Αισθανόταν χάλια, όμως δεν ήθελε να το πει σ'αυτόν τον... γιο της... Αλλά ο Πόνκιμ ήταν ο Πόνκιμ –γιος της ή μη. Ήταν ένας δαιμονόφιλος. Ένας άνθρωπος που υπηρετούσε έναν από τους αρχαίους δαίμονες. Πώς, όμως, ήταν δυνατόν ένας αρχαίος δαίμονας να ζει σε τούτη την εποχή; Είχαν όλοι εξολοθρευτεί στον Δεύτερο Πόλεμο των Θεών–

«Όχι όλοι, μητέρα,» είπε ο Πόνκιμ.

Η Χόλκραδ εξεπλάγη. *Διαβάξει τις σκέψεις μου!*

Ναι, μητέρα, αποκρίθηκε η φωνή του Πόνκιμ. Είμαι στο μυαλό σου.

Το χέρι της Χόλκραδ έκλεισε γύρω απ'το μεταλλικό αντικείμενο πάνω στα στήθη της. *Το φυλαχτό!*

Καλά μάντεψες: το φυλαχτό –μέσω αυτού μπορώ και μπαίνω στο νου σου. Μέσω αυτού μπορώ να σε ελέγχω!

Η μάγισσα επιχείρησε να το βγάλει από πάνω της, και τρομερός πόνος διαπέρασε το κορμί της, κάνοντας τα ως τώρα κλειστά μάτια της ν'ανοίξουν. Απ'το στόμα της βγήκε μια δυνατή κραυγή. Ύστερα, ο πόνος έπαψε, και η Χόλκραδ πήρε βαθιές ανάσες, λες και βρισκόταν ολόκληρα λεπτά κάτω απ'το νερό.

«Βλέπεις, μητέρα, μπορώ να σε σκοτώσω, με το φυλαχτό,» είπε ο Πόνκιμ· «γιαυτό να είσαι φρόνιμη.»

Η Χόλκραδ κοίταξε γύρω της, και είδε τον γιο της να κάθεται, αναπαυτικά, σε μια ξύλινη πολυθρόνα, μπροστά σ'ένα γραφείο γεμάτο χαρτιά· πίσω του βρισκόταν ένα αναμμένο τζάκι. Ήταν ντυμένος με μαύρο, πέτσino παντελόνι, που έκανε πολλές πτυχές· μαύρες, ψηλές μπότες από το ακριβότερο δέρμα, με ασήμι γύρω απ'τις άκριές τους· και χρυσοκέντητο πουκάμισο, με επίσης χρυσά κουμπιά. Στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας.

«Έχω πολύ δουλειά, μητέρα, ως Αντιβασιλέας,» είπε, ρίχνοντας μια πεταχτή ματιά στα χαρτιά που γέμιζαν το γραφείο.

«Γιατί το κάνεις τούτο, Πόνκιμ;» ρώτησε, κουρασμένα, η Χόλκραδ. Ένιωθε το στόμα της κολλημένο, τον λαιμό της ξερό, και, με κάθε της λέξη, το κεφάλι της πονούσε. «Γιατί υπηρετείς τον... δαίμονα; Προδίδεις τη φυλή σου...»

«Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού εξήγησε γιατί είμαι γεννημένος, μητέρα,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης. «Είμαι ο άνθρωπος που θα δώσει στους δαίμονες την κυριαρχία επάνω στον Άρμπεναρκ. Και θα κυβερνήσει ως βασιλιάς των βασιληάδων! Μπορείς να σταθείς πλάι μου, αν το επιτρέψει ο Αφέντης...»

«Δε θα προδώσω την ανθρωπότητα,» αποκρίθηκε, ξερά, η Χόλκραδ. «Δεν το πιστεύω ότι είσαι γιος μου. Υποτίθεται πως οι Ντρούβτεκ θα φρόντιζαν για σένα—»

«Αυτοί οι βάρβαροι δε μπορούσαν να κάνουν τίποτα για μένα!» αντιγύρισε ο Πόνκιμ, καρφώνοντάς τη με το σκληρό του βλέμμα. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μου έδειξε το δρόμο που έπρεπε ν'ακολουθήσω –μου έδειξε τη μοίρα μου!»

«Σου έδειξε έναν δρόμο, γιε μου,» τόνισε η Χόλκραδ. «Μία πιθανή μοίρα!» Το κεφάλι της πονούσε τόσο... «Θα το μετανιώσεις, έτσι και εκπληρώσεις τις επιθυμίες του. Πιστεύεις πως θα δώσει σημασία σε σένα –έναν άνθρωπο; Οι δαίμονες πάντα θεωρούσαν τους εαυτούς τους την ανωτάτη φυλή. Έπρεπε να μας είχες ειδοποιήσει όλους νωρίτερα γι'αυτόν –ώστε να τον πολεμήσουμε ενωμένοι.

»Είσαι πανίσχυρος, γιε μου· αυτό είναι αδιαμφισβήτητο–»

«Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν με έκανε πανίσχυρο, μητέρα,» δήλωσε, ήρεμα, ο Πόνκιμ.

«Όχι...» διαφώνησε, αδύναμα, η Χόλκραδ· το κεφάλι της την πέθαινε. «Η δύναμη πηγάζει από μέσα σου! Μπορείς να τη στρέψεις προς όφελός μας –προς όφελος της ανθρωπότητας– και εναντίον του δαίμονα.»

«Η ανθρωπότητα δεν έχει τίποτα να μου προσφέρει, μητέρα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Θα με ρίξει στην αφάνεια.»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια...» είπε η Χόλκραδ, προσπαθώντας να υγράνει τον ξεραμένο της λαιμό.

«Είναι αλήθεια!» επέμεινε ο Πόνκιμ, καθώς σηκωνόταν, απότομα, όρθιος από την πολυθρόνα του. «Είναι αλήθεια,» επανέλαβε, με πιο ήρεμο τόνο. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν το έχει προδεί. Αν δεν τον βοηθήσω... θα καταλήξω σαν... τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού... ή ένας περιπλανώμενος μάγος, όπως εσύ...» Υπήρχε απέχθεια στη φωνή του.

«Σου είπε ψέματα...»

«Ο δάσκαλός και Αφέντης μου δεν μου είπε ψέματα!» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Μου είπε την αλήθεια. Γιατί νοιάζεται για μένα –με δίδαξε. Μπορώ να πω το ίδιο για σένα, μητέρα; Μπορώ να πω ότι νοιάζεσαι για μένα; Νοιάζεσαι και μ'άφησες στους βαρβάρους;» Γέμισε ένα

ποτήρι κρασί και ξανακάθισε στην πολυθρόνα, φανερά εκνευρισμένος.

«Πόνκιμ...» Τα λόγια του την πλήγωναν αφάνταστα· δάκρυα είχαν συγκεντρωθεί στα μάτια της και έτρεχαν στα μάγουλά της. «Δεν καταλαβαίνεις γιατί έκανα ό,τι έκανα; Ο Βένγκριλ δε μπορούσε ποτέ να με παντρευτεί –το ήξερα! Ποιος θα δεχόταν μια πλανόδια μάγισσα για Βασίλισσα; Δε θα ήταν καλό για το Βασίλειο –έτσι θα έλεγαν πολλοί. Εξάλλου, είχε ήδη ληφθεί η απόφαση να νυμφευθεί τη Δήνκα, που ήταν από ευγενική οικογένεια. Τι να έκανα, λοιπόν; Ο Βένγκριλ δεν έπρεπε να μάθει ποτέ για το παιδί του. Γιατί, αν μάθαινε, το ξέρω πως θα ήθελε να το αναγνωρίσει και να με παντρευτεί, αλλά, σου είπα, αυτό δεν ήταν δυνατόν... Οπότε, σε άφησα στους Ντρούβτεκ, γιε μου, ώστε κι εσύ να μη μάθεις για τον πατέρα σου... ώστε να ζήσεις μια ήρεμη ζωή, μαζί μ'αυτούς τους φιλήσυχους ανθρώπους...»

«Όμως, τώρα, επέστρεψα, μητέρα,» είπε ο Πόνκιμ, με αργή χαμηλότονη φωνή, σαν τον άνεμο που περνά κάτω από μια σκηνή το βράδυ. «Επέστρεψα, όχι σαν γιος σου, πλέον, ούτε καν σαν πρίγκιπας, για να διεκδικήσω το Θρόνο του Σαραόλν –επέστρεψα σαν τον άνθρωπο που θα κυβερνήσει στον Άρμπεναρκ. Είμαι η καταστροφή του βασιλείου σας –όλων των σημερινών βασιλείων.»

Η Χόλκραδ δε μπορούσε να τον ακούει να μιλάει έτσι. Την έκανε να πιστεύει πως οι ενοχές της είχαν γυρίσει, μετά από τόσα χρόνια, για να την καταδιώξουν· είχαν γυρίσει με σάρκα και οστά.

Ναι... με σάρκα και οστά, μητέρα, συμφώνησε η φωνή του Πόνκιμ, μέσα στο νου της, και η μάγισσα προσπάθησε να μη σκέφτεται τίποτα –τίποτα!– να αδειάσει παντελώς το μυαλό της...

...αλλά δε μπορούσε...

Ο διπλωμάτης γέλασε.

«Ακόμα πιστεύεις ότι μου έχεις προσφέρει περισσότερα από τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;» ρώτησε.

Η Χόλκραδ δεν αποκρίθηκε. *Δεν έχει δίκιο;...* Η σκέψη έκανε την καρδιά της κομμάτια.

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, μητέρα. Ούτε εσύ μπορείς να υποστηρίξεις κάτι τέτοιο...»

«Θα σε εμποδίσω, γιε μου. Θα σε εμποδίσω, αν μου δοθεί η ευκαιρία!» ορκίστηκε η Χόλκραδ, και το εννοούσε. «Δε θα σ'αφήσω να καταστρέψεις αυτό τον κόσμο...»

«Μα, μητέρα...» Ο Πόνκιμ σηκώθηκε απ' την καρέκλα του, βάδισε, και στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι. «Δε θα σου δοθεί η ευκαιρία...» Έσκυψε και φίλησε το μάγουλό της. «Ξεκουράσου, τώρα· έχω δουλειές στην αίθουσα του θρόνου.» Πήγε ως την πόρτα του δωματίου, έτοιμος να την ανοίξει. «Αλλά μη νομίσεις, ούτε για μια στιγμή, πως δε θα σε παρακολουθώ.» Άνοιξε και βγήκε.

Η Χόλκραδ έμεινε, για κάμποση ώρα, να κοιτά την κλειστή, ξύλινη θύρα, αμήχανα, μην ξέροντας τι να σκεφτεί. Ο Πόνκιμ... ο γιος της... εκείνος που θα φέρει, πάλι, τη βασιλεία των δαιμόνων στον Άρμπεναρκ... ο καταστροφέας του Σαραόλν... ο υπηρέτης ενός αρχαίου δαίμονα, του Μπα' αρνάλ' φαρ'θιν...

«Τι έκανα...» μουρμούρισε η μάγισσα. «Τι έκανα στον κόσμο...»

Έσφιξε το δαιμονικό φυλαχτό μέσα στη γροθιά της, αισθανόμενη το περίγραμμά του να τρυπά την παλάμη της.

** ** *

Ο Μπάχτον ξύπνησε.

Αρχικά, δεν είχε σκοπό να κοιμηθεί, όμως, τελικά, τον είχε πάρει ο ύπνος άθελά του, από την κούραση.

Έκανε κρύο εδώ κάτω, στα μπουντρούμια. Έτριψε τα χέρια του, καθώς σηκωνόταν όρθιος, για να κοιτάξει έξω απ' το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας. Στα απέναντι κελιά δε μπορούσε να δει ούτε τον Μέρθναρ, ούτε τον Άρθαλκ. Όμως στον διάδρομο ανάμεσά τους στέκονταν σκιερές φιγούρες με μαύρες κάπες και κουκούλες, οι

οποίες έκρυβαν τα πρόσωπά τους. Δεν του έμοιαζαν με στρατιώτες του βασιλείου...

...Με κάτι άλλο του έμοιαζαν...

«Ποιοι είστε;» ρώτησε, με ξερή φωνή.

Ένας στράφηκε να τον κοιτάξει, και ο Μπάχτον διέκρινε, κάτω απ' την κουκούλα του, δυο γυαλιστερά, μοβ μάτια.

Δαιμονάνθρωποι –όπως το είχε υποψιαστεί. Τα δικά του μάτια στένεψαν, θυμωμένα.

«Ο Πόνκιμ, ο αφέντης σας, σας έβαλε εδώ, για να μας φρουρείτε;» είπε ο πλανόδιος τοξότης. «Πού είναι οι άλλοι φρουροί;»

«Δεν υπάρχουν άλλοι φρουροί, άνθρωπε,» απάντησε, με σπαστή ανθρώπινη λαλιά, ο δαιμονάνθρωπος. «Είμαστε μόνο εμείς. Κι εσείς –είστε μόνοι μαζί μας...!»

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...»

«Χα-χα-χα-χα-χα...!»

«Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα!...»

Τα γέλια των Μαγκραθμέλιων γέμισαν τα μουντρούμια, ξυπνώντας και τους Άρθαλκ και Μέρθναρ.

Το πρόσωπο του τελευταίου φάνηκε ανάμεσα από τα κάγκελα του παραθύρου του κελιού του: Τα δόντια του ήταν σφιγμένα, και τα μάτια του πετούσαν φωτιές. «Καταραμένοι δαιμονάνθρωποι! Βουλώστε το!»

Ένα σπαθί βγήκε απότομα μέσα απ' την κάπα ενός Μαγκραθμέλιου, και παραλίγο να τυφλώσει τον Μέρθναρ από τη δεξιά μεριά, αν εκείνος δεν τραβιόταν, γρήγορα, στο εσωτερικό του κελιού του.

«Πρέπει να μάθεις να είσαι ευγενικός σε μας, άνθρωπε... Αλλιώς –θα υποφέρεις!...»

«Η μέρα που θα μιλήσω ευγενικά σε καταραμένο δαιμονάνθρωπο θάναι η μέρα που ο Ωκεανός θα εξατμιστεί!» γρύλισε ο Μέρθναρ.

Ο Μαγκραθμέλιος που είχε επιχειρήσει να τον τυφλώσει ήταν έτοιμος να πλησιάσει περισσότερο το κελί του, αλλά μια διαβολογυναίκα τού έπιασε τον ώμο, και του είπε κάτι στην γλώσσα

τους. Εκείνος κατέβασε το σπαθί του, και το θηκάρωσε, μέσα στην μαύρη του κάπα. Ύστερα, γέλασε, μιλώντας της στην ίδια γλώσσα. Και γέλασε κι αυτή, όπως κι οι υπόλοιποι.

«Γελάστε, όσο μπορείτε, διαβολόσποροι!...» μούγκρισε ο Μέρθναρ, κάτω απ'την ανάσα του.

«Καλύτερα να μην οξύνουμε την ατμόσφαιρα,» είπε, συνετά, ο Αρθαλκ.

«Ο φίλος σου είναι σοφός,» παρατήρησε η δαιμονογυναίκα. «Γιατί, βλέπετε, ο αφέντης Πόνκιμ δε μας είπε ότι σας θέλει νεκρούς... αλλά ούτε και αρτιμελείς...

»Όταν ξαναεπικοινωνήσουμε μαζί του, θα τον ρωτήσουμε. Και, τότε, θ'αποφασίσουμε για τη... μοίρα σας.»

Οι Μαγκραθμέλιοι ξέσπασαν σε γέλια, που τρέλαιναν τους τρεις άντρες.

Ο Μπάχτον κούνησε, απελπισμένα, το κεφάλι του. *Πρέπει να βγούμε απο δώ, συλλογίστηκε. Πρέπει να βγούμε απο δώ, και να βοηθήσουμε τη Χόλκραδ.*

Ίσως, τελικά, να ήταν καλό να θυμώσουν αρκετά τους Μαγκραθμέλιους, ώστε εκείνοι ν'ανοίξουν τα κελιά τους, για να τους κακομεταχειριστούν – γιατί, τότε, θα ήταν η ευκαιρία τους ν'αποδράσουν! Όμως πού να πήγαιναν, από τη στιγμή που όλοι στο παλάτι θεωρούσαν αυτούς προδότες και τον Πόνκιμ Αντιβασιλέα, μετά από προσταγή της Βασίλισσας Δήνκα; Αλλά μπορούσαν και να κάθονται εδώ, άπραγοι; –ενώ αυτό το κάθαρμα κρατούσε τη Χόλκραδ! Το αίμα φούντωνε μέσα στις φλέβες του Μπάχτον. Έπρεπε, κάπως, να δραπετεύσουν, να σώσουν τη μάγισσα και να φύγουν μακριά απ'τη Μάρβαθ και το παλάτι.

Μα, διάολε! δε μπορούσαν να συνεννοηθούν μεταξύ τους, μ'ετούτους τους δαιμονανθρώπους κοντά...

** ** *

Ο Φάλμαριν βγήκε απ'τον Πύργο του Φτερού, μαζί μ' άλλους δυο άντρες.

Ο ένας ήταν ψηλός και φορούσε μαύρο χιτώνα και μπεζ κάπα, ενώ στο χέρι του κρατούσε ένα ξύλινο ραβδί. Τα μαλλιά του ήταν λευκά και κομμένα κοντά· γένια δεν είχε. Τα μάτια του έμοιαζαν με κρυστάλλινες λίμνες. Ονομαζόταν Ζάρχαλ.

Ο άλλος ήταν μετρίου αναστήματος, και ντυμένος με γκριζο χιτώνα και μελανή κάπα. Τα μαλλιά αυτού ήταν μαύρα και μακριά, ως την πλάτη, και είχε λίγα μόνο γένια στο σαγόνι. Τον φώναζαν Μόρβον.

Είχαν κι οι δυο τους προθυμοποιηθεί να βοηθήσουν τον Φάλμαριν στην αποστολή του, αφού ο Κύριος του Πύργου είχε εξηγήσει σε όλους τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού τι συνέβαινε με τον Πόνκιμ και το Βασίλειο. Άπαντες είχαν ανησυχήσει, και αποφασίσει πως το φρονιμότερο θα ήταν να εξολοθρευτεί ο βασιλικός διπλωμάτης, το συντομότερο δυνατό. Ένας άνθρωπος που μπορούσε να στείλει κάποιον στη Λήθη ήταν μεγάλη απειλή.

«Υπάρχει άλογο μόνο για έναν από μας –το πολύ δύο–, κύριοι,» είπε ο Φάλμαριν στους συντρόφους του. «Θα το καβαλήσω εγώ, και θα φτάσω στην Μάρβαθ ως το λιόγερμα. Εσάς θα σας ανταμώσω εκεί, αύριο.»

«Αύριο το απόγευμα, κύριε,» τόνισε ο Ζάρχαλ. «Και, έως τότε, κανείς μας δεν γνωρίζει τι μπορεί να σας έχει συμβεί. Φοβάμαι πολύ τον Πόνκιμ.»

«Θα είμαι εντάξει· σας διαβεβαιώνω,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Δεν θα ήταν σωστό να πάρουμε ένα τέτοιο ρίσκο, κύριε,» είπε ο Ζάρχαλ. «Προτιμότερο είναι να βαδίσουμε όλοι μαζί ως την πρωτεύουσα, ώστε, αν χρειαστεί ν'αντιμετωπίσουμε τον προδότη, να το κάνουμε κι οι τρεις ενωμένοι, που θα είμαστε δυνατότεροι απέναντί του.»

Ο Μόρβον κατένευσε, με το κεφάλι. «Ο Ζάρχαλ μιλά σωστά, κύριε. Συμφωνώ, αν και δεν είναι λίγες οι φορές που διαφωνούμε πάνω σε πολλά πράγματα...» Λοξοκοίταξε τον γηραιότερο Σοφό.

Εκείνος τον αγνόησε. «Τι λέτε, Φάλμαριν;»

Ο Φάλμαριν πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε, αργά, απ'τα ρουθούνια του, σφίγγοντας τις γροθιές του. Ήθελε να βοηθήσει τη Χόλκραδ. Αισθανόταν υπεύθυνος που την είχε μπλέξει έτσι. Στο κάτω-κάτω, εκείνος ήταν που της είχε πει να πάει στην Μάρβαθ, μαζί με τον Μέρθναρ και τους πολεμιστές του, για ν'αποκαλύψουν ποιος, πραγματικά, ήταν ο Πόνκιμ και να τον εξολοθρεύσουν. Τώρα, λοιπόν, που χρειαζόταν βοήθεια, έπρεπε να τη βοηθήσει.

Και τι σήμαινε εκείνο το άλλο που του είχε η ίδια αναφέρει, ότι ο Πόνκιμ ήταν γιος της; Πώς μπορούσε κάτι τέτοιο να συμβαίνει; Προφανώς, ούτε και η Χόλκραδ δεν το ήξερε πρωτύτερα, γιατί έμοιαζε έκπληκτη... Τούτος ήταν ακόμα ένας λόγος για να την βρει το γρηγορότερο δυνατό.

Όμως σε τι θα τον ωφελούσε να την έβρισκε και να πέθαινε απ'τις πνευματικές δυνάμεις του δαιμονόφιλου προδότη; Έπρεπε να φροντίσει να μείνει ζωντανός. Και αυτό μπορούσε να το κάνει μόνο παίρνοντας τον Ζάρχαλ και τον Μόρβον μαζί τους.

«Εντάξει, κύριοι,» είπε, τελικά. «Ας αρχίσουμε να βαδίζουμε προς την πρωτεύουσα.»

Ο γηραιότερος Σοφός του Κύκλου του Φτερού τού έριξε ένα επιδοκιμαστικό βλέμμα, και ξεκίνησε να περπατά, χρησιμοποιώντας το ραβδί του σαν τρίτο πόδι, καθώς, απ'ό,τι φαινόταν, κούτσαινε λιγάκι από τη δεξιά μεριά.

Ο Μόρβον τον ακολούθησε, δίχως να μιλήσει, φορώντας την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι. Και ο Φάλμαριν ήρθε τελευταίος, τραβώντας τ'άτι του απ'τα γκέμια.

Η κατάσταση θα ήταν, αναμφίβολα, απελπιστική, όταν έφταναν στη Μάρβαθ...

** ** *

Η Χόλκραδ, από τη θέση του Λούντρινχ, ο οποίος φαινόταν έξω απ' το παράθυρο του δωματίου του Πόνκιμ, έκρινε πως σε δυο-τρεις ώρες θα ήταν μεσημέρι. Είχε αρχίσει να αισθάνεται καλύτερα. Ο χτεσινοβραδινός πόνος είχε περάσει· λίγες σουβλιές, πού και πού, είχαν μείνει μονάχα στο νου της, για να της τον θυμίζουν. Ίσως, ήταν ώρα να σηκωθεί λίγο από τούτο το κρεβάτι...

Προσπάθησε να πάρει καθιστή θέση, και εξεπλάγη με το πόσο εύκολα τα κατάφερε. Πίστευε πως θα της ήταν πολύ πιο δύσκολο. Πέρασε το δεξί χέρι μέσα στα μαλλιά της, ξεφυσώντας. Ύστερα, τα μποτοφορεμένα πόδια της πάτησαν στο δάπεδο.

Αισθάνεσαι καλύτερα, μητέρα;

Η Χόλκραδ αναπήδησε από την απρόσμενη φωνή του γιου της.

Σε νοιάζει, ξαφνικά, για μένα, Πόνκιμ;

Απλά, κάνω μια διαπίστωση... Θέλω να δω αν το φυλαχτό, όντως, έγινε πιο αποτελεσματικό. Το έχω βελτιώσει, βλέπεις... Παλιότερα, δε μπορούσα να διεισδύσω στα μυαλά των ανθρώπων· ούτε να αισθανθώ ό,τι αισθάνονταν. Μονάχα γνώριζα πού βρίσκονταν, και μπορούσα να τους προξενήσω πόνο.

Είσαι αξιέπαινος, Πόνκιμ... Υπήρχε ειρωνεία στα λόγια της Χόλκραδ.

Δεν περιμένω κανένα έπαινο από σένα, μητέρα. Αλλά ο Αφέντης μου θα ήταν πολύ ευχαριστημένος. Εκείνος ήταν που με δίδαξε τα απαραίτητα για να κατασκευάσω εξ αρχής το φυλαχτό –και, τώρα, το βελτίωσα. Ξέρεις, παρεμπόπτοντας, τι ακριβώς είναι τούτο το φυλαχτό, μητέρα;

Όχι

Αυτά τα φυλαχτά, σε αρχαιότερες εποχές, κατασκευάζονταν από δαίμονες, για να ελέγχουν ανθρώπους. Ο νους του ανθρώπου είναι τόσο ανίσχυρος που δε μπορεί ν'αντισταθεί στην πνευματική μαγεία.

Μα, την εποχή των δαιμόνων δεν υπήρχε πνευματική μαγεία, γιατί δεν υπήρχαν Πνεύματα, τα οποία δημιουργήθηκαν με τη διάλυση των Θεών...

Ακριβώς, μητέρα. Αλλά, σ'αυτή την περίπτωση, όταν λέω 'πνευματική μαγεία', δεν εννοώ τη μαγεία που πραγματοποιείται με την επίκληση των Πνευμάτων· εννοώ την μαγεία που σκλαβώνει το νου του ανθρώπου, ή μπορεί να διεισδύσει εντός του και να το διαβάσει σαν ανοιχτό βιβλίο.

Η ιδέα και μόνο τρομοκρατούσε τη Χόλκραδ, γιατί καταλάβαινε πως ο Πόνκιμ δεν της έλεγε ψέματα. Το να μπαίνεις μέσα στο μυαλό κάποιου και να το εκμεταλλεύεσαι ήταν απάνθρωπο...

Ναι, απ-άνθρωπο, αλλά οι δαίμονες δεν ήταν άνθρωποι· ούτε είχαν τέτοιους ενδοιασμούς, όταν υπηρετούσαν τον Μάργκανθελ. Και η μαγεία τους ήταν διαφορετική απ'τη δική μας, τώρα...

Γνωρίζεις αυτή τη... μαγεία, Πόνκιμ;

Χα-χα-χα-χα-χα!... Λίγα πράγματα, μητέρα... λίγα πράγματα. Αλλά, με τον καιρό, θα μάθω περισσότερα. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού το έχει υποσχεθεί. Είπε πως, αν μου δίδασκε τα πάντα για τη μαγεία των δαιμόνων μονομιάς, αυτό θα έκαιγε το νου και την ψυχή μου. Τούτα ήταν ακριβώς τα λόγια του: «Η Γνώση έρχεται αργά, για σας τους ανθρώπους. Αλλά, όταν έρθει, μπορείτε να είστε τόσο δυνατοί, όσο η ανώτατη των φυλών... μερικοί από σας, τουλάχιστον.»

Μην τον αφήνεις να σε χρησιμοποιεί, γιε μου.

Άδικα πασχίζεις, μητέρα. Έχω επιλέξει το δρόμο μου. Όσο για τη μοναξιά που, σίγουρα, θα αισθάνεσαι, μη φοβάσαι, θα φροντίσω και γι'αυτήν, σύντομα... Μιλούσε ειρωνικά, βέβαια, γιατί γνώριζε πολύ καλά τι αισθανόταν η Χόλκραδ –και δεν ήταν μοναξιά.

Έφυγε απ'το νου της.

Η μάγισσα κάθισε, πάλι, πάνω στο κρεβάτι. Πώς να δραπετέυε, όταν ο δεσμοφύλακάς της ήξερε όλες της τις σκέψεις, ανά πάσα στιγμή, και μπορούσε να της προκαλέσει πόνο;

Συλλογίστηκε, για λίγο, πόσο δύσκολο θα ήταν να έχεις τις σκέψεις ενός άλλου ανθρώπου μέσα στο μυαλό σου. Κανονικά, ο γιος της θα έπρεπε να είχε τρελαθεί, όμως–

Χρειάζεται πολύ εξάσκηση, μητέρα... πολύ εξάσκηση. Χα-χα-χα-χα-χα-χα!...

Μήπως ήταν ήδη τρελός;

Είμαι πολύ πιο λογικός απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς, μητέρα. Ίσως η λογική μου να σε είχε τρελάνει, αν βρισκόσουν στο νου μου... Χα-χα-χα-χα-χα!...

Βγες από μέσα μου, διάολε!

Παρακαλώ, ηρέμησε, μητέρα... Ηρέμησε... Θα σε αφήσω στην ησυχία σου, για λίγο...

Ησυχία... Της χρειαζόταν ησυχία...

Ξάπλωσε, πάλι, στο κρεβάτι, προσπαθώντας να χαλαρώσει. Όμως δεν της ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο.

Σε λίγο, η πόρτα του δωματίου άνοιξε, και ένας άντρας μπήκε. Ήταν καστανός και φρεσκοξυρισμένος. Ένα λευκό πουκάμισο και ένα γκρίζο παντελόνι τον έντυναν. Στα πόδια του φορούσε καλογουαλισμένες μπότες, που δεν ήταν καμωμένες για ταξίδια.

Η Χόλκραντ ανασηκώθηκε, αιφνιδιασμένη. Συνοφρυώθηκε. «Ποιος είσαι συ; Πάντα έτσι μπαίνεις; Δίχως να χτυπάς;»

Ο άντρας μειδίασε: ένα λεπτό, στραβό χαμόγελο. «Με συγχωρείτε, κυρία μου, αν ενοχλώ. Ονομάζομαι Τράνθλας, και υπηρετώ τον γιο σας και Αντιβασιλέα, Πόνκιμ.» Έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Ο Υψηλότετος ανησυχεί για σας και με πρόσταξε να σας κάνω παρέα...»

«Και να με προσέχεις,» πρόσθεσε, ψυχρά, η Χόλκραντ.

Ο Τράνθλας κάθισε στην καρέκλα του γραφείου. «Δείτε το όπως επιθυμείτε...»

Η Χόλκραντ πήρε, πάλι, καθιστή θέση στο κρεβάτι. «Γνωρίζεις ποιος, πραγματικά, είναι;»

«Μην αμφιβάλλετε, κυρία μου· γνωρίζω,» απάντησε ο Τράνθλας. «Μα είναι ο σωτήρας μου. Αν δεν ήταν αυτός, θα σάπιζα ακόμα στα μπουντρούμια του παλατιού... Εξάλλου, είμαι Αργκανθικιανός, και δε συμπαθώ και τόσο τους Σαραολνιανούς...»

Τα μάτια της Χόλκραδ στένεψαν. «Ανόητε! Τι σημασία έχει σε ποιο βασίλειο ανήκεις; Όταν ο Πόνκιμ ολοκληρώσει το σχέδιό του – το σχέδιο του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν–, όλοι θα χαθείτε απ'το πρόσωπο της Βόρειας Γης!»

«Ο αφέντης θα με προστατέψει,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας, με αβέβαιη φωνή. *Θα με προστατέψει, συλλογίστηκε. Δε μπορεί να μ'αφήσει να πεθάνω... Αλλιώς γιατί με έβγαλε απ'τα μπουντρούμια; Δεν είναι λογικό! Θα με προστατέψει...*

Η Χόλκραδ κάγχασε. «Είσαι πιο ηλίθιος απ'ό,τι φαίνεσαι,» τον πληροφόρησε. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της, βάδισε ως το παράθυρο.

Ο Τράνθλας ήταν έτοιμος να πεταχτεί απ'την καρέκλα, για να την αρπάξει.

Η Χόλκραδ το πρόσεξε, και στράφηκε στο μέρος του, μ'ένα σαρδόνιο μειδίαμα. «Μην ανησυχείς, Τράνθλας· δε θα πηδήξω.»

Αυτό τον ηρέμησε κάπως. Δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται τι μπορούσε να του κάνει ο αφέντης, έτσι και τούτη η γυναίκα –η μητέρα του, όπως υποστήριζε– αυτοκτονούσε... Ρίγησε.

«Λοιπόν, για τι θέλετε να συζητήσουμε;» τη ρώτησε, χαμογελώντας τυπικά.

«Για σένα,» δήλωσε η Χόλκραδ.

Ο Τράνθλας έγινε λιγάκι γλομός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Σόνμολ

Αισθάνθηκε να του χαϊδεύουν τα μαλλιά. Ύστερα, στ'αφτιά του ήρθε ο φλοίσβος της θάλασσας. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν, και δυσκολεύτηκε ν'ανοίξει τα μάτια του από το πρωινό φως που τον τύφλωνε. Το σώμα του... ήταν παντού μουδιασμένο, και οι πληγές του τον έκαιγαν.

Η όρασή του ξεθόλωσε, σταδιακά, και αντίκρισε το πρόσωπο της Ερία από πάνω του, η οποία τον κοιτούσε με ανησυχία.

«Πώς είσαι, Όκ'φερν;» ρώτησε η Σαραολνιανή. «Καλύτερα;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, βρίσκοντας τη φωνή του παράξενα ξερή. Δε νόμιζε να μπορούσε να σηκωθεί από την άμμο όπου ήταν ξαπλωμένος. Αλλ'απ'την άλλη, δεν είχε προσπαθήσει ακόμα...

«Διψάς;»

«Ναι.» Η ερώτηση της Ερία τον έκανε να συνειδητοποιήσει πως, όντως, διψούσε πολύ.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια τού έδωσε ένα φλασκό γεμάτο νερό, κι εκείνος ήπιε, αχόρταγα. Όλο το βράδυ βρισκόταν καθισμένη πλάι του, με το σπαθί κοντά της, σε περίπτωση που Μαγκραθμέλιοι ξανάρχονταν. Η ίδια δεν είχε κοιμηθεί καθόλου και ένιωθε κουρασμένη, όμως το προτιμούσε αυτό απ'το νάβρισκε τον εαυτό της, ξαφνικά, περικυκλωμένο από δαιμονοανθρώπους. Εξάλλου, νοιαζόταν για τον Όκ'φερν, και δε μπορούσε να την πάρει ο ύπνος στη σκέψη πως ίσως εκείνος να μην ήταν καλά· και υπήρχε κι η πιθανότητα να πάθαινε κάτι, μέσα στη νύχτα, και να χρειαζόταν τη βοήθειά της. Απορούσε με τον εαυτό της για το πόσο ενδιαφερόταν για τούτο τον Ζιρκεφιανό. Είχε γνωρίσει πολλούς άντρες, αλλά για

κανέναν δε θα υποστήριζε πως νοιαζόταν όπως για τον Όκ'φερν... Δεν ήξερε –ούτε μπορούσε να καταλάβει– γιατί...

Ο πρώην-πληροφοριοδότης της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού άφησε το φλασκί παραδίπλα, έχοντας σβήσει τη δίψα του. «Ευχαριστώ,» είπε, κάπως ξέπνοος. «Μου χρειαζόταν αυτό...»

Η Ερία μειδίασε. Κούνησε το δοχείο, και διαπίστωσε πως λίγο νερό είχε μείνει. «Διψούσες πολύ...»

«Ναι...» είπε, αδύναμα, ο Όκ'φερν.

Η Ερία άγγιξε το μέτωπό του. «Έχεις πυρετό, το ξέρεις;»

«Όχι... Ίσως γι' αυτό να αισθάνομαι τόσο άσχημα...» συμπέρανε ο Όκ'φερν, που, πράγματι, ήταν χάλια· νόμιζε πως το κεφάλι του γύριζε...

«Πρέπει, όμως, να φύγουμε απο δώ,» του είπε η Ερία. «Δεν είμαι σίγουρη, αλλά μπορεί κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι να έρθουν.»

«Πού είναι τα κουφάρια των προηγούμενων;» ρώτησε ο Όκ'φερν, κοιτώντας γύρω και μη βλέποντάς τα πουθενά.

«Τα ξεφορτώθηκα, το βράδυ,» απάντησε η Σαραολνιανή. Τα είχε πετάξει μέσα σε μια σπηλιά που είχε βρει στα βράχια. (Δεν ήταν και τόσο ευχάριστη δουλειά, αλλά κάποιος έπρεπε να την κάνει...)

«Α... Καλά...» είπε ο Όκ'φερν. «Ερία...»

«Τι;»

«Δε νομίζω πως θα μπορέσω ν' ανεβώ στ' άλογο... θα πέσω... Φύγε δίχως εμένα... Εγώ, κάπως, θα τα καταφέρω να επιβιώσω... πάντα τα καταφέρνω... Για το μόνο που λυπάμαι είναι που δε θα δω, τελικά, το Σαραόλν...» Γέλασε, κοφτά. «Ούτε εσένα θα ξαναδώ...» Χάιδεψε το μάγουλό της, με το δεξί του χέρι.

«Σταμάτα να είσαι τόσο μελοδραματικός!» είπε η Ερία, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Κι οι δυο θα φύγουμε απο δώ –και θα δεις το Σαραόλν.

»Προς το παρόν, βλέπεις τούτο;» Έδειξε.

Ο Όκ'φερν κοίταξε, και είδε πως η Σαραολνιανή έδειχνε τη μια απ' τις δυο βάρκες, μέσω των οποίων είχαν έρθει οι Μαγκραθμέλιοι. Μα, φυσικά, θα ταξίδευαν με το πλεούμενο!

Γέλασε. «Σ' αγαπώ, Ερία!»

Η πολεμίστρια γονάτισε πλάι του και τον φίλησε στα χείλη· ύστερα, τον βοήθησε να σηκωθεί όρθιος, βάζοντας το ένα του χέρι στους ώμους της.

«Μια χαρά τα πας· σύντομα, θάσαι περδίκι!» του είπε.

Ο Όκ'φερν παραπάτησε.

«Μη μου τα χαλάς, τώρα!» αστειεύτηκε η Ερία.

Ο Ζιρκεφιανός μειδίασε.

Η πολεμίστρια τον απόθεσε, τελικά, μέσα στην βάρκα, όπου ο άντρας διαπίστωσε πως η Ερία είχε βάλει και όσες προμήθειες υπήρχαν επάνω στο άλογο των Μαγκραθμέλιων που εκείνος είχε αρπάξει: Θα τους συντηρούσαν δε θα τους συντηρούσαν τρεις μέρες. Όμως ο Όκ'φερν ήξερε πως δε θ'αργούσαν να φτάσουν σε πόλη, ταξιδεύοντας δυτικά.

Η Σαραολνιανή διοικήτρια πήδησε μέσα στο πλεούμενο, κάθισε και πήρε τα κουπιά, αρχίζοντας να κωπηλατεί.

«Γνωρίζεις και κωπηλασία;» τη ρώτησε ο Όκ'φερν, σα μεθυσμένος· γιατί, πραγματικά, έτσι αισθανόταν –ή, μάλλον, χειρότερα.

«Όχι!» απάντησε η Ερία, καθώς η βάρκα τους κινείτο πάνω στο νερό, με δυτική κατεύθυνση.

«Οοοοχ!...» μούγκρισε ο Όκ'φερν. «Μα την Έρημο, τη Ζούγκλα και τον Ποταμό, ελπίζω να μην κωπηλατείς όπως ιππεύεις!...»

«Εσύ δεν ήσουν αυτός που έλεγε πως, αν ξεφεύγαμε απ' τους δαιμονανθρώπους, δε θα παραπονιόταν ποτέ ξανά για το πώς ιππεύω;» του θύμισε η Ερία.

«Ναι... ναι... Τι θέλω κι ανοίγω το στόμα μου...;» ξεφύσησε ο Όκ'φερν, ξαπλώνοντας μέσα στη βάρκα. Αισθάνθηκε τον ύπνο να τον παίρνει, ακούγοντας τον ρυθμικό ήχο των κουπιών...

...αλλά η Ερία τον συνέφερε σε ξυπνητή κατάσταση, ρωτώντας:
«Είναι μακριά η επόμενη πόλη, κούκλε;»

«...Η επόμενη πόλη;...» έκανε, νυσταγμένα, εκείνος.

«Ναι! Η επόμενη πόλη –το επόμενο λιμάνι,» διευκρίνισε η Ερία.
«Μην κοιμάσαι, όταν σου μιλάω!»

«Μάλιστα, αρχηγέ...» χασμουρήθηκε ο Όκ'φερν. «Η επόμενη πόλη δεν είναι μακριά... Σόνμολ τη λένε, και θάμαστε εκεί ως... το μεσημέρι, νομίζω... αν κωπηλατείς γρήγορα,» πρόσθεσε, κάπως, σαν πρόκληση.

«Μπορώ να κωπηλατήσω γρηγορότερα απ'ό,τι μπορεί να κολυπήσει ένα ψάρι!» είπε η Ερία.

«Νόμιζα ότι ήταν η πρώτη σου φορά!» συνοφρυώθηκε ο Όκ'φερν. Τι μάθαιναν, τέλος πάντων, εκεί πάνω, στη Βόρεια Γη; Είχε ακούσει ιστορίες για άντρες δυνατούς σα λιοντάρια και γυναίκες γρήγορες και επικίνδυνες σαν τίγρεις.

«Είναι!» απάντησε η Ερία.

«Τότε, πώς ξέρεις ότι μπορείς να κωπηλατήσεις γρηγορότερα απ'ό,τι μπορεί να κολυπήσει ένα ψάρι;» ρώτησε ο Όκ'φερν.

«Γιατί να μη μπορώ;» αντιγύρισε η Ερία. «Τι έχει το ψάρι παραπάνω από μένα;»

«Βράγχια!» απάντησε ο Όκ'φερν.

«Βράγχια; Τι είν'αυτό;» έκανε η Ερία.

Ο Ζιρκεφιανός γέλασε.

«Γιατί γελάς, Όκ'φερν;» μούγκρισε η Σαραολνιανή διοικήτρια.
«Έχε χάρη που είσαι πληγωμένος –αλλιώς....!»

Ύστερ'από λίγο, ρώτησε: «Τι είναι τα βράγχια, τέλος πάντων; Ή το είπες, απλά, για να με μπερδέψεις;»

Ο Όκ'φερν ξαναγέλασε.

«Όκ'φερν, σταμάτα να γελάς, σαν ηλίθιος! Και πες μου!»

«Καλά, σοβαρά μιλάς; Δεν ξέρεις τι είναι τα βράγχια;»

«Όχι –δεν ξέρω τι είναι τα βράγχια!» αποκρίθηκε η Ερία. «Θα μου πεις, ή θα μ'αφήσεις στην άγνοιά μου;»

«Κοίτα, ούτε κι εγώ ξέρω *ακριβώς* τι είναι. Όμως είναι κάτι που έχουν τα ψάρια, αντί για πνεύμονες, ώστε ν'αναπνέουν κάτω απ'το νερό –κάτι που εμείς δεν έχουμε.»

«Πού το έμαθες;» ρώτησε η Ερία.

«Ο πατέρας μου είναι ψαράς στον ποταμό Χέρλεμ,» εξήγησε ο Όκ'φερν.

«Βλέπεις; γιαντό το ξέρεις,» είπε η Ερία. «Εμένα ο πατέρας μου δεν είναι ψαράς.»

«Καλά...» χασμουρήθηκε ο Όκ'φερν. «Να κοιμηθώ, τώρα; Και, όταν φτάσουμε στην Σόνμολ, με ξυπνάς, ντάξει;»

«Ντάξει· κοιμήσου,» αποκρίθηκε η Ερία, συνεχίζοντας να κωπηλατεί.

Ο Όκ'φερν δεν ήθελε πολύ για να τον πάρει ο ύπνος.

** ** *

Ξύπνησε, νιώθοντας την κοιλιά του να διαμαρτύρεται. Πεινούσε. Ανασηκώθηκε, ανοίγοντας τα μάτια του.

Η Ερία ακόμα κωπηλατούσε.

«Ακούραστη είσαι,» της είπε.

«Ξύπνησες,» παρατήρησε εκείνη. Και, τώρα, ο Όκ'φερν πρόσεξε ότι, τελικά, δεν ήταν και τόσο ακούραστη. Τα χέρια της δεν κινούνταν τόσο γρήγορα όσο πριν, και το κεφάλι της είχε σκύψει, προτού το στρέψει προς το μέρος του, για να τον κοιτάξει. Γύρω απ'τα μάτια της υπήρχαν μαύροι κύκλοι. Δεν είχε, φαίνεται, ξεκουραστεί καθόλου όλο το βράδυ –βρισκόταν από πάνω του, προσέχοντάς τον–, και κωπηλατούσε σήμερα κιόλας. Ο Ζιρκεφιανός αισθάνθηκε λιγάκι ένοχος...

«Δεν κάνεις ένα διάλειμμα;» της πρότεινε. «Για να φάμε. Πεθαίνω της πείνας.»

Η Ερία κοίταξε τον ουρανό. Και οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ βρίσκονταν ψηλά, βάλλοντας ζεστές, φωτεινές ακτίνες καταπάνω

τους. «Δεν είπες ότι το μεσημέρι θα ήμασταν σ' εκείνη την πόλη;» ρώτησε.

«Αν κωπηλατούσες γρήγορα,» πρόσθεσε ο Όκ'φερν.

«Με πληγώνεις,» αποκρίθηκε η Ερία. «Εντάξει, ας σταματήσουμε.» Άφησε τα κουπιά και στράφηκε στο μέρος του. Ξαφνικά, αντιλήφθηκε πόσο βαριά ήταν τα χέρια της. Οι βραχίονες της την πονούσαν. Και ήθελε να κοιμηθεί· είχε να κοιμηθεί από προχτές. Όμως δεν ήταν τώρα ώρα για ύπνο. Ο Όκ'φερν δε μπορούσε να κάνει κουπί στην κατάσταση του.

«Ίσως θάπρεπε εγώ, μετά, να κάνω κουπί,» είπε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός, λες και διάβασε το νου της.

«Μην ακούω βλακειές...!» μούγκρισε η Ερία. «Έχεις τα χάλια σου.»

«Ευχαριστώ· κι εσύ παρομοίως,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν. «Τι έχει, λοιπόν, να φάμε;» ρώτησε, αλλάζοντας κουβέντα.

«Κάτσε να δούμε...» Η Ερία άνοιξε το σάκο που είχε πάρει απ' το κλεμμένο άλογο των Μαγκραθμέλιων. Οι προμήθειες ήταν κάτι που... η Σαραολνιανή πολεμίστρια δεν το αναγνώριζε... «Τι είν' αυτό;» απόρησε, στραβώνοντας το στόμα της.

«...Τους απαίσιους...» έκανε ο Όκ'φερν. «Τόχα ακούσει, μα δεν το πίστευα...»

«Τι είναι;» επέμεινε η Ερία.

«Σίγουρα θες να μάθεις;»

«Ναι.»

«Είναι... ανθρώπινη σάρκα.»

Η Ερία έτριξε τα δόντια της. «Τι!»

«Δε μπορεί νάναι τίποτ' άλλο. Οι Μαγκραθμέλιοι τρώνε ανθρώπους, μερικές φορές. Τόχα ακούσει κι εγώ, μα δεν το πίστευα –τώρα, το πιστεύω...» είπε ο Όκ'φερν.

Η Ερία κούνησε το κεφάλι. «Όχι... Κάποιο λάθος θα κάνεις... Δε... δε μπορεί αυτό νάναι... ανθρώπινο κρέας. Οι δαιμονάνθρωποι είναι σατανικοί, αλλά όχι τόσο! –δεν τρώνε ανθρώπους.»

«Πιθανώς, όχι στη Βόρεια Γη,» εξήγησε ο Όκ'φερν. «Πάντως, εδώ, στη Νότια Γη, είναι γνωστό πως οι Μαγκραθμέλιοι τρώνε ανθρώπους.»

«Μα τα Πνεύματα!» Η Ερία άρπαξε το σάκο με τις προμήθειες και, δίχως δεύτερη σκέψη, τον πέταξε μακριά, στη θάλασσα, αηδιασμένη. Ο Όκ'φερν ξεφύσησε. «Πάει το φαγητό...»

Η Ερία τον κάρφωσε, μ'ένα οργισμένο βλέμμα.

«Όχι! Δεν εννοούσα αυτό,» διευκρίνισε εκείνος. «Καλά, τι νόμιζες; ότι θα έτρωγα ανθρώπινη σάρκα; –τι είμαι; δαιμονάνθρωπος; Απλά, απογοητεύτηκα που δεν είχαν κάτι άλλο για φαγητό μαζί τους. Πεινάω.»

«Κι εγώ,» είπε η Ερία. «Τους τρισκατάρατους!...»

«Δε μου λες, γιατί μας κυνήγησαν; Είπαν ότι μας ήθελε ο Αφέντης τους...»

«Ναι.» Η Ερία κατένευσε, με το κεφάλι. «Και ο Αφέντης τους είναι ο Μάργκανθελ, Όκ'φερν, ο μισός-Θεός...»

«Ντάξει. Όμως, τι θέλει ένας μισός-Θεός από μας;» Η απορία ήταν έκδηλη στο πρόσωπό του.

«Θυμάσαι που εκείνο το βράδυ σου είπα ότι αισθανόμουν πως κάποιος με παρακολουθούσε; Αυτός ήταν, Όκ'φερν –ο Μάργκανθελ. Δεν ξέρω πώς, μα ένιωσε την παρουσία μου. Ένιωσε ότι ήμουν κοντά του. Ίσως επειδή έχει... θυμώσει μαζί μου...»

«Έχει θυμώσει μαζί σου; Γιατί; Κοίτα, εγώ δεν ξέρω και πολλά από τέτοια πράγματα, πάντως, δε νομίζω νάναι και τόσο καλό να έχεις έναν σατανικό μισό-Θεό θυμωμένο μαζί σου...»

«Θυμάσαι που σου διηγήθηκα ότι βοήθησα τον Φάλμαριν να διώξει από μέσα του τον Μάργκανθελ;»

Ο Όκ'φερν ένευσε.

«Ε, από τότε, έχω την εντύπωση πως μου κρατά κακία. Και, όταν ήμουν κοντά του, ένιωσα την παρουσία μου –λόγω του μίσους του. Οπότε, έστειλε δαιμονάνθρωπους να με καταδιώξουν, επειδή ο ίδιος έχει σημαντικότερα πράγματα να κάνει: Πρέπει να φτάσει στη

Μάοχμπιν και στον Κρύσταλλο, το Στήριγμα Ισχύος της Νότιας Γης.»

«Κι άμα το καταφέρει αυτό... πάει η Νότια Γη, έτσι;...» είπε ο Ζιρκεφιανός, με θλίψη στα μάτια του.

«Ναι...» απάντησε, αδύναμα, η Ερία.

«Και ποιος θα τον σταματήσει;» απαίτησε να μάθει ο Όκ'φερν, λες και, τώρα, ξαφνικά, συνειδητοποιούσε πόσο μεγάλος ήταν ο κίνδυνος.

«Η Βασίλισσα Ταρμαρία ελπίζουμε να κάνει κάτι,» είπε η Ερία. «Γιαυτό ο Κάλ'μλιρβ και ο Γκόρ'θλαμπ πήγαν να την ειδοποιήσουν.»

Ο Όκ'φερν κούνησε το κεφάλι του, μορφάζοντας. «Δε θέλω να δω τη Ζίρκεφ να καταστρέφεται... Έχει χίλια-δύο κακά αυτή η καταραμένη χώρα, μα... είναι πατρίδα μου...»

«Το ξέρω...» αποκρίθηκε η Ερία, και τον αγκάλιασε. «Το ίδιο νιώθω κι εγώ για το Σαραόλν...»

»Άντε, τώρα, πάλι, να πιάσω τα κουπιά,» είπε, αφήνοντάς τον απ'την αγκαλιά της.

«Ερία. Είσαι κουρασμένη.»

«Κι εσύ τραυματισμένος. Αλλά κάποιος πρέπει να μας πάει στην πόλη που είπες. Πεινάμε κι οι δυο, άλλωστε.»

«Σου έχουν μείνει χρήματα για ν'αγοράσουμε φαγητό;»

«Δεν έχασα αυτά που μας έδωσε η Νύχτα.» Η Ερία έβγαλε ένα μικρό πουγκί απ'το εσωτερικό της τουνίκας της· ύστερα, το ξανάβαλε στη θέση του. Έπιασε τα κουπιά και ξεκίνησε να κωπηλατεί.

Όταν πέρασε μια ώρα, ατένισαν, σε απόσταση, μια πόλη-λιμάνι, σαφώς μικρότερη από την Γκόνμορχ, και με τείχη που ούτε καν θύμιζαν αυτά της τελευταίας.

«Η Σόνμολ,» πληροφόρησε ο Όκ'φερν τη φίλη του.

«Επιτέλους,» πρόσθεσε η Ερία.

Σε ένα μισάωρο, μπήκαν στο λιμάνι της πόλης, και έδεσαν τη βάρκα τους σε μια αποβάθρα. Αρκετός κόσμος υπήρχε εδώ. Και, μάλιστα, ένα πλοίο ήταν σταθμευμένο.

Μπορεί νάμαστε τυχεροί και να πηγαίνει στο Σαραόλν, σκέφτηκε η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

«Δεν πάμε να ρωτήσουμε άμα τούτο το καράβι κατευθύνεται στο Σαραόλν;» ρώτησε τον Όκ'φερν, καθώς τεντωνόταν, για να ξεπιαστεί. Η πλάτη και τα χέρια της την πέθαιναν.

«Πρώτα, φαγητό,» αποκρίθηκε, απόλυτα, ο Ζιρκεφιανός, βαδίζοντας, κατευθείαν, προς μια ταβέρνα.

«Καλά! φαγητό...» μούγκρισε η Ερία, ακολουθώντας τον.

Κάθισαν σε ένα απ'τα τραπέζια της ταβέρνας, που βρίσκονταν κάτω από ένα ξύλινο υπόστεγο. Μια σερβιτόρα δεν άργησε να τους πλησιάσει· με κάποιο δισταγμό, βέβαια, καθώς έβλεπε το χάλι στο οποίο βρισκόταν ο Όκ'φερν.

«Τι θα θέλατε;» ρώτησε.

«Ό,τι έχετε,» απάντησε ο καστανόξανθος άντρας.

«Ε... Δηλαδή—»

«Ο φίλος μου είναι λιγάκι... πεινασμένος,» χαμογέλασε η Ερία. «Τι έχετε; Κρέας;»

«Φίδι ή μοσχάρι;»

«Μοσχάρι. Και δυο ποτήρια μπίρα. Πόσο πάνε όλα μαζί;»

«Εμ... Πέντε αργύρια, κυρία.»

Η Ερία πλήρωσε τη σερβιτόρα, κι εκείνη έφυγε.

«Και γρήγορα,» είπε ο Όκ'φερν πίσω της.

«Σταμάτα να κάνεις σαν παιδί!» τον μάλωσε η Ερία.

«Πεινάω!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

«Κι εγώ,» ανασήκωσε τους ώμους της η Ερία.

«Προφανώς, όμως, όχι τόσο όσο εγώ,» τόνισε ο Όκ'φερν.

«Η αλήθεια είναι πως έχω πεινάσει και περισσότερο...» παραδέχτηκε η Ερία.

«Πότε;»

«Όταν μας παρέσερναν τα κύματα νότια από το νησί των κρυστάλλινων στηλών. Ξέρεις τι είναι να κρατιέσαι απεγνωσμένα για να ζήσεις; Δύο μέρες, φίλε μου –δύο ολόκληρες μέρες, προσπαθούσαμε να μην πέσουμε απ’τη σχεδία και πνιγούμε. Τρώγαμε ελάχιστα, και πίναμε ελάχιστα, επίσης. Γιατί, ούτως ή άλλως, ό,τι έμπαινε μέσα μας, αν μας βάραινε, σίγουρα, θα έβγαινε κιόλας.»

«Ναι. Μου έχεις ξαναμιλήσει γι’αυτή σου την περιπέτεια. Πώς άντεξες, Ερία;»

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια μόρφασε, δείχνοντας άγνοια. «Ούτε γω ξέρω –το πιστεύεις; *Κάπως* άντεξα. *Κάπως* αντέξαμε όλοι. Όταν βρίσκεσαι σε δύσκολες καταστάσεις, Όκ’φερν, ανακαλύπτεις νέες δυνάμεις μέσα σου... δυνάμεις που δεν θα υπέθετες ποτέ πως υπήρχαν εκεί...»

«Ναι... έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Ζιρκεφιανός, καθώς θυμόταν πώς είχε πολεμήσει τους Μαγκραθμέλιους στο χωριό Νόρταλ. Έπεφταν ο ένας μετά τον άλλο από τη λεπίδα του κοντόσπαθού του. Και δεν ήξερε τι τον είχε πιάσει... λες και δεν ήταν ο εαυτός του... λες και ήταν κάποιος άλλος... Αν του ζητούσε κανείς να το ξανακάνει αυτό, δεν πίστευε να τα κατάφερνε...

Το φαγητό τους ήρθε, και ο Όκ’φερν τού χίμησε, πεινασμένα. Η Ερία έτρωγε σαφώς πιο ήρεμα, αλλά κι οι δυο τους άδειασαν τα πιάτα σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα.

«Μικρές μερίδες προσφέρουν σ’αυτή την ταβέρνα,» παρατήρησε ο Ζιρκεφιανός, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ’την μπίρα του.

Η μαυρομάλλα Σαραολνιανή μειδίασε, καθώς κι εκείνη έπινε μπίρα. «Η εμείς πεινάμε πολύ,» διόρθωσε.

«Μάλλον, αυτό είναι,» συμφώνησε ο Όκ’φερν.

Το βλέμμα της Ερία στράφηκε στο λιμάνι της πόλης. Και σταμάτησε στο μοναδικό καράβι που βρισκόταν αραγμένο εκεί –το καράβι που ίσως να μπορούσε να την επιστρέψει στο Σαραόλν, για να ειδοποιήσει εγκαίρως τον Βασιληά Βένγκριλ. Καταράστηκε τα

Πνεύματα, που δεν είχε αρκετά χρήματα μαζί της, ώστε, ακόμα κι αν δεν κατευθυνόταν ο Καπετάνιος στο Βασίλειό της, να τον έπειθε, γερμίζοντας τις χούφτες του με χρυσάφι. Έπρεπε να βασιστεί μονάχα στην Τύχη. Δε μπορούσε να περιμένει άλλο.

Σηκώθηκε, απότομα, όρθια. «Πάμε,» είπε.

Ο Όκ'φερν βλεφάρισε. «Τι σ'έπιασε ξαφνικά;»

«Πάμε να ρωτήσουμε τον Καπετάνιο άμα μπορεί να μας πάρει στο πλοίο του,» τον παρότρυνε η Ερία.

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός ακόμα ένιωθε να ζαλίζεται· ο πυρετός δεν τον άφηνε σε ησυχία. «Δεν καθόμαστε λίγο, και μετά; Είμαι χάλια...»

«Τότε, πάω να ρωτήσω εγώ, και επιστρέφω σύντομα· εντάξει;»

«Καλώς,» Ο Όκ'φερν έγνεψε καταφατικά.

Η Ερία έφυγε από κοντά του και πλησίασε το καράβι. Πάνω του ήταν γραμμένο με μαύρα γράμματα: *Ο ΑΕΤΟΣ*. Ανέβηκε στο κατάστρωμα, μέσω της ράμπας, και ένας άντρας και μια γυναίκα, που συζητούσαν, στεκόμενοι κοντά στο κατάρτι, στράφηκαν στο μέρος της.

Εκείνος ήταν μετρίου αναστήματος, με μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά και γένια. Φορούσε ένα σκουλαρίκι στο δεξί αφτί, και τρία μικρά στο αριστερό. Η όψη του ήταν άγρια, και έμοιαζε νάναι άλυστος πολύ καιρό. Ήταν ντυμένος μ'ένα άσπρο, λεκιασμένο πουκάμισο, ανοιχτό μπροστά, για ν'αποκαλύπτει το πλατύ στέρνο του. (Η Ερία παρατήρησε πως ήταν αρκετά γεροδεμένος, και αναρωτήθηκε, για μια στιγμή, πώς θα ήταν στο κρεβάτι –αλλά είχε άλλη δουλειά, τώρα!) Το κάτω μέρος του σώματός του κάλυπτε ένα φαρδύ, μαύρο παντελόνι. Ήταν ξυπόλυτος.

Η γυναίκα ήταν λίγο πιο ψηλή απ'αυτόν, μελαχρινή, και τα μαλλιά της δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά, που κατέληγε στη μέση της. Στο κεφάλι της ήταν τυλιγμένο ένα πορφυρό μαντίλι. Φορούσε πολλά σκουλαρίκια και στα δυο αφτιά και έναν μεγάλο χαλκά στη μύτη. Ήταν παρόμοια ντυμένη με τον άντρα: λευκό πουκάμισο –

αρκετά ανοιχτό στο στέρνο, ώστε να θεωρείται προκλητικό— και μαύρο, φαρδύ παντελόνι· αλλά φορούσε μπότες, μέσα στις οποίες έμπαινε το τελευταίο, κάνοντας πολλές πτυχές.

«Γεια χαρά, συντρόφισσα,» χαιρέτησε.

«Γεια σας,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Πώς μπορούμε να εξυπηρετήσουμε τη δεσποσύνη;» ρώτησε ο άντρας, με βαριά προφορά.

«Ψάχνω ένα καράβι που πάει στο Σαραόλν...» δήλωσε η Ερία.

«Από πού έρχεσαι;» τη ρώτησε η γυναίκα.

«Γιατί ρωτάς;» απώρησε η Ερία.

«Θέλω να μάθω αν είν'αλήθεια αυτά π'ακούγονται για τη Γκόνμορχ, συντρόφισσα,» εξήγησε η γυναίκα. «Λεν ότι καταστράφηκε από έναν στρατό Μαγκραθμέλιων, που έχει μαζί του έναν μάγο ο οποίος ρίχνει φωτιά και αστραπές απ'τον ουρανό.» Υπήρχε δέος στη φωνή της.

«Αλήθεια είναι,» απάντησε η Ερία. «Τον είδα αυτό το στρατό, ερχόμενη απ'τα νότια. Με κυνήγησαν, μάλιστα, και μερικοί δαιμονάνθρωποι...»

«Μα, είναι σίγουρο ότι η Γκόνμορχ έπεσε;» ρώτησε ο άντρας. «Δε μπορώ να το πιστέψω!...»

«Για να πέρασε το φουσάτο, η πόλη έπεσε —σε διαβεβαιώνω, φίλε μου,» του είπε η Ερία. «Ο Μάργκανθελ κατευθύνεται προς την πρωτεύουσα, και είμαι βέβαιη πως δε θέλει ν'αφήσει πίσω του εχθρούς που μπορούν να τον χτυπήσουν απ'τα νώτα.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Ποιος είναι ο Μάργκανθελ;»

«Μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε η Ερία. «Ίσως να σ'την διηγηθώ ενόσω θα ταξιδεύουμε. Τελικά, πηγαίνετε στο Σαραόλν ή όχι;»

«Δεν έχω δουλειά στο Σαραόλν, τούτη την περίοδο,» είπε ο άντρας. «'Κτος κι αν απαντήσουμε κανέναν έμπορα που να θέλει να πουλήσει τίποτα εκεί... Γαμώτο! η Γκόνμορχ ήτανε γεμάτη εμπόρους... Τώρα, πού θα βρούμε κάποιον να μας πληρώσει για μεταφορά;»

«Δε θα περάσει κανείς απ'την Σόνμολ; Θα περάσει,» υπέθεσε η γυναίκα.

«Εμένα μου λες...» μούγκρισε, κάτω απ'την ανάσα του, ο άντρας. «Τέλος πάντων!» Πρότεινε το χέρι του στη Σαραολνιανή. «Καπετάν Ρόγκβιπ, κοπελιά.»

Η πολεμίστρια έσφιξε το χέρι του. «Ερία.»

«Εγώ είμαι η Ζάτα, λοστρόμος του *Αετού*,» συστήθηκε η γυναίκα.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Ερία, κι αντάλλαξε μια χειραψία και μ'αυτήν.

«Δε μου μοιάζει νάσαι απο δώ, Ερία,» παρατήρησε ο Καπετάν Ρόγκβιπ. «Από πού είσαι;»

«Απ'το Σαραόλν.»

«Α, γι'αυτό θες να πας εκεί. Επιστρέφεις στην πατρίδα;»

«Κατά κάποιο τρόπο.»

«Λοιπόν, θα βρεθεί κάνας έμπορας που να κατευθύνεται εκεί, τι λέτε;»

«Θα δείξει,» αποκρίθηκε η Ζάτα. «Ίσως να μη γίνει τίποτα σήμερα. Εμείς θ'αναμένουμε εδώ, για τρεις-τέσσερις μέρες, και, μετά, θα φύγουμε.»

«Η μπορεί να φύγουμε και νωρίτερα,» διευκρίνισε ο Ρόγκβιπ. «Ανάλογα. Κανονικά, τώρα θα πηγαίναμε στην Γκόνμορχ. Αλλά θέλαμε, πρώτα, να βεβαιωθούμε για την κατάσταση εκεί. Σ'ευχαριστούμε για τις πληροφορίες, Ερία.»

«Δωρεάν είναι,» μειδίασε εκείνη. Ύστερα, ρώτησε: «Άμα σας βρω εγώ έμπορο που να πηγαίνει στο Σαραόλν...;»

Ο Ρόγκβιπ και η Ζάτα αλληλοκοιτάχτηκαν. «Άμα μας βρεις –και πληρώνει ο τύπος καλά–, ευχαρίστως να πάμε αυτόν κι εσένα στη Βόρεια Γη,» απάντησε ο Καπετάνιος του *Αετού*.

«Σύμφωνοι. Σας χαιρετώ, για την ώρα,» είπε η Ερία, και έφυγε απ'το πλοίο τους, πηγαίνοντας, βιαστικά, στην ταβέρνα όπου είχε αφήσει τον Όκ'φερν.

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός καθόταν στο τραπέζι, τελειώνοντας, αργά, την μπίρα του.

Η Ερία έσκυψε και φίλησε, ηχηρά, τα χείλη του· έπειτα, κάθισε αντίκρυ. «Βρήκα πλοίο!» είπε.

«Πάει στο Σαραόλν;» τη ρώτησε ο Όκ'φερν, σηκώνοντας ένα φρύδι.

«Μπορεί.»

«Τι σημαίνει 'μπορεί';»

«Σημαίνει πως θα πάει στο Σαραόλν –και θα πάρει κι εμάς– άμα ο Κατετάνιος βρει κάποιον έμπορο που να κατευθύνεται εκεί, ώστε να πληρωθεί.»

«Και θα βρει έμπορο που να κατευθύνεται στο Βασίλειό σου, Ερία;» έθεσε το ερώτημα ο Όκ'φερν.

«Δεν ξέρω,» ανασήκωσε τους ώμους της εκείνη. «Πάντως, εμείς θα βρούμε!»

Ο Όκ'φερν παραλίγο να πνιγεί, με τη μπίρα του. «...Εμείς;...» απόρησε, βήχοντας.

«Δεν γνωρίζεις κανέναν έμπορο σ'ετούτα τα μέρη;» ρώτησε η Ερία.

Ο Όκ'φερν καθάρισε το λαιμό του. «Έχεις ταλέντο να μπλέκεσαι σε μπελάδες, έτσι;»

«Είναι σημαντικό να φτάσω γρήγορα στο Σαραόλν, Όκ'φερν,» τόνισε η Ερία. «Το ξέρεις. Και καλύτερα να μπαρκάρουμε εδώ, παρά στην Φεν-γκναρ, που είναι γεμάτη φονιάδες και λωποδύτες, όπως μου εξήγησες.»

«Αυτό να λέγεται...» συμφώνησε ο καστανόξανθος άντρας.

«Λοιπόν, γνωρίζεις κανένα έμπορα εδώ γύρω;» θέλησε να μάθει η Ερία, ανυπόμονη.

«Ναι,» απάντησε ο Όκ'φερν. «Όμως δε νομίζω να θέλει να πάει στο Σαραόλν. Εξάλλου, είναι πληροφοριοδότης της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού.»

«Σκλαβέμπορας;» έκανε η Ερία.

«Όχι. Έμπορος μπαχαρικών. Όμως δίνει πληροφορίες στη Συντεχνία. Η αδελφή του είναι σκλαβεμπόρισσα, αν δεν κάνω λάθος...»

Η Ερία φάνηκε σκεπτική, για λίγο. Αυτός ο τύπος ίσως να τους φαινόταν χρήσιμος, άμα μπορούσαν να τον πείσουν να πάει στο Σαραόλν, για να πουλήσει τηνπραμάτεια του.

«Πού μένει, Όκ'φερν;»

«Ααχχ!...» αναστέναξε εκείνος. «Θέλεις να πας να τον βρεις, τώρα;»

«Ασφαλώς! Είναι ό,τι μας χρειάζεται,» τόνισε η Ερία.

«Καλά, το ότι είναι πληροφοριοδότης του Πορφυρού Αετού δε σου λέει τίποτα;» ρώτησε ο Όκ'φερν, προσπαθώντας να κρατά τη φωνή του σιγανή, γιατί ποτέ δεν ήξερες ποιος μπορεί να κρυφάκουγε. «Η Συντεχνία, αν έχουν μάθει ότι τους πρόδωσα, θα με κυνηγούν. Και, ως τώρα, πρέπει να τόχουν μάθει αρκετοί. Ο Μάλ'ροβ, κατ'αρχήν, σίγουρα θα με έχει υποψιαστεί. Ήμασταν τυχεροί που δε μας καταδίωξαν στη Βούσραλ.»

«Η Βούσραλ είναι μακριά απο δώ, κούκλε,» είπε η Ερία. «Αν αυτός ο έμπορος μένει κοντά στη Σόνμολ– Πες μου, τελικά, πού στη Μάγκραθμελ μένει!»

«Μισής μέρας πεζοπορία, νότιο-δυτικά,» απάντησε, επιτέλους, ο Όκ'φερν.

«Δηλαδή, μπορούμε να είμαστε εκεί ως το βράδυ!» συμπέρανε, αμέσως, η Ερία, και τα μάτια της γυάλισαν. Ύστερα, έχασαν τη γυαλάδα. «Η... εγώ, τουλάχιστον, μπορώ να είμαι εκεί ως το βράδυ, γιατί εσύ είσαι άρρωστος...»

»Να του πω ότι έρχομαι εκ μέρους σου;»

Ο Όκ'φερν συλλογίστηκε. «Καλύτερα όχι...» πρότεινε. «Γιατί, αν έχει μάθει για μένα –ότι πρόδωσα τη Συντεχνία και τα λοιπά–, την έχεις άσχημα...»

«Και πώς θα πάω να τον δω;» έθεσε το ερώτημα η Ερία. «Τι θα πω; ‘Γεια σας! Ήρθα να σας κάνω μια πρόταση: Γιατί δεν πουλάτε το εμπόρευσμά σας στο Σαραόλν;’»

Ο Όκ’φερν έτριψε το σαγόνι του (ανακαλύπτοντας πως είχε να ξυριστεί εδώ και κάποιο καιρό). «Χμμ... Θα... Ίσως και να πετύχει...»

«Τι; Τι σκέφτεσαι;» θέλησε, αμέσως, να μάθει η Ερία.

«Λοιπόν. Άκου –προσεκτικά: Ο έμπορος –Άκφορ τον λένε– είναι σε μια συντεχνία, όπως σχεδόν όλος ο κόσμος εδώ, στη Ζίρκεφ. Αυτή η συντεχνία είναι –τι άλλο;– συντεχνία εμπόρων, και ονομάζεται η ‘Τρίτη Συντεχνία’–»

«Γιατί η Τρίτη Συντεχνία;» απόρησε η Ερία.

«Γιατί υπάρχουν έξι συντεχνίες εμπόρων στη Ζίρκεφ, και της λένε η Πρώτη, η Δεύτερη, η Τρίτη και πάει λέγοντας. Επί του προκειμένου, όμως. Όλες οι Συντεχνίες Εμπόρων ενδιαφέρονται να μεγαλώσουν την αγορά τους, ή να βρουν μέρη όπου μπορούν να πουλήσουν περισσότερο. Λοιπόν, εσύ θα κάνεις την απεσταλμένη τη Τρίτης Συντεχνίας. Θα πας να βρεις τον Άκφορ –μ’ένα ψευδώνυμο, καλύτερα–, και θα του πεις ότι σε πληροφόρησαν πως πρέπει να πουλήσει τηνπραμάτεια του στο Σαραόλν. Και, μάλιστα, ένα πλοίο τον περιμένει στην Σόνμολ.»

Η Ερία σηκώθηκε όρθια, τεντώθηκε πάνω απ’ το τραπέζι, άρπαξε το πρόσωπό του ανάμεσα στις χούφτες της και τον φίλησε, δυνατά. Μετά, ξανακάθισε.

«Έχω την εντύπωση πως σου άρεσε το σχέδιό μου...» μειδίασε ο Όκ’φερν.

«Είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμασταν, κούκλε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ξεκινάω αμέσως.»

«Στάσου λίγο!» την πρόλαβε ο Όκ’φερν, προτού σηκωθεί. «Δε μπορείς να πας ντυμένη έτσι, με ταξιδιωτικά ρούχα. Για να είσαι πιο πειστική, αγόρασε κάποιο φόρεμα, καλύτερα.»

«Εντάξει, θ’ αγοράσω φόρεμα,» συμφώνησε η Ερία.

«Μετά... θα πας με τα πόδια;»

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους της η Σαραολνιανή. «Τι ρωτάς; Αφού, ούτως ή άλλως, δεν έχουμε άλογο.»

«Αμφιβάλλω αν η Συντεχνία θα έστελνε ποτέ κάποιον πεζό...»

«Άμα με ρωτήσει, θα πω ότι το άλογό μου ήταν κουρασμένο, και το άφησα στη Σόνμολ,» πρότεινε η Ερία.

Ο Όκ'φερν έγνεψε καταφατικά. «Και προσπάθησε να είσαι κάπως... αυστηρή,» πρόσθεσε.

«Αυστηρή...;» συνοφρυώθηκε η Ερία.

«Ναι, αυστηρή. Οι Συντεχνίες των Εμπόρων δεν ζητάνε, συνήθως, από τα μέλη τους πράγματα· τα απαιτούν,» εξήγησε ο Όκ'φερν. Χαμογέλασε, στραβά. «Αλλά εσύ δε νομίζω να δυσκολευτείς να παίξεις αυτό το ρόλο σωστά...»

«Τι στη Μάγκραθμελ εννοείς;» μούτρωσε η Ερία. «Ότι είμαι—»

«—καλή ηθοποιός,» την πρόλαβε ο Όκ'φερν, συνεχίζοντας να χαμογελά.

«Θα το θυμάμαι τούτο,» δήλωσε η Ερία, μεταξύ αστείου και σοβαρού, καθώς σηκωνόταν απ' το κάθισμά της.

«Άσε μου λεφτά,» ζήτησε ο Όκ'φερν.

«Γιατί; Για να τα κατασπαταλήσεις;» συνοφρυώθηκε η Ερία. Ήθελε να τον πειράξει, γι' αυτό που είπε πριν.

«Για να φάω και να μείνω κάπου;» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Σαραολνιανή κούνησε το κεφάλι. «Έφαγες αρκετά.»

Έκανε να φύγει, αλλά ο Όκ'φερν την άρπαξε απ' τον καρπό. «Ε! Στάσου! Εντάξει! δεν είσαι... αυτό που σκέφτηκες ότι μπορεί να σκεφτόμουν ότι είσαι.» Την άφησε.

Η Ερία τού έριξε ένα λοξό βλέμμα, και του πέταξε ένα χρυσό νόμισμα που είχε την αξία τριών.

Ο Όκ'φερν το έπιασε στον αέρα. «Ευχαριστώ,» είπε, καθώς η Σαραολνιανή έφευγε. Ύστερα: «Πρόσεχε, Ερία...» μουρμούρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Στον Πύργο του Φιδιού

Πόσο μακριά είναι ακόμα, ιέρεια;» απαίτησε η Μάνζρα, αγριοκοιτώντας την Αλζάρα, που καθόταν μπροστά απ' τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, πάνω στη σέλα του αλόγου του.

«Όχι μακριά,» αποκρίθηκε, απότομα, εκείνη. Τούτη ήταν η τέταρτη φορά που την ρωτούσε η ξανθιά πολεμίστρια, και αυτό είχε αρχίσει να την εκνευρίζει.

«Όλο έτσι λες!» σφύριξε η Μάνζρα, γιατί ήταν, επίσης, η τέταρτη φορά που η Αλζάρα είχε απαντήσει «όχι μακριά». «Κάτι ύποπτο έχεις στο μυαλό σου, καταραμένη φιδολάτρισσα! Αλλά να ξέρεις πως δε θα πετύχει. Ή, και να πετύχει, εσύ δε θάσαι, πια, στον Άρμπεναρκ, για να δεις το αποτέλεσμα του σχεδίου σου –γιατί, με το που θα υποψιαστώ κάτι, θα χάσεις το κεφάλι σου!»

«Δεν έχω πρόθεση να σας προδώσω,» τόνισε η ιέρεια. «Πόσες φορές πρέπει να σας το πω αυτό;

»Εξάλλου, από χτες, σας είχα εξηγήσει πως κατά το μεσημέρι θα φτάναμε στον Πύργο. Οπότε, κάντε λίγη υπομονή.»

Η Νύχτα έριξε μια ματιά πίσω τους, χωρίς να δει τίποτα. Είχε, όμως, το συναίσθημα ότι κάποιος τους παρακολουθούσε. Ή, όχι το συναίσθημα –*ήξερε* ότι κάποιος τους παρακολουθούσε: ο φονιάς της Αίρεσης του Σκααραβαίου ήταν, το δίχως άλλο, στα ίχνη τους. Το προηγούμενο βράδυ, που είχε εμφανιστεί, τους είχε ρωτήσει γιατί πήγαιναν στον Πύργο του Φιδιού. Ποιος ο λόγος; Γιατί ήθελε να μάθει; Τι τον ενδιέφερε; Εκείνος το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να τους σκοτώσει... Όμως η Αίρεση του Φιδιού και η Αίρεση του Σκααραβαίου ήταν θανάσιμοι εχθροί... Λες, λοιπόν, να ήθελε να μάθει αν η τυχοδιώχτρια και οι σύντροφοί της ήταν υπηρέτες των

αιρετικών του Φιδιού; Αλλά, πάλι, τι σημασία είχε τούτο γι'αυτόν, από τη στιγμή που τον ενδιέφερε μονάχα να τους σκοτώσει;

Μετά από καμια ώρα ιππασίας, η Αλζάρα είπε: «Φτάσαμε! Ο Πύργος βρίσκεται πίσω απ'αυτές τις φυλλωσιές.»

«Θα το ελέγξω.» Η Νύχτα αφίππευσε, και πλησίασε την πυκνή βλάστηση εμπρός τους. Ένα μικρό, σαυροειδές ζώο έτρεξε ν'απομακρυνθεί απ'την κορακομάλλα γυναίκα, τρομαγμένο.

Η Μάνζρα ξεθηκάρωσε το σπαθί της και τοποθέτησε την αιχμή του στο λαιμό της Αλζάρα. «Αν είναι παγίδα, ιέρεια....» Άφησε τα υπόλοιπα να εννοηθούν.

Η Νύχτα παραμέρισε μερικά μακριά, λιγνά κλαδιά, με το αριστερό της χέρι, ενώ το δεξί κατέβαινε προς τη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη της. Και αυτό που αντίκρισε την έκανε να γουρλώσει τα μάτια της, για λίγο:

Ένας πανύψηλος πύργος –ξεπερνούσε τα δέντρα της ζούγκλας και χανόταν μες στα φυλλώματά τους– στεκόταν στο κέντρο ενός ξέφωτου. Φαινόταν νάναι καμωμένος από κάποιο μαύρο πέτρωμα, που έμοιαζε με βασάλη, μα δεν ήταν. Η είσοδός του ήταν ορθάνοιχτη, και από μέσα ερχόταν το φως δαυλών. Το όλο χτίσμα έκανε ένα ρίγος να διαπεράσει το κορμί της Νύχτας.

Εκατέρωθεν της εισόδου στέκονταν δύο άντρες με βαριές, μεταλλικές πανοπλίες, οι οποίες είχαν κλειστά κράνη, και έτσι δε φαίνονταν οι όψεις των πολεμιστών. Οι αρματωσιές είχαν τρία καρφιά σε κάθε ώμο, το μεσαίο μεγαλύτερο απ'τα άλλα δύο. Πράσινοι μανδύες έπεφταν στις πλάτες τους, και έφεραν μακριά κονταροτσέκουρα, που είχαν ατσάλινες λεπίδες και στο κάτω μέρος. Στα αριστερά τους χέρια κρατούσαν μεγάλες ασπίδες, με καρφιά.

Σίγουρα θα είναι επώδυνο να τα βάλει κανείς μ'αυτούς τους τύπους... συλλογίστηκε η Νύχτα, και επέστρεψε στους συντρόφους της.

«Τι είδες;» τη ρώτησε η Μάνζρα, που δεν είχε ακόμα πάρει την αιχμή της λεπίδας της από το λαιμό της Αλζάρα.

«Έναν πύργο,» αποκρίθηκε η Νύχτα, «που δε μπορεί νάναι άλλος από τον Πύργο του Φιδιού.»

«Είναι ο Πύργος του Φιδιού,» τόνισε η Αλζάρα.

«Τότε, είναι καιρός να βάλουμε το σχέδιό μας εν δράσει,» συμπέρανε, λακωνικά, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, χτυπώντας την ιέρεια, ελαφριά, στα πλευρά, για να την κάνει να καταλάβει πως έπρεπε να κατεβεί απ' τ' άτι.

Εκείνη κατέβηκε και, έπειτα, ο άντρας που κάποτε αποκαλείτο Ράθμαλ.

Η Μάνζρα θηκάρωσε το σπαθί της και αφίππευσε κι εκείνη. Η Νύχτα πήρε σκοινί απ' το σάκο του αλόγου της.

«Άφησε το ξίφος σου εδώ,» είπε στην ξανθιά πολεμίστρια.

Η Μάνζρα πήγε να διαφωνήσει.

«Κάντο!» Η Νύχτα ήταν αμετάκλητη. «Ειδάλλως, κανείς δε θα πιστέψει πως είμαστε αιχμάλωτες.»

Η Μάνζρα αναστέναξε και άφησε το σπαθί στ' άτι της, το οποίο έδεσε σ' ένα δέντρο.

«Κάνα ξιφίδιο κράτα, όμως,» τόνισε η Νύχτα.

«Δε σκόπευα ν' αφήσω όλα μου τα όπλα πίσω,» απάντησε η Μάνζρα, με κάπως οξύ τόνο στη φωνή της. Έβαλε το ξιφίδιό της βαθιά μέσα στην τουνίκα της, ώστε να μη μπορεί κανείς να το βρει εύκολα.

Η Νύχτα έδρασε παρομοίως. Ύστερα, έδωσε το σχοινί στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή που έδεσε τα χέρια αυτής και της ξανθιάς πολεμίστριας.

«Ακόμα δε μ' αρέσει και τόσο τούτο το σχέδιο...!» γρύλισε, κάτω απ' την ανάσα της, η Μάνζρα.

«Όμως είναι το μόνο που έχουμε, για την ώρα,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Φρόντισε τα άλογά τους να είναι καλά δεμένα σε δέντρα της ζούγκλας, κι άρχισε να τραβά τις δύο Σαραολνιανές γυναίκες απ' τα σχοινιά τους, βαδίζοντας, ενώ η Αλζάρα ερχόταν πλάι του.

Πέρασαν τις πυκνές φυλλωσιές και βρέθηκαν στο ξέφωτο. Οι δύο πάνοπλοι φύλακες του Πύργου στράφηκαν προς το μέρος τους. Ο πρώην-Ράθυμάλ μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια τους καρφωμένα πάνω του, πίσω απ' τις προσωπίδες των κρανών τους. Αυτός κι η ιέρεια του Φιδιού τούς ζύγωσαν.

«Ζητώ πρόσβαση στον Πύργο,» είπε η τελευταία. «Είμαι η Αλζάρα, ιέρεια του Φιδιού, και φέρνω αιχμαλώτους.»

Οι φύλακες παραμέρισαν.

«Πέρασε, Αλζάρα,» είπε ο ένας, κλίνοντας, ελαφρώς, το κρανοφόρο κεφάλι του.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η ιέρεια μπήκαν σε έναν διάδρομο φωτιζόμενο από δάδες, οι οποίες ήταν κρεμασμένες δεξιά κι αριστερά στους τοίχους.

«Στα μπουντρούμια, τώρα, Αλζάρα,» πρόσταξε, ψιθυριστά, η Νύχτα. «Οδηγήσέ μας στα μπουντρούμια.»

Η ιέρεια του Φιδιού ένευσε καταφατικά, με το κεφάλι, και προχώρησε. Πέρασαν πλάι από διάφορα αψιδωτά ανοίγματα και κλειστές, ξύλινες θύρες, ώσπου έφτασαν σε κάτι πέτρινες, φιδογυριστές σκάλες, οι οποίες ανέβαιναν και κατέβαιναν. Η Αλζάρα ξεκίνησε να τις κατεβαίνει, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

Επικρατούσε μια τρομακτική ησυχία στο μέρος, που έκανε τους τρεις Σαραολνιανούς να μην αισθάνονται καθόλου βολικά. Γιατί τόση ησυχία; Δεν ήταν περίεργο;

Ιέρεια... αν ετοιμάζεις κάτι, θα πεθάνεις! συλλογίστηκε η Μάνζρα, στενεύοντας τα γαλανά της μάτια.

Καθώς κατέβαιναν, θόρυβοι άρχισαν να έρχονται στ' αφτιά τους. Κάποια μурμουρητά, πρώτα· ύστερα, μερικές ακατανόητες κραυγές. Δεν ήξεραν αν ήταν λόγια –ή σε ποια γλώσσα ήταν–, πάντως, δε μπορούσαν να βγάλουν κανένα νόημα.

Έφτασαν σε ένα μακρόστενο δωμάτιο, χτισμένο με γκρίζες πέτρες. Η βρόμα της κλεισούρας εδώ κάτω ήταν το κάτι άλλο· το ίδιο και η

υγρασία. Μια σιδεριά βρισκόταν αντίκρυ τους, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δύο άντρες, ντυμένοι με αλυσιδωτούς θώρακες και κράνη με ραβδώσεις στην προσωπίδα. Στα χέρια κρατούσαν μεγάλα γιαταγάνια. Κι δυο τους ήταν υπερβολικά μυώδεις.

«Ζητώ πρόσβαση στα μπουντρούμια,» δήλωσε η Αλζάρα. «Ονομάζομαι Αλζάρα, ιέρεια του Φιδιού, και φέρνω αιχμάλωτες.»

«Έχεις ειδοποιήσει τον πρωθιερέα;» ρώτησε ο ένας άντρας.

«Θα τον ειδοποιήσω μετά, φρουρέ!» Ο τόνος της φωνής της Αλζάρα, ξαφνικά, έγινε φοβερά αλαζονικός, λες και ο πολεμιστής εμπρός της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα σκουλήκι. «Γνωρίζεις καλύτερα από μένα;»

«Φυσικά και όχι, Σεβασμιότατη...» απάντησε εκείνος, χαμηλώνοντας το βλέμμα.

«Άνοιξε τη σιδεριά, λοιπόν!» πρόσταξε η Αλζάρα.

Ο φύλακας τράβηξε έναν μοχλό που βρισκόταν στον τοίχο, και η σιδεριά άνοιξε, μ'ένα δυνατό, συρτό θόρυβο. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η ιέρεια και οι «αιχμάλωτές» τους μπήκαν, ενώ η είσοδος έκλεισε, πάλι, πίσω τους.

Τώρα, βρίσκονταν σ'ένα μακρύ διάδρομο, δεξιά κι αριστερά του οποίου ήταν κελιά, με ανθρώπους μέσα. Η βρόμα εδώ δεν οφειλόταν μόνο στην κλεισούρα, αλλά και σε σωματικές οσμές και σε ακαθαρσίες.

Μια γυναίκα αρπάχτηκε, απότομα, απ'τα κάγκελα του κελιού της, φωνάζοντας στην Αλζάρα: «Καταραμένη, ιέρεια! Θα καταστραφείτε! Ο Πύργος σας θα πέσει! Θα καταστραφείτε! Δε θα θυσιάσετε άλλους!» Ήταν μελαχρινή, με άλουστα, μπερδεμένα, μακριά μαλλιά, που έφταναν ως την πλάτη της. Από το βλέμμα της μπορούσε κανείς να κρίνει πως ήταν τρελή· ή, τουλάχιστον, είχε τρελαθεί σε τούτο το μέρος.

«Ας βρούμε τον Άνεμο,» πρότεινε η Νύχτα, αγνοώντας τη φυλακισμένη. Αν και ήθελε να σώσει όλους τους ταλαιπωρημένους

ανθρώπους που έβλεπε γύρω της, γνώριζε πολύ καλά πως κάτι τέτοιο ήταν ανέφικτο.

Η Αλζάρα προχώρησε, ακολουθούμενη από τους υπόλοιπους. Διέσχισαν κάμποσους διαδρόμους, με κελιά δεξιά κι αριστερά –τα μπουντρούμια ήταν πολύ μεγάλα–, αλλά, τελικά, δεν βρήκαν τον τυχοδιώχτη φίλο τους.

Όχι, μα τα Πνεύματα! συλλογίστηκε η Νύχτα. *Δε μπορεί νάναι νεκρός...! Δε μπορεί να τον έχουν... θυσιάσει...! Όχι...!*

«Πού είναι, Αλζάρα;» απαίτησε, στρεφόμενη στην ιέρεια.

«Δεν ξέρω,» απάντησε εκείνη.

«Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή...;» Η Νύχτα κοίταξε, απεγνωσμένα, τον πρώην-Ράθμαλ.

«Θα προσπαθήσω να τον εντοπίσω,» αποκρίθηκε αυτός. «Όμως δεν υπόσχομαι τίποτα, γιατί δεν τον ήξερα για πολύ καιρό. Και, τον καιρό που τον ήξερα, δεν είχα ανακαλύψει και τόσο τις δυνάμεις μου. Οπότε, δεν γνωρίζω την αύρα του καλά.

»Πάντως, θα προσπαθήσω.»

Έβαλε τα χέρια στους κροτάφους του, αλλά η Μάνζρα τον διέκοψε απ'την αυτοσυγκέντρωσή του:

«Λύσε μας, πρώτα! Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κάνει τούτη η φιδίσια ιέρεια, όσο δεν κοιτάς...»

Η Αλζάρα αναποδογύρισε τα μάτια, κουνώντας, συγχρόνως, το κεφάλι της και ξεφυσώντας.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έλυσε τη Νύχτα και τη Μάνζρα. Ύστερα, πίεσε, με τα δάχτυλα, τους κροτάφους του –δεν ήξερε γιατί, αλλ'αυτό πάντα τον βοηθούσε ν'αυτοσυγκεντρωθεί. Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις όσο πιο μακριά μπορούσε, μέσα στον Πύργο του Φιδιού, αν και η ύλη δεν είχε καμια σημασία, τώρα.....

.....Πρώτα, ένιωσε μια παρουσία που είχε ξαναισθανθεί όχι πολύ καιρό πριν: μια σκοτεινή,

ύπουλη παρουσία –ο φονιάς της Αίρεσης του Σκαραβαίου ήταν κοντά! Πολύ κοντά!

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν άφησε τούτο να τον παραπλανήσει –θα το σκεφτόταν μετά. Συνέχισε την πνευματική του αναζήτηση, προσπαθώντας να έχει την εικόνα του Ανέμου όσο πιο καθαρή μπορούσε στο νου του.....

.....! Και, κάπου ψηλά –μάλλον, σε κάποιο πάνω όροφο του Πύργου–, αισθάνθηκε μια μεγάλη συγκέντρωση πνεύματος, σαν ορισμένοι άνθρωποι να επικέντρωναν τις πνευματικές τους αισθήσεις σε κάτι –ή για να κάνουν κάτι. Κάποιου είδους τελετή, ίσως...; (Οι άνθρωποι της Ζίρκεφ –ιδιαίτερα τα μέλη των διάφορων αιρέσεων– έκαναν τελετές.) Πάντως, το σημαντικό ήταν πως νόμιζε ότι ένιωσε και την παρουσία του Ανέμου, ανάμεσα στους υπόλοιπους –και ο Άνεμος ήταν το επίκεντρο της προσοχής. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση...

«Θα τον θυσιάσουν!» πετάχτηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ανοίγοντας, απότομα, τα μάτια του.

«Τι!» έκανε η Νύχτα, γουρλώνοντας τα δικά της μάτια.

«Πρέπει να βιαστούμε!» τόνισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Τον έχουν σε κάποιο όροφο του Πύργου, και θα τον θυσιάσουν –έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

«Ποιος όροφος μπορεί νάναι αυτός, ιέρεια;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ο... ο τρίτος,» αποκρίθηκε η Αλζάρα. «Εκεί, συνήθως, γίνονται οι θυσίες...»

«Τότε, φύγαμε!» Η Νύχτα άρχισε να τρέχει.

«Στάσου!» φώναξε πίσω της η Αλζάρα, ακολουθώντας την, μαζί με τη Μάνζρα. «Οι φύλακες της σιδεριάς!»

«Και έχω κάτι ακόμα να σας πω,» πρόσθεσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, που κι εκείνος ακολουθούσε.

Η Αλζάρα πρόλαβε τη Νύχτα και την άρπαξε απ'τον ώμο. «Είπα πως είστε κρατούμενες! Δε μπορώ να βγω, πάλι, μαζί σας!»

«Δε με νοιάζει!» αντιγύρισε η Νύχτα. «Πες τους ν' ανοίξουν, και θα ορμήσουμε αμέσως, εντάξει;»

«Καλά...» συμφώνησε η Αλζάρα, γνέφοντας. «Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, έλα μαζί μου.»

Οι δυο τους προχώρησαν προς τη σιδεριά, ενώ η Νύχτα και η Μάνζρα κρύφτηκαν λίγο πιο πίσω, σε μια γωνία.

«Ανοίξτε,» πρόσταξε η ιέρεια.

Ο φύλακας τράβηξε τον μοχλό, και η είσοδος άνοιξε εμπρός τους, με τον ίδιο μεταλλικό, συρτό θόρυβο.

«Νύχτα, Μάνζρα! Τώρα!» φώναξε η Αλζάρα, και οι δυο γυναίκες ήρθαν, τρέχοντας και με ξιφίδια στα χέρια.

«Τι!» εξεπλάγη ο φρουρός, υψώνοντας το γιαταγάνι του, όπως κι ο σύντροφός του.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κοίταξε τον πρώτο στα μάτια, και ο άντρας πετάχτηκε πίσω, με μια κραυγή και με τα χέρια στο πρόσωπό, ενώ το λεπίδι του κουδούνιζε στο πάτωμα.

Η Αλζάρα σήκωσε το χέρι της, και το όπλο του άλλου έφυγε απ' τις γροθιές του, αφήνοντας τον με μια έκπληκτη όψη.

Τότε, πετάχτηκε η Νύχτα, που του έμπηξε το ξιφιδιό της στο στομάχι, σκοτώνοντάς τον επώδυνα. Η Μάνζρα κάρφωσε το δικό της λεπίδι στο λαιμό του φρουρού που είχε ζαλίσει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Πάμε,» είπε, αμέσως, η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, τρέχοντας προς τη σκάλα.

«Νύχτα –περίμενε!» φώναξε ο πρώην-Ράθμαλ, αλλά εκείνη δεν άκουσε, μέσα στη φούρια της.

Την ίδια στιγμή, φωνές αντηχούσαν από ένα πέρασμα στα δεξιά, και οπλισμένοι άντρες, με γιαταγάνια, φάνηκαν νάρχονται. Χίμησαν, λυσσασμένα, πάνω στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, στη Μάνζρα και στην Αλζάρα, ενώ η Νύχτα είχε ήδη χαθεί απ' το πεδίο όρασής τους, ανεβαίνοντας τη σκάλα.

«Διάολε!» μούγκρισε η ξανθιά πολεμίστρια, αποφεύγοντας μια μεγάλη, λυγιστή λάμα και μπήγοντας το ξιφίδιό της στα πλευρά του αντίμαχού της.

«Γιατί δεν περιμένει;...!» αναστέναξε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, αποκρούοντας τρία γιαταγάνια, με το σπαθί του.

Η Αλζάρα έκανε, μέσω των Πνευμάτων, δυο εχθρικά όπλα να χάσουν το στόχο τους.

Η Μάνζρα κλότσησε κάποιον στην κοιλιά και πήδησε από πάνω του, καθώς εκείνος σωριαζόταν στο δάπεδο. «Πάω να βοηθήσω τη Νύχτα!» φώναξε, περνώντας ανάμεσα από δύο άντρες. Απέφυγε τις κόψεις των γιαταγανιών τους και έτρεξε στη σκάλα, ανεβαίνοντας την. Κάποιοι την κυνήγησαν.

«Δεν είναι καλό να χωριστούμε!...» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Σπάθισε, σχίζοντας δυο κοιλιές και γεμίζοντας το πάτωμα με δυο κουφάρια ακόμα.

«Πιάστε την προδοτική ιέρεια!» κραύγασε ένας, και οι Ζιρκεφιανοί πολεμιστές συγκεντρώθηκαν γύρω απ' την Αλζάρα.

Η πνευματική μαγεία της γυναίκας δε μπορούσε ν' αποκρούσει όλα τους τα γιαταγάνια, και η ιέρεια δέχτηκε το πλατύ μέρος της λάμας ενός στο πλάι του κεφαλιού. Χρώματα θόλωσαν την όρασή της, και έπεσε στα γόνατα, με μια πονεμένη φωνή.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκε στο μέρος της, αποκεφαλίζοντας έναν εχθρό.

** ** *

«Νύχτα! Νύχτα! Περίμενε! Έρχομαι να σε βοηθήσω!» φώναζε η Μάνζρα, ανεβαίνοντας τη σκάλα, με γρήγορο τρεχαλητό. Πίσω της άκουγε τα βήματα των αντρών με τα γιαταγάνια.

Διάολε! Ήταν ανάγκη νάχω κι αυτούς στο κατόπι μου; σκέφτηκε, οργισμένη.

Σταμάτησε, και κλότσησε τον πρώτο που ερχόταν, με δύναμη, στο πρόσωπο, στέλνοντάς τον πίσω, πάνω στον δεύτερο. Κουτρουβάλησαν, παίρνοντας κι άλλους μαζί τους.

Ύστερα, ένα γιαταγάνι έκανε ένα μακρύ σχίσιμο στη δεξιά κνήμη της πολεμίστριας, κουρελιάζοντας το παντελόνι της.

** ** *

Η Νύχτα σταμάτησε, αιφνιδιασμένη και μ'ένα κρύο να τη διαπερνά απ'την κορφή μέχρι τα νύχια των ποδιών.

Εμπρός της στεκόταν ο φονιάς της Αίρεσης του Σκαραβαίου. Και τα δυο κοντόσπαθα στα χέρια του –τα οποία, όπως πάντα, βαστούσε ανάστροφα– ήταν ματοβαμμένα ως τη λαβή.

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια ετοιμάστηκε να δεχτεί την επίθεσή του. Δεν έπρεπε να πεθάνει τώρα.

Όχι τώρα! Ο Άνεμος με χρειάζεται!

«Φύγε!» την προέτρεψε, με σφυριχτή φωνή, ο δολοφόνος. «Έρχονται αιρετικοί του Φιδιού –τους ακούω.»

Η Νύχτα τον κοίταξε από πάνω ως κάτω, βλεφαρίζοντας. Τούτο την εξέπληττε περισσότερο απ'την ξαφνική του εμφάνιση.

«Μη με κοιτάς, γυναίκα –φύγε!» πρόσταξε ο φονιάς.

Η Νύχτα δε χρειαζόταν άλλη παρότρυνση· έτρεξε, ανεβαίνοντας τη σκάλα, όσο γρηγορότερα μπορούσε.

Έρχομαι, Άνεμε!

** ** *

Το σπαθί του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή διαπέρασε ένα στήθος. Ο άντρας έσκυψε κάτω από μια πλατιά λάμα γιαταγανιού και έσχισε την κοιλιά του χειριστή του όπλου. Κινείται με την ακρίβεια και την ταχύτητα ενός έμπειρου μαχητή –και τα χτυπήματά του ήταν θανατηφόρα.

Η Αλζάρα προσπάθησε να σηκωθεί απ'το έδαφος, αλλά κάποιος την κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντας όλο τον αέρα να φύγει απ'τα πνευμόνια της. Η ιέρεια βόγκησε, με γουρλωμένα μάτια.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή σταμάτησε το γιαταγάνι που κατέβαινε για να της κόψει τον κεφάλι, και ακρωτηρίασε τον άντρα που το βαστούσε. Εκείνος ούρλιαξε, μισοτρελαμένος απ'τον ξαφνικό πόνο. Όμως ο Σαραολνιανός τον έβγαλε απ'τη μιζέρια του, με μια καλοζυγισμένη σπαθιά στο στέρνο.

Στράφηκε κι απέκρουσε μια επίθεση απ'τα νώτα. Έσχισε την κοιλιά του ύπουλου εχθρού του, ενώ καρατόμησε έναν άλλο, που του χίμησε απ'τα πλάγια.

Έπειτα, βοήθησε την Αλζάρα να σηκωθεί όρθια, δίνοντάς της το χέρι του. «Είσαι καλά;»

«...ναι...» απάντησε, ξέπνοη, εκείνη. «...Δεν είναι τίποτα... σπουδαίο... Απλά... δεν έχω συνηθίσει... να με κλοτσάνε...»

«Μετά από δυο-τρεις φορές, θα το συνηθίσεις,» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η πρώτη, πλέον, ιέρεια του Φιδιού δεν ήξερε αν αστειευόταν ή όχι, γιατί δεν υπήρχε χαμόγελο στο πρόσωπό του. Την τράβηξε απ'τον καρπό, κατευθυνόμενος προς τη σκάλα.

** ** *

Η Μάνζρα έσφιξε τα δόντια της απ'τον τσουχτερό πόνο. «Σκυλιά!» γρύλισε, και επιχείρησε να κλοτσήσει στο κεφάλι τον άντρα που την είχε τραυματίσει στην κνήμη.

Εκείνος της άρπαξε τον αστράγαλο και την τράβηξε κάτω. Η ράχη της χτύπησε επώδυνα στα σκαλιά. Το γιαταγάνι του εχθρού της υψώθηκε. Η Μάνζρα, όμως, αποδείχτηκε ταχύτερη, και του κάρφωσε το ξιφίδιό της στην κοιλιά. Παραμέρισε, για να μη σωριαστεί το κουφάρι επάνω της, μα δεν πρόφτασε, και έπεσε στο

δεξί της πόδι –το τραυματισμένο–, κολλώντας το πάνω στο χείλος ενός σκαλοπατιού.

Η πολεμίστρια ξανάσφιξε τα δόντια της, μουγκρίζοντας.

Δύο οπλισμένοι άντρες ήρθαν να την τεμαχίσουν, με τα μεγάλα τους γιαταγάνια. Εκείνη, εκτοξεύοντας το ξιφίδιό της, πέτυχε τον έναν στο στήθος. Ο άλλος όρμησε, με τ'όπλο του έτοιμο, και–

–ένας στρόβιλος θανάτου έπεσε πάνω του! Το κεφάλι έφυγε απ'τους ώμους του, και τα εντόσθιά του χύθηκαν στη σκάλα.

Η Μάνζρα έχασκε, κοιτώντας την ταχύτητα με την οποία κινείτο ο δολοφόνος της Αίρεσης του Σκαραβαίου. Γρήγορα, τράβηξε το πόδι της, ελευθερώνοντάς το απ'το κουφάρι του νεκρού άντρα. Αν ήταν να πεθάνει από τούτο το φονιά, τουλάχιστον, θα πέθαινε πολεμώντας!

Εκείνος, όμως, της είπε, δίχως να στραφεί στο μέρος της: «Φύγε, κοπελιά!»

Τρεις άντρες με γιαταγάνια εφόρμησαν καταπάνω του. Απέκρουσε τις λεπίδες τους επιδέξια, με τα κοντόσπαθά του, και κάρφωσε το ένα στο πλάι του κεφαλιού του ενός εχθρού, ενόσω το δεύτερο χωνόταν στο στήθος του άλλου. Ο τρίτος αντίμαχος έκανε να πισωπατήσει, σκόνταψε και θα κουτρουβαλούσε στη σκάλα, όταν μια λάμα του φονιά τού πήρε το κεφάλι!

Ο αιρετικός του Σκαραβαίου στράφηκε στη Μάνζρα. «Τι περιμένεις; Νάρθουν κι άλλοι;»

«Γιατί;» είπε, απλά, εκείνη· η απορία ήταν έκδηλη στη φωνή της. Τόσο καιρό τους κυνηγούσε σαν αιμοδιψής λύκος και, τώρα, ξαφνικά, είχε αποφασίσει να την βοηθήσει;

«Οι εχθροί του Φιδιού είναι δικοί μου φίλοι,» απάντησε ο σκοτεινός άντρας, δίχως να βλεφαρίσει. «Πήγαινε τώρα!»

Η Μάνζρα έτρεξε, ανεβαίνοντας τη σκάλα. Έπρεπε να βρει τη Νύχτα, πριν έκανε τίποτα παράτολμο.

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα έπεσαν πάνω στον δολοφόνο της Αίρεσης του Σκαρβαΐου, μερικά δευτερόλεπτα αφότου είχε φύγει η Μάνζρα. Η πρώην-ιέρεια αναφώνησε, βάζοντας το χέρι μπροστά στο στήθος της.

«Διαισθάνθηκα την παρουσία σου,» είπε ο Σαραολνιανός άντρας. «Πού είναι η Μάνζρα και η Νύχτα;» Φοβόταν μην τις είχε σκοτώσει.

«Στον κόσμο των ζωντανών, αν εννοείς τις δύο κυρίες που μόλις πέρασαν,» αποκρίθηκε ο φονιάς. «Μου φάνηκε πως βιάζονταν.»

«Είσαι, ξαφνικά, μαζί μας;» απόρησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Είστε εχθροί της Αίρεσης του Φιδιού· αυτό μου φτάνει,» δήλωσε ο φονιάς.

«Τότε έλα –έχουμε λίγο χρόνο,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και έτρεξε.

** ** *

Η Νύχτα ανέβηκε στον πρώτο όροφο του Πύργου του Φιδιού, μέσω της σπειροειδούς σκάλας που περνούσε –απ’ό,τι υπέθετε η τυχοδιώχτρια– από το κέντρο του χτίσματος. Εδώ αντίκρισε έναν πλατύ διάδρομο, γεμάτο πόρτες από ξύλο της ζούγκλας, που εκείνη δεν αναγνώριζε. Όμως δεν ήταν τούτος ο προορισμός της.

Πρέπει να φτάσω στον τρίτο όροφο!

Βρέθηκε, μέσα σε δευτερόλεπτα, στον δεύτερο, λαχανιασμένη. Στο χέρι της κρατούσε σφικτά το ξιφίδιό της. Κι εδώ ένας παρομοίως διάδρομος υπήρχε, με παρόμοιες πόρτες –αλλά και ορισμένοι φρουροί, με μεγάλα γιαταγάνια.

«Σταμάτα!» της φώναξε ένας.

Η Νύχτα τον αγνόησε.

Άνεμε, μην πεθάνεις!

«Σταμάτα, καταραμένη σκύλα!»

Άκουσε βήματα πίσω της. Αλλά δε θα γύριζε να πολεμήσει. Μπορεί, από στιγμή σε στιγμή, κάποια λεπίδα να μπηγόταν στο στήθος του Ανέμου.

Τρίτος όροφος!

Μια πόρτα από έβενο (;), και δυο φύλακες εμπρός της, ντυμένοι με αλυσιδωτές αρματωσιές και φέροντες κονταροτσέκουρα. Η Νύχτα εκτόξευσε το ξιφίδιό της, πετυχαίνοντας τον έναν, με ακρίβεια, στο λαιμό και σκοτώνοντάς τον.

Ο άλλος, γρυλίζοντας, της χίμησε. Το μεγάλο όπλο του διέγραψε μια επικίνδυνη, θανατηφόρα τροχιά εμπρός του, σημαδεύοντας τα πόδια της. Η τυχοδιώχτρια πήδησε πάνω απ'τη λεπίδα, μαζεύοντας ψηλά τα γόνατά της. Στη συνέχεια, έπεσε πάνω του, σα λυσσασμένη αγριόγατα, μπιγνώντας τα νύχια της στα μάτια του!

«Ααααργκχ!...» κραύγασε ο άντρας, καθώς σωριαζόταν στο έδαφος, ανάσκελά.

Η Νύχτα τον κοπάνησε, δυνατά, με τη γροθιά της. Πέρασε πάνω απ'το αναισθητοποιημένο του σώμα, και άπλωσε το χέρι της ν'ανοίξει την πόρτα, αφού τράβηξε το ξιφίδιό της απ'το λαιμό του νεκρού.

«Σταμάτα!» Ένας απ'αυτούς που την ακολουθούσαν είχε ανεβεί, αλλά η τυχοδιώχτρια άκουγε και ήχους μάχης από κάτω, καθώς και τη φωνή της Μάνζρα:

«Κάντε δρόμο βρομόσκυλα!»

Η Νύχτα απέφυγε το γιαταγάνι του άντρα, και τον κάρφωσε, με το ξιφίδιό της, στην κοιλιά, διαπερνώντας τον αλυσιδωτό του θώρακα. Εκείνος βόγκησε και έπεσε, με την πλάτη, στο δάπεδο.

Η κορακομάλλα γυναίκα άνοιξε την πόρτα.

Μπροστά της αποκαλύφθηκε ένα πελώριο, στρογγυλό δωμάτιο, στη μέση του οποίου υπήρχε μια ογκώδης κολόνα, από μαύρη πέτρα. Πάνω στην κολόνα ήταν δεμένος, με το στέρνο προς τα έξω, ένας αθλητικός, μελαχρινός άντρας, γυμνός, εκτός από μια περισκελίδα. Χοντρές αλυσίδες κρατούσαν τα χέρια και τα πόδια του

ακινητοποιημένα. Μπροστά του στεκόταν μια γυναίκα. Φορούσε ένα ημιδιαφανές, πράσινο πέπλο, στολισμένο με χρυσάφι. Στο κεφάλι της είχε έναν φερετζέ, ίδιου χρώματος και επίσης διαφανή· από μέσα φαίνονταν τα μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά της. Τα μάτια της ήταν σκοτεινά και στενά· τα χείλη της γεμάτα και κατακόκκινα· το πρόσωπό της σκληρό και αλύγιστο. Στους καρπούς της κρέμονταν βραχιόλια· τα δάχτυλά της ήταν γεμάτα δαχτυλίδια. Άλειφε τον άντρα με ένα παράξενο, μοβ μίγμα. Γύρω απ' αυτήν κι εκείνον στέκονταν ιερείς και ιέρειες, ντυμένοι με πράσινα πέπλα επίσης, αλλά όχι ημιδιαφανή, ούτε στολισμένα με χρυσάφι.

«Άνεμε!» Η φωνή τούς έκανε όλους να στραφούν.

Τα μάτια του άντρα γούρλωσαν. «Νύχτα!...»

«Πώς τολμάς, γυναίκα;» φώναξε η ιέρεια που τον άλειφε με το μοβ μίγμα, η οποία, μάλλον, ήταν η Αρχιέρεια Σαντέ'ενθιν, που είχε αναφέρει η Αλζάρα –η τυχοδιώχτρια ήταν σχεδόν σίγουρη.

«Τελείωσε η θυσία για σήμερα!» σφύριξε η Νύχτα, και χίμησε καταπάνω της, με το ξιφίδιό της υψωμένο.

Ξάφνου –μια ακατονόμαστη δύναμη άρπαξε το κορμί της και το σήκωσε πάνω απ' το έδαφος, αφήνοντάς το να παλεύει με τον αέρα.

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑ;» Η φωνή της Αρχιέρειας αντήχησε εξώκοσμα μέσα στο μεγάλο, στρογγυλό δωμάτιο.

«Οοοχι!» κραύγασε η Νύχτα, παλεύοντας, μάταια, με την δύναμη που την κρατούσε.

«Σαντέ'ενθιν!» γρύλισε ο Άνεμος, τραβώντας τις αλυσίδες του. «Ελευθέρωσέ την!»

«Από την πρώτη στιγμή, ήσουν αναιδής, σκλάβε!» αντιγύρισε η Αρχιέρεια. Κοίταξε το πάτωμα και, ως δια μαγείας, το έδαφος άνοιξε γύρω απ' τη χοντρή κολόνα. «Τάισε, τώρα, τα φίδια! Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

Ο Άνεμος άρχισε να κυλάει –να κυλάει προς τα κάτω –προς τα ερπετά που μπορούσε να δει να σέρνονται μες στο λάκκο. Προσπάθησε να κρατηθεί πάνω στον κίονα, αγκαλιάζοντας τον, με

τα χέρια και τα πόδια, ενώ κολλούσε την πλάτη του στη μαύρη πέτρα.

Η Νύχτα πάλευε. «Αναθεματισμένη σκύλα!

»Άνεμε, κρατήσου!»

«Όχι –λέω να αφεθώ!» αποκρίθηκε εκείνος, και η τυχοδιώχτρια απόρησε πού βρήκε την όρεξη για αστείο, μια τέτοια ώρα. Πάντα η αίσθηση του χιούμορ του ήταν χάλια!

«Πολύ καλή ιδέα, σκλάβε!» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν, και ο Άνεμος ένιωσε μια πνευματική δύναμη να τον σπρώχνει προς τα κάτω, ενώ εκείνου οι μύες σφίγγονταν, για να κρατηθεί πάνω στην κολόνα.

«Άνεμεεεε!» ούρλιαξε η Νύχτα.

Ύστερα, ένιωσε τη δύναμη που την κρατούσε να την αφήνει, ξαφνικά, και τα πόδια της πάτησαν στο έδαφος. Τα μάτια της γυάλισαν, δολοφονικά.

Στην είσοδο του δωματίου στέκονταν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η Αλζάρα, ο δολοφόνος της Αίρεσης του Σκαραβαίου και η Μάνζρα. Ο πρώτος είχε διασκορπίσει την πνευματική ισχύ των ιερέων, ελευθερώνοντας την κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

Η ξανθιά πολεμίστρια όρμησε καταπάνω στους ιερείς και τις ιέρειες, με μια πολεμική κραυγή του Σαραόλν. Το γιαταγάνι που είχε αρπάξει από τους φύλακες του Πύργου ξέσχισε μια κοιλιά.

«Τι σημαίνει αυτό;» ούρλιαξε η Σαντέ'ενθιν. «Πού είν'οι φρουροί μου;»

«Στον Πνευματικό Κόσμο, σκύλα!» φώναξε η Νύχτα, χιμώντας καταπάνω της.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡΡΡΡ!» Η Σαντέ'ενθιν άνοιξε τα χέρια, διάπλατα, και η τυχοδιώχτρια εκτοξεύτηκε στην άλλη άκρη του χώρου, κοπανώντας την πλάτη της στον τοίχο.

Ο Άνεμος ένιωσε τη δύναμη που τον έσπρωχνε προς τα κάτω να τον αφήνει, αλλά δε χαλάρωσε καθόλου τη λαβή του πάνω στην κολόνα· δεν είχε καμία επιθυμία να γνωρίσει τα φίδια του λάκκου.

Ορισμένοι ιερείς και ιέρειες συντόνισαν τις πνευματικές τους ικανότητες, για να επιτεθούν στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Και η επίθεσή τους ήταν άγρια. Όχι, όμως, αρκετή για να λυγίσει την αχαλίνωτη ψυχική δύναμη εκείνου. Αντεπιτέθηκε, με τη βοήθεια της Αλζάρα, και ουρλιαχτά και κραυγές πόνου αντήχησαν, καθώς τα μυαλά των αντιπάλων τους ανατινάσσονταν, κι αυτοί έπεφταν, σαν κουρέλια, στα γόνατα, ή χτυπιόνταν από πόνο στο πάτωμα.

Εν τω μεταξύ, η Μάνζρα περνούσε ανάμεσά τους, μαζί με τον φονιά της Αίρεσης του Σκαραβαίου, κόβοντας κεφάλια και μέλη, και σκοτώνοντας αλύπητα, προτού προλάβουν οι εχθροί να βλάψουν εκείνη, ή το σύντροφό της, με τις μαγικές τους δυνάμεις.

«ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟΥΤΗ ΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ!» Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε στον δολοφόνο και τον άδραξε, σηκώνοντας τον πάνω απ' το έδαφος, επικαλούμενη τα Πνεύματα. Εκείνος ένιωσε τα κόκαλα να τραντάζονται εντός του, σα να ήθελαν να ξεσχίσουν τη σάρκα του και να πεταχτούν έξω· ή *—ήθελαν να ξεσχίσουν τη σάρκα του και να πεταχτούν έξω!*

«Είσαι η τελευταία!» Η Μάνζρα χίμησε προς την Αρχιέρεια. Εκείνη ύψωσε το χέρι της, και το λεπίδι της πολεμίστριας έφυγε απ' τη γροθιά της, για να διαπεράσει τον δεξή της ώμο.

«Ααααα!...» κραύγασε εκείνη, πέφτοντας στα γόνατα.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε η γυναίκα με το πράσινο πέπλο, βλέποντας αίμα ν' αρχίζει να πετάγεται απ' το σώμα του φονιά. Τότε, όμως, έχασε τον έλεγχο επάνω του.

Γύρισε και αντίκρισε, με στενεμένα μάτια, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

«Αντιμετώπισε εμένα, Σαντέ'ενθιν!»

Ο δολοφόνος έπεσε στο δάπεδο, αιμόφυρτος.

Η Νύχτα, που κατάφερε να σηκωθεί όρθια, παρά τον πόνο στη ράχη της, ζύγωσε τη Μάνζρα, και τράβηξε τη λεπίδα έξω απ' τον ώμο της ξανθιάς πολεμίστριας. Εκείνη έβγαλε μια δυνατή κραυγή πόνου.

«Αυτή η σκύλα!...» έκανε, ξέπνοη.

Η Σαντέ'ενθιν άδραξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και τον σήκωσε πάνω απ'το έδαφος. Επιχείρησε να τον κοπανήσει πολλές φορές στο ταβάνι, για να του τσακίσει τα κόκαλα, αλλά εκείνος της αντιστάθηκε, παραμένοντας εκεί όπου ήταν –όμως αισθανόταν να χάνει τη μάχη.

«Τρέξτε!» προέτρεψε τους συντρόφους του. «Φύγετε!»

Η Νύχτα πήρε το γιαταγάνι της Μάνζρα και έσπασε, με μια δυνατή σπαθιά, τα δεσμά των χειρών του Ανέμου.

Η ξανθιά Σαραολνιανή πολεμίστρια γονάτισε πλάι στον φονιά της Αίρεσης του Σκαραβαίου. «Έλα!» είπε, προσπαθώντας να τον βοηθήσει να σηκωθεί.

«Όχι... Άσε με...» έκανε εκείνος, αγκομαχώντας απ'τον φρικτό πόνο. «Θα πεθάνω...»

«Μας βοήθησες· τώρα, θα σε βοηθήσουμε εμείς!» Η Μάνζρα επιχείρησε να τον τραβήξει όρθιο, αλλά τον άφησε, ξαφνικά, καθώς μια σουβλιά απ'τον τραυματισμένο της ώμο διαπέρασε όλο της το κορμί.

«Θα σε λιώσω!» γρύλισε η Σαντέ'ενθιν, υψώνοντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, αργά, προς το ταβάνι. Κανονικά, ήθελε να τον ανεβάσει γρήγορα και βίαια, αλλά εκείνος κατάφερνε να προβάλει αντίσταση.

Η Αλζάρα επιχείρησε να του προσφέρει κάποια βοήθεια, με τις περιορισμένες πνευματικές της δυνάμεις, αλλά ανακάλυψε πως η συμβολή της μετρούσε τόσο όσο το φύσημα μιας γυναίκας ενάντια στον μανιασμένο άνεμο.

Μ'άλλες δυο σπαθιές, η Νύχτα θρυμμάτισε τα δεσμά που κρατούσαν τα πόδια του Ανέμου πάνω στην κολόνα, και ο μελαχρινός τυχοδιώχτης πήδησε δίπλα της, περνώντας το λάκκο των φιδιών.

Η γυναίκα τον αγκάλισε, σφιχτά. «Είσαι ζωντανός!... Δόξα τοις Πνεύμασι!...»

«Άσε με, κοπελιά...» ψέλλισε ο φονιάς της Αίρεσης του Σκαραβαίου. «Όποιος πολεμά, πεθαίνει... Είναι τιμή να πεθαίνει στο πεδίο της μάχης, πολεμώντας μισητούς εχθρούς... Σκότωσέ τη, για χάρη μου...»

Η Μάνζρα σήκωσε τα δύο κοντόσπαθα του άντρα, και το βλέμμα της καρφώθηκε στη Σαντέ'ενθιν, που έμοιαζε αυτοσυγκεντρωμένη, καθώς ύψωνε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

«Σαραόλν! Σαραόλν! Για τη δόξα του Βασιλείου!» Όρμησε καταπάνω στην Αρχιέρεια, κραδαίνοντας θανατηφόρα τις λεπίδες της –σχεδόν τόσο θανατηφόρα όσο κι ο φονιάς (παρατηρούσε πως τα όπλα ήταν ειδικά καμωμένα, έτσι ώστε νάναι ελαφριά και γρήγορα).

Οι λεπίδες κοπάνησαν πάνω σε ένα αόρατο τείχος. Η Σαντέ'ενθιν ύψωσε το αριστερό της χέρι και η Μάνζρα τινάχτηκε προς το λάκκο των φιδιών. Δεν πρόλαβε να πιαστεί και βρέθηκε ανάμεσα στα σερνόμενα ερπετά. Το ουρλιαχτό της –περισσότερο από οργή, παρά από τρόμο– σκέπασε όλους τους άλλους θορύβους στο δωμάτιο.

Καθώς η Αρχιέρεια σπατάλησε κάποιες απ' τις δυνάμεις της, για να αντιμετωπίσει την ξανθιά πολεμίστρια, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κατάφερε να πατήσει, πάλι, στο έδαφος. Αυτοσυγκεντρώνοντας όσο περισσότερο μπορούσε τον εαυτό του, πρόσταξε τα Πνεύματα (*Υπακούστε με! Υπακούστε!*) να επιτεθούν –να χτυπήσουν τη Σαντέ'ενθιν.

Εκείνη πισωπάτησε, λες και κάποιος την είχε χαστούκισε. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, γρήγορα, πέρασε, ξανά, στην επίθεση, όσο η άμυνά της ήταν πεσμένη. Την έκανε να παραπατήσει και να πέσει. Έστερα, όμως, η άμυνά της ήταν, πάλι, ισχυρή και του αντιστάθηκε εύκολα, καθώς σηκωνόταν όρθια.

Αλλά ήταν κουρασμένη, και οι αντίμαχοί της πολλοί. Στράφηκε στα δεξιά, όπου ήξερε πως υπήρχε δρόμος διαφυγής, και έτρεξε, παραμερίζοντας ένα πράσινο παραπέτασμα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αγκομαχούσε από την εξάντληση. Οι δυνάμεις που είχαν διαπεράσει το κορμί και το νου του τον είχαν κάνει κουρέλι.

«Μάνζρα!» Η Νύχτα γονάτισε δίπλα στο λάκκο και άπλωσε το χέρι της.

Η ξανθιά πολεμίστρια άπλωσε το δικό της χέρι, δίχως να κινείται καθόλου, για να μην προκαλεί τα φίδια να την τσιμπήσουν (σίγουρα, πολλά απ'αυτά ήταν δηλητηριώδη).

Οι άκρες των δαχτύλων τους συναντήθηκαν, αλλά τίποτα περισσότερο.

«Εμένα με φτάνεις, Μάνζρα;» Και ο Άνεμος προσπάθησε να την πιάσει. Εκείνου το χέρι ήταν πιο μακρύ, και άρπαξε τον καρπό της ξανθιάς Σαραολνιανής, τραβώντας την επάνω.

Ένα φίδι είχε μείνει τυλιγμένο στον αστράγαλό της, και η Νύχτα το έπιασε, με προσοχή, και το πέταξε, πάλι, μέσα στο λάκκο.

«Πώς είσαι;» ρώτησε η Αλζάρα τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, βάζοντας το μπράτσο του στους ώμους της.

«Έχω δει και καλύτερες μέρες,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Να φύγουμε!» είπε η Νύχτα.

«Θέλω αυτή τη σκύλα, την Αρχιέρεια!» γρύλισε η Μάνζρα, κρατώντας τον τραυματισμένο της ώμο, που πολύ φοβόταν πως ήταν σε άσχημη κατάσταση.

«Κι εγώ!» συμφώνησε ο Άνεμος, παίρνοντας το ένα κοντόσπαθο του φονιά, που βρισκόταν στο πάτωμα –το άλλο ήταν στο λάκκο των φιδιών.

Έτρεξαν, παραμερίζοντας το παραπέτασμα που είχε παραμερίσει και η Σαντέ'ενθιν, προτού προλάβει η Νύχτα να διαφωνήσει μαζί τους.

«Άνεμε –θα σε σκοτώσω!» φώναξε η τυχοδιώχτρια πίσω τους, καθώς τους ακολουθούσε.

«Πού στην Έρημο πάνε;» έκανε η Αλζάρα. «Φεύγουμε εμείς;»

«Όχι,» διαφώνησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Δε μπορώ να τους αφήσω!» Και τους κυνήγησε, όσο γρηγορότερα γινόταν, εξαντλημένος καθώς ήταν.

** ** *

Η Σαντέ'ενθιν άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου της, βιαστικά. (Δίχως να σκέφτεται είχε αφήσει ένα μονοπάτι από ανοιχτές πόρτες πίσω της.) Αγνοώντας όλα τα άλλα αντικείμενα στον χώρο, στάθηκε αντίκρυ σ'έναν μεγάλο, χρυσοποίκιλτο καθρέφτη, που κρεμόταν στον τοίχο.

Άρχισε να κινεί τα χέρια της μπροστά απ'το κρύσταλλό του και να ψιθυρίζει μυστικιστικά λόγια. Κάτι γυάλισε μέσα στο κάτοπτρο, διάφορα χρώματα –κίτρινο, κόκκινο, μοβ, πράσινο, θαλασσί...

Άκουσε βήματα –τρεχαλητό.

Δεν πρέπει να με προλάβουν! Είμαι πολύ εξαντλημένη, σκέφτηκε η Αρχιέρεια του Φιδιού. *Αυτός ο καταραμένος Ελεγκτής Πνευμάτων – ήταν ισχυρός. Με κούρασε.*

Συνέχισε να υφαίνει τα μάγια της, δίχως να σταματά καθόλου. Τα χρώματα δυνάμωναν μέσα στον καθρέφτη. Δεν αργούσε τώρα...

«Σαντέ'ενθιν!»

Η φωνή του καταραμένου σκλάβου.

Η πολύχρωμη ακτινοβολία είχε απλωθεί στο δωμάτιο, όταν ο Άνεμος και η Μάνζρα μπήκαν, και αναγκάστηκαν να σκιάσουν, για λίγο, τα μάτια τους, με το χέρι. Αντίκρισαν τη Σαντέ'ενθιν να βουτά μέσα σ'ένα... παράθυρο, απ'το οποίο ξεχύνονταν τα χρώματα.

Η Νύχτα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα ήρθαν πίσω τους, καθώς εκείνοι στέκονταν αμήχανα, μην ξέροντας πώς να δράσουν.

«Πήδησε εκεί μέσα.» Ο Άνεμος έδειξε. «Τι να κάνουμε; Πρέπει να πηγε κάπου αλλού. Ν'ακολουθήσουμε;»

«Οχι!» πετάχτηκε η Νύχτα, μπήγοντας τα δάχτυλά της στον ώμο του. «Άνεμε, δεν ξέρεις σε τι μέρος θα βρεθείς!»

«Ας μπει ένας να δει,» πρότεινε ο μαυρομάλλης τυχοδιώκτης. «Εγώ, ας πούμε.»

«Γιατί εσύ;» απαίτησε η Νύχτα.

«Γιατί είμαι ο λιγότερο ταλαιπωρημένος, τούτη τη στιγμή,» εξήγησε εκείνος. «Θα ρίξω μονάχα μια ματιά, και θα επιστρέψω.»

«Θα μπορεί να επιστρέψει, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή;» ρώτησε η Νύχτα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, εκείνος.

«Μάλλον, θα μπορεί.» Ήταν η Αλζάρα που μίλησε. «Μέσω αυτού του καθρέφτη, η Αρχιέρεια επικοινωνούσε με τον Πόνκιμ, τον σύμμαχό μας στο Σαραόλν.»

«Δηλαδή, τούτο το... παράθυρο μπορεί να βγάζει στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ;» συνοφρυώθηκε η Μάνζρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

Πολύχρωμη ακτινοβολία

Η Χόλκκραδ καθόταν στο κρεβάτι του Πόνκιμ, αγγίζοντας, πού και πού, με τα δάχτυλά της, το δαιμονικό φυλαχτό του... γιου της που κρεμόταν πάνω στα στήθη της. Πώς μπορούσε να ξεφύγει από την παγίδα του; Δε μπορούσε...

Τα μάτια του Τράνθλας, ο οποίος καθόταν αντίκρυ της, στο γραφείο, έπεφταν πάνω της και, ύστερα, απομακρύνονταν, ξαφνικά, προτού αρχίσουν να την παρατηρούν, πάλι, όταν εκείνη δεν τον κοίταζε. Η μάγισσα τού φαινόταν σαν ένα άγριο θηρίο που είχε καταφέρει ο αφέντης του να φυλακίσει. Του είχε μιλήσει για το ποια

ήταν και ποιες οι δυνάμεις της. Επίσης, του είχε πει πως η πνευματική της μαγεία ήταν άχρηστη όσο το δαιμονικό φυλαχτό βρισκόταν στο λαιμό της –και η ίδια, για κάποιο λόγο, άγνωστο στον Αργκανθικιανό άντρα, δε μπορούσε να το ξεφορτωθεί. Εκείνος βρισκόταν εδώ, υποτίθεται, για να της κάνει παρέα, όμως, μάλλον, ο αφέντης επιθυμούσε να την προσέχει, διότι η Χόλκραδ δεν έμοιαζε να θέλει και τόσο την παρέα του· δεν του μιλούσε καθόλου, αφότου τον είχε ρωτήσει ποιος ήταν και ο Τράνθλας είχε αρνηθεί να της πει...

Ο καθρέφτης του δωματίου άρχισε να πετά μια πολύχρωμη ακτινοβολία. Τα μάτια του πρώην-συμβούλου του Βένγκριλ γούρλωσαν, και η μάγισσα πετάχτηκε όρθια, ξαφνιασμένη.

Η ακτινοβολία δυνάμωσε, λούζοντας όλο το δωμάτιο με ποικίλα χρώματα.

«Τι είν' αυτό;...» ψέλλισε ο Τράνθλας, κάνοντας πίσω, φοβούμενος πως το αλλόκοτο φως θα τον έβλαπτε.

Η Χόλκραδ, όμως, στάθηκε δίχως να σαλεύει, περιμένοντας· αλλά, από τη στάση που είχε πάρει, έμοιαζε νάναι έτοιμη για όλα.

Μια γυναίκα πετάχτηκε μέσα απ' τον καθρέφτη (!). Ήταν μελαχρινή, και ντυμένη μ' ένα πράσινο ημιδιαφανές πέπλο, ενώ φορούσε πολλά κοσμήματα πάνω της, και ιδρώτας την έλουζε.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε έκπληκτη τη Χόλκραδ, κάνοντας στο πλάι. Έπειτα, το βλέμμα της έπεσε στον Τράνθλας που την παρατηρούσε καλά-καλά (τα ρούχα της έκρυβαν λίγα).

«Πού είμαι;» έκανε η Αρχιέρεια του Φιδιού. «Ποιοι είστε εσείς; Πού είναι, Πόνκιμ;»

«Ποια είσαι εσύ;» έθεσε το ερώτημα η Χόλκραδ, στενεύοντας τα μάτια της. «Το συνηθίζεις να πετάγεσαι μέσα από μαγικούς καθρέφτες;»

«Μα την Έρημο!» έφτυσε η Σαντέ'ενθιν, λαχανιασμένη, και στράφηκε, απότομα, στο ακτινοβόλο κάτοπτρο αρχίζοντας να κάνει χειρονομίες και να μουρμουρίσει μυστικιστικά λόγια.

Η Χόλκραδ καταλάβαινε πως προσπαθούσε να κλειδώσει τη μαγική πόρτα που είχε δημιουργηθεί· δεν ήταν σίγουρη άμα έπρεπε να επιχειρήσει να την εμποδίσει. Ποια ήταν; Πάντως, μάλλον ήταν ισχυρή στον έλεγχο των πνευμάτων, για ν' ανοίγει εσωδιαστασιακές θύρες, ακόμα και μέσω μαγικών συσκευών.

Τα χρώματα άρχισαν να λιγοστεύουν και η ακτινοβολία να χάνει τη δύναμή της μέσα στο δωμάτιο—

Τότε, ένας άντρας πετάχτηκε απ' τον καθρέφτη. Είχε αθλητικό κορμί —πράγμα που φαινόταν πολύ καθαρά, αφού φορούσε μονάχα μια περισκελίδα γύρω απ' τα λαγόνια του—, ήταν μελαχρινός, με πλούσια μαλλιά, και κρατούσε ένα λιγνό κοντόσπαθο στο δεξί χέρι. Γρονθοκόπησε την Σαντέ'ενθιν στο σαγόνι, σωριάζοντας τη στα πόδια της Χόλκραδ, προτού η τελευταία προλάβει να καταλάβει τι συνέβαινε.

«Σκύλα!» γρύλισε ο Άνεμος.

Και πίσω του δεν άργησαν να εμφανιστούν κι άλλοι, εξερχόμενοι απ' την μαγική θύρα στην οποία είχε μετατραπεί ο καθρέφτης: η Νύχτα, η άσχημα τραυματισμένη στον ώμο Μάνζρα, ο εξαντλημένος Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η πρώην-ιέρεια του Φιδιού Αλζάρα. Όλοι έμοιαζαν να έχουν τα χάλια τους στα μάτια της Χόλκραδ και του Τράνθλας, ο οποίος είχε τρομοκρατηθεί, και θα έτρεχε προς την έξοδο του δωματίου, αν αυτή δεν τύχαινε να βρίσκεται τόσο κοντά στον καταραμένο καθρέφτη!

«Τι συμβαίνει εδώ;» φώναξε πανικόβλητος ο Αργκανθικιανός κατάσκοπος.

«Τολμάς να μ' αγγίζεις, σκλάβε!» ούρλιαξε η Σαντέ'ενθιν. Τέντωσε το δεξί της χέρι, και ο Άνεμος κοπάνησε, οδυνηρά, πάνω στον τοίχο, πλάι στην πόρτα του δωματίου.

«ΣΑΝΤΕ'ΕΝΘΙΝ! ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΔΩ;» Μια δυνατή φωνή —η φωνή του Πόνκιμ— βγήκε απ' το δαιμονικό φυλαχτό που κρεμόταν πάνω στα στήθη της Χόλκραδ.

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, έκπληκτη, στη μάγισσα. Όλοι οι υπόλοιποι βρίσκονταν σε αμηχανία, μην ξέροντας τι να κάνουν.

«Προσπαθώ να σε βρω, Πόνκιμ!» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια του Φιδιού.

Τα μάτια του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή στένεψαν, επικίνδυνα. «Πετάξτε τούτο το φυλαχτό μακριά!» πρόσταξε, με φωνή που έμοιαζε μ' αυτή του Φάλμαριν όταν μιλούσε σα βασιλιάς.

Η Νύχτα, μη χάνοντας καθόλου χρόνο, άρπαξε το δαιμονικό κόσμημα και το τράβηξε βίαια, σπάζοντας την αλυσίδα που το συγκρατούσε στο λαιμό της μάγισσας.

«Ααα!» ούρλιαξε, καθώς ένιωσε κάποιου είδους ενέργεια να καίει το χέρι της. Το φυλαχτό έπεσε στο πάτωμα.

Είμαι ελεύθερη! συλλογίστηκε η Χόλκραδ. Ύψωσε τα δάχτυλά της, και μαζί τους υψώθηκε και το διαβολικό αντικείμενο, πηγαίνοντας προς το παράθυρο του δωματίου.

«ΔΕ ΘΑ ΜΟΥ ΓΛΙΤΩΣΕΙΣ ΤΟΣΟ ΕΥΚΟΛΑ, ΜΗΤΕΡΑ!» βρυχήθηκε ο Πόνκιμ, και όλοι ένιωσαν ένα πνευματικό κύμα δύναμης να τους χτυπά, και παραπάτησαν.

Η Μάνζρα έσφιγγε την πληγή στον ώμο της, η οποία αιμορραγούσε συνεχώς· νόμιζε ότι, σύντομα, θα λιποθυμούσε...

Το δαιμονικό φυλαχτό σταμάτησε να πηγαίνει προς το παράθυρο, και τα σμαραγδένια του μάτια έλαμψαν με εξώκοσμες φλόγες.

«Δεν μπορείς να μου αντισταθείς μέσω κατασκευασμάτων, Πόνκιμ!» αντιγύρισε η Χόλκραδ, σφίγγοντας τα δόντια της, τα οποία άστραψαν.

Καθώς όλοι κοιτούσαν την αναμέτρηση αυτής με το δαιμονικό φυλαχτό, η Σαντέ'ενθιν αντιλήφθηκε την ευκαιρία που της παρουσιαζόταν και άνοιξε την πόρτα του δωματίου, για να φύγει.

Ο Άνεμος άρπαξε τον καρπό της. «Μας εγκαταλείπεις, τώρα, που αρχίζουμε να περνάμε καλά;» γρύλισε.

Τα μαύρα της μάτια κοίταξαν βαθιά μέσα στα δικά του, και ο τυχοδιώκτης αισθάνθηκε έναν διαπεραστικό πόνο να τον χτυπά στο εσωτερικό του κρανίου. Έβγαλε μια κραυγή και έπεσε πίσω. Τρεκλίζοντας, σωριάστηκε ανάσκελα, στο πάτωμα.

Η Νύχτα κοίταξε το χέρι της. Ένα μεγάλο έγκαυμα υπήρχε στην παλάμη, η οποία είχ' αρχίσει να πετά φούσκες. Έτριξε τα δόντια της, για ν' αντισταθεί απ' το να φωνάζει.

«ΟΧΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ!» βγήκε η κραυγή του Πόνκιμ, μέσα απ' το δαιμονικό φυλαχτό, καθώς η Χόλκραδ το εκτόξευε έξω απ' το παράθυρο.

«Τελείωσε, για τώρα... γιε μου...» έκανε, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ο βασιλικός διπλωμάτης ήταν ισχυρός –πολύ ισχυρός–, ακόμα και όταν χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις του μέσω αυτού του διαβολικού αντικειμένου.

Ο Άνεμος σηκώθηκε στα πόδια του, μουγκρίζοντας, καθώς χρώματα θόλωναν την όρασή του. «Ξέφυγε!...»

Η Μάνζρα ακούμπησε στον τοίχο. Αισθανόταν τα πάντα να γυρίζουν, καθώς η αιμορραγία είχε αρχίσει να την καταβάλλει.

Ο Άνεμος τη βοήθησε, αφήνοντάς τη να στηριχτεί πάνω του και τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ' τους ώμους της. «Είσαι καλά; Μ' ακούς, Μάνζρα;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Σ' ακούω... Ζαλίζομαι... Θα χάσω τις αισθήσεις μου, Άνεμε...»

«Δεν ξέρω ποιοι είστε,» είπε η Χόλκραδ, «όμως υποθέτω πως είστε εχθροί του Πόνκιμ. Σωστά;»

«Αυτό είναι το σίγουρο,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Είμαι η Νύχτα. Και ποια είσαι συ;»

«Η Νύχτα!» έκανε η Χόλκραδ. «Σε ξέρω! Ο Φάλμαριν μού μίλησε για σένα. Θα πήγαινες σε κάποιο Πύργο του Φιδιού, για να σώσεις–»

«–τον Άνεμο,» την πρόλαβε η τυχοδιώχτρια, και έδειξε τον εν λόγω άντρα, με το βλέμμα της. «Νάτος.»

«Καλά,» απάντησε η Χόλκραδ. «Πάντως, πρέπει να φύγουμε – τώρα!

»Ο Πόνκιμ είναι επικίνδυνος, και με κυνηγά.»

«Ποιος είν' αυτός;» Η Αλζάρα στράφηκε στον Τράνθλας.

Η Χόλκραδ ύψωσε το χέρι της, και μια αόρατη δύναμη χτύπησε τον Αργκανθικιανό, κοπανώντας το κεφάλι του στον τοίχο και αναισθητοποιώντας τον. «Ένας λακές του Πόνκιμ.»

«Ο Πόνκιμ σε κρατούσε αιχμάλωτη;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Μέσω αυτού του φυλαχτού;»

«Ναι. Και είναι ισχυρότερος απ'ό,τι ποτέ θα φανταζόμουν –και Αντιβασιλέας, μετά από διαταγή της Βασίλισσας Δήνκα,» είπε η Χόλκραδ. «Ας μην καθυστερούμε άλλο!»

«Μετά από διαταγή της Βασίλισσας;» απόρησε η Μάνζρα, που άκουγε τα λόγια της μάγισσας λες και βρισκόταν μέσα σε όνειρο. «Πού είναι ο Βασιλιάς;»

«Στο Βασίλειο του Ωκεανού,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Νομίζω. Πρέπει νάναι φυλακισμένος –ή νεκρός. Αλλά πάμε να φύγουμε, τώρα!»

«Αν αυτός ο Πόνκιμ ελέγχει ολάκερο το παλάτι, και είναι τόσο ισχυρός μάγος όσο λες, ας μη σκεφτόμαστε να κατεβούμε απ'τις σκάλες,» είπε ο Άνεμος. Άφησε τη Μάνζρα να σταθεί όρθια, ψιθυρίζοντας μερικές ενθαρρυντικές κουβέντες στ'αφτί της, και ζύγωσε το παράθυρο, κοιτώντας έξω. «Όπως το φαντάστηκα!» μειδίασε, στραβά. «Ο κήπος του Βασιλιά Βένγκριλ είναι διάσημος για τα φυτά και τα δέντρα του.»

«Τι σχέση έχει αυτό, Άνεμε;» απόρησε η Νύχτα, ακόμα κρατώντας το καψαλισμένο χέρι της. «Τώρα βρήκες να κοιτάξεις τ'αξιοθέατα του παλατιού;»

«Ναι, αν αυτά τα αξιοθέατα είναι να μας βγάλουν απ'το παλάτι,» αποκρίθηκε ο τυχοδιώχτης στρεφόμενος στο μέρος και συνεχίζοντας να μειδιά. «Τα δέντρα είναι ψηλά, Νύχτα. Φτάνουν ως και τούτο το παράθυρο. Λοιπόν, καταλαβαίνεις τι έχω στο νου μου;»

Η Νύχτα γέλασε. «Μερικές φορές –μερικές φορές– είσαι τρομερά εύστροφος!» Έπεσε πάνω του, κι αγκαλιάζοντάς τον, φίλησε, δυνατά, τα χείλη του. Ύστερα, κοίταξε κι εκείνη έξω απ'το παράθυρο. Όντως, τα δέντρα έφταναν ως εδώ! Πιάστηκε σ'έναν κορμό κι άρχισε να κατεβαίνει, γρήγορα. «Ελάτε!» φώναξε στους άλλους.

Η Χόλκραντ δεν άργησε να την ακολουθήσει.

«Θες να σε πάρω στον ώμο;» ρώτησε ο Άνεμος την Μάνζρα, που χρησιμοποιούσε τον τοίχο, για να στηρίζεται.

«Όχι...!» απάντησε εκείνη. Έκανε δυο βήματα και παραλίγο να πέσει, αλλά ο τυχοδιώκτης την έπιασε.

«Έτσι, ε;» Την πήρε στον ώμο και ξεκίνησε κι εκείνος να κατεβαίνει απ'το δωμάτιο του Πόνκιμ, μέσω του κορμού του δέντρου.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα ήρθαν μετά απ' αυτόν.

** ** *

Ο Πόνκιμ συνάντησε την Σαντέ'ενθιν, ερχόμενος στο δωμάτιό του, μαζί με δυο ντουζίνες φρουρούς του παλατιού. Η Αρχιέρεια έτρεχε και, στρίβοντας τη γωνία ενός διαδρόμου, έπεσε πάνω του, λαχανιασμένη.

«Τι στη Μάγκραθμελ συμβαίνει;» γρύλισε ο βασιλικός διπλωμάτης, σφίγγοντας τους βραχίονες της, θυμωμένος.

«Έχουμε προβλήματα!» αντιγύρισε η Αρχιέρεια του Φιδιού, ελευθερώνοντας τον εαυτό της, απότομα, απ'τη λαβή του. «Ήρθαν στον Πύργο, και τάκαναν όλα μαντάρα, μα την Έρημο!»

«Τρέξτε!» πρόσταξε ο Πόνκιμ τους φρουρούς. «Μην κάθεστε! Βρείτε τους κατασκόπους! Θα τους καταλάβετε αμέσως απ'την εμφάνισή τους!»

«Μάλιστα, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε ένας άντρας, και οι πολεμιστές έφυγαν, βιαστικά, κατευθυνόμενοι στο δωμάτιο του Αντιβασιλέα.

«Και έπρεπε να έρθεις εδώ;» σφύριξε ο Πόνκιμ, μέσα στη μούρη της Σαντέ'ενθιν. «Δεν έχω ήδη αρκετά προβλήματα στην πλάτη μου, μ'όσα συνέβησαν στο νησί;»

«Δεν ευθύνομαι εγώ για τα προβλήματα στο νησί, Πόνκιμ!» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, σφίγγοντας τα δόντια της. «Εσύ έπρεπε να τους είχες σταματήσει απ'το να φτάσουν εκεί!»

«Φαίνεται πως εγώ πρέπει να κάνω πολλά πράγματα μόνος μου!» γρύλισε ο Πόνκιμ. «Αλλ'αυτό δεν απαντά στην ερώτησή μου: *Γιατί ήρθες εδώ;*»

«Δεν ήξερα πού αλλού να πάω, Πόνκιμ· με κυνηγούσαν!» είπε η Σαντέ'ενθιν· το πρόσωπό της ήταν σφιγμένο και γραμμές υπήρχαν στο μέτωπο της.

«Σε κυνηγούσαν;» έκανε, απορημένος, ο Πόνκιμ. «Έχεις τη δύναμη να συνθλίψεις μερικούς σαλτιμπάγκους, Σαντέ'ενθιν! Δεν πιστεύω ο Αφέντης μας να λάθεψε τόσο μαζί σου.»

«Ο ένας ανάμεσά τους ήταν πολύ ισχυρός στον έλεγχο των Πνευμάτων!» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν. «Με εξάντλησε, και, ύστερα, δε μπορούσα να τους πολεμήσω όλους μαζί. Η μόνη λύση ήταν να φύγω –να έρθω εδώ!»

«Ποιος ήταν αυτός ο τόσο ισχυρός;» συνοφρυώθηκε ο Πόνκιμ.

«Δεν ξέρω,» ανασήκωσε τους ώμους της η Σαντέ'ενθιν· «δεν τον έχω ξαναδεί.»

«Πάμε στο δωμάτιό μου,» πρότεινε ο Πόνκιμ, και ξεκίνησαν να βαδίζουν, βιαστικά.

** ** *

Μόλις ήταν κάτω, μέσα στον κήπο του παλατιού της Μάρβαθ, ο Άνεμος αισθάνθηκε τη διαφορά της θερμοκρασίας, σε σχέση με τη

Ζίρκεφ –πριν, καθότι πανικόβλητος, δεν είχε καταλάβει τίποτα. Το κρύο διαπέρασε το γυμνό του κορμί σα μαχαίρι. Άφησε την Μάνζρα στα πόδια της, και έτριψε τα μπράτσα του, για να ζεσταθεί.

Η Νύχτα τού έριξε την κάπα της στους ώμους, όσο οι υπόλοιποι κατέβαιναν απ' το δέντρο.

«Κράτα την,» της είπε ο Άνεμος. «Δεν τρέχει τίπο–»

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια τον κοίταξε με αυστηρό βλέμμα. «Δε γουστάρω άλλες γυναίκες να σε βλέπουν γυμνό!»

Ο Άνεμος γέλασε· η Νύχτα μειδίασε, πλατιά.

«Πάμε,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Μάνζρα, θα σε βοηθήσω εγώ, τώρα.» Και σήκωσε την ξανθιά πολεμίστρια στα χέρια του.

«Μου τη δίνει αυτό...» μουρμούρισε εκείνη. «Δεν είμαι ανάπηρη...!»

«Χρειάζεται περισσότερο θάρρος, για να παραδεχτείς ότι δεν πρέπει να δράσεις με θάρρος,» φιλοσόφησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Η Μάνζρα χαμογέλασε. «Μίλησες σαν τον Φάλμαριν...»

«Ισως.»

«Αφήστε τα λόγια, κι ελάτε!» Ο Άνεμος άρχισε να προχωρά ανάμεσα στην βλάστηση του κήπου του παλατιού, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Η Χόλκραδ συλλογιζόταν πού μπορεί να βρίσκονταν ο Μπάχτον κι ο Μέρθναρ, αλλά γνώριζε πως, επί του παρόντος, δε μπορούσε να κάνει τίποτα, για να τους βοηθήσει. Κάποια άλλη στιγμή... κάποια άλλη στιγμή... Χρωστούσε πολλά στον... γιο της, άλλωστε!

Πουλιά διαφόρων χρωμάτων φτερούγιζαν, φεύγοντας από μπροστά τους και εντελώς αλλόκοτα ζώα έτρεχαν να κρυφτούν. Ξαφνικά, τα φυλλώματα χώρισαν και ένα θηρίο πετάχτηκε: Ένα πλάσμα που έμοιαζε με ταύρος, αλλά είχε γκρίζες, γυαλιστερές φολίδες σ'όλο του το σώμα, και τα κέρατά του άστραφταν, σα νάταν καμωμένα από ασήμι. Τα μάτια του έμοιαζαν να πετάνε φωτιές.

Η Χόλκραδ γνώριζε πως αυτό το ον ονομαζόταν Γκρίζος Ταύρος· το είχε ξαναδεί. Και της θύμιζε πολλά που δεν ήθελε, πια, να θυμάται... Περιπέτειες στις περιοχές βόρεια του Σαραόλν... όπου είχε γνωρίσει έναν νεαρό, γοητευτικό πρίγκιπα, τον οποίο δε θα μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να παντρευτεί...

«Μα τα Πνεύματα!» Ο Άνεμος πετάχτηκε πίσω, κρατώντας το κοντόσπαθο αμυντικά εμπρός του.

Ένα ξιφίδιο παρουσιάστηκε στο χέρι της Νύχτας.

Η Αλζάρα ετοιμάστηκε να χρησιμοποιήσει τις πνευματικές της δυνάμεις· το ίδιο κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, παρότι ήταν εξαντλημένος και κουβαλούσε τη Μάντζρα.

«Ηρεμήστε,» είπε η Χόλκραδ στους συντρόφους της, βλέποντας πως όλοι τους είχαν, αμέσως, τσιτώσει. «Τούτο το ζώο ονομάζεται Γκρίζος Ταύρος, και είναι εξημερωμένο.»

Ο Άνεμος λοξοκοίταξε τη μάγισσα, μην παίρνοντας το βλέμμα του απ' το πλάσμα. «Είσαι σίγουρη;...»

«Απολύτως. Φτάνει να μην κάνετε τίποτα για να τον τρομάξετε,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, και προχώρησε, χαϊδεύοντας τον Γκρίζο Ταύρο ανάμεσα στα κέρατα.

«Εμείς να τρομάξουμε αυτόν;» έκανε ο Άνεμος. «Καλό και τούτο...» Βάδισε πίσω απ' τη μάγισσα, όπως κι οι υπόλοιποι.

Γρήγορα, έφτασαν στο καγκελωτό τείχος του κήπου του παλατιού. Και χώθηκαν μες στις φυλλωσιές, βλέποντας μια πολεμίστρια να περνά, φέροντας κοντάρι κι ασπίδα.

«Μου φαίνεται πως μας περιμένουν,» ψιθύρισε ο Άνεμος.

«Τρομερή διαπίστωση!» αντιγύρισε η Νύχτα.

Ο Άνεμος στράφηκε να την κοιτάξει, μουτρωμένος, κι εκείνη του φίλησε το μάγουλο, μειδιώντας στραβά.

«Τι κάνουμε, τώρα;» θέλησε να μάθει η Αλζάρα, κοιτώντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

«Μακάρι να ήμουν λιγότερο εξαντλημένος και να μπορούσα να χρησιμοποιήσω τις δυνάμεις μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ένας πολεμιστής πέρασε έξω απ'τα κάγκελα του κήπου και άπαντες σώπασαν –ακόμα κι ένας ψίθυρος μπορούσε να τραβήξει την προσοχή.

Όταν ο άντρας έφυγε, η Χόλκραντ έριξε μια ματιά προς την άλλη κατεύθυνση, κι αντίκρισε την γυναίκα που είχε περάσει πριν να έρχεται, πάλι. Ξαναχώθηκε μέσα στη βλάστηση.

«Δε μπορούμε να τους αποφύγουμε,» είπε στους συντρόφους της. «Άμα αδρανοποιήσουμε τον έναν, θα μας δει ο άλλος, και θα φωνάζει περισσότερους. Πρέπει να βρούμε διαφορετικό σχέδιο.»

«...οι στάβλοι του παλατιού...» μουρμούρισε η Μάνζρα, λες και παραληρούσε. «...άλογα απ'τους στάβλους...»

«Ναι!» Τα μάτια του Ανέμου γυάλισαν. «Άλογα απ'τους στάβλους, για να φύγουμε καλπάζοντας, προτού προλάβουν να αντιδράσουν!»

** ** *

«Υψηλότερα, ένα... ένα φως βγαίνει απ'το δωμάτιό σας...» ανέφερε ο στρατιώτης. Αυτός κι οι συνάδελφοί του βρίσκονταν συναγμένοι έξω απ'το υπνοδωμάτιο του Αντιβασιλέα του Σαραόλν.

Ο Πόνκιμ έριξε ένα σκληρό βλέμμα στη Σαντέ'ενθιν, το οποίο εκείνη του επέστρεψε, σα νάλεγε: «Και τι νάκανα, δηλαδή; Να καθόμουν να την κλείσω;»

«Κάντε πέρα,» πρόσταξε ο βασιλικός διπλωμάτης. «*Κάντε πέρα,*» τόνισε, όταν εκείνοι δίστασαν.

Μπήκε στο δωμάτιό του. Μέσα, ο μαγικός καθρέφτης ακτινοβολούσε, με διάφορα χρώματα –η εσωδιαστασιακή θύρα της Σαντέ'ενθιν. Ο Τράνθλας βρισκόταν σωριασμένος στο πάτωμα, αναίσθητος.

Τι ανίκανος άνθρωπος!... σκέφτηκε ο Πόνκιμ.

«Φύγετε!» πρόσταξε τους στρατιώτες του. «Ψάξτε όλο το παλάτι και τον κήπο, μαζί με τους υπόλοιπους!»

«Και... και το φως, Υψηλότετε;...» ρώτησε ο πολεμιστής που είχε μιλήσει και πριν.

«Θα το φροντίσω εγώ το φως,» σφύριξε ο Πόνκιμ. «Τώρα, κάντε όπως σας πρόσταξα!»

«Μάλιστα, Υψηλότετε.»

Οι στρατιώτες άφησαν αυτόν και τη Σαντέ'ενθιν μόνους.

«Μου τη δίνει όταν όλα πηγαίνουν στραβά!...» αναστέναξε ο Πόνκιμ. «Χάνω τον έλεγχο.» Ύψωσε τα χέρια του μπροστά απ'τον καθρέφτη, άρθρωσε μερικά μυστικιστικά λόγια, επικαλούμενος τα Πνεύματα, και η μαγική θύρα έκλεισε· η πολύχρωμη λάμψη εξαφανίστηκε.

Στράφηκε στη Σαντέ'ενθιν. «Τα θαλάσσωσες!»

«Δεν έφταιγα εγώ!» απάντησε εκείνη. «Σου είπα τι έγινε!»

«Πώς εσύ και ο Κράντμον πάντα κάνετε κάτι στραβό;» έθεσε το ερώτημα ο βασιλικός διπλωμάτης.

Η Σαντέ'ενθιν έσφιξε τις γροθιές της. «Ενώ εσύ τα κάνεις όλα τέλεια, ε;...» Ήταν εξοργισμένη.

«Εγώ αναρωτιέμαι πώς ένα τόσο καλό σχέδιο κινδυνεύει να γίνει κομμάτια –αν δεν έχει ήδη γίνει!» είπε ο Πόνκιμ. Και κλότσησε τον Τράνθλας, δυνατά, στα πλευρά. «Ξύπνα, ηλίθιε!»

** ** *

«Δύο φρουροί,» παρατήρησε ο Άνεμος, κοιτώντας την εισόδο των στάβλων.

«Εύκολη λεία,» σχολίασε η Νύχτα. Εκείνη κι οι άλλοι ήταν κρυμμένοι μέσα στην πλούσια βλάστηση του κήπου του Βένγκριλ. Είχαν αποφύγει δύο ομάδες οχτώ στρατιωτών, για να φτάσουν ως εδώ· όμως το σημαντικό ήταν πως τάχαν καταφέρει.

Η τυχοδιώχτρια ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό της. Έδειξε προς τα δεξιά, πρώτα, και, ύστερα, προς τ'αριστερά. Ο Άνεμος έγνεψε καταφατικά, και, κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους να περιμένουν, άρχισε να

βαδίζει, σκυφτός, μέσα στις φυλλωσιές. Η Νύχτα τον μιμήθηκε, αλλά πηγαίνοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση –προς τα δεξιά.

Η Αλζάρα τούς έχασε απ'τα μάτια της, λες και η βλάστηση τούς είχε καταπιεί. Πέρασαν δεν πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, και η Ζιρκεφιανή γυναίκα ατένισε μια σκιερή σιλουέτα πίσω απ'τον έναν φύλακα του στάβλου. Μια λεπίδα άστραψε, και ο άντρας σωριάστηκε στο έδαφος, ενώ ένα χέρι του κρατούσε το στόμα, πνίγοντας την κραυγή του. Σχεδόν την ίδια στιγμή, και ο συνάδελφός του πέθαινε, από μια πολύ μικρότερη λεπίδα, και η Νύχτα φανερωνόταν πίσω του.

Ο Άνεμος έκανε νόημα στους συντρόφους του να έρθουν, και μπήκαν όλοι τους στο στάβλο.

Ένας σταβλίτης στράφηκε στο μέρος τους. «Τι τρέχει;» έκανε, αφινιδιασμένος. «Ποιοι είστε;»

«Σςς...» Η Χόλκραδ έβαλε το δάχτυλο του ενός της χεριού στα χείλη, ενώ ύψωνε το άλλο της χέρι, κάνοντας μια σπαστή κίνηση με τον αγκώνα της.

Ο άντρας τινάχτηκε πίσω, κοπάνησε το κεφάλι του σ'ένα ξύλο και έχασε τις αισθήσεις του.

«Πάρτε άλογα!» Καθώς η Νύχτα μιλούσε, τραβούσε κι ένα άτι απ'τα γκέμια, φέρνοντάς το κοντά της· έπειτα, το καβάλησε.

Άπαντες άρχισαν ν'ανεβαίνουν στις ράχες αλόγων, δίχως να τα σελώνουν.

Τότε, ήρθε ένας άλλος σταβλίτης απ'το βάθος, φωνάζοντας: «Τι κάνετε; Τρελαθήκατε; Πού πάτε τα ζώα;»

«Σκάσε, φίλε!» μούγκρισε ο Άνεμος.

Η Χόλκραδ σήκωσε το χέρι της, υποτονθόρυσε μια λέξη, και τα μάτια του σταβλίτη αναποδογύρισαν, προτού εκείνος σωριαστεί στο έδαφος, λες κι όλα τα κόκαλα του κορμιού του είχαν γίνει, ξαφνικά, νερό.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή βγήκε απ' το στάβλο, ιππεύοντας, και με την μισολιποθυμισμένη Μάνζρα εμπρός του. Οι άλλοι τον ακολούθησαν, καθώς εκείνος έλεγε:

«Προς την κεντρική πύλη! Προς την κεντρική πύλη! Δε θα το περιμένουν!»

Τους οδήγησε μέσα απ' τον κήπο του παλατιού της Μάρβαθ –γιατί τον ήξερε, μιας και κάποτε υπηρετούσε το Βασιλιά Βένγκριλ–, και βρέθηκαν στην είσοδο, την οποία ζύγωσαν καλπάζοντας άγρια. Τρεις πολεμιστές και μια πολεμίστρια στάθηκαν στο διάβα τους, με υψωμένες ασπίδες και κοντάρια.

«Σταματήστε! Σταματήστε! Στο όνομα του Αντιβασιλέα!»

«Εσύ τους φύλακες –εγώ την πόρτα!» φώναξε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στη Χόλκραδ.

Η μάγισσα επικαλέστηκε τα Πνεύματα, και οι φρουροί ούρλιαξαν, καθώς ακατονόμαστες δυνάμεις τούς σκόρπιζαν, όπως σκορπίζει ο φθινοπωρινός άνεμος τα ξερά φύλλα. Τα κοντάρια και οι ασπίδες έφυγαν απ' τα χέρια τους, και τα κράνη απ' τα κεφάλια τους. Τα μάτια της Χόλκραδ άστραφταν δαιμονικά, καθώς τα κορακίσια, μακριά μαλλιά ανέμιζαν πίσω της.

Η καγκελόπορτα άνοιξε, διάπλατα, με λίγη πνευματική προσπάθεια του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, και οι καβαλάρηδες βγήκαν απ' τον κήπο του παλατιού, καλπάζοντας μέσα στους δρόμους της Μάρβαθ. Ο κόσμος τούς κοιτούσε καλά-καλά, καθώς τους έκανε χώρο, για να περάσουν· ήταν επικίνδυνοι έτσι όπως έτρεχαν. Φωνές και ουρλιαχτά αντηχούσαν γύρω τους.

«Γρήγορα, πριν δοθεί διαταγή να κλείσουν οι πύλες της πόλης!» είπε ο Άνεμος. Η κάπα του ανέμιζε και ο παγερός αέρας χτυπούσε το γυμνό του κορμί.

Καθώς έφταναν στην δυτική πύλη, παρατήρησαν πως εκείνη, πράγματι, είχε αρχίσει να κλείνει, και οι φύλακες φώναζαν από τις επάλξεις:

«Σταματήστε! Εν ονόματι του Αντιβασιλέα, σταματήστε!»

Οι καβαλάρηδες σπιρούνισαν τ'άτια τους, για να τρέξουν περισσότερο, και βγήκαν απ'την πρωτεύουσα του Σαραόλν, προτού η τελευταία έξοδος σωτήριας κλείσει, με πάταγο, πίσω τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22°

Σωτήρια συνάντηση

Τι είναι;» Ο Τράνθλας σηκώθηκε όρθιος. Αντικρίζοντας τον Πόνκιμ, είπε, πανικόβλητος: «Αφέντη!» Κοίταξε τριγύρω, και έδειξε τη Σαντέ'ενθιν. «Αυτή η γυναίκα ήρθε... ήρθε απ'τον καθρέφτη! Μέσα απ'τον καθρέφτη! Δε λέω ψέματα, αφέντη! Και ήταν κι άλλοι μαζί της! Σαματάς άρχισε να γίνεται, και—Ααααγκχχ...!» Ο Αργκανθικιανός αισθάνθηκε κάτι να τον αρπάζει απ'το λαιμό και να τον σηκώνει απ'το έδαφος.

«Τα ξέρω όλ'αυτά, κρετίνε!» σφύριξε ο Πόνκιμ, και τον ελευθέρωσε. Ο Τράνθλας άρχισε να παίρνει βαθιές ανάσες, βήχοντας. «Δεν έκανες και πολλά για να τους σταματήσεις.»

«...Αφέντη... τι... τι να έκανα;...» αποκρίθηκε ο Αργκανθικιανός. «Ήταν... ήταν πολλοί...»

Η Σαντέ'ενθιν σταύρωσε τα χέρια εμπρός της, σκεπτική. «Πώς θα τους πιάσουμε, Πόνκιμ; Μπορείς να τους εντοπίσεις; Είμαι πολύ εξουθενωμένη.»

Ο βασιλικός διπλωμάτης ξεφύσησε, πλησιάζοντας τον καθρέφτη και στεκόμενος εμπρός του. Ύψωσε τα χέρια του και άρχισε να ψιθυρίζει λόγια που ο Τράνθλας δεν καταλάβαινε, αλλά έκαναν ένα ρίγος να τον διαπερνά. Κάτι σαν ομίχλη καθάρισε μέσα στο κάτοπτρο, και μια εικόνα παρουσιάστηκε: Καβαλάρηδες που κάλπαζαν στους δρόμους της Μάρβαθ, ενώ ο κόσμος παραμέριζε,

και, τελικά, βγήκαν απ' τη δυτική πύλη της πόλης, λίγο προτού αυτή κλείσει.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στη Σαντέ'ενθιν, και η εικόνα στον μαγικό καθρέφτη χάθηκε. «Ξέφυγαν,» είπε.

«Τους θέλω όλους νεκρούς! Ή, καλύτερα, αλυσοδεμένους!» γρύλισε η Αρχιέρεια του Φιδιού.

«Για την ώρα, βρίσκονται μακριά σου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Στείλε ανθρώπους σου να τους κυνηγήσουν!» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν. «Πρέπει να τους κυνηγήσεις!»

«Αυτό που πρέπει να κάνω είναι να φροντίσω να μη ματαιωθεί ο πόλεμος μεταξύ του Άργκανθικ και του Σαραόλν, ώστε να διευκολύνω τα πράγματα για τον Αφέντη μας.

»Τώρα, για να δω πού βρίσκεται εκείνος ο τρισκατάρατος ταραχοποιός που φέρει το όνομα Φάλμαριν.» Ξαναστράφηκε στον καθρέφτη, επικαλούμενος τις δυνάμεις των Πνευμάτων. Και, τούτη τη φορά, μέσα του παρουσιάστηκαν τρεις άντρες, οι οποίοο βάδιζαν σ' ένα μονοπάτι ανάμεσα σε λόφους με λιγοστή βλάστηση. Όλοι τους φορούσαν κάπες και κουκούλες, αλλά ο ένας βαστούσε ραβδί, και έμοιαζε να κουτσαίνει κάπως.

«Τρεις!» γρύλισε ο Πόνκιμ. «Τώρα, στέλνουν τρεις Σοφούς του Κύκλου του Φτερού για να με πολεμήσουν! Τι νομίζουν ότι μπορούν να καταφέρουν οι ανόητοι, όταν είμαι Αντιβασιλέας και ελέγχω όλη τούτη την πόλη;»

«Πιθανώς, έχουν κάποιο σχέδιο,» υπέθεσε η Σαντέ'ενθιν.

«Ό,τι σχέ—» Χτυπήματα στην πόρτα διέκοψαν τον Πόνκιμ. «Περάστε,» είπε.

Η ξύλινη θύρα άνοιξε, και μια πολεμίστρια παρουσιάστηκε. Έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Υψηλότετε. Πέντε ιππείς βγήκαν απ' τη δυτική πύλη, καλπάζοντας γρήγορα και προκαλώντας αναστάτωση, προτού προλάβουν οι φύλακες να τους σταματήσουν. Υποθέτουμε πως ήταν εκείνοι που αναζητάτε.»

«Αυτοί ήταν!» είπε ο Πόνκιμ. «Καταδιώξτε τους! Στείλτε καβαλάρηδες-τοξότες –και όποιους άλλους χρειαστεί –αλλά πιάστε τους! Και πρόσεξε: δεν τους θέλω νεκρούς –τους θέλω αιχμάλωτους.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.» Μ'άλλη μια υπόκλιση, η πολεμίστρια έφυγε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Πράγματι, καλύτερα ζωντανοί, παρά νεκροί,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν. «Και, ύστερα, δώστους μου, να τους πάω στον Πύργο του Φιδιού, όπου θα υποφέρουν.»

«Δεν πρόκειται να τους πας πουθενά,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ο μόνος λόγος που δεν πρόσταξα να τους σκοτώσουν αμέσως είναι ότι η μητέρα μου βρίσκεται ανάμεσά τους –και τη θέλω εδώ.»

Η Σαντέ'ενθιν στράβωσε τη μούρη της. *Είσαι ένα εγωιστικό κάθαρμα, Πόνκιμ*, σκέφτηκε. *Όλα για τον εαυτό σου!* «Η μητέρα σου;» απόρησε. «Τι εννοείς;»

«Η Χόλκραδ είναι η μητέρα μου,» εξήγησε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν.

«Ποια είναι η Χόλκραδ;» *Σίγουρα ίδια μ'εσένα θα είναι.*

«Η γυναίκα που ήταν εδώ, μαζί με τον Τράνθλας, όταν ήρθες,» απάντησε ο Πόνκιμ. Αγριοκοίταξε τον Αργκανθικιανό. «Κι εσύ κάτι έπρεπε να είχες κάνει για να την κρατήσεις εδώ!»

«Αφέντη, τα είχα χαμένα...» προσπάθησε να δικαιολογηθεί εκείνος. «Δεν ήταν δικό μου το φταίξιμο...» Ακόμα δεν είχε συνηθίσει να κοιτά το ημιδιαφανές πέπλο που τύλιγε το προκλητικό κορμί της Σαντέ'ενθιν.

«Κανενός το φταίξιμο δεν ήταν μου φαίνεται,» είπε, σαρκαστικά, ο Πόνκιμ –«όμως το κακό έγινε!»

«Αυτή η μητέρα σου –τόρα, το θυμάμαι που την αποκάλεσες έτσι, μέσω του φυλαχτού– πρέπει νάναι ισχυρή Ελέγκτρια Πνευμάτων,» συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. «Την είδα να μάχεται μαζί σου...»

«Είναι γνωστή μάγισσα σε τούτα τα μέρη,» εξήγησε ο Πόνκιμ.

«Δεν υπηρετεί το σκοπό μας;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή Αρχιέρεια.
«Σίγουρα, θα ήταν πολύ χρήσιμη σύμμαχος.»

«Το ξέρω, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Όμως δε μπορούσα να κάνω τίποτα για να την πείσω.

»Και, τώρα, που είναι εκείνο το φυλαχτό;» Βάδισε ως το παράθυρο του δωματίου του, αυτοσυγκεντρώθηκε, κλείνοντας τα μάτια, και το εντόπισε. Υψώνοντας το χέρι του, το δαιμονικό κόσμημα σηκώθηκε μέσ' απ' τη βλάστηση και ήρθε στη χούφτα του.

Ο βασιλικός διπλωμάτης στράφηκε στη Αρχιέρεια. «Σ'αρέσει, Σαντέ'ενθιν;»

Η Ζιρκεφιανή μπορούσε να νιώσει την πνευματική δύναμη που προερχόταν από μέσα του –μια πρωτόγνωρη δύναμη, για κάποιο λόγο. «Είναι πολύ... ενδιαφέρον, Πόνκιμ.»

«Το βελτίωσα από παλιότερα,» είπε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν. «Τώρα, μπορώ να μπαίνω στο νου εκείνου που το φορά, να διαβάζω τις σκέψεις του. Πρόκειται για αρχαία δαιμονική μαγεία, Σαντέ'ενθιν,» διευκρίνισε, όταν η γυναίκα σήκωσε ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Γνωρίζεις τη μαγεία των δαιμόνων, Πόνκιμ;» συνοφρυώθηκε.

«Ο Αφέντης με δίδαξε κάποια πράγματα τα οποία επεξεργάζομαι,» απάντησε εκείνος.

«Ίσως θα μπορούσες να μου δείξεις...;» πρότεινε η Σαντέ'ενθιν.

«Όταν έχω το χρόνο και την όρεξη,» είπε ο Πόνκιμ, κλείνοντας τα δάχτυλά του γύρω απ' το φυλαχτό και βάζοντάς το σε μια τσέπη του χρυσοκέντητού του πουκαμίσου.

** ** *

«Πρέπει να σταματήσουμε κάπου, για να φροντίσουμε τη Μάνζρα,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, καλπάζοντας.

«Ας στρίψουμε εδώ.» Η Χόλκραδ έδειξε, με το χέρι της, ένα μονοπάτι, πλάι στο δρόμο.

«Απο δώ δεν πάμε για τον Πύργο του Φτερού;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ναι,» απάντησε η Χόλκραδ, καθώς έστριβαν. «Εκεί θα ζητήσουμε βοήθεια. Γιατί, σίγουρα, ο Πόνκιμ θα στείλει καβαλάρηδες πίσω μας.»

«Ποια είσαι, τελικά;» θέλησε να μάθει ο Άνεμος.

«Η Χόλκραδ.»

«Η γνωστή μάγισσα;» απόρησε ο τυχοδιώχτης.

«Η ίδια,» είπε εκείνη, μ' ένα λεπτό, στραβό μειδίαμα στα χείλη.

«Μεγάλη μου τιμή, υποθέτω, που σε γνωρίζω προσωπικά...» Ο Άνεμος ανασήκωσε τους ώμους του. *Τι κρίνο που κάνει εδώ, στο Σαραόλν;* συλλογίστηκε. *Τόσο καιρό στη Ζίρκεφ, είχα συνηθίσει στο θερμό κλίμα...*

Τώρα, κάλπαζαν στο μονοπάτι που βρισκόταν ανάμεσα στους ξερούς λόφους, το οποίο οδηγούσε στον Πύργο του Φτερού, και οι οπλές των αλόγων τους βροντούσαν σαν κεραυνοί πάνω στο έδαφος.

«Σταματάμε!» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, το οποίο κλότσησε, ξέφρενα, τον αέρα, με τα μπροστινά του πόδια.

«...μη σταματάτε... για... μένα...» μουρμούρισε η Μάνζρα.

«Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις απ'την αιμορραγία,» δήλωσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, κατεβαίνοντας απ'τ'άτι του, με την ξανθιά πολεμίστρια στα χέρια. Οι άλλοι ακολούθησαν το παράδειγμά του.

Ο πρώην-Ράθμαλ την απόθεσε κάτω από δυο δέντρα, που στέκονταν μοναχικά στο ξερό τοπίο, και έβγαλε την τουνίκα της, την οποία είχε βάνγει κόκκινη το αίμα. Κοίταξε τον τραυματισμένο της ώμο, και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν. «Διάολε...!» καταράστηκε. «Είναι άσχημο...

»Νύχτα, φέρε μου κάνα επίδεσμο.»

«Δεν έχω μαζί μου,» απάντησε η τυχοδιώχτρια. «Αφήσαμε τα πράγματά μας στη ζούγκλα Βάργκοχ, έξω απ'τον Πύργο του Φιδιού· δε θυμάσαι;»

«Ναι, σωστά. Να πάρει!» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τράβηξε ένα ξιφίδιο και έσχισε ένα μεγάλο κομμάτι του παντελονιού του. «Λίγο νερό υπάρχει;» ρώτησε. «Θέλω να πλύνω το τραύμα.»

«Δεν υπάρχει νερό,» είπε η Νύχτα. «Το ξέρεις. Δέσε το γρήγορα, και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού θα την περιποιηθούν περισσότερο, μόλις φτάσουμε στον Πύργο.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έγενεσε καταφατικά. Πέρασε το κομμάτι που είχε σχίσει απ' το παντελόνι του πάνω απ' τον δεξή ώμο της Μάνζρα και γύρω απ' τα αριστερά της πλευρά και το έδεσε, σφικτά. Η ξανθιά πολεμίστρια έτριξε, προς στιγμή, τα δόντια της, για να πνίξει μια κραυγή.

Ύστερα, η προσοχή του πρώην-Ράθμαλ στράφηκε στην τραυματισμένη δεξιά κνήμη της Μάνζρα. Με το ήδη κουρελιασμένο παντελόνι της την έδεσε κι αυτήν, πρόχειρα.

«Καβαλάρηδες!» φώναξε η Αλζάρα, στεκόμενη στην κορυφή ενός λόφου. «Καβαλάρηδες έρχονται!»

«Έλα –φεύγουμε!» της είπε η Νύχτα, κι αμέσως, πήδησε στην ράχη του αλόγου της.

Η Αλζάρα τη μιμήθηκε, τρέχοντας. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πήρε στα χέρια τη Μάνζρα κι ανέβηκε στ' αλόγό του· ο Άνεμος και η ο Χόλκραδ ήταν ήδη πάνω στα δικά τους. Ξεκίνησαν να καλπάζουν, γρήγορα.

«Είναι πολλοί;» ρώτησε ο Άνεμος την πρώην-ιέρεια του Φιδιού.

«Ναι,» είπε εκείνη, κοπανώντας τον ίππο της με τα γκέμια.

«Πόσοι, περίπου;»

«Κάπου τριάντα.»

«Δεν είμαστε σε κατάσταση να τα βάλουμε με τόσους,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Εγώ, τουλάχιστον, είμαι εξουθενωμένος, και οι δυνάμεις μου άχρηστες.»

«Στον Πύργο του Φτερού θα βρούμε ασφάλεια,» εξήγησε η Χόλκραδ. «Ο Φάλμαριν θα είναι εκεί.»

«Νύχτα, κοίτα πίσω μας, κι άμα τους δεις να κόβουν ταχύτητα, πες το,» ζήτησε ο Άνεμος. «Γιατί, τότε, θα κόψουμε κι εμείς· τ'άλογά μας δε θ'αργήσουν να θέλουν ανάπαυση, όπως και τα δικά τους.»

Η τυχοδιώχτρια έγεννε καταφατικά,. και άφησε τους υπόλοιπους να την προσπεράσουν, ώστε να μείνει τελευταία, για να μπορεί, ευκολότερα, να βλέπει πού βρίσκονταν οι ιππείς του Πόνκιμ. Καταριόταν τους καταραμένους λόφους που, συχνά-πυκνά, της έκοβαν το πεδίο όρασης.

** ** *

Ο Πόνκιμ, η Σαντέ'ενθιν και ο Τράνθλας παρακολουθούσαν το κυνηγητό από τον μαγικό καθρέφτη του πρώτου.

«Τρέχουν σα να τους κυνηγούν όλοι οι νομάδες της ερήμου Νέορμ,» μούγκρισε η Ζιρκεφιανή γυναίκα. «Δε θα τους πιάσουν.»

«Πολύ το φοβάμαι,» συμφώνησε ο βασιλικός διπλωμάτης, γνέφοντας καταφατικά. «Και ξέρω πού πηγαίνουν...»

«Πού;» ρώτησε, αμέσως, η Σαντέ'ενθιν.

«Δε σου θυμίζουν τίποτα τούτοι οι λόφοι;»

«Την περιοχή όπου βιάδιζε εκείνος ο Φάλμαριν...»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Κατευθύνονται στον Πύργο του Φτερού. Στον καταραμένο Πύργο του Φτερού! Έπρεπε να τον είχα καταστρέψει εδώ και καιρό, όμως δε μου δόθηκε η ευκαιρία.

»Όταν ο Αφέντης έρθει εδώ, θα φροντίσω ο Πύργος να πέσει.»

Στράφηκε στον Αργκανθικιανό πίσω του. «Τράνθλας.»

«Μάλιστα, αφέντη.»

«Φύγε απο δώ. Προσπάθησε να μάθεις τι λέγεται στο παλάτι και στην πόλη για όλα όσα συνέβησαν χτες και σήμερα. Χρησιμοποίησε τα περάσματα που χρησιμοποιούν και οι δαιμονάνθρωποί μου, ή άρχισε να βαδίζεις με κουκούλα —πάντως, μάθε τι φήμες κυκλοφορούν.»

«Ως προστάζετε, αφέντη,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας, και βγήκε απ' το δωμάτιο.

«Είναι ηλίθιος,» είπε η Σαντέ' ενθιν. «Τι τον κρατάς εδώ;»

«Κάποιες φορές, οι ηλίθιοι μπορεί να σου φανούν χρήσιμοι, Σαντέ' ενθιν· υπακούουν τυφλά στις προσταγές σου. Και μην ξεχνάς ότι δεν είναι Μαγκραθμέλιος, και έχει τη δυνατότητα να κυκλοφορεί με περισσότερη άνεση, συλλέγοντας πληροφορίες.»

Η Ζιρκεφιανή Αρχιέρεια του Φιδιού δε μίλησε. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στον καθρέφτη που έδειχνε τον Άνεμο και τους άλλους να καλπάζουν σαν τρελοί.

** ** *

Τα χρώματα του ουρανού είχαν αρχίσει να γίνονται μαβιά, καθώς ήταν, πλέον, απόγευμα. Το βράδυ δε θα αργούσε νάρθει, και η Χόλκραδ κι οι σύντροφοί της ακόμα κάλπαζαν.

«Συνεχίζουν να μας ακολουθούν;» ρώτησε η μάγισσα τη Νύχτα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, ρίχνοντας μια γοργή ματιά πίσω τους· τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα απ' τον αέρα, του οποίου το κρύο αισθανόταν να τη διαπερνά, καθώς είχε δώσει την κάπα της στον Άνεμο.

«Οι διαολεμένοι!...» μούγκρισε η Χόλκραδ. «Δε θέλουν να ξεκουράσουν τ' άλογά τους; Τα δικά μας είναι ήδη λαχανιασμένα.»

«Φαίνεται πως είναι αποφασισμένοι να μας φτάσουν,» είπε ο Άνεμος. «Ίσως πιστεύουν πως εμείς θα σταματήσουμε πρώτοι.»

«Κάτι τέτοιο δε θα συμβεί,» τόνισε η Χόλκραδ.

«Πώς είσαι, Μάνζρα;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την ξανθομάλλα γυναίκα που ακουμπούσε το πρόσωπό της στον ώμο του.

«...Καλά...» Η φωνή της ήταν ξερή.

«Σύντομα, θα είμαστε στον Πύργο του Φτερού,» της είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Οι Σοφοί εκεί θα σε φροντίσουν. Κι αν βρούμε τον Φάλμαριν, τόσο το καλύτερο...»

Ύστερα από καμια ώρα, όταν οι λοφότοποι είχαν αρχίσει να σκοτεινιάζουν γύρω τους, ο Άνεμος έδειξε εμπρός, με το χέρι του, φωνάζοντας: «Τρεις πεζοί κι ένα άλογο!»

«Ποιοι είστε;» απαίτησε η Χόλκραδ από μακριά, μην κόβοντας καθόλου ταχύτητα.

«Εγώ είμαι, κυρία μου,» αποκρίθηκε μια γνώριμη φωνή.

Η Χόλκραδ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου της, κοντά στους τρεις πεζοπόρους, σταματώντας το. «Φάλμαριν!»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στεκόταν εμπρός τους, μαζί μ' άλλους δυο άντρες, ο ένας εκ των οποίων έμοιαζε να κουτσαίνει, γι' αυτό βαστούσε και μπαστούνι.

«Δεν περιμέναμε να σας απαντήσουμε εδώ, κυρία μου,» είπε ο Φάλμαριν. «Και...» Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη του Σοφού, κάτω απ' την κουκούλα του. «Νύχτα! Άνεμε! Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή!

»Είναι η Μάνζρα τραυματισμένη;»

«Είναι, μάγε,» απάντησε ο Άνεμος. «Και πρέπει να την πάμε στον Πύργο σας, γρήγορα –ενώ έχουμε ένα λεφούσι καβαλάρηδων στο κατόπι μας! Αυτός ο Πόνκιμ έχει τον έλεγχο του παλατιού –είναι Αντιβασιλέας!»

Τα μάτια του Φάλμαριν στένεψαν, προς στιγμή. «Τούτα είναι ανησυχητικά νέα, κύριε. Τα πράγματα όσο πάνε και χειροτερεύουν.

»Να σας συστήσω στους κυρίους... Απο δώ ο Μόρβον.» Στράφηκε στον έναν απ' τους δύο άντρες, αυτόν που δεν κρατούσε μπαστούνι· τα χαρακτηριστικά του δε φαίνονταν καλά, κάτω απ' την κουκούλα του, μα πρέπει νάταν μελαχρινός. «Κι απο δώ ο Ζάρχαλ.» Τώρα, στράφηκε σ' αυτόν με το ραβδί, ο οποίος, επίσης, φορούσε κουκούλα, που σκίαζε την όψη του, αλλά, μάλλον, ήταν ηλικιωμένος. Η Χόλκραδ, όμως, ήξερε ότι έπρεπε να ήθελε να

δείχνει έτσι, γιατί όλοι οι ισχυροί Ελεγκτές Πνευμάτων είχαν τη δυνατότητα ν'αλλάζουν την εμφάνισή τους προς το νεότερο ή προς το γηραιότερο.

Ο Φάλμαριν έδειξε, με μια ευγενική, χειρονομία την μάγισσα. «Απο δώ η κυρία Χόλκραδ—»

«Άλλη φορά οι συστάσεις,» τον διέκοψε εκείνη. «Οι ιππείς του Πόνκιμ θα μας φτάσουν!»

Ο Φάλμαριν ένευσε καταφατικά, συμφωνώντας, και ανέβηκε στ'άτι του, ενώ ο Ζάρχαλ καβαλίκεψε πίσω απ'αυτόν και ο Μόρβον πίσω απ'τον Άνεμο.

Άρχισαν, πάλι, να καλπάζουν. Τα άλογά τους αγκομαχούσαν, λαχανιασμένα καθώς ήταν.

«Οι καβαλάρηδες —είναι κοντά!» φώναξε η Αλζάρα, κοιτώντας, για μια στιγμή, στα νώτα τους. «Δεν έπρεπε να είχαμε σταματήσει!»

Τέσσερα βέλη εκτοξεύτηκαν από βαλλίστρες. Τα δύο δεν τους έφτασαν· το τρίτο πέρασαν ξυστά απ'το κεφάλι της Ζιρκεφιανής, που έβγαλε ένα πνιχτό ουρλιαχτό· το τέταρτο αστόχησε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή για πόντους.

«Φτούσου!» μούγκρισε ο Άνεμος. «Τι μπορείς να κάνεις, μάγε;» ρώτησε τον Μόρβον. «Μπορείς να κάνεις τίποτα;»

«Δεν είμαι μάγος, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι —το ξέρω το τραγούδι! Αλλά μπορείς να κάνεις τίποτα για να μας βοηθήσεις;» ρώτησε ο τυχοδιώχτης.

«Όχι ενώ καλπάζουμε σαν τρελοί, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Πώς περιμένετε έτσι να επικαλεστώ το Πνεύματα;»

«Στον κόλλησε τον πληθυντικό Φάλμαριν, ή τον είχες εξ αρχής;» θέλησε να μάθει ο Άνεμος.

«Σ'αυτή την ερώτηση απαξιώ ν'απαντήσω, κύριε.»

Ο τυχοδιώχτης αναποδογύρισε τα μάτια του. *Ανώμαλοι Σοφοί!*... συλλογίστηκε.

«Πρέπει να σταματήσουμε, για να τους αντιμετωπίσουμε, κυρία μου,» είπε ο Φάλμαριν στη Χόλκραδ. «Θα μας προφτάσουν. Πόσοι είναι;»

«Καμία τριανταριά,» απάντησε ο Χόλκραδ.

«Τότε, με τις δυνάμεις σας, τις δικές μου, του Μόρβον, του Ζάρχαλ και του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, πιστεύω θα καταφέρουμε να τους εξουδετερώσουμε...»

«Καλά λες, Φάλμαριν, αν και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είναι εξουθενωμένος.

»Σταματάμε εδώ!» φώναξε η Χόλκραδ, και τράβηξε τα γκέμια του ίππου της. «Θα πολεμήσουμε!»

«Τρελάθηκες, μάγισσα;» εξεπλάγη ο Άνεμος. «Θα τα βάλουμε με τριάντα ιππείς;»

«Μείνετε πίσω, κύριε,» πρόσταξε ο Φάλμαριν. «Εγώ, η κυρία Χόλκραδ και οι κύριοι Μόρβον και Ζάρχαλ θα τους αντιμετωπίσουμε.» Και αφίππευσε, μαζί με τον τελευταίο.

«Θα βοηθήσω κι εγώ,» δήλωσε η Αλζάρα, κατεβαίνοντας απ' τ' άτι της. «Γνωρίζω μερικά πράγματα από πνευματική μαγεία,» εξήγησε, όταν οι άλλοι την κοίταξαν παραξενεμένοι.

«Κάθε είδους βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη, καλή μου κυρία,» είπε ο Μόρβον, που είχε αφίππευσει, όπως κι η Χόλκραδ.

Η γη τρανταζόταν, καθώς οι καβαλάρηδες από τη Μάρβαθ έρχονταν. Ένα σύννεφο σκόνης είχε σηκωθεί μες στη νύχτα. Βαλλίστρες υψώθηκαν, και βέλη έφυγαν, σχίζοντας τον αέρα.

Αλλά αόρατα πεδία δύναμης τα σταμάτησαν απ' το να φτάσουν στους στόχους τους.

«ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ ΣΤΗΝ ΜΑΡΒΑΘ!» πρόσταξε η φωνή του Φάλμαριν, εξώκοσμα μεγεθυμένη. «ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΣΑΣ!»

«Σύμφωνα με τις διαταγές του Αντιβασιλέα, πρέπει όλοι να συλληφθείτε!» φώναξε μια πολεμίστρια. «Παραδοθείτε τώρα!—

Αααααααα!» Μια αόρατη λόγχη δύναμης την πέταξε απ'τ'άλογό της.

«Βάλατε!» πρόσταξε ένας στρατιώτης, οπλίζοντας τη βαλλίστρα του.

Όμως, πριν προλάβει αυτός, ή οι σύντροφοί του, να κάνουν τίποτα, τα όπλα άρχισαν να φεύγουν απ'τα χέρια τους και να τους χτυπούν στα κεφάλια αναισθητοποιώντας τους· άλλοι ένιωθαν τον εγκέφαλό τους να πηγαίνει να σπάσει, και έβλεπαν χρώματα μπροστά τους, προτού λιποθυμήσουν· άλλοι υψώνονταν απ'τ'άτια τους και έπεφταν στο έδαφος· άλλων τα ζώα αφήνιαζαν, πετώντας τους στην γη.

«Επίιιιιιιιιιιιιιιιιιιιιιιι!» κραύγασε ένας μαχητής, τραβώντας το σπαθί του και καλπάζοντας καταπάνω στους μάγους. Κάπου οχτώ ιππείς τον πήραν στο κατόπι. Αυτός πρώτος έφυγε απ'τη σέλα του και, ύστερα, οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν στο έδαφος, ενώ τα ξίφη τους αιωρούνταν και τα πλατιά μέρη των λεπίδων τούς κοπανούσαν καταπρόσωπο.

«ΦΥΓΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ!» αντήχησε, πάλι, η φωνή του Φάλμαριν. «ΦΥΓΕΤΕ, ΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΣΑΣ!»

Και οι στρατιώτες της Μάρβαθ άρχισαν να υποχωρούν· όσοι από αυτούς δεν ήταν αναισθητοποιημένοι ή νεκροί, τουλάχιστον. Άλλοι έτρεχαν με τα πόδια, κι άλλοι προσπαθούσαν ν'αρπάξουν άτια, για να τα καθαλήσουν.

Ο Άνεμος κοιτούσε χάσκοντας. «Τι δεν μπορείτε να κάνετε, ρε παιδιά;» ρώτησε τους Ελεγκτές Πνευμάτων εμπρός του.

«Να διώξουμε τον Πόνκιμ από τη Μάρβαθ, προφανώς, κύριε,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Φάλμαριν.

** ** *

Ο Πόνκιμ στένεψε, οργισμένος, τα μάτια του. «Φάλμαριν!...»

«Είναι... ισχυρός,» παραδέχτηκε η Σαντέ'ενθιν, κοιτώντας όλα όσα είχαν συμβεί μέσα απ'τον μαγικό καθρέφτη.

«Δεν τελειώσαμε, όμως, εδώ,» σφύριξε ο Πόνκιμ. «Σύντομα, όλος ο στρατός που έχει απομείνει στη Μάρβαθ –τρεις-χιλιάδες πολεμιστές– θα περικυκλώσει τον καταραμένο Πύργο του Φτερού. Και θα πάρω την εκδίκησή μου απ’τον Φάλμαριν!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23^ο Ο έμπορος Άκφορ

Η Ερία βγήκε από την νότια πύλη της Σόνμολ. Δεν είχε αρκετά χρήματα για ν’αγοράσει πλούσια ρούχα, όμως της έφταναν για να πάρει κάποια αξιοπρεπή, με τα οποία, σίγουρα, θα ντυνόταν μια απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας. Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα από συνηθισμένο ύφασμα –τίποτα το φανταχτερό, αλλά όχι αξιοκαταφρόνητο– με μυτερή λαιμόκοψη κι ένα μικρό σχίσιμο στην δεξιά κνήμη. Στο λαιμό της ήταν ένα μενταγιόν: ένα δερμάτινο κορδόνι από το οποίο κρεμόταν ένα μπρούντζινο νύχι –κι αυτό όχι κάτι σπουδαίο. Στα πόδια της είχε σανδάλια από μαύρο δέρμα, των οποίων τα λουριά έφταναν μέχρι τα γόνατά της. Στη ζώνη της κρεμόταν το σπαθί της. Και δε νόμιζε αυτό να φαινόταν περίεργο: σίγουρα, οποιοσδήποτε ταξίδευε μόνος έπρεπε να έχει κάποια προστασία. Ίσως, απ’την άλλη, να ήταν σοφότερο αν είχε ρωτήσει τον Όκ’φερν, όμως ξεκίνησε να βαδίζει δίχως να τόχει κάνει.

Ένας χωματένιος δρόμος ξεκινούσε απο δώ όπου βρισκόταν και συνέχιζε νότια. Δεν ήξερε ακριβώς πού ήταν η κατοικία του εμπόρου Άκφορ, όμως ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός φίλος της της είχε πει πως θα την συναντούσε μισής μέρας οδοιπορία νότιο-δυτικά της Σόνμολ. Οπότε, η Ερία υπέθετε πως θα έβρισκε κάποια ταμπέλα, που

θα την καθοδηγούσε· ή θα ρωτούσε κανέναν άνθρωπο. Όμως πόσοι άνθρωποι τριγύριζαν εδώ, τον τελευταίο καιρό, με το στρατό των Μαγκραθμέλιων και όλ' αυτά; Σίγουρα, πολύ λίγοι, και ήταν αμφίβολο άμα θ' απαντούσε κάποιον. Ω! τέλος πάντων, θα το έβλεπε αυτό το σπίτι από απόσταση· αρκετά μεγάλο δε θάταν, για να μένει αυτός ο έμπορος έξω απ' την πόλη, μόνος; Η πολεμίστρια υπέθετε πως θα είχε και φρουρούς.

Καθώς βάδιζε, σκεφτόταν πόσο απεχθανόταν να βασίζεται στους άλλους, αλλά, επί του παρόντος, ο Άκφορ τής ήταν αναγκαίος. Έπρεπε να θελήσει να πάει το εμπόρευσμά του στο Σαραόλν, ώστε να πληρώσει τον Καπετάν Ρόγκβιπ, για να ταξιδέψει ως εκεί. Έτσι, η Ερία και ο Όκ'φερν θα έφταναν στο Βασίλειο, και η πρώτη θα ειδοποιούσε τον Βασιλιά Βένγκριλ. Μακάρι μόνο να μην ήταν πολύ αργά για προειδοποιήσεις...

Το μέρος όπου βάδιζε ήταν αμμώδες, και η άμμος έμπαινε μέσα στα σανδάλια της, ενοχλώντας την. Σε απόσταση, μπορούσε να δει μια συστάδα εξωτικών δέντρων, όχι τόσο πυκνή για να μπορεί να την αποκαλέσει δάσος, ή έστω άλσος· οι κορμοί βρίσκονταν ο ένας αρκετά μακριά απ' τον άλλο.

Βάδισε μέχρι που έφτασε στο σημείο με την βλάστηση, και, όταν ήταν εκεί, είχε απογευματιάσει· τα χρώματα του ουρανού σκούραιναν. Η περιοχή εμπρός της συνέχισε να έχει αρκετά δέντρα και θάμνους. Τα κλαδιά των πρώτων ήταν μακριά, αλλά δε λύγιζαν προς τα κάτω, και τα φυλλώματά τους τριγωνικά με οξείες γωνίες.

Η Ερία αντιλαμβανόταν πως, αν το περιβάλλον συνέχιζε νάναι έτσι, μπορεί να μην έβλεπε από μακριά το σπίτι του Άκφορ. Ή, ίσως, και να το έβλεπε από τα φώτα του, μέσα στο βράδυ.

Η άμμος εξακολουθούσε να είναι πολλή κι εδώ, μπαίνοντας μέσα στα σανδάλια της και ενοχλώντας την, εκνευριστικά. *Μα την Πνευματοχτυπημένη άμμο μου!...* μούγκρισε εντός της η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Καθώς η ατμόσφαιρα δρόσιζε γύρω της, και η πρωινή κάψα της Ζίρκεφ έφευγε, για να έρθει το κρύο της νύχτας, η Ερία άρχισε να έχει το συναίσθημα ότι κάποιος ή κάτι την παρακολουθούσε. Πού και πού, οι άκριες των μαύρων ματιών της έπαιρναν σκιές να κινούνται. Δεν ήταν βέβαιη για το πόσο ανθρώπινες ήταν... Όμως, μήπως, ήταν, τελικά, τα φυλλώματα και τίποτα παραπάνω; Τούτα τα δέντρα της ήταν ξένα, και δεν ήξερε, επομένως, τι είδους σκιές μπορεί να έριχναν στο έδαφος...

Αλλά η διαίσθησή της, συνήθως, δε λάθευε. Βρισκόταν υπό παρακολούθηση. Το χέρι της χάιδεψε τη λαβή του σπαθιού στη ζώνη της. Όποιος –ό,τι– κι αν ήταν, ας ερχόταν να γευτεί το ατσάλι της! Δεν είχε καταφέρει να φτάσει ως εδώ για να πέσει θύμα ενός ηλίθιου ληστή, ή κανενός άγριου θηρίου.

Κι αυτή η καταραμένη άμμος μέσα στα σανδάλια της!... Πότε το έδαφος, τέλος πάντων, θα γινόταν πιο στέρεο;

Όλ'αυτά τα ενοχλητικά πράγματα στη Ζίρκεφ την έκαναν να συνειδητοποιεί τι ωραία χώρα ήταν το Σαραόλν. Δεν το είχε προσέξει παλιότερα. Εκεί ούτε τόση ζέστη έκανε το πρωί, ούτε πάντα τόσο κρύο το βράδυ –ούτε είχε τόση άμμο, μα τα Πνεύματα! Τα σανδάλια της είχαν γεμίσει μ'αυτούς τους ελεεινούς κόκκους...

–Μια σκιά πέρασε, γρήγορα, από δίπλα της, πιο κοντά απ'ό,τι είχε περάσει ποτέ πριν. Η Ερία, όμως, δεν γύρισε, πανικόβλητη, το κεφάλι, όπως θα έκανε ένας άπειρος από κλεφτοπόλεμο άνθρωπος. *Άσε τον εχθρό σου να νομίζει πως δεν τον έχεις αντιληφθεί· έτσι, το πλεονέκτημα είναι δικό σου.* Αυτός ήταν ένας κανόνας που προσπαθούσε ν'ακολουθεί πάντα. Το χέρι, ωστόσο, δεν έφευγε απ'τη λαβή του σπαθιού της· ούτε τα μάτια της σταματούσαν να είναι παρατηρητικά σαν του γερακιού.

Και η άμμος είχε καταφάει τα πόδια της!...

Φrrrrrrp!

Κάτι από πάνω της! Και η Ερία δε μπόρεσε, παρά να σηκώσει το κεφάλι, αντικρίζοντας μια σκιερή φιγούρα, μες στο ημίφως του

απογεύματος, να πηδά απ' τα φυλλώματα ενός εξωτικού δέντρου στα φυλλώματα ενός άλλου. Το μισό λεπίδι της είχε βγει έξω απ' το θηκάρι. Όμως η μαύρη μορφή χάθηκε· έγινε ένα με τη βλάστηση – λες και έλιωσε εντός της.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια βλεφάρισε. Μα τα Πνεύματα! τι ήταν αυτό το πράγμα; Δεν είχε δει ποτέ της παρόμοιο· ούτε ο Όκ'φερν τής είχε μιλήσει για τίποτα τέτοιο. Για μια στιγμή, κρύος ιδρώτας την έλουσε. Ύστερα, προσπάθησε ν' αποκτήσει, πάλι, την αυτοκυριαρχία της.

Ό,τι κι αν ήταν, είχε το σπαθί της κοντά· θα τ'αντιμετώπιζε... Θα τ'αντιμετώπιζε... Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, συνέχισε ν' ακολουθεί τον χωματένιο δρόμο, ο οποίος ήταν γεμάτος άμμο. Μάλλον, το «χωματένιος» δρόμος δεν ήταν ο σωστός χαρακτηρισμός, συμπέρανε η Ερία· πιο πολύ για «αμμουδερός» δρόμος τής έμοιαζε (!)... Τα πόδια της την έτρωγαν. *Είναι τούτη κανονική άμμος; αναρωτήθηκε. Μπας και...;* Κούνησε το κεφάλι της. *Αρχίζω να τρελαίνομαι μ' όλα αυ–*

–Η σκιά, ξανά!

Πέρασε σα σίφουνας απ' τα αριστερά της. Η καρδιά της Σαραολνιανής χτυπούσε δυνατά. *Μα τα Πνεύματα! Πώς έμπλεξα έτσι; Θα τον σκοτώσω τον Όκ'φερν! Έπρεπε να μου είχε πει ότι τέτοια πλάσματα φωλιάζουν εδώ! Θα τον πλακώσω στο ξύλο!*

Και πού στη Μάγκραθμελ ήταν αυτό το δαιμονισμένο σπίτι του Άκφορ; Η Ερία κοίταξε γύρω της, μέσα στο σκοτάδι που είχε απλωθεί, πλέον, στη Ζίρκεφ, ελπίζοντας το μάτι της να πάρει κανένα φως. Όμως το μοναδικό φως που μπορούσε να δει ήταν αυτό των φεγγαριών του Άρμπεναρκ.

«Γγγγγγγγγγγγγ...»

Ένα αργό γρύλισμα, και το σπαθί της Σαραολνιανής βρέθηκε, αυτομάτως, στα χέρια της, γυμνολέπιδο, καθώς στρεφόταν στ'αριστερά της. Πίσω από ένα θάμνο αντίκρισε δύο κιτρινωπά μάτια να την ατενίζουν· έμοιαζαν να τρυπούν την ψυχή της.

Αμέσως, αναρωτήθηκε πώς θα πολεμούσε τούτο το πλάσμα με το φουστάνι που φορούσε· ο εχθρός της έμοιαζε ιδιαίτερα ταχύς και ευέλικτος. *Ανάθεμα! Όλα στραβά –όλα στραβά πάνε!...* μούγκρισε από μέσα της.

«ΓΓΓΡΡΡΡΡΡΡΡ!»

Το θηρίο πήδησε έξω απ'τον θάμνο. Θα της ερχόταν κατακέφαλα – και μπορούσε να δει δόντια και νύχια να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο, ενώ εκείνα τα κιτρινωπά μάτια τη διαπερνούσαν σαν στριφτές λεπίδες. Η Ερία έπεσε μπρούμυτα στο έδαφος –η τελευταία ελπίδα αποφυγής του κινδύνου.

Ο εχθρός πέρασε από πάνω της και προσγειώθηκε μέσα σ'έναν άλλο θάμνο απέναντι. Σύντομα, δεν τον έβλεπε πουθενά.

Διάολε! Τούτο το ζώο ήταν και έξυπνο! Έξυπνο! Αλλά δε θα το πολεμούσε μ'αυτό το φόρεμα. Όμως, θα προλάβαινε να το βγάλει, προτού το πλάσμα πέσει πάνω της και την ξεσκίσει; Και το θηρίο ήταν ευφυές· θα έβλεπε την ευκαιρία που του δινόταν.

Οκ'φερν! Θα σε σκοτώσω!... αν ζήσω απ'αυτό... συλλογίστηκε η Ερία.

Στράφηκε, τάχιστα, πίσω της, σφίγγοντας τη λαβή του σπαθιού της και στα δύο χέρια. Δεν ήταν τίποτα εδώ... Τίποτα; Νόμιζε πως είχε δει μια σκιά –τη σκιά του θηρίου.

«Γρρρρρρ...»

Εκείνο το δαιμονισμένο, αργό, χαμηλότονο γρύλισμα την έκανε να γυρίσει στα δεξιά της. Μια μαύρη μορφή πετάχτηκε μακριά –μια θολούρα στα μάτια της πολεμίστριας.

Ξέρει ότι έχω σπαθί... σκέφτηκε η Ερία. *Ξέρει ότι μπορώ να το σκοτώσω εύκολα. Προσπαθεί να με περδέψει, για να μου χιμήσει από πίσω...* Ας του δώσω μια ευκαιρία... αποφάσισε, προσπαθώντας να κρύψει το μειδίαμα που ερχόταν στα χείλη της. Η καρδιά της έτρεμε, ωστόσο...

Έλυσε τη ζώνη της και την άφησε να πέσει. Ύψωσε το ξίφος της, με τη λεπίδα προς τα κάτω, και, με μια απότομη κίνηση, το κάρφωσε

στην άμμο. *Τώρα, είμαι άοπλη, μπάσταρδε!...* Έπιασε τις κάτω άκριες του φορέματος της (*Ελπίζω αυτό να δουλέψει...*) και το τράβηξε πάνω, βγάζοντάς το, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Μόλις το ρούχο έφυγε από μπρος της και το πεδίο όρασής της ήταν, πάλι, ελεύθερο, αντίκρισε το μαύρο θηρίο να της χιμά, πηδώντας –τα δόντια του κροτάλιζαν, και είχε ήδη καλύψει τη μισή απόσταση ανάμεσά τους! (Όλα πήγαιναν όπως τάχε σχεδιάσει η Σαραολνιανή.) Η Ερία τράβηξε το ξιφίδιο που είχε κρύψει κάτω απ' το μπούστο της και το έθεσε μπροστά της. Ο εχθρός δεν είχε χρόνο να σταματήσει το άλμα του. Η λεπίδα τού μπήχτηκε κάτω απ' το λαιμό!

«PPPPPAΑΑΑnnnnnrrrr!...»

Η πονεμένη του κραυγή ήταν, πρώτα, δυνατή και, ύστερα, αδυνάτισε. Το αίμα του πετάχτηκε στο σαγόνι, στους ώμους και στο στήθος της πολεμίστριας, η οποία συνέχιζε να κρατά το όπλο της μπηγμένο μέσα στο θηρίο. Το σχέδιό της είχε δουλέψει· ήλπιζε μόνο να είχε δώσει ένα θανατηφόρο χτύπημα στο πλάσμα.

Το αγρίμι έγδαρε λίγο τον αέρα, με τα νύχια του, κροτάλισε τα δόντια του, δυο-τρεις φορές, και σωριάστηκε στην άμμο, νεκρό. Η λεπίδα της πολεμίστριας γλίστρησε έξω απ' τη σάρκα του.

Η Ερία ανέπνευσε. Δεν είχε αντιληφθεί ότι πριν κρατούσε την ανάσα της. Ξαφνικά, όλα τα μέλη του σώματός της τα αισθανόταν απίστευτα βαριά. Η ξαγρύπνια της πάνω από τον τραυματισμένο Όκ'φερν, η κωπηλασία στη βάρκα, και, τώρα, η μάχη με τούτο το θηρίο την είχαν κουράσει αφάνταστα. Ήθελε μόνο να καθίσει και να ξεκουραστεί... να ξεκουραστεί...

–Όμως έπρεπε να πάει στον έμπορο! Δεν υπήρχε χρόνος!

Άπλωσε το χέρι της να πιάσει το φόρεμά της από κάτω, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. Ήταν γεμάτη αίμα. Αν το λέρωνε, ίσως ο Άκφορ να μην πίστευε ότι ερχόταν από την Τρίτη Συντεχνία. Ή, μπορεί και να το πίστευε, αν του έλεγε πως αντάμωσε τούτο το τέρας. Όμως δεν ήταν καλύτερο ν'αποφύγει κι άλλους πιθανούς μπελάδες;

Έβγαλε το μπούστο της κι άρχισε να σκουπίζεται μ' αυτό. Καθώς σκουπιζόταν, παρατηρούσε το θηρίο. Δεν είχε ξαναδεί παρόμοιό του. Έμοιαζε με μεγάλη τίγρη. Ούτε τίγρη είχε δει ποτέ της, βέβαια, μα είχε ακούσει πως ορισμένες υπήρχαν στα βουνά και στους λόφους του Σαραόλν –ελάχιστες, αλλά υπήρχαν. Το δέρμα του ήταν μαύρο και τριχωτό. Το τρίχωμα, όμως, δεν της έμοιαζε φυσιολογικό: ήταν, κάπως, γλοιώδες· της θύμιζε βουρκωμένο νερό, για κάποιο λόγο. Και, τώρα, που το συνειδητοποιούσε, το πλάσμα μύριζε σαν βάλτος. Σούφρωσε τη μύτη της. Τα δόντια και τα νύχια του, φυσικά, ήταν μεγάλα και κοφτερά –πολύ κοφτερά, υπέθετε η Ερία, αν και δεν τα είχε αισθανθεί πάνω της (*Ούτε θέλω να τα αισθανθώ!*). Αφτιά είχε, και μάλιστα μεγάλα, σαν... νυχτερίδας· η μαυρομάλλα δεν ήταν σίγουρη. Η κιτρινωπή λάμψη στα μάτια του είχε σβήσει, μαζί με τη ζωή του· τώρα, φαίνονταν μόνο μαύρες κόγχες.

Πρέπει να ρωτήσω τον Οκ'φερν τι ήταν αυτό το πράγμα, και πώς ονομάζεται, σκεφτόταν η Ερία, καθώς πετούσε το μπούστο της πάνω σ' έναν θάμνο και έβαζε το φόρεμά της. Αφού τον πλακώσω! Βέβαια, ήταν τραυματισμένος ο άνθρωπος... Δεν πα να ήταν!... Έδεσε τη ζώνη στη μέση της, και θηκάρωσε το σπαθί και το ξιφιδιό της εκεί. Κάθισε σ' έναν βράχο, λίγο παραπέρα, έβγαλε τα σανδάλια, τίναξε τα πόδια της από την άμμο, και τα ξαναφόρεσε.

Σηκώθηκε όρθια. «Τώρα, να βρω το σπίτι του Άκφορ...» μουρμούρισε. Μα, τέλος πάντων, κανένας άνθρωπος δεν περνούσε από τούτα τα μέρη, για να τον ρωτήσει; *Με τέτοια θηρία, όμως, που τριγυρίζουν, ποιος είναι τόσο ηλίθιος, ώστε να περνά απο δώ; Δεν της άρεσε η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση...*

Βάδισε ως ένα σημείο όπου ο ουρανός φαινόταν αρκετά καθαρά, και προσπάθησε να προσανατολιστεί, από τη θέση των φεγγαριών και των άστρων. Ο Νότος ήταν... απο κεί... Και η Δύση... απο κεί... Οπότε, εκείνη θα βάδιζε έτσι –νότιο-δυτικά. Ξεκίνησε, βγαίνοντας απ' το δρόμο και προχωρώντας ανάμεσα στα δέντρα και τους θάμνους. Πάλι, η καταραμένη άμμος έμπαινε στα σανδάλια

της! Έπρεπε νάχε αγοράσει μπότες, τελικά... Απλά, θεώρησε τα σανδάλια πιο καθωσπρέπει, για να εμφανιστεί ως απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας σε έναν πλούσιο (πλούσιος δεν ήταν;) έμπορο...

Κοίταξε τις σκιές τριγύρω. *Δεν πιστεύω κι άλλο τέτοιο ζώο να είναι εδώ κοντά...* σκέφτηκε. Ένα ρίγος τη διαπέρασε.

Ύστερα από κάνα δεκάλεπτο, ατένισε φως μέσα από τη βλάστηση. Πλησίασε, με γρήγορα βήματα, αλλά χωρίς να τρέχει. Γιατί, θα έτρεχε μια απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας; Δε θα έτρεχε.

Βρέθηκε σε έναν χωματένιο δρόμο –πραγματικά, χωματένιο· δεν ήταν «αμμουδερός»!– που ανοιγόταν μέσα από τη βλάστηση· σίγουρα δεν επρόκειτο για τον προηγούμενο. Στο τέλος του ήταν ένα σπίτι: ένα μεγάλο, τριώροφο σπίτι, δίχως κήπο. (*Τι να τον κάνει τον κήπο, με τόσα δέντρα εδώ γύρω;*) Έξω απ'την πόρτα του ήταν κρεμασμένα δύο φανάρια, και δυο άντρες την φυλούσαν, κρατώντας μακριά κονταροτσέκουρα. Ήταν ντυμένοι με αλυσιδωτούς θώρακες, πέτσина παντελόνια, και ψηλές μπότες. Στις ζώνες τους κρέμονταν πλατιά, κοντά ξίφη. Ο ένας ήταν καστανός· ο άλλος μελαχρινός. Και οι δυο είχαν μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι τους, και ήταν αρκετά μυώδης, για να το σκεφτείς προτού τους αντιμιλήσεις.

Η Ερία ζύγωσε. Θυμήθηκε τι της είχε πει ο Όκ'φερν, και πήρε αυστηρό ύφος. Τους κοίταξε και τους δύο ερευνητικά. (Όμορφος δεν ήταν ο καστανός;) «Έρχομαι από την Τρίτη Συντεχνία,» δήλωσε, με σταθερή φωνή. «Ζητώ τον κύριο Άκφορ.»

Ο μελαχρινός άντρας συνοφρυώθηκε. «Απ'την Τρίτη Συντεχνία; Αυτοί έρχονται, συνήθως, με συνοδεία. Εσύ γιατί μόνη σου, και κουβαλώντας όπλα;»

«Αναφορά θα σου δώσω, φρουρέ;» Έκανε το «φρουρέ» ν'ακουστεί τελείως εξευτελιστικό. «Φώναξε τον αφέντη σου!» πρόσταξε.

Ο άντρας μούγκρισε, αλλά είπε: «Έλα.» Και άνοιξε την πόρτα μπαίνοντας.

Πέρασαν από ένα χολ με μεγάλο καθρέφτη, και η Ερία έριξε μια ματιά στον εαυτό της: Δε φαινόταν τόσο χάλια, όσο πίστευε. Οι τοίχοι του μέρους ήταν καμωμένοι από ξύλο και πέτρα· το ίδιο και τα έπιπλα. Αν και το όλο περιβάλλον έμοιαζε στη Σαραολνιανή, κάπως, αλλόκοτο, δε μπορούσε να μην παραδεχτεί πως ήταν καλόγουστο...

Ο οδηγός της την πήγε σε ένα σαλόνι από γκρίζα πέτρα και μαύρο ξύλο. Στο βάθος υπήρχε ένα πέτρινο, αναμμένο τζάκι. Μεγάλα, μπρούντζινα κηροπήγια βρίσκονταν στις γωνίες του δωματίου, σβηστά. Μια μεγάλη σφαίρα από ασήμι ήταν στο κέντρο του χώρου, με διάφορα παράξενα σκαλίσματα επάνω: σαν πολλές, μπλεγμένες ανθρώπινες μορφές, έμοιαζαν στην Ερία. Δύο καναπέδες ήταν αντικριστά, κι οι δυο καμωμένοι απ'το δέρμα κάποιου ζώου: κίτρινο με μαύρες, χοντρές βούλες.

«Περιμένετε εδώ, κυρία μου,» είπε ο φρουρός, μιλώντας της, ξαφνικά, στον πληθυντικό και με πιο γλυκιά φωνή απ'ό,τι πριν. «Ο κύριός μου θα έρθει συντόμως.»

«Βιάσου,» αποκρίθηκε, κοφτά, η Ερία. *Έτσι είπε ο Όκ'φερν να φέρομαι*, σκέφτηκε. Κάθισε στον έναν απ'τους δυο καναπέδες, κοιτώντας την ασημένια σφαίρα στο κέντρο του σαλονιού. Διαπίστωσε πως, τελικά, δεν ήταν μπλεγμένες ανθρώπινες φιγούρες αυτές επάνω της –ή, μήπως, ήταν; Βασικά, θα τα χαρακτήριζε σχήματα ακαθορίστου μορφής. Ήταν πιθανό να τα περάσεις για ζώα, για άντρες, για γυναίκες, για πουλιά, για βουνά, για δέντρα... Η πολεμίστρια, μάλιστα, θα μπορούσε να ορκιστεί πως κινούνταν κιόλας (!).

Κάποιος καθάρισε το λαιμό του, και η Ερία, γύρισε, γρήγορα, το κεφάλι της. Πώς δεν τον είχε αντιληφθεί να έρχεται; Τόσο απορροφημένη ήταν με την ασημένια σφαίρα; Περίεργο...

Ο νεόφερτος ήταν ένας τριανταπεντάρης άντρας, με μαύρα, κοντά, αλλά πλούσια, μαλλιά· στους κροτάφους, όμως, οι τρίχες του ήταν άσπρες. Το κορμί του ήταν αθλητικό και γραμμωμένο, πράγμα που

φαινόταν πολύ καθαρά με το ανοιχτό γιλέκο που φορούσε. Το ένδυμα πρέπει να ήταν φτιαγμένο από το τομάρι κάποιου εξωτικού, για την Σαραολνιανή, ζώου. Ή, μήπως...; Δε μπορεί... Κι όμως... Πρέπει νάταν απ' το τομάρι ενός θηρίου παρόμοιου μ' αυτό που είχε αντιμετωπίσει η πολεμίστρια πριν έρθει εδώ. Το παντελόνι του άντρα ήταν μαύρο και πέτσινο, με φαρδιά ζώνη στη μέση· στα πόδια του φορούσε καφετιά σανδάλια.

Τα μάτια της Ερία τον καταβρόχθισαν από την κορυφή ως τα νύχια. *Τελικά, οι Ζιρκεφριανοί έχουν μπόλικά προσόντα*, παρατήρησε. Της έμοιαζε καλύτερος απ' τον Όκ' φερν. Ποιος ήταν;

«Μου είπαν ότι με ζητήσατε...» είπε ο άγνωστος.

«Είστε ο έμπορος Άκφορ;» ρώτησε η Σαραολνιανή, σηκώνοντας ένα της φρύδι. *Δε μπορεί νάναι αυτός...*

«Ναι. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Κάθισε στον καναπέ που καθόταν και η Ερία.

«Έρχομαι από την Τρίτη Συντεχνία...» άρχισε η πολεμίστρια, πράγμα που φάνηκε να εξέπληξε τον άντρα. «Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε.

«Όχι...» αποκρίθηκε εκείνος. «Απλά, συνήθως, έστελναν τον Βόθ'καρ... Είναι καλά;»

«Δυστυχώς, είναι τραυματισμένος στο πόδι,» είπε η Ερία, μην γνωρίζοντας ούτε καν τον άνθρωπο για τον οποίο μιλούσε. «Οπότε, στάλθηκα εγώ.»

«Δε μπορώ να πω ότι απογοητεύτηκα,» μειδίασε ο Άκφορ (και η Ερία είχε την εντύπωση πως έριξε μια ερευνητική ματιά στο ντεκολτέ της, λες και έψαχνε κάτι που του είχε πέσει εκεί μέσα). «Αλλά δε μου μοιάζετε να είστε απ' τα μέρη μας, για να πω την αλήθεια...»

Η πολεμίστρια σκέφτηκε γρήγορα. «Δεν είμαι,» απάντησε. «Είμαι απ' το Σαραόλν. Και υπάρχει λόγος που έστειλε εμένα η Συντεχνία, και όχι κάποιον άλλο. Θέλουμε να προωθήσετε τα προϊόντα σας στη χώρα μου.»

«Στο Σαραόλν;» εξεπλάγη ο έμπορος. «Μα, είναι πολύ μακριά.»

Η Ερία είπε, με αυστηρό τόνο: «Η Συντεχνία, όμως, πιστεύει πως η αγορά εκεί έχει μεγαλώσει· η ζήτηση είναι αυξημένη κατά πολύ.»

«Είστε σίγουρη;» Η αμφιβολία ήταν εμφανής στη φωνή του Άκφορ.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε, απόλυτα, η Ερία. «Μάλιστα, ένα πλοίο σάς περιμένει στην Σόνμολ, για να σας πάει στο Σαραόλν, φτάνει να πληρώσετε τον Καπετάνιο.»

«Αμφιβάλλω αν αυτό το μακρινό ταξίδι αξίζει, όμως αφού η Συντεχνία πιστεύει πως έτσι πρέπει να γίνει...» Ο Άκφορ δυσανασχετούσε.

«Χαίρομαι που συμφωνείτε,» είπε η Ερία. Ήθελε να γελάσει με την όλη ειρωνεία της κατάστασης, αλλά επικέντρωσε την προσοχή της στο να κρατά το πρόσωπό της πέτρινο.

Ο Άκφορ έριξε μια ματιά στο ξίφος της. «Ήρθατε μόνη σας εδώ;»

«Ναι,» είπε η Ερία.

«Συνήθως, η Συντεχνία στέλνει συνοδούς...» Ο Άκφορ την κοίταξε καχύποπτα.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, τον τελευταίο καιρό,» εξήγησε η Ερία, ελπίζοντας πως η αιτιολογία της θα ήταν πειστική. «Έχει σχέση και με τον τραυματισμό του συναδέλφου μου. Η Συντεχνία δε θα ήθελε να πει περισσότερα, για την ώρα.»

«Ο Βόθ'καρ ήταν πιο ανοιχτός μαζί μου.» Ο Άκφορ έμοιαζε ενοχλημένος.

«Δεν μπορώ να σας πληροφορήσω περαιτέρω,» τόνισε η Ερία, με οριστικό τόνο στη φωνή της.

«Πολύ καλά.» Ο Άκφορ σηκώθηκε όρθιος. «Θα κανονίσω να ετοιμαστεί ένα δωμάτιο για σας. Αν χρειαστείτε τίποτ'άλλο, φωνάξτε με...» Η πρόσκλησή του ήταν πεντακάθαρη.

«Ένα δωμάτιο για ανάπαυση θα ήταν αρκετό· σας ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Ερία. *Πρέπει ν'αρχίζω να χάνω το μυαλό μου,* συλλογίστηκε η Σαραολνιανή. Αλλά δε μπορούσε να δεχτεί την

«πρόσκληση» του εμπόρου, γνωρίζοντας ότι ο Όκ'φερν την περίμενε στην Σόνμολ. Κάτι τέτοιο πρώτη φορά της συνέβαινε με έναν άντρα, και απορούσε με τον εαυτό της.

«Όπως επιθυμείτε,» είπε ο Άκφορ, απογοητευμένος. Χτύπησε τα χέρια του και ένας ξυπόλυτος άντρας με λευκό χιτώνα ήρθε στο δωμάτιο.

Υποκλίθηκε. «Προστάξτε, αφέντη.»

«Οδήγησε την κυρία απο δώ σ' ένα δωμάτιο,» ζήτησε ο Άκφορ. Και ρώτησε την Ερία: «Πώς είπαμε ότι λέγεστε;»

«Ερία,» απάντησε εκείνη. Δεν υπήρχε λόγος να μη δώσει το κανονικό της όνομα, αφού, ούτως ή άλλως, είχε πει ότι ήταν Σαραολνιανή...

«Καλή σου νύχτα, Ερία,» είπε ο Άκφορ. «Ελπίζω να βρεις τη φιλοξενία μου ικανοποιητική.»

«Καλή σας νύχτα,» αποκρίθηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια, αποφεύγοντας κάθε είδους οικειότητα.

Ακολούθησε τον υπηρέτη, που την ανέβασε σε μια ξύλινη σκάλα, η οποία έτριζε κάτω απ' τα πόδια της. Τελικά, εκείνος άνοιξε μια πόρτα και υποκλίθηκε.

«Το δωμάτιό σας, αφέντρα.»

«Σ' ευχαριστώ.»

Η Ερία κοίταξε μέσα και είδε ένα χώρο καμωμένο από πέτρα και ξύλο, όπως όλο το σπίτι, άλλωστε. Στη γωνία είχε τζάκι, και όχι πολύ μακριά απ' αυτό ένα στρωμένο κρεβάτι. Πίσω απ' το κρεβάτι ήταν ένα κλειστό παράθυρο. Στον τοίχο κρεμόταν το βαλσαμωμένο κεφάλι μιας τίγρης.

«Ν' ανάψω φωτιά, αφέντρα;» ρώτησε ο υπηρέτης.

«Αν δε σου κάνει κόπο,» αποκρίθηκε η Ερία, μπαίνοντας· και εκείνος, πάραυτα, έτρεξε να εκτελέσει την προσταγή της.

«Τίποτ' άλλο;» είπε, μετά.

«Όχι. Σ' ευχαριστώ.»

Ο υπηρέτης έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η Ερία γδύθηκε και χώθηκε κάτω απ' την κουβέρτα, ακούγοντας τα ξύλα στο τζάκι να τρίζουν. Ήλπιζε να είχε κοροϊδέψει τον Άκφορ, και να την είχε περάσει για απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας. Όμως η εντύπωσή της ήταν ή την κοιτούσε, συχνά-πυκνά, κάτω απ' το λαιμό; Ίσως θα έπρεπε να είχε δεχτεί την «πρόσκλησή» του· ο Όκ'φερν δε θα μάθαινε τίποτα... Κι αν μάθαινε, δηλαδή, τι; Αλλά δε βαριέσαι...

Γύρισε πλευρό και έπεσε, αποφασιστικά, για ύπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24^ο Επιστροφή στην Θέρληχ

Σκοτείνιαζε. Ο Κράντμον κοιτούσε απ' το παράθυρο του βασιλικού του δωματίου ένα πλοίο να έρχεται στην Θέρληχ. Ήξερε ότι επάνω του βρίσκονταν η Αάνθα και ο Βένγκριλ. Και, επίσης, ήξερε πως είχε έρθει η ώρα να εγκαταλείψει τον Κοραλλένιο Θρόνο και το Βασίλειο του Ωκεανού. Άφησε στο γραφείο του ένα κομμάτι χαρτί, πάνω στο οποίο είχε γράψει μερικά αποχαιρετιστήρια λόγια στην «αγαπημένη» του Βασίλισσα, και στάθηκε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη.

Ήταν ντυμένος με ένα μαύρο πουκάμισο, στολισμένο με ασήμι, καφέ, πέτσινο παντελόνι, και ψηλές, μελανές μπότες, οι οποίες ξεπερνούσαν το γόνατο. Στην πλάτη του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας. Στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα του Ωκεανού, ενώ απ' τη μέση του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος.

«Μια επίσκεψη στο Σαραόλν...» μουρμούρισε, επικαλούμενος τις δυνάμεις των Πνευμάτων, με μυστικιστικά λόγια και με πολύπλοκες χειρονομίες.

Ο καθρέφτης άρχισε να γυαλίζει, με διάφορα χρώματα, τα οποία ολοένα και δυνάμωναν, ώσπου γέμισαν με την ακτινοβολία τους το δωμάτιο...

** ** *

«Τι!...» Ο Πόνκιμ πισωπάτησε, απομακρυνόμενος απ'τον μαγικό του καθρέφτη.

Η Σαντέ'ενθιν στάθηκε πλάι του, ετοιμάζοντας τον εαυτό της να καλέσει τις δυνάμεις των Πνευμάτων στη στιγμή, εάν υπήρχε ανάγκη. Το κάτοπτρο εμπρός τους είχε αρχίσει να γυαλίζει πολύχρωμα. Κάποιος άνοιγε μια εσωδιαστασιακή θύρα. Αλλά ποιος; Ο Κράντμον; Δε μπορούσε να ήταν κανείς άλλος. Εκτός κι αν επρόκειτο για κάποιο κόλπο των εχθρών τους. Επομένως, η Ζιρκεφιανή αρχιέρεια έπρεπε να είναι προετοιμασμένη για όλα.

Μέσα απ'την ακτινοβολία βγήκε ένας όμορφος άντρας, με μακριά, ξανθά μαλλιά. Στο κεφάλι του φορούσε μια χρυσή κορόνα, σμιλευμένη έτσι που έμοιαζε να αποτελείται από πολλά μικρά όστρακα.

«Τι στη Μάγκραθμελ κάνεις εδώ;» απόρησε ο Πόνκιμ, στενεύοντας τα μάτια του, θυμωμένος. *Ωρα είναι να μου πει κι αυτός ότι κάτι δεν πάει καλά στο Βασίλειο του Ωκεανού!...* συλλογίστηκε.

«Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω από κοντά, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, μ'ένα προσποιητό μειδίαμα. Ύστερα, το βλέμμα του έπεσε στη Σαντέ'ενθιν, την οποία κοίταζε απ'την κορυφή ως τα νύχια, προτού πάρει το χέρι της στο δικό του και φιλήσει τα δάχτυλά της. «Περισσότερο όμορφη απ'ό,τι θυμάμαι,» είπε, μ'ένα γοητευτικό χαμόγελο. «Αυτό το φόρεμα σου ταιριάζει απόλυτα, θα όφειλα να ομολογήσω...»

Η Σαντέ'ενθιν τού επέστρεψε το χαμόγελο, κοκκινίζοντας λίγο.
«Σ'ευχαριστώ, Κράντμον.»

Ο Πόνκιμ αναποδογύρισε τα μάτια του. «Θα σε πείραζε να κλείσεις τη θύρα;» ρώτησε τον ξανθομάλλη άντρα, δείχνοντας τον καθρέφτη με τον αντίχειρά του.

«Μόλις ήρθα,» αντιγύρισε ο Κράντμον. «Θα την κλείσω.» Στράφηκε στο κάτοπτρο, υποτονθόρυσε μερικά λόγια, κάτω απ'την ανάσα του, ύψωσε τα χέρια, και η πολύχρωμη ακτινοβολία χάθηκε.

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τους πήχεις εμπρός του. «Λοιπόν! Τι σε φέρνει εδώ;»

Ο Κράντμον αναστέναξε. «Έχω προβλήματα στο Βασίλειο του Ωκεανού, Πόνκιμ...»

Η αλύγιστη όψη του Αντιβασιλέα του Σαραόλν έδειχνε πως ήταν πολύ δυσανεσστημένος. «Γιατί περίμενα να το ακούσω αυτό;»

«Πάντα ήσουν πεσιμιστής, Πόνκιμ,» έδωσε μια πιθανή εξήγηση ο Κράντμον· η Σαντέ'ενθιν προσπάθησε να κρύψει ένα μειδίαμα.

«Τι συμβαίνει στο Βασίλειο του Ωκεανού;» σφύριξε ο βασιλικός διπλωμάτης.

«Η Αάνθα επέστρεψε,» δήλωσε ο Κράντμον.

«Επέστρεψε; Γιατί; πού είχε πάει;» απόρησε ο Πόνκιμ. «Νόμιζα ότι την είχες φυλακισμένη, Κράντμον! Και αυτή και τον Βένγκριλ!» φώναξε.

«Απέδρασαν...» εξήγησε εκείνος.

«Και το θεώρησες περιττό να με ειδοποιήσεις;» Ο Πόνκιμ ήταν εξοργισμένος. *Τι ηλίθιος είν'αυτός ο άνθρωπος; Όλα στραβά, τέλος πάντων, πρέπει να πηγαίνουν, τον τελευταίο καιρό;*

«Δεν είχα χρόνο, Πόνκιμ—»

«Δεν είχες χρόνο;»

«Όχι, δεν είχα! Έπρεπε να προσπαθήσω να τους εμποδίσω απ'το να φτάσουν στη Θέρληχ. Και, τώρα, πια, που είναι εκεί, δε μπορούσα να κάνω τίποτα παρά να φύγω, να έρθω εδώ.»

«Ψεύδεσαι!» Ο Πόνκιμ τον έδειξε κατηγορηματικά, με το δάχτυλό του, το οποίο πίεσε πάνω στο στέρνο του. «Είχες χρόνο, Κράντμον! Είχες χρόνο να με ειδοποιήσεις!»

Ο ξανθομάλλης άντρας απομάκρυνε το δάχτυλο του βασιλικού διπλωμάτη και σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Και τι θα έκανες;»

«Κάτι θα σκεφτόμουν!» απάντησε ο Πόνκιμ, τρίζοντας τα δόντια του. «Τώρα, είναι καλύτερα που η Αάνθα και ο Βένγκριλ έφτασαν στη Θέρληχ; Και γιατί ‘έφτασαν’ στη Θέρληχ; Πού τους είχες φυλακίσει;»

«Στα υπόγεια, κάτω απ’την πόλη. Μα, όπως σου είπα, δραπέτευσαν. Και, δεν ξέρω πώς, αλλά κατέληξαν στο Κάρνεβολθ, αποφεύγοντας τους Μαγκραθμέλιους που τους κυνηγούσαν...»

«Και στο Κάρνεβολθ τι; Τι έγινε εκεί;»

Ο Κράντμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω ιδέα... Δε μπορούσα να τους παρακολουθώ· ήταν πολύ μακριά... Όμως κατάφεραν να επιστρέψουν, Πόνκιμ. Και... δεν είχα άλλη λύση... Έπρεπε να φύγω.

»Θα βοηθήσω όπως μπορώ εδώ. Γιατί θέλω, κάποια μέρα, να πάρω την εκδίκησή μου απ’την Αάνθα,» τόνισε, και τα γαλανά του μάτια άστραψαν.

«Αφού δεν είσαι βασιληάς –γιατί φοράς στέμμα;» γρύλισε ο Πόνκιμ, και πέταξε την Κορόνα του Ωκεανού απ’το κεφάλι του Κράντμον, με μια απότομη κίνηση.

Οι δυο άντρες στάθηκαν, για λίγο, αντικριστά· ο καθένας βρισκόταν στα πρόθυρα να χρησιμοποιήσει τις πνευματικές του δυνάμεις, για να χτυπήσει τον άλλο.

«Δεν υπάρχει λόγος γι’αυτό,» είπε η Σαντέ’ενθιν, σπάζοντας την ξαφνική σιγή που είχε βασιλέψει στο δωμάτιο, ύστερα απ’τις φωνές τους. «Είναι καιρός να είμαστε ενωμένοι· όχι διαιρεμένοι. Οι μέρες είναι δύσκολες.» Έσκυψε και σήκωσε το χρυσό στέμμα από κάτω.

Ο Πόνκιμ δε μίλησε. Προχώρησε και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου του, σκεπτικός και κουρασμένος απ’όλα τούτα.

«Εσύ γιατί είσαι εδώ, Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε ο Κράντμον.
«Προβλήματα και στον Πύργο του Φιδιού;»

Η Ζιρκεφιανή έγγενεψε καταφατικά, δίνοντάς του το Στέμμα του Ωκεανού.

«Πες μου,» την προέτρεψε ο Κράντμον.

** ** *

Ο *Θαλασσινός Άνεμος* πλησίαζε το λιμάνι της Θέρληχ. Ο Βένγκριλ και η Αάνθα στέκονταν στην πλώρη, τυλιγμένοι στις κάπες τους και με τις κουκούλες στα κεφάλια. Η Καπετάνισσα Λάρθα βρισκόταν πίσω τους· τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ανέμιζαν στον ψυχρό άνεμο. Ακόμα δε μπορούσε να το πιστέψει πως είχε τον Βασιληά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού στο πλοίο της. Δεν νόμιζε, όμως, ότι της είχαν πει ψέματα. Και, αφού κι οι δυο τους ήταν ισχυροί μονάρχες, σίγουρα, η ανταμοιβή της που τους έφερε ως εδώ θα ήταν μεγάλη.

Μπήκαν στο λιμάνι, και έριξαν άγκυρα. Ο Βένγκριλ έσφιξε ενθαρρυντικά το χέρι της Αάνθα. Εκείνη στράφηκε να κοιτάξει το πρόσωπό του, κάτω απ'την κουκούλα. Απ'την όψη του έμοιαζε αποφασισμένος να κάνει ό,τι χρειαζόταν, για να ξαναπάρει η Βασίλισσα τον Κοραλλένιο Θρόνο.

«Ο Κράντμον δε θα είναι σε θέση να μας βλάψει,» του είπε η Αάνθα. «Μόλις η Αυλή μου με δει, και αποκαλύψω ποιος είναι, θα τον φυλακίσουν, δίχως δεύτερη σκέψη.

»Και, μετά, θα πάμε στο Σαραόλν, να διώξουμε τον Πόνκιμ απ'το παλάτι σου.»

«Είσαι σίγουρη πως θες νάρθεις μαζί μου, Αάνθα;» ρώτησε ο Βένγκριλ, δυσανασχετώντας.

«Δε με θέλεις μαζί σου;» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Το ξέρεις πως δεν είν'αυτό το πρόβλημα. Και γνωρίζεις πολύ καλά ποιο είναι το πρόβλημα.»

Ναι, γνώριζε. Η Δήνκα, η σύζυγος του Βένγκριλ. Όμως δεν την αγαπούσε· το είχε δει στα μάτια του. Ωστόσο, δε φαινόταν και πρόθυμος να την απομακρύνει. Η Αάνθα καταλάβαινε πόσο δύσκολα θα έπρεπε να ήταν τα πράγματα γι' αυτόν...

Οι ναύτες κατέβασαν μια φαρδιά ράμπα.

«Θα επιστρέψουμε για την ανταμοιβή σου,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού στην Λάρθα.

Εκείνη ήταν έτοιμη να πει κάτι, μα έκλεισε το στόμα της.

«Μην ανησυχείς· κρατάω πάντα το λόγο μου, Καπετάνισσα,» τόνισε η Αάνθα, και έδωσε το χέρι της στη Λάρθα.

Η μαυρομάλλα γυναίκα το έσφιξε, μειδιώντας. «Καλή τύχη, Μεγαλειότητη.»

Η Αάνθα και ο Βένγκριλ κατέβηκαν απ' τον *Θαλασσινό Άνεμο* στο λιμάνι της Θέρληχ, και βάδισαν προς το βασιλικό παλάτι. Στον δρόμο κανείς δεν αναγνώρισε τη Βασίλισσα, ή το Βασιλιά, με τις κουκούλες που είχαν ριγμένες στα κεφάλια τους.

Η Αάνθα δεν ήξερε πώς θα αντιδρούσε, όταν αντίκριζε τον Κράντμον. Είχε σκεφτεί και είχε ξανασκεφτεί ότι θα έπραττε έτσι ή αλλιώς. Όμως, όταν θα ερχόταν εκείνη η ώρα, γνώριζε ότι καμια απ' αυτές τις περιπτώσεις δε θ' ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Έφτασαν στην καγκελόπορτα του κήπου του παλατιού, όπου στέκονταν δύο γυναίκες, με κοραλλένιες πανοπλίες και ασπίδες, και κοντάρια.

«Τι θα θέλατε;» ρώτησε η μία.

Η Αάνθα κατέβασε την κουκούλα της, και οι δυο πολεμίστριες την κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια. Υποκλίθηκαν, σχεδόν συγχρόνως, λέγοντας: «Βασίλισσά μου...!»

Όταν ξαναΐσιωσαν τις πλάτες τους, η μία είπε: «Σας είχαμε για χαμένη... Όλοι ψιθύριζαν πως σας είχαν απαγάγει οι δαιμονάνθρωποι...»

«Θα μάθετε την αλήθεια σύντομα,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τώρα, ανοίξτε μου να περάσω,» πρόσταξε, και η πύλη εμπρός της, πάραυτα, άνοιξε, καθώς κι οι δυο γυναίκες έλεγαν: «Αμέσως, Μεγαλειοτάτη.»

Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα μπήκαν στον πανέμορφο κήπο του παλατιού της Θέρληχ, που, ούτε κατά διάνοια, δεν ξεπερνούσε σε ομορφιά και σε εξωτικά πλάσματα και φυτά αυτόν του παλατιού της Μάρβαθ, συμπέρανε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Κάποτε πρέπει να της δείξω τον δικό μου κήπο, συλλογίστηκε ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη, λοξοκοιτώντας τη Βασίλισσα του Ωκεανού, η οποία βάδιζε με αποφασιστικότητα και με τα λεπτά της φρύδια σουφρωμένα. Τα πορφυρά μαλλιά χύνονταν στους ώμους της. *Σ'αγαπώ, Αάνθα... αλλά σε καμια περίπτωση δε μπορούμε να είμαστε μαζί...*

«Μεγαλειοτάτη!»

Οι φρουροί της κυρίας πύλης του παλατιού ήταν το ίδιο έκπληκτοι με τις πολεμίστριες που φυλούσαν τον κήπο. Η Αάνθα τούς αγνόησε, περνώντας ανάμεσά τους, με βιαστικά βήματα. Ο Βένγκριλ βρισκόταν πλάι της. Το χέρι του είχε κατεβεί στη λαβή του ξίφους που κρεμόταν απ'τη ζώνη του.

Οι σύμβουλοι που βρίσκονταν στη βασιλική αίθουσα πετάχτηκαν όρθιοι, μόλις τους αντίκρισαν.

«Βασίλισσά μου!» έκανε, χάσκοντας, η Σίνρικ, η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου· τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα.

Ο Βόνρεχ –σύμβουλος οικονομικών του βασιλείου– παραλίγο να πνιγεί απ'τον καπνό της πίπας του. «Μεγαλειοτάτη! Σας είχαμε για χαμένη... Προσπαθήσαμε να σας βρούμε, αλλά τίποτα...»

Ο Τέλκαρ –σύμβουλος της πολιτείας– δε φαινόταν να μπορεί καθόλου να μιλήσει απ'την έκπληξη.

«Ο σύζυγος σας θα χαρεί αφάνταστα που θα σας δει, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Έλζορ, ο σύμβουλος δικαιοσύνης.

«Αμφιβάλλω, Έλζορ,» απάντησε, ψυχρά, η Αάνθα. «Εκείνος ευθύνεται για την εξαφάνισή μου. Τα είχε όλα σχεδιάσει απ' την αρχή, για ν' αρπάξει το θρόνο μου. Είναι δαιμονόφιλος και εχθρός του βασιλείου!»

Αυτό έμοιασε να τους αιφνιδίασε περισσότερο απ' την εμφάνισή της.

«Βασίλισσά μου... είστε σίγουρη;...» Η φωνή της Σίνρικ ήταν πνιχτή.

«Είναι όπως τα λέει η Αάνθα, κυρία μου,» τη διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ, βγάζοντας κι αυτός την κουκούλα του.

«Βασιλιά του Σαραόλν!» βλεφάρισε, σα να μην ήθελε να πιστέψει στα μάτια του, ο Έλζορ. «Είστε εσείς!...»

«Ναι,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Ο Κράντμον με είχε στην ίδια φυλακή με τη Βασίλισσά σας.»

«Ευτυχώς, καταφέραμε να αποδράσουμε,» είπε η Αάνθα, «και να επιστρέψουμε, προτού ο... σύζυγός μου καταστρέψει το Βασίλειο.»

«Μα... ο Κράντμον, Βασίλισσά μου... έλεγε πως ανησυχούσε... Έστειλε δέκα-χιλιάδες πολεμιστές στα δάση της Νήσου Ράλβοχ, για να βρουν εσάς και τον Βασιλιά Βένγκριλ. Μαζί τους πήγαν και οι κύριοι Φέρντεχ και Κόλμιχ, και τα Χρυσά Ξίφη του Σαραόλν.»

«Πώς!» έκανε ο Βένγκριλ. «Αυτό το κάθαρμα...!» μούγκρισε, μέσ' απ' τα δόντια του.

«Δέκα-χιλιάδες πολεμιστές!» γρύλισε η Αάνθα, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Και τι είπε η Κάζναμ; Δεν τους εμπόδισε;»

«Πήγε μαζί τους, Μεγαλειοτάτη,» εξήγησε ο Βόνρεχ. «Ο Κράντμον ήταν σίγουρος πως οι Μαγκραθμέλιοι είχαν πάρει εσάς και τον Βασιλιά Βένγκριλ στα δάση, αιχμαλώτους.»

«Αυτό, αναμφίβολα, ήταν σχέδιο για να βγει ο στρατός απ' τη μέση,» είπε ο Βένγκριλ. «Για λίγο. Ή για πάντα.»

«Τι εννοείτε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Έλζορ.

«Εννοώ πως, καθότι οι μαχητές σας δεν γνωρίζουν να πολεμούν στην ξηρά, οι δαιμονάνθρωποι –αν, όντως, κρύβονται στα δάση–

μπορούν, εύκολα, να τους εξολοθρεύσουν. Θα είναι παιχνιδάκι γι' αυτούς, με τη βοήθεια των διαβολικών μηχανών τους.»

«Να στείλουμε ανθρώπους, για να τους ειδοποιήσουν, ώστε να επιστρέψουν,» είπε η Αάνθα.

«Βασίλισσά μου, τα δάση στο κέντρο της Νήσου είναι πυκνά,» αποκρίθηκε ο Βόνρεχ. «Πώς θα τους βρουν; Δεν έχουμε ιδέα για το πού είναι.»

Η Αάνθα στράφηκε στο Βένγκριλ. «Ο Κράντμον! Ο Κράντμον θα ξέρει!

»Πού είναι ο... Βασιλιάς μου;» ρώτησε τους συμβούλους της.

«Στα διαμερίσματά του, νομίζω, Μεγαλειοτάτη,» απάντησε η Σίνρικ.

«Πάμε,» προέτρεψε η Αάνθα τον Βένγκριλ, που ξεθηκάρωσε το σπαθί του.

** ** *

Ο Βένγκριλ άνοιξε την πόρτα του βασιλικού υπνοδωματίου, βαστώντας στο δεξί χέρι το σπαθί του· πίσω του βρισκόταν η Αάνθα και μια ντουζίνα φρουροί.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, όπως και όλα τα άλλα δωμάτια των βασιλικών διαμερισμάτων.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού μπήκε και κοίταξε τριγύρω. Πού είχε πάει ο καταραμένος; Ύστερα, το βλέμμα της έπεσε σ' ένα χαρτί στο γραφείο. Πλησίασε και το σήκωσε· το μελάνι επάνω του ήταν ακόμα νωπό.

Πολυαγαπημένη μου Αάνθα,

Είμαι αφάνταστα θλιμμένος που αναγκάζομαι να σε εγκαταλείψω, μα δε νομίζω να υπάρχει άλλη λύση για μένα. Ήρθε η ώρα ν' αφήσω πίσω μου το Βασίλειο του Ωκεανού.

*Αλλά θα επιστρέψω, Αάνθα. Και, για να σ' το θυμίζω αυτό,
πήρα το Στέμμα του Ωκεανού μαζί μου· πάντα θα μου ανήκει.*

Σ' αποχαιρετώ τώρα. Σε περιμένω στο Σαραόλν.

*Ο λατρευτός σου Βασιληάς,
Κράντμον*

«Διάολε!» μούγκρισε η Αάνθα. «Έχει φύγει!

»Αλλά δεν πρέπει να είναι μακριά! Το μελάνι επάνω σε τούτο το γράμμα είναι νωπό.» Στράφηκε σε έναν στρατιώτη του Ωκεανού. «Στείλτε δρόμωνες προς τα βόρεια. Ο σφετεριστής του θρόνου μου κατευθύνεται στο Βασίλειο του Σαραόλν.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο άντρας, και έφυγε, βιαστικά, μαζί με τους υπόλοιπους.

«Στο Σαραόλν;» σήκωσε ένα του φρύδι ο Βένγκριλ, θηκαρώνοντας το ξίφος στη μέση του.

«Έτσι γράφει.» Η Αάνθα τού έδωσε το γράμμα.

Ο Βένγκριλ το διάβασε. «Αν καταφέρει να φτάσει στο Βασίλειό μου, νάσαι βέβαιη πως δε θα μου γλιτώσει, Αάνθα,» τη διαβεβαίωσε.

«Το ξέρω,» είπε εκείνη. «Θα το φροντίσω προσωπικά, αφού θάρθω μαζί σου.»

Ο Βένγκριλ άφησε το γράμμα στο γραφείο, αναστενάζοντας. «Δε νομίζω να υπάρχει κάποιος τρόπος, για να σε πείσω να μην έρθεις, έτσι δεν είναι;»

«Δεν υπάρχει κανένας τέτοιος τρόπος, Βασιληά μου,» τόνισε η Αάνθα. Κόλλησε το κορμί της πάνω στο δικό του και, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του, τον φίλησε, τρυφερά, στα χείλη.

«Για τη Δήνκα ανησυχώ...» είπε ο Βένγκριλ, χαϊδεύοντας την πλάτη της.

«Δε θα προκαλέσω πρόβλημα, Βένγκριλ,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Το υπόσχομαι. Απλά, θέλω να σε βοηθήσω –και να εκδικηθώ τον Κράντμον. Με πιστεύεις;»

Ο Βένγκριλ έγεννε καταφατικά. «Σε πιστεύω.» Έσκυψε και τη φίλησε, πάλι.

Η Αάνθα έριξε μια ματιά πίσω της. «Σ'αρέσει το κρεβάτι μου εδώ;»

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Είναι, σίγουρα, καλύτερο από τις κουκέτες του πλοίου και από τα... 'κρεβάτια'... στο Κάρνεβολθ.» Έλυσε την κάπα της, αφήνοντάς την να πέσει.

Η Αάνθα έλυσε τη δική του κάπα· ύστερα, πλησίασε την πόρτα, κλείνοντάς την. «Αυτοί οι πολεμιστές... Ποτέ δεν κλείνουν τις πόρτες...» Στράφηκε στον Βασιληά του Σαραόλν, και, με μια γρήγορη κίνηση, αφαίρεσε την τουνίκα από πάνω της, μένοντας μόνο με το στηθόδεσμό της.

Ο Βένγκριλ στάθηκε μπροστά της και τον έβγαλε κι αυτόν. Φίλησε το λαιμό της, αρχίζοντας να κατεβαίνει, όταν η Αάνθα είπε: «Βένγκριλ.»

«Τι;» Ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη την κοίταζε στα μάτια.

«Θυμήθηκα κάτι...» εξήγησε η Αάνθα.

«Πες μου,» την προέτρεψε ο Βένγκριλ.

«Μετά,» είπε εκείνη· τύλιξε τα χέρια και τα πόδια της γύρω του, και έπεσαν στο μεγάλο κρεβάτι με τις κουρτίνες.

** ** *

«Μου είχες λείψει, τόσες μέρες μες στο καράβι,» είπε ο Βένγκριλ, χαϊδεύοντας τα πορφυρά μαλλιά της Αάνθα, που ήταν ξαπλωμένη στο στήθος του. Ένιωθε άλλος άνθρωπος, κάθε φορά που είχε τη Βασίλισσα του Ωκεανού στην αγκαλιά του. Νόμιζε πως ήταν πολύ, πολύ νεότερος.

«Κι εμένα...» μουρμούρισε η Αάνθα, τρίβοντας το πόδι της πάνω στο δικό του. «Βένγκριλ... γιατί να μην παντρευτούμε, να ενώσουμε τα Βασιλεία μας;...»

Αυτό θα ήταν υπέροχο, σκέφτηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν. Όμως...
«Δε μπορώ...»

«Πες μου ψέματα,» ζήτησε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ μειδίασε, και φίλησε τα μαλλιά της. Η Βασίλισσα του Ωκεανού σήκωσε το πρόσωπό της, για να τον κοιτάξει. Εκείνος κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της. «Θα ενώσουμε τα Βασίλειά μας,» είπε, μετά, αν και γνώριζε πολύ καλά πως κάτι τέτοιο ποτέ δε θα ήταν εφικτό...

Αισθάνθηκε την Αάνθα να χαλαρώνει πάνω του, καθώς ακουμπούσε το κεφάλι της στον ώμο του. Η Βασίλισσα του Ωκεανού πίστευε πως δε θ' αγαπήσει ποτέ κανέναν άλλο άντρα όπως αγαπούσε το Βένγκριλ, και, όσο ήταν κοντά του, ήθελε ν' απολαμβάνει κάθε στιγμή –να ξεζουμίζει κάθε στιγμή που μπορούσε να έχει τα χέρια της γύρω του.

«Ηθελες να μου πεις κάτι πριν. Κάτι που θυμήθηκες,» της είπε ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη.

«Ω, ναι!» έκανε η Αάνθα. Παραλίγο, πάλι, να το ξεχάσει. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, παίρνοντας καθιστή θέση, ενώ είχε το σεντόνι τυλιγμένο πάνω της.

Και ο Βένγκριλ ανασηκώθηκε. «Είναι τόσο σημαντικό;»

«Νομίζω πως είναι,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Σ' ακούω.» Η περιέργεια τον έτρωγε.

«Θυμάσαι τότε που τρέχαμε να ξεφύγουμε από τους Μαγκραθμέλιους, στα υπόγεια;» ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Είχαμε βρει ένα τεράστιο σαλάχι. Την... Βάρνα· αν δε λαθεύω, έτσι ήταν τ' όνομά της. Μου είχε μιλήσει λες και με ήξερε. Με αποκαλούσε 'Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού'... Και υποστήριζε πως γνώριζε τον πατέρα μου...»

«Ναι, τη θυμάμαι αυτή την αλλόκοτη συνάντηση, Αάνθα. Ήταν, πραγματικά, περίεργο εκείνο το πλάσμα.»

«Πρέπει να ξανασυζητήσω με τη Βάρνα, Βένγκριλ. Πρέπει να συζητήσω πολύ μαζί της: να μάθω ποια είναι και πώς ξέρει τον πατέρα μου. Όμως δεν έχω ιδέα πού μπορώ να τη βρω. Είχαμε

φτάσει στη σπηλιά της μέσω των υπογείων, τα οποία, μάλλον, βρίσκονται κάτω από το παλάτι... Αλλά πού ακριβώς; Πρέπει να ανακαλύψω!»

«Θα ήθελα να σε βοηθήσω, αγάπη μου, όμως δε γίνεται. Υπάρχει ανάγκη να πάω στο Σαραόλν. Θα φύγω αύριο, με την αυγή.»

«Ναι, έχεις δίκιο,» συμφώνησε η Αάνθα. «Φυσικά και είναι σημαντικότερο να πάμε στο Σαραόλν.»

«Γιατί δε μένεις εσύ εδώ; να ψάξεις και γι' αυτό το γιγάντιο σαλάχι;» πρότεινε ο Βένγκριλ.

«Όχι,» διαφώνησε η Αάνθα. «Είπα ότι θα σε βοηθήσω, και θα σε βοηθήσω!» Τον αγκάλιασε σφικτά. «Εξάλλου, δε μπορώ να είμαι και για πολύ μακριά σου, Βασιληά του Σαραόλν. Ας περιμένει το σαλάχι. Αν ήταν εκεί τόσα χρόνια, σίγουρα, δε θα φύγει τώρα.»

Ο Βένγκριλ φίλησε το πλάι του λαιμού της. «Όσο κι αν σ' αγαπώ, Αάνθα, ελπίζω να μη σχεδιάζεις να μείνεις για πάντα μαζί μου.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού τραβήχτηκε πίσω, για να κοιτάξει το πρόσωπό του· τα δάχτυλά της έσφιγγαν τους αγκώνες του. «Σου υποσχέθηκα –δε θα προκαλέσω προβλήματα με τη Δήνκα. Εμπιστέψου με!

»Και πες μου ψέματα πως θα μείνουμε για πάντα μαζί...» Ακούμπησε το κεφάλι της στο στήρνο του, ενώ ο Βένγκριλ την έκλεινε μέσα στην αγκαλιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25^ο

Συζητήσεις με το Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ

Είχε σταματήσει να χιονίζει από το μεσημέρι. Η Τάθβιλ, ωστόσο, δυσκολευόταν να οδηγεί το στράτευμα της Δήνκα μέσα στους λοφότοπους της Βαρονίας της. Γνώριζε αρκετά καλά τις περιοχές, κυρίως από χάρτες που είχε μελετήσει και αποστηθίσει, σε μικρότερη ηλικία, όμως το χιόνι δεν είχε ακόμα λιώσει, και το λευκό πέπλο του ήταν απλωμένο στο έδαφος –πράγμα που μέρδευε τη Βαρονέσα.

Αλλά αυτό που την εκνεύριζε περισσότερο ήταν ότι πρόσφερε τη βοήθειά της για την επίτευξη ενός σκοπού στον οποίο δεν πίστευε. Δεν ήθελε, σε καμια περίπτωση, να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ, όπως σχεδίαζε η Δήνκα. Όμως, τώρα, υπήρχε μια ελπίδα: ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ. Η Τάθβιλ δεν τον γνώριζε προσωπικά, αλλά ο Σόλμορχ της είχε πει πως τον είχε δει, μερικές φορές, στο παλάτι της Μάρβαθ, συνήθως, όταν γίνονταν γιορτές. Παρότι αρκετά σκληρός άντρας, δεν του έμοιαζε και τόσο πολεμοχαρής. Κατά πάσα πιθανότητα, θα επιχειρούσε να μεταπείσει τη Δήνκα απ'το να προελάσει εναντίον του Άργκανθικ.

Μακάρι να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης, συλλογίστηκε η Βαρονέσα.

Ο Σόλμορχ ήρθε πλάι της, υπεύοντας το άτι του. «Σκοτεινιάζει,» παρατήρησε. Απορούσε πώς η Τάθβιλ μπορούσε να τους οδηγεί μια τέτοια ώρα· σκιές ήταν απλωμένες παντού, και οι χιονισμένοι λόφοι αποτελούσαν ένα μπερδεμένο τοπίο. Ήλπιζε η Βαρονέσα να μην τους πήγαινε σε λάθος δρόμο...

Η Τάθβιλ ένευσε καταφατικά, με το κεφάλι. «Ναι... Πότε η Δήνκα θα προστάξει να κατασκοπώσουμε;»

«Δε θα κατασκηνώσουμε,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Τουλάχιστον, όχι ακόμα. Ξεχνάς ότι είναι να συναντήσουμε το στρατό του Δούκα Σάλβινρ σήμερα, αν όλα πάνε καλά;»

«Τι μπορεί να πάει στραβά;» απόρησε η Τάθβιλ.

«Ένα είναι να μας οδηγείς σε λάθος δρόμο.» Η Βαρονέσα τον αγριοκοίταξε. «Δε λέω ότι το κάνεις επίτηδες, ή ότι γίνεται κάτι τέτοιο, γενικώς –μια υπόθεση είναι μόνο. Και ένα άλλο στραβό που θα μπορούσε να τύχει είναι, για κάποιο λόγο, ο στρατός του Δούκα να μην φτάσει στο σημείο συνάντησης στην ώρα του.»

«Θα δούμε...» αποκρίθηκε, λακωνικά, η Τάθβιλ, τυλίγοντας την κάπα πιο σφικτά γύρω της. Παρότι δε χιόνιζε πια, το κρύο δεν είχε σταματήσει.

Ο Σόλμορχ κοίταξε πίσω του. Οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι βρίσκονταν εκεί, πάνω στ'άτια τους, μαζί με τον Μάνκιν και τη Μάρνομ, για να τους προσέχουν. Μπορεί να παρίσταναν τους ανιχνευτές της Βαρονέσας, όμως δεν έπρεπε ούτε στιγμή να μένουν αφύλακτοι, γιατί ο ευγενής δεν είχε αμφιβολία πως όλοι τους ήταν ύπουλα φίδια. Το πρόβλημα ήταν πως οι φύλακές τους υπήρχε ανάγκη να φαίνονται σαν σύντροφοι, για να μην υποψιαστεί τίποτα η Βασίλισσα. Αν μάθαινε ποιοι, πραγματικά, ήταν, ο Σόλμορχ ήταν σίγουρος πως θα γινόταν μεγάλη αναστάτωση. Συν τοις άλλοις, η Δήνκα θα εξοργιζόταν ακόμα περισσότερο με το γειτονικό Βασίλειο, και ο πόλεμος θα γινόταν πιο πιθανός. Έπρεπε να πραγματοποιούνται προσπάθειες για εξομάλυνση της κατάστασης, όχι για όξυνσή της.

Η Βασίλισσα του Σαραόλν ίππευε το λευκό άτι της, με το κεφάλι ψηλά. Δε φαινόταν και τόσο κουρασμένη απ'το ταξίδι, αν και, στην πραγματικότητα, ήταν. Απλά, έδινε αυτή την εντύπωση λόγω της εμμονής της να σώσει την κόρη της από τα χέρια των Αργκανθικιανών. Δε θα λύγιζε, ώσπου η Έρμελ να ήταν, ξανά, ασφαλής στην Μάρβαθ. Μετά, μπορούσε ν'αρχίσει ν'ανησυχεί γιατί είχε αργήσει τόσο να επιστρέψει ο Βένγκριλ στο Σαραόλν... Ή,

μήπως, ο Βασιληάς της είχε ήδη επιστρέψει, δίχως εκείνη να το γνωρίζει; Μακάρι να ήταν εδώ· αυτός πάντα ήξερε τι έπρεπε να κάνει πάνω σε στρατιωτικά ζητήματα...

Αλλά και ο Σάλβινρ, ο αδελφός του, δεν ήταν άσχετος. Θα βοηθούσε πολύ στον πόλεμο με το Άργκανθικ. Αυτός και οι δέκα-χιλιάδες πολεμιστές του. Η Δήνκα πάντα είχε σε εκτίμηση τον Δούκα της Χάργκοχ.

Στράφηκε στην Τάθβιλ. «Βαρονέσα!»

Εκείνη γύρισε να την κοιτάξει, κάτω απ' την κουκούλα της. «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

«Στείλε τους ανιχνευτές σου μπροστά, να δουν άμα είμαστε κοντά στο στρατό του Δούκα,» πρόσταξε η Βασίλισσα.

Ανάθεμα εμένα και τους Πνευματοχτυπημένους ανιχνευτές μου! μούγκρισε από μέσα της η Τάθβιλ. «Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη.

»Εσείς! Ελάτε εδώ,» διέταξε η Βαρονέσα τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους, τον Μάνκιν και τη Μάερνομ. «Ακούσατε τη Βασίλισσα;» ρώτησε.

«Ναι, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ. «Εγώ και η Μάερνομ θα πάμε, φυσικά, μαζί μ' αυτά τα Αργκανθικιανά σκουλήκια.»

Η ξανθιά πολεμίστρια έγνεψε καταφατικά. «Μη φοβάστε, Βαρονέσα· δε θα δραπετεύσουν.»

Η Μίκθαλ κάγχασε. «Άμα δε θέλαμε να είμαστε εδώ, τώρα θα είχαμε φύγει, άμυαλη Σαραολνιανή!...»

Η Μάερνομ τη λοξοκοίταξε, στραβώνοντας τα χείλη της. «Αλήθεια; Τι μου λες;»

Η Μίκθαλ ήταν έτοιμη να τσακωθεί, αλλά ο Ήκνορ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, κι αυτή σώπασε.

«Και θα σας συνοδέψω κι εγώ, όπως πριν,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Σόλμορχ, εσύ καλύτερα να μείνεις εδώ...» πρότεινε η Τάθβιλ. «δεν είσαι πολεμιστής.»

«Αλλά μαθαίνω γρήγορα!» αποκρίθηκε ο ευγενής, μ'ένα στραβό μειδίαμα, που φανέρωσε τα δόντια του. Το χέρι του χάιδεψε τη λαβή του σπαθιού του πατέρα του, το οποίο κρεμόταν απ'τη ζώνη του.

«Κύριε Σόλμορχ, κι εγώ θα σας έλεγα να—» άρχισε ο Μάνκιν.

«Ξέρω!» τον διέκοψε εκείνος. «Μα δεν υπάρχει τρόπος να με κάνεις να μείνω πίσω.»

Ο Μάνκιν αναστέναξε. «Εντάξει... Πάντως, το βράδυ θα σου κάνω μαθήματα ξιφασκίας, είτε το θέλεις είτε όχι!»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Δε θα διαφωνήσω· γιατί, σίγουρα, θα μου χρειαστούν στο μέλλον!»

«Ας ελπίσουμε πως όχι,» τόνισε η Τάθβιλ. «Ο πόλεμος με το Άργκανθικ δεν πρέπει να γίνει.»

«Φυσικά,» είπε ο Σόλμορχ. «Όμως ξέχασες πόσοι Μαγκκραθμέλιοι τριγυρίζουν στην ύπαιθρο του Βασιλείου, αγάπη μου;

»Τέλος πάντων, ας ξεκινήσουμε.»

Ο Μάνκιν κούνησε το κεφάλι του, συμφωνώντας· τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του και άρχισε να καλπάζει. Ο ευγενής, η Μάερνομ και οι τρεις Αργκανθικιανοί τον ακολούθησαν.

Άφησαν πίσω τους το στρατό της Δήνκα, κατευθυνόμενοι βόρεια. Ήξεραν ότι δε θ'αργούσαν να βγουν απ'τους λοφότοπους, έξω απ'τους οποίους, κανονικά, έπρεπε να τους περιμένει το φουσάτο του Δούκα Σάλβινρ. Η Μάερνομ ανυπομονούσε να ξαναδεί τον αγαπημένο της Τόλριν· έτσι, τώρα, που της δινόταν η ευκαιρία να βρεθεί γρηγορότερα κοντά του, δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, δυσαρεστημένη. Πάντως, αναρωτιόταν πότε θα τελείωνε όλη τούτη η κατάσταση. Ανάμεσα στους στρατιώτες ψιθυριζόταν πως ο Δούκας θα προσπαθούσε να μεταπείσει τη Βασίλισσα απ'το να επιτεθεί στο Άργκανθικ. Μακάρι να συνέβαινε κάτι τέτοιο, και όλα να τελείωναν καλά...

Σύντομα, οι καβαλάρηδες βρέθηκαν στην κορυφή ενός ψηλού λόφου, η οποία ήταν γεμάτη με χιονισμένα αειθαλή δέντρα. Στην απόσταση, βόρειο-δυτικά μπορούσαν να δουν έναν μεγάλο στρατό

(δέκα-χιλιάδες πολεμιστές, τον έκριναν ο Μάνκιν και η Μάερνομ, που ήξεραν από τέτοια) να έρχεται.

«Το φουσάτο του Δούκα!» γέλασε ο Σόλμορχ. «Όλα πήγαν καλά, τελικά.»

«Δε θα θέλει αυτός ο Δούκας πόλεμο με το Άργκανθικ;» ρώτησε ο Ήκνορ. «Είναι βέβαιο;»

«Έτσι πιστεύω,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Ο Σάλβινρ είναι λογικός άνθρωπος, σαν τον Βένγκριλ. Και ο Βένγκριλ ποτέ δε θα είχε αρχίσει τούτη την ανόητη εκστρατεία.»

«Πού είναι ο Βασιλιάς σας;» ρώτησε η Βόλκρα.

«Αυτή την απορία έχουμε κι εμείς,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Την τελευταία φορά, λένε πως τον είδαν να κατευθύνεται στο Βασίλειο του Ωκεανού. Από τότε, δεν έχουμε μάθει νέα του...»

«Να πάω να πω στον Δούκα να φέρει το στρατό του εδώ, ενώ εσείς θα επιστρέψετε στη Βασίλισσα, να την ειδοποιήσετε πως τους εντοπίσαμε;» πρότεινε η Μάερνομ, που ήθελε να δει τον Τόλριν.

Ο Σόλμορχ ένευσε. «Εντάξει.» Αυτός κι οι υπόλοιποι καβαλάρηδες έστριψαν τ'άτια τους προς τα νότια, ενώ η Μάερνομ κάλπασε με προορισμό το φουσάτο του Σάλβινρ.

Καθώς το ζύγωνε, μπορούσε να δει τη σημεία του Δουκάτου Χάργκοχ να κυματίζει στον παγερό αέρα, όπως και τους τρεις ανθρώπους που προπορεύονταν έφιπποι. Ήταν μια πάνοπλη γυναίκα –που η πολεμίστρια δεν αναγνώριζε–, ένας επίσης πάνοπλος άντρας –αυτός, από την όλη του εμφάνιση, υπέθετε πως έπρεπε να ήταν ο Σάλβινρ–, και ο Τόλριν, όπως συνήθως, μη φορώντας κανενός είδους πανοπλία πέραν της κάπας του.

Το φουσάτο σταμάτησε, και τόξα και βαλλίστρες υψώθηκαν, ενώ μερικοί ιππείς έκαναν έναν προστατευτικό κλοιό γύρω απ' τον Δούκα (και, τώρα, πια, η Μάερνομ ήταν βέβαιη πως επρόκειτο γι' αυτόν).

«Έρχομαι ειρηνικά!» φώναξε η ξανθομάλλα πολεμίστρια. «Από τον στρατό της Βασίλισσας Δήνκα!»

Ο Σάλβινρ έκανε νόημα στους μαχητές του να χαλαρώσουν.

Η Μάερνομ σταμάτησε μπροστά στον Δούκα, και υποκλήθηκε βιαστικά, με το κρανοφόρο κεφάλι της. «Χαίρετε, Υψηλότατε,» είπε. Ήλπιζε ο τίτλος να ήταν σωστός· ο Σάλβινρ ήταν αδελφός του Βασιλιά Βένγκριλ, επομένως πρίγκιπας. «Ήρθα να σας ενημερώσω πως ο στρατός της Μεγαλειοτάτης βρίσκεται κοντά και, συντόμως, θα σας συναντήσει.»

«Χαίρομαι γι' αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έχουμε πολλά να συζητήσουμε με την Βασίλισσα.

»Μπορείς να μας συντροφεύσεις, πολεμίστρια, μέχρι να ανταμώσουμε τους συμμάχους μας.»

«Κάτω από εκείνο το ύψωμα θα συναντηθείτε, Υψηλότατε.» Η Μάερνομ έδειξε.

Ο Δούκας έγεννε καταφατικά. «Όπου επιθυμεί η Μεγαλειοτάτη· δεν έχω κανένα πρόβλημα.» Έδωσε σύνθημα, με το χέρι του, και το φουσάτο ξεκίνησε, πάλι, να προελαύνει, σαν ένα μακρύ, ατσάλινο φίδι, πάνω στην χιονισμένη πεδιάδα.

Η Μάερνομ πλησίασε τον Τόλριν. «Γεια.»

«Γεια,» αποκρίθηκε ο αγγελιαφόρος. «Πώς απο δώ;»

Η πολεμίστρια μειδίασε. «Είπα να σου κάνω παρέα.»

Ο Τόλριν τεντώθηκε πάνω στη σέλα του και φίλησε το μάγουλό της.

Η Μάερνομ χαμήλωσε τη φωνή της: «Ποια είναι η γνώμη του Δούκα για... την όλη υπόθεση;»

«Δε θέλει πόλεμο,» δήλωσε ο Τόλριν. «Θα επιχειρήσει να πείσει τη Βασίλισσα να σταματήσει την εκστρατεία.»

Η Μάερνομ αισθάνθηκε ένα ξαφνικό κύμα αισιοδοξίας να διαπερνά το κορμί της.

** ** *

Ο Σόλμορχ και οι άλλοι αντάμωσαν το στρατό της Δήνκα καθ'οδόν.

«Τους βρήκατε;» ρώτησε, αμέσως, η Βασίλισσα.

«Ναι,» απάντησε ο ευγενής. «Δεν είναι μακριά· σε καμια ώρα, θα τους έχετε απαντήσει.»

«Η Μάερνομ;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Πού είναι η Μάερνομ;»

«Πήγε στο στρατό του Δούκα, να τον ειδοποιήσει πως ερχόμαστε,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

«Όλα καλά, επομένως,» συμπέρανε η Τάθβιλ. *Θα μπορώ να το πω αυτό και μετά απ'τη συζήτηση της Βασίλισσας με το Δούκα; αναρωτήθηκε.*

Έτσι, ο στρατός της Δήγκα συνέχισε να προελαύνει μέσα στους λοφότοπους, με την καθοδήγηση της Βαρονέσας, ώσπου ο ουρανός σκοτεινίασε εντελώς και η νύχτα ήρθε. Τα φεγγάρια του Άρμπεναρκ έριχναν το χλομό τους φως στη γη, προσφέροντας λίγη βοήθεια στην Τάθβιλ, που ενεργούσε ως οδηγός σε τούτες τις δύσβατες περιοχές.

Όταν έφτασαν στις παρυφές των λοφότοπων, αντίκρισαν έναν αρκετά μεγάλο στρατό κατασκηνωμένο. Φωτιές ήταν αναμμένες και πολεμιστές συγκεντρωμένοι γύρω τους. Το λάβαρο του Δούκα της Χάργκοχ —ο Γρύπας— κυμάτιζε μεγαλόπρεπα στον βραδινό αέρα. Παραπάνω από μπόλικοι φύλακες βρίσκονταν όρθιοι, βαστώντας μακριά κοντάρια και ψηλές ασπίδες· τούτα τα μέρη ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνα, με την παρουσία των δαιμονανθρώπων εδώ, και, προφανώς, ο Σάλβινρ δεν έπαιρνε ανούσια ρίσκα.

Καθώς το φουσάτο της Βασίλισσας πλησίαζε, ο ίδιος ο Δούκας βγήκε απ'τη σκηνή του, για να υποδεχτεί την Δήγκα, η οποία αφίππευσε, μόλις τον είδε.

Εκείνος την αγκάλιασε, σφιχτά, και φίλησε το μάγουλό της. «Πώς είσαι, Δήγκα; Είχα καιρό να σε δω. Δεν έχεις αλλάξει καθόλου.»

«Ούτε κι εσύ, Σάλβινρ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, μειδιώντας λίγο. «Υστερα, η όψη της σκοτεινίασε. «Έχω ένα μεγάλο πρόβλημα...»

«Η Έρμελ χάθηκε. Ναι, το έγραφε η επιστολή που μου έστειλε η Βαρονέσα Τάθβιλ. Πώς συνέβη κάτι τέτοιο, Δήγκα;»

Η Βασίλισσα κούνησε το κεφάλι· τα μάτια της είχαν αρχίσει να δακρύζουν, αλλά δε θα έκλαιγε εδώ, μπροστά σε όλους! «Δεν ξέρω, Σάλβινρ. Εξαφανίστηκε απ' το δωμάτιό της. Δεν ξέρω... δεν ξέρω...

»Ο Πόνκιμ, όμως, είναι βέβαιος πως οι Αργκανθικιανοί φταίνει! Αυτοί έχουν κατασκόπους παντού στο Βασίλειό μας – αυτοί είναι πιο πιθανό να την απήγαγαν!»

Ο Ήκνορ έμοιαζε νάναι στα πρόθυρα ν' ανοίξει το στόμα του και να μιλήσει προς υπεράσπιση των συμπατριωτών του, όμως ο Σόλμορχ τον σόπασε, μ' ένα άγριο βλέμμα.

«Έλα μαζί μου, Δήνκα,» πρότεινε ο Σάλβινρ, περνώντας το χέρι του γύρω απ' τους ώμους της. «Πρέπει να κουβεντιάσουμε...»

Η Βασίλισσα δεν του αντιστάθηκε, καθώς άρχισε να την οδηγεί προς την μεγάλη σκηνή του. Τώρα, δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, μα κανείς δε μπορούσε να τα δει, καθώς τους είχε γυρισμένη την πλάτη και απομακρυνόταν απ' αυτούς.

«Τι θα της πει;» Η Τάθβιλ στράφηκε στον Σόλμορχ, που ανασήκωσε τους ώμους του, μορφάζοντας. «Τι κάνεις έτσι;» μούγκρισε η Βαρονέσα. «Είναι σημαντικό το πώς θα της μιλήσει· απ' αυτό θα εξαρτηθεί άμα θα έχουμε πόλεμο με το Άργκανθικ ή όχι! Αχ! έπρεπε να είχαμε συζητήσει εμείς μαζί του, πρώτα...»

Εν τω μεταξύ, ο Έντρηλ έδινε διαταγή να κατασκηνώσει ο στρατός του Βασιλείου.

«Μην ανησυχείτε, Βαρονέσα μου. Ο Δούκας είναι εναντίον του πολέμου.» Η Μάερνομ ζύγωσε, μαζί μ' έναν άντρα με μακριά, λυτά, καστανά μαλλιά και πράσινη κάπα.

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Της το είπα εγώ, Βαρονέσα μου,» δήλωσε ο Τόλριν. «Είμαι ο αγγελιαφόρος που στείλατε, αν δε με θυμάστε...»

«Όχι, σε θυμάμαι πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Και εσύ πού το έμαθες;»

Ο Τόλριν απόρησε γι'άλλη μια φορά πώς πάντα οι άρχοντες τον θυμούνται. «Άκουσα τον Δούκα να το λέει, Βαρονέσα μου. Είναι εναντίον του πολέμου με το Άργκανθικ.»

«Αυτό με ησυχάζει κάπως,» είπε η Τάθβιλ. «Όμως όχι απολύτως...»

** ** *

«Λοιπόν, πού είναι ο Βένγκριλ;» ρώτησε ο Σάλβινρ, γεμίζοντας ένα ποτήρι κρασί για την Δήνκα, η οποία ήταν μισοξαπλωμένη στα μαξιλάρια της σκηνής. Γνώριζε, βέβαια, πού ήταν ο Βασιληάς του Σαραόλν, όμως κάπως έπρεπε ν'αρχίσει την κουβέντα μαζί της.

«Στο Βασίλειο του Ωκεανού υποτίθεται πως θα πήγαινε,» απάντησε η Βασίλισσα, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ'το ποτό, ενώ προσπαθούσε να ηρεμήσει τον εαυτό της. Ο Σάλβινρ σήκωσε ένα του φρύδι, απορημένος· ποτέ δεν τη θυμόταν να πίνει έτσι... «Αλλά θάπρεπε νάχε επιστρέψει ως τώρα. Δεν ξέρω τι τον κρατάει. Μετά, χάθηκε η Έρμελ, και δε μπορούσα να σκεφτώ τίποτ'άλλο. Ευτυχώς που ο Πόνκιμ ήταν πλάι μου, για να με καθοδηγεί. Δεν είχα ιδέα τι να κάνω... Ο Πόνκιμ πάντα ήταν πιστός σε μένα και τον Βένγκριλ, και καλός σύμβουλος.»

Ο Σάλβινρ κάθισε κοντά της. «Δήνκα... αυτός σου πρότεινε να στείλεις στρατό εναντίον του Άργκανθικ;» Είχε τρελαθεί ο βασιλικός διπλωμάτης;

«Ναι,» είπε η Βασίλισσα, γνέφοντας, καθώς έπινε κι άλλο απ'το κρασί της· το ποτήρι πλησίαζε ν'αδειάσει.

«Έχεις μιλήσει με τους Αργκανθικιανούς;» ρώτησε, προσεκτικά, ο Σάλβινρ· μπορούσε να δει πως η Δήνκα δε σκεφτόταν καθαρά, και το να της εναντιωνόταν τώρα μονάχα αντίδραση θα επέφερε. «Τους έχεις στείλει κάποιο μήνυμα;»

«Όχι. Ο Πόνκιμ υποστηρίζει πως κάτι τέτοιο θα ήταν... λανθασμένη κίνηση, γιατί θα τους έδινε την ευκαιρία να με

εκβιάσουν, μέσω της Έρμελ. Το πιθανότερο είναι ο Βασιληάς Κάρχοκ του Άργκανθικ να θέλει εδάφη του Σαραόλν· γιαυτό άρπαξε την κόρη μου.»

«Ναι... Καταλαβαίνω το σκεπτικό,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. *Τι άλλο να της πω τώρα;* συλλογίστηκε. «Οπότε, θεώρησες πως θα ήταν πιο σωστό να στείλεις το στρατό του Βασιλείου στο Άργκανθικ για... εκφοβισμό;»

«Ναι. Και ο Πόνκιμ πρότεινε» (Σαν πολλά δεν προτείνει αυτός Πόνκιμ; απόρησε ο Δούκας.) «να επιτεθώ και σε καμία συνοριακή Βαρονία, έτσι για να τους δείξω τη δύναμη του Σαραόλν και ότι δε μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν με μας. Είπε πως, αν τους αφήσω, θα απειλήσουν να σκοτώσουν την Έρμελ και θα πάρουν αυτό που επιθυμούν, τελικά. Και δε θέλω ο Βένγκριλ να γυρίσει για ν'ανακαλύψει πως μέρος του Βασιλείου του, τώρα, είναι των Αργκανθικιανών και η κόρη του αιχμάλωτή τους.»

Ο Σάλβινρ έμπλεξε τα δάχτυλα του ενός του χεριού με τα δάχτυλα του άλλου. «Ποια είναι η άποψη του Αρχιστράτηγου Άρθαλκ για όλα τούτα;»

«Διαφωνούσε!» Η Δήνκα το είπε λες και ήταν αδιανόητο και τρομερό. «Μαζί μου, με τον Πόνκιμ. Είχε γίνει μάλλον ενοχλητικός. Στο τέλος, παραιτήθηκε απ'τη θέση του.»

«Παραιτήθηκε από Αρχιστράτηγος;» εξεπλάγη ο Σάλβινρ. «Δε μιλάς σοβαρά... Γιατί;»

«Γιατί δεν ήθελε να πάρω στρατό από τα δυτικά σύνορα και να τον πάω στα ανατολικά, στο Άργκανθικ.»

«Αν δεν κάνω λάθος, υπάρχουν κάποιες φήμες για συγκέντρωση Μαγκραθμέλιων στα δυτικά σύνορα, Δήνκα...»

«Ναι,» τον διαβεβαίωσε η Βασίλισσα. «Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται στα δυτικά σύνορα, όμως δεν κάνουν επίθεση, Σάλβινρ· προσπαθούν μόνο να μας τρομάξουν. Οπότε, γιατί να μην πάω το στρατό μου εκεί όπου τον χρειάζομαι –για να σώσω την κόρη μου;»

Η κατάσταση είναι χειρότερη απ'ό,τι φανταζόμουν, συλλογίστηκε ο Δούκας. Τι μπορώ να κάνω για να την καλύτερεύσω; Λίγα πράγματα, υποθέτω, μα πρέπει να προσπαθήσω...

«Δήνκα, μήπως θα ήταν προτιμότερο να προελάσουμε στα σύνορα του Άργκανθικ και να μιλήσουμε με κάποιον Δούκα, πρώτα; Ας πούμε τον Δούκα Βάνρελ, του Δουκάτου Θάλβερκ...»

«Ποιος είν' αυτός;»

«Ο γιος του προηγούμενου Δούκα, του Κόβνταθ. Λένε ότι είναι λογικός άνθρωπος...»

«Σάλβινρ... Αυτό θα τους δώσει την ευκαιρία να μ'εκβιάσουν. Την ευκαιρία για την οποία με προειδοποίησε ο Πόνκιμ,» του θύμισε η Δήνκα.

Ο Δούκας φάνηκε σκεπτικός. *Πρέπει να της το φέρω μαλακά... Μαλακά...* «Ναι. Αλλά εσύ δεν είσαι τόσο άβγαλτη, ώστε να σε ρίξουν, με την πρώτη τους απειλή. Και θα έχεις και έναν στρατό... πόσο μεγάλο, μαζί με το δικό μου; –πενήντα-χιλιάδων μαχητών πίσω σου;»

«Σαράντα-τριών,» διευκρίνισε η Δήνκα.

«Ακριβώς! Θα έχεις ένα στρατό σαράντα-τριών-χιλιάδων μαχητών πίσω σου. Κι άμα θέλει κανείς, ας τολμήσει να σ'εκβιάσει–»

«Θα το κάνει, Σάλβινρ! Οι Αργκανθικιανοί είναι ύπουλα σκουλήκια –είναι προδοτικοί!»

«Ίσως να είναι. Όμως σε τι θα τους βοηθήσει αυτό; Πες μου! Μήπως θα μπορέσουν να σε βλάψουν με την υπουλότητα τους, όταν έχεις έναν τόσο μεγάλο στρατό να σε υποστηρίζει; Με τον πρώτο υπαινιγμό ότι θα κάνουν κακό στην Έρμελ, μπορείς ν'αρχίσεις να καις χωριά –να δούμε τότε πόσο γενναίοι θα φανούν.» *Μα τα Πνεύματα! πού οδηγώ την κατάσταση;* «Όμως εσύ, βέβαια, δε θα κάνεις κάτι τέτοιο, γιατί δε θέλουμε να έχουμε έναν πόλεμο –εκτός κι αν χρειαστεί, φυσικά,» βιάστηκε να προσθέσει. «Λοιπόν, θα έχεις τη δύναμη να τους χτυπήσεις, αλλά δε θα τους χτυπάς! Θα τους απειλείς, όπως κι αυτοί θα σε απειλούν με την Έρμελ.

»Συμφωνείς με το σχέδιό μου;»

Η Βασίλισσα είχε, πια, πει όλο της το κρασί. Σούφρωσε τα χείλη και τα φρύδια, σα να βρισκόταν σε βαθιά περισυλλογή.

«Δήνκα. Μ'εμπιστεύεσαι;»

Τα μάτια της κοίταξαν τα δικά του. «Το ξέρεις αυτό, Σάλβινρ. Σε εμπιστεύομαι όσο τον Βένγκριλ.»

«Τότε, θα κάνεις όπως σου πρότεινα. Θα έχεις τη δύναμη να χτυπήσεις –θα τους απειλείς–, μα δε θα χτυπάς· θα διαπραγματευτείς πρώτα. Εντάξει;» Της έδωσε το χέρι του.

«Εντάξει.» Η Δήνκα το έσφιξε, μειδιώντας. Μετά, το μειδίαμα χάθηκε απ'το πρόσωπό της. «Όμως, άμα δω πως επιμένουν να κρατούν την Έρμελ, για να με εκβιάζουν μέσω αυτής, θ'αρχίσω να τους πολεμώ, Σάλβινρ.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Δούκας. «Καλώς...» *Ελπίζω να βοηθήσα κάπως το Σαραόλν. Τίποτα άλλο δε θα έπιανε· αποκλείεται να με άκουγε και να μην πήγαινε καθόλου στο Άργκανθικ το στρατό της, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ο Άρχων της Χάργκοχ.*

** ** *

«Σόλμορχ, έλα!»

Η Βαρονέσα Τάθβιλ στεκόταν έξω απ'τη σκηνή της, τυλιγμένη στην κάπας της, παρακολουθώντας από μακριά τη σκηνή του Δούκα Σάλβινρ· και, τώρα, έβλεπε απο κεί τη Δήνκα να βγαίνει.

Ο ευγενής ήρθε κοντά της. «Τι είναι;» ρώτησε, καθώς χασμουριόταν.

«Έπεσες για ύπνο από τώρα;» συνοφρυώθηκε η Τάθβιλ.

«Ναι, γιατί; Υπάρχει πρόβλημα;» απάντησε ο Σόλμορχ, τρίβοντας τα μάτια του.

«Η Βασίλισσα.» Η Τάθβιλ έδειξε την Δήνκα που κατευθυνόταν στη βασιλική της σκηνή.

«Ναι, και;» έκανε ο Σόλμορχ.

«Πάμε να μιλήσουμε στο Δούκα;» πρότεινε η Τάθβιλ.

«Είναι απαραίτητο;»

«Μη βαριέσαι! Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι ν'αποφευχθεί ο πόλεμος;» τόνισε η Βαρονέσα.

«Καλά, πάμε,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. Μπήκε, πάλι, στη σκηνή, φόρεσε την κάπα του και βγήκε.

Έξω απ'το κατάλυμα του Σάλβινρ, δύο στρατιώτες διασταύρωσαν τα κοντάρια τους μπροστά στο ζευγάρι.

«Επιθυμούμε να μιλήσουμε στον Δούκα,» δήλωσε η Τάθβιλ. «Είμαι η Βαρονέσα Τάθβιλ.»

Ο μπερντές της σκηνής παραμερίστηκε, και ο Σάλβινρ παρουσιάστηκε. «Περάστε, Βαρονέσα μου,» είπε, ευγενική, κάνοντας άκρη.

Η Τάθβιλ και ο Σόλμορχ μπήκαν.

«Καθίστε,» πρότεινε ο Δούκας, δείχνοντας τα μαλακά μαξιλάρια στο έδαφος. Η Βαρονέσα και ο ευγενής έκαναν όπως είπε, και εκείνος τους κέρασε κρασί, προτού τους συντροφεύσει, παίρνοντας θέση οκλαδόν. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε.

«Θα θέλαμε να σας μιλήσουμε για τον πόλεμο, Δούκα μου,» είπε η Τάθβιλ. «Δεν πιστεύουμε ότι πρέπει να πυροδοτηθεί πόλεμος ανάμεσα στο Άργκανθικ και το Σαραόλν...»

«Ούτε κι εγώ,» τη διαβεβαίωσε ο Σάλβινρ. «Μάλιστα, είχα μια συζήτηση προηγουμένως με τη Βασίλισσα πάνω σ'αυτό το θέμα.» Σούφρωσε τα χείλη του. «Μου μοιάζει μάλλον ταραγμένη.»

«Και όχι αδικαιολόγητα,» είπε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Έχασε την κόρη της.»

«Ναι, Σόλμορχ· αυτό, σίγουρα, της κόστισε· δε σκέφτεται καθαρά,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. Αναμφίβολα, οι δυο άντρες γνωρίζονταν μεταξύ τους, συμπέρανε η Τάθβιλ. «Κατάφερα, όμως, να την πείσω να μην αρχίσει αμέσως επιθέσεις στο Άργκανθικ, όπως της είχε προτείνει ο βασιλικός διπλωμάτης Πόνκιμ. Θα μιλήσει, πρώτα, με τον Δούκα Βάνρελ του Δουκάτου Θάλβερκ.»

«Αυτό θέλαμε να κάνουμε κι εμείς, Υψηλότατε,» είπε η Βαρονέσα: «να μιλήσουμε μ' αυτό το Δούκα, μήπως βρούμε καμια άκρη. Ο πατέρας μου πρότεινε την ιδέα.»

«Ο πατέρας σου;» Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο του Σάλβινρ. «Τι κάνει αυτός ο βιβλιοφάγος; Είναι καλά; Βρίσκεται μαζί σας;»

Η Τάθβιλ κούνησε το κεφάλι της. «Φοβάμαι πως όχι.» *Και ευτυχώς*, σκέφτηκε. *Να τον έχω να μου λέει, συνέχεια, να παντρευτώ τον Σόλμορχ!* Κοκκίνισε λίγο. «Αλλά καλά είναι. Τον γνωρίζετε, Δούκα μου;»

«Ω ναι,» απάντησε ο Σάλβινρ. «Έχουμε μιλήσει μερικές φορές. Πρέπει εσύ νάσουν πολύ μικρή τότε...»

«Μάλλον,» ανασήκωσε τους ώμους της η Τάθβιλ.

«Πάντως, είναι λογικός, παρατηρώ,» είπε ο Σάλβινρ. «όπως πάντα ήταν λογικός, άλλωστε. Το να μιλήσουμε είναι, όντως, η καλύτερη λύση.»

«Όμως, Σάλβινρ, φοβάμαι πως, αν συζητήσει η Δήνκα με τον Δούκα Βάνρελ, κάτι θα πάει στραβά,» τον προειδοποίησε ο Σόλμορχ.

«Το ξέρω,» συμφώνησε εκείνος, πίνοντας μια γουλιά απ' το κρασί του. *Πώς έπινε έτσι η Δήνκα;* αναρωτήθηκε, ξανά. *Νέα κακιά συνήθεια;* «Γιαυτό θα είμαι μαζί της στην κουβέντα της με τον Βάνρελ.»

«Αυτό θα ήταν συνετό, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Λέγαμε κι εγώ και ο Σόλμορχ να ήμασταν εκεί, όμως δεν νομίζω, πλέον, να χρειάζεται...»

«Διαφωνώ,» είπε ο Σάλβινρ. «Χρειάζομαι όση περισσότερη βοήθεια μπορώ να βρω. Και ξέρω πως ο φίλος μου απο δώ»—στράφηκε στον ευγενή—«έχει μια πολύ... ευέλικτη γλώσσα.»

Ο Σόλμορχ μειδίασε. «Οι περιστάσεις μ' αναγκάζουν...» Ήπια μια γουλιά κρασί.

«...είπε ο φονιάς πριν το φόνο, ε;» έκανε ο Σάλβινρ, και γέλασε, μαζί με τον ευγενή και τη Βαρονέσα. «Η αλήθεια είναι πως είσαι καλός στα λόγια, Σόλμορχ· σε χρειάζομαι. Και σένα, Τάθβιλ. Αν έχεις πάρει κάτι απ'τη μητέρα σου, σίγουρα, αυτό θα είναι η διπλωματική της ικανότητα. Δεν τα πήγαινε καθόλου άσχημα με τα λόγια... Οι περιστάσεις την ανάγκαζαν κι εκείνη... Έτσι, Σόλμορχ;»

Ο ευγενής γέλασε.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ για να βοηθήσω, Δούκα μου,» υποσχέθηκε η Βαρονέσα.

«Σάλβινρ –σκέτο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είμαστε ξένοι, ακόμα κι αν δε με γνωρίζεις και τόσο καλά, Τάθβιλ.»

«Η αλήθεια είναι πως δε σας γνωρίζω καθόλου,» παραδέχτηκε η Βαρονέσα.

«Δεν πειράζει,» χαμογέλασε ο Δούκας, πίνοντας κρασί. «Θα με μάθεις...»

«Πραγματικά, το εύχομαι,» είπε η Τάθβιλ.

«Να σας ρωτήσω κάτι: Τι γνωρίζετε για τον Πόνκιμ; Εγώ δεν τον ξέρω και τόσο, όμως λένε ότι πάντα ήταν πιστός στο Βασιλιά. Τώρα, βλέπω, έπεισε τη Δήνκα να στείλει όλο τούτο το στρατό στο Άργκανθικ. Τι θέλει; Πόλεμο;»

«Θα σας– θα σου πω και κάτι άλλο περίεργο με τον βασιλικό διπλωμάτη, Σάλβινρ,» δήλωσε η Τάθβιλ, και του διηγήθηκε τι είχε συμβεί με το στοιχειωμένο δρόμο και πώς ο Πόνκιμ τής είχε στείλει αρνητικό μήνυμα, διαφορετικό απ'ό,τι είχε προστάξει ο Βασιληάς, για να παραμείνει η δημοσιά έρημη και «στοιχειωμένη».

«Αυτό σημαίνει πως είναι με τους Αργκανθικιανούς, αφού απο κει έρχονται κατάσκοποι στο Βασίλειο,» συμπέρανε ο Σάλβινρ. «Όμως, απ'την άλλη, άμα είναι με δαύτους, γιατί στέλνει το στρατό της Δήνκα ενάντια στο Άργκανθικ; Κάτι δεν μου κολλάει εδώ.

»Αλλά, δε μου λες, Τάθβιλ, γιατί δε ζήτησες από εμένα χρήματα, για την επιδιόρθωση του δρόμου;»

«Για να μην επιβαρύνω το θησαυροφυλάκιο της Βαρονίας. Και, εξάλλου, σκέφτηκα πως, αν δεν είχατε– είχατε αρκετά χρήματα, θα έστελνες, ούτως ή άλλως, μήνυμα στο Βασιλιά. Συνεπώς, απλά, έχανα χρόνο και δεν κέρδιζα τίποτα.»

«Μάλιστα.» Ο Δούκας έτριψε τα γένια του. «Μυστήρια υπόθεση... Και ο Αρθαλκ, που παραιτήθηκε...» Κούνησε το κεφάλι του. «Σίγουρα, κάτι τρέχει με τον Πόνκιμ. Δεν είν' αυτό που δείχνει.»

Μια σκέψη φάνηκε να ήρθε στο νου του, ξαφνικά. «Υπάρχει περίπτωση νάναι με τους Μαγκραθμέλιους;»

«Τι σκέφτεσαι, Σάλβινρ;» ρώτησε ο Σόλμορχ, συνοφρυωμένος και γεμάτος περιέργεια.

Ο Δούκας ύψωσε τα χέρια του. «Έστω ότι ο Πόνκιμ είναι δαιμονόφιλος, εντάξει; –με τους Μαγκραθμέλιους. Τότε, θα ήθελε αυτοί να κατακτήσουν το Σαραόλν· από χρόνια τούτος ήταν ο στόχος τους. Συνεπώς, δε θα τον βόλευε να πυροδοτήσει έναν πόλεμο –με διάφορες μεθόδους– ανάμεσα στο Άργκανθικ και το Βασίλειό μας; Έτσι, ο στρατός μας θα συγκεντρωνόταν στα ανατολικά σύνορα, ενώ τα δυτικά θα έμεναν αφύλακτα, για να επιτεθούν οι δαιμονάνθρωποι.» Η όψη του Σάλβινρ είχε γίνει χλομή.

Το ίδιο και της Τάθβιλ, και του Σόλμορχ.

«Δε μπορεί...» έκανε ο ευγενής. «Κι όμως...»

«...η σκέψη είναι λογική,» τελείωσε η Βαρονέσα. «Δηλαδή, όσο μιλάμε, Μαγκραθμέλιοι μάς επιτίθενται απ' τα δυτικά σύνορα, δίχως να το γνωρίζουμε!» συνειδητοποίησε, ξαφνικά. Τα μάτια της γούρλωσαν. «Πρέπει να κάνουμε κάτι!»

Ο Σάλβινρ έγνεψε καταφατικά.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε όρθιος. «Πάω να ειδοποιήσω τον Έντρηλ, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*.»

«Όμως όχι τη Δήνκα!» τον προειδοποίησε ο Δούκας της Χάργκοχ. «Κάτι μου λέει πως δε θα καταφέρουμε να την πείσουμε, και θα έχουμε μπελάδες. Ας συζητήσουμε, πρώτα, το θέμα αναμεταξύ μας.»

«Ναι,» είπε ο Σόλμορχ, και βγήκε απ' τη σκηνή.

Προελαύνουμε εναντίον του Άργκανθικ, ενώ οι δαιμονάνθρωποι μάς επιτίθενται απ'τα δυτικά!... συλλογίστηκε η Τάθβιλ. Τα Πνεύματα να μας προστατέψουν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Προδοσία (;)

Ο Σόλμορχ,» είπε ο Μάνκιν στην Μάερνομ και τον Τόλριν, που κάθονταν αντίκρυ του, μέσα στην ίδια σκηνή όπου βρίσκονταν και οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι, για να τους φυλάνε. Ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ είχε παραμερίσει το παραπέτασμα και κοιτούσε έξω.

«Ωραία, και τι μ' αυτό;» ανασήκωσε τους ώμους της η πολεμίστρια.

«Μου μοιάζει αναστατωμένος,» εξήγησε ο Μάνκιν. «Και πηγαίνει σε μια σκηνή –σ' αυτή του Έντρηλ!»

«Στου Έντρηλ;» συνοφρυώθηκε η Μάερνομ. «Τι πάει να κάνει εκεί; Τέλος πάντων, ό,τι κι αν είναι, είναι δική του δουλειά.»

«Όχι απαραίτητα,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Μπορεί να μας αφορά όλους. Κι εξάλλου, σας είπα, μου μοιάζει αναστατωμένος. Πρέπει κάτι να συμβαίνει.»

«Αυτός ο σαλτιμπάγκος, πάλι, σε μελάδες θα μας βάλει...!» μουρμούρισε η Μίκθαλ, αρκετά δυνατά για να την ακούσουν οι άλλοι.

«Πρόσεχε πώς μιλάς,» αντιγύρισε η Βόλκρα, λιμάροντας τα νύχια της. «Μια χαρά άνθρωπος είναι: κομψότατος και μορφωμένος – σπάνια χαρίσματα στους Σαραολνιανούς.»

Ο Ήκνορ ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά, αλλά η ξανθιά κατάσκοπος τον αγνόησε.

Ο Μάνκιν συνέχιζε να κρατά την κουρτίνα της σκηνής μισάνοιχτη, παρακολουθώντας τον καταυλισμό και, ιδιαίτερα, τη σκηνή του Έντρηλ. Σε λίγο απο κεί βγήκαν ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* και ο Σόλμορχ, μαζί με μια πορφυρομάλλα γυναίκα: την Μπόρνεφ –ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ την αναγνώριζε.

«Νάτοι,» είπε στους υπόλοιπους. «Βαδίζουν. Πλησιάζουν εδώ.» Και, παραμερίζοντας τον μπερντέ εμπρός του, πετάχτηκε έξω απ'τη σκηνή.

«Κύριε Σόλμορχ!» φώναξε.

Ο ευγενής στράφηκε στο μέρος του, ζυγώνοντας, βιαστικά. Η ανήσυχη όψη δεν είχε φύγει απ'το πρόσωπό του· και από κοντά ήταν περισσότερο ευδιάκριτη. «Τι είναι, Μάνκιν;»

«Κάτι συμβαίνει, Σόλμορχ. Σωστά;»

Ο ευγενής έριξε μια ματιά στον Έντρηλ και μια στην Μπόρνεφ, που στέκονταν δεξιά κι αριστερά του.

Η Μάερνομ και ο Τόλριν βγήκαν απ'τη σκηνή, και η Μίκθαλ έβγαλε μόνο το κεφάλι της, για να κοιτάξει, ενώ η Βόλκρα και ο Ήκνορ είχαν στήσει αφτί πίσω απ'την κουρτίνα.

«Ναι, Μάνκιν,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Κάτι... υποψιάστηκε ο Δούκας Σάλβινρ,» ψιθύρισε. «Και πρέπει να το συζητήσουμε.»

«Είναι σημαντικό;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Χαμήλωσε τη φωνή σου!» πρόσταξε ο Σόλμορχ. «Ναι, είναι σημαντικό.»

«Τότε, θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Μάνκιν.

«Όχι –εσύ θα μείνεις εδώ, να φυλάς τους κατασκόπους,» είπε, αυστηρά, ο Σόλμορχ.

«Μα—» άρχισε εκείνος.

«Σε *διατάζω*, Μάνκιν,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Έληξε. Κι εσείς— κοίταξε τη Μάερνομ και τον Τόλριν—«θα μείνετε μαζί του. Κανείς σας δε θα φύγει απο δώ· με καταλαβαίνετε;»

«Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε η ξανθομάλλα πολεμίστρια.

Ο Μάνκιν έβγαλε ένα μουγκρητό, και μπήκε στη σκηνή, σπρώχνοντας τους Αργκανθικιανούς από μπρος του.

«Πρόσεχε πού πατάς, μεγάλο αφεντικό,» είπε, ειρωνικά, η Μίκθαλ.

Ο Μάνκιν την κάρφωσε μ'ένα οξύ βλέμμα, και κάθισε σε μερικά μαξιλάρια του καταλύματος.

Και η Μάερνομ κι ο Τόλριν μπήκαν στη σκηνή.

«Έχω το προαίσθημα ότι, σύντομα, θα μάθουμε τι τρέχει,» είπε ο τελευταίος. «Αν είναι τόσο σημαντικό, δε μπορεί να μείνει για πολύ κρυφό.»

«Τότε, όμως, πιθανώς να είναι πολύ αργά για μας να κάνουμε τίποτα, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν, θυμωμένος με τον Σόλμορχ.

** ** *

«Τι είναι, Σόλμορχ;» ρώτησε ο Έντρηλ, καθώς οι τρεις τους βάδιζαν, βιαστικά, προς τη σκηνή του Δούκα της Χάργκοχ.

«Θα μάθετε σύντομα,» απάντησε ο ευγενής. «Θα σας πει ο Σάλβινρ.»

Η Μπόρνεφ συνοφρυώθηκε. «Έχει σχέση με την Έρμελ;» Μίλησε σιγανά, για να μην την ακούσει κανείς.

«Όχι ακριβώς,» είπε ο Σόλμορχ.

Μπήκε στη σκηνή του Δούκα, με τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* και τη Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών* στο κατόπι του. Μέσα, ο Σάλβινρ και η Τάθβιλ κάθονταν σιωπηλά, πίνοντας κρασί.

«Χαίρετε,» είπε ο πρώτος. «Συγγνώμη, που σας ενοχλήσαμε μια τέτοια βραδινή ώρα, όμως νομίζουμε πως ανακαλύψαμε κάτι σημαντικό.

»Εσείς πρέπει να είστε ο Έντρηλ, έτσι; Κι εσείς...;»

«Η Μπόρνεφ, Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.»

«Καλώς. Καθίστε, παρακαλώ.»

Εκείνοι υπάκουσαν, και ο Δούκας τούς κέρασε κρασί. Η Μπόρνεφ και ο Έντρηλ αρνήθηκαν, κουνώντας πέρα-δώθε τα κεφάλια τους.

«Πρόκειται για κάτι σημαντικό, απ'ό,τι κατάλαβα, Υψηλότατε,» είπε ο τελευταίος. «Μιλήστε μας.»

Ο Σάλβινρ τούς είπε για τις υποψίες του που αφορούσαν τον Πόνκιμ: ότι ήταν δαιμονόφιλος και σχεδίαζε να βάλει τους Μαγκραθμέλιους στο Σαραόλν.

«Είναι λιγάκι τραβηγμένο,» παρατήρησε ο Έντρηλ. «Αλλά λογικό,» πρόσθεσε. «Αν, πραγματικά, συμβαίνει κάτι τέτοιο... πολύ φοβάμαι πως το Σαραόλν... είναι καταδικασμένο. Η Βασίλισσα δε θα πάρει το στρατό της απο δώ, για να τον πάει στη Μάρβαθ –όλοι το γνωρίζουμε.»

«Και θα καθίσουμε με τα χέρια σταυρωμένα;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Κοίτα, Μπόρνεφ, δεν ξέρουμε αν, όντως, οι Μαγκραθμέλιοι μάς επιτίθενται από τα δυτικά,» είπε ο Έντρηλ.

«Άμα περιμένουμε να το μάθουμε, διοικητά, θα είναι αργά,» τόνισε η Τάθβιλ.

«Βαρονέσα μου, έχετε κάποιο τρόπο να πείσετε τη Βασίλισσα να επιστρέψει στην πρωτεύουσα;» έθεσε το ερώτημα ο Έντρηλ. «Εάν έχετε, ευχαρίστως να τον ακούσω, γιατί κι εγώ, προσωπικά, δε θέλω πόλεμος να ξεσπάσει με το Άργκανθικ. Θέλω να σώσουμε την Πριγκίπισσα, αλλά με διαφορετικές μεθόδους.»

«Η Δήνκα δε θα επιτεθεί ακόμα, ευτυχώς,» τον πληροφόρησε ο Σάλβινρ. «Συζήτησα μαζί της, και συμφωνήσαμε να μιλήσει με τον Δούκα Βάνρελ του Δουκάτου Θάλβερκ.»

«Αυτό, όμως, δε μας λύνει το πρόβλημα με τους Μαγκραθμέλιους,» τόνισε η Τάθβιλ. «Μας λύνει μόνο –προσωρινά– το πρόβλημα με τον επερχόμενο πόλεμο. Χρειαζόμαστε κάτι πιο δραστικό!»

«Τάθβιλ, μιλήσαμε με τη Δήνκα· δε θέλει να μας ακούσει,» είπε ο Σόλμορχ. «Το επόμενο πιο δραστικό είναι η προδοσία.»

«Της έχετε πει για τους δαιμονάνθρωπους που έρχονται— ίσως να έρχονται από τη Δύση;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Οχι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Όμως ποτέ δε θα μας πιστέψει, γιατί βασιζόμαστε στο γεγονός ότι ο Πόνκιμ είναι προδότης, πράγμα που δε θέλει να παραδεχτεί. Δε θέλει ούτε καν να το σκεφτεί —το θεωρεί αδιανόητο.»

«Επομένως —τι κάνουμε;» είπε η Μπόρνεφ, με ταραγμένη όψη. «Έστω ότι έρχονται Μαγκραθμέλιοι —καλύτερα να υποθέτουμε το χειρότερο, για να είμαστε προετοιμασμένοι—, θα τους αφήσουμε να κατακτήσουν το Σαραόλν; Δεν πρέπει ν'αντιδράσουμε;»

«Ο μόνος τρόπος ν'αντιδράσουμε, αυτή τη στιγμή, με την αδιαλλαξία της Δήνκα, είναι να πάρουμε εμείς τον έλεγχο του στρατού και να τον οδηγήσουμε προς τα δυτικά,» είπε ο Σάλβινρ. Ύψωσε το δάχτυλό του. «Αλλά αυτό σημαίνει προδοσία εναντίον του Θρόνου —και προδότης του Στέμματος δεν είμαι.»

«Είσαι προδότης της πατρίδας σου, δηλαδή;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Αν οι δαιμονάνθρωποι εισβάλλουν—»

«Ξέρω τι θα συμβεί, άμα οι δαιμονάνθρωποι εισβάλλουν,» την έκοψε ο Σάλβινρ. «Όμως δεν καταλαβαίνεις πόσο δύσκολη είναι η θέση μου;»

«Το καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. Πραγματικά, το καταλάβαινε. Ο Βένγκριλ ήταν αδελφός του. Θα εναντιωνόταν, λοιπόν, ο Δούκας στην Βασίλισσα —τη σύζυγο του αδελφού του; Θα επαναστατούσε εναντίον της;

«Κι εγώ είμαι κατά της προδοσίας,» είπε ο Έντρηλ.

«Δεν υπάρχει άλλη λύση!» διαφώνησε η Μπόρνεφ. «Οι Μαγκραθμέλιοι θα καταστρέψουν το Σαραόλν! Το γνωρίζεις τούτο καλύτερα από μένα —τους έχεις πολεμήσει πολλές φορές.»

Ο Έντρηλ ένευσε. «Ναι, τους έχω πολεμήσει, και τους απεχθάνομαι μ' όλη μου την ψυχή. Όμως η προδοσία δεν είναι μικρό πράγμα!»

«Είναι για να σώσεις το Βασίλειο!» επέμεινε η Μπόρνεφ.

Ο Έντρηλ πήγε ν'απαντήσει, θυμωμένος, αλλά ο Σόλμορχ τον διέκοψε, με ήρεμη φωνή:

«Όσο κι αν σιχαίνομαι τον πόλεμο, θα έλεγα πως ναι, η προδοσία είναι μικρό πράγμα για να σώσεις το Βασίλειο.»

«Σόλμορχ!» διαμαρτυρήθηκε ο Σάλβινρ. «Δε μπορείς να το κάνεις αυτό στη Δήνκα! Τη γνωρίζεις, ίσως, καλύτερα απ'ότι τη γνωρίζω εγώ.»

«Επειδή τη γνωρίζω μιλάω έτσι, Σάλβινρ,» εξήγησε ο ευγενής. «Ποτέ ξανά δεν την έχω δει σ'αυτά τα χάλια. Ο χαμός της κόρης της την έχει φέρει στα όρια –και ο Πόνκιμ έχει επηρεάσει το νου της. Αν δεν αντιδράσουμε, ο... 'βασιλικός διπλωμάτης' θα μας πατήσει! Ο στρατός του από δαιμονανθρώπους θα μετατρέψει την Μάρβαθ σε ερείπια!» Έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα σε όλους. «Την Μάρβαθ σε ερείπια,» τόνισε. «Το παλάτι θα πέσει· ο πανέμορφος κήπος γύρω του θα καεί. Οι κάτοικοι του Βασιλείου θα υποφέρουν απ'αυτά που θα τους κάνουν οι Μαγκραθμέλιοι.»

Σιγή, για λίγο.

«Είμαι μαζί σου, Σόλμορχ,» δήλωσε η Τάθβιλ.

«Σε τι συμφωνείς;» συνοφρυώθηκε, οργισμένος, ο Σάλβινρ. «Σε προδοσία;»

«Η Βασίλισσα δεν είναι καλά –πρέπει να βοηθήσουμε το Βασίλειο,» επέμεινε η Τάθβιλ.

«Βαρονέσα μου, πρέπει να υπάρχει άλλος τρόπος,» είπε ο Έντρηλ. «Και δεν ξέρουμε ακόμα ότι έρχονται δαιμονάνθρωποι!»

«Γιατί όχι, Έντρηλ;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Είσαι σαφώς καλύτερος στρατιωτικός διοικητής από μένα, αλλιώς δε θα διοικούσες τα *Πορφυρά Είφη*. Σκέψου, λοιπόν: Οι Μαγκραθμέλιοι συνάζονται στα δυτικά σύνορα· εμείς τους βλέπουμε, και φέρνουμε εκεί το δικό μας στρατό. Οπότε, εκείνοι τι χρειάζονται; Έναν αντιπερισπασμό· κάτι για να τον απομακρύνουν. Συνεπώς, ο δαιμονόφιλος σύμμαχός τους μέσα στο Βασίλειο –ο Πόνκιμ–

κανονίζει έναν πόλεμο με το Άργκανθικ. Έτσι οι δυνάμεις μας μεταφέρονται, από τα δυτικά, στα ανατολικά σύνορα. Τα πρώτα μένουν παντελώς αφύλαχτα· οι δαιμονάνθρωποι εφορμούν και παίρνουν την Μάρβαθ. Τέλος της ιστορίας. Και, τούτη τη στιγμή, καθώς θα παρατηρείς, βρισκόμαστε στην τελευταία φάση του σχεδίου τους: στο να πάρουν την πρωτεύουσα. Αν τώρα δεν τους εμποδίσουμε, χάσαμε –το Βασίλειο χάθηκε –για πάντα.

»Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες στον Δούκα Σάλβινρ, που σκέφτηκε όλη τούτη την μηχανοραφία.»

«Καταριέμαι τον εαυτό μου που τη σκέφτηκα, Σόλμορχ,» μούγκρισε αυτός.

«Δε θάπρεπε, Σάλβινρ,» είπε ο ευγενής. «Χάρη σε σένα, θα σώσουμε το Βασίλειο απ'τα χέρια των δαιμονανθρώπων.»

Ο Δούκας κατέβασε το βλέμμα του, το στόμα του λύγισε προς τα κάτω, τα χέρια του ακούμπησαν σαν παράλυτα πάνω στα γόνατά του, καθώς καθόταν οκλαδόν. Δεν μίλησε.

«Λοιπόν, τι κάνουμε;» Η ερώτηση του Σόλμορχ απευθυνόταν σε όλους.

«Αν δεν υπάρχει άλλη λύση...» είπε ο Σάλβινρ, «όχι, δε θ'αφήσω το Βασίλειο να πέσει. Ελπίζω ο Βένγκριλ να με καταλάβει, όταν επιστρέψει...»

Ο Έντρηλ κούνησε το κεφάλι του. Έριξε μια ματιά στην Μπόρνεφ, μια στην Τάθβιλ· κι οι δυο τους έμοιαζαν αποφασισμένες ν'ακολουθήσουν το σχέδιο του Σόλμορχ.

«Αν πω όχι, θα υπάρξει σύγκρουση μεταξύ των στρατών μας... και δε θέλω κάτι τέτοιο... Οπότε, είμαι κι εγώ μαζί σας.»

«Είναι το σωστό, Έντρηλ· μην αμφιβάλλεις,» τόνισε η Μπόρνεφ, σφίγγοντας τον ώμο του.

«Ελπίζω...» ψιθύρισε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

** ** *

Η Δήνκα στριφογύριζε μέσα στον ύπνο της, αναστατώνοντας τα σκεπάσματα. Έβλεπε μπερδεμένες εικόνες στο νου της. Την κόρη της κυρίως. Τι μπορούσε να της συμβαίνει; Τι της έκαναν οι Αργκανθικιανοί; Βρισκόταν σε κάποιο μπουντρούμι τους; Τούτες οι σκέψεις δεν την άφηναν ούτε όταν κοιμόταν.

Δυνατές φωνές την ξύπνησαν.

«Κάντε πέρα, λέω!»

«Τι θέλετε, Δούκα μου; Τι είν' αυτοί οι πολεμιστές; Περιμένετε να—

»

«Κάνε πέρα, στρατιώτη!»

«Περιμένετε να ειδοποιήσω τη Βασίλισσα. Κοιμάται.»

Ένα ξίφος ακούστηκε να ξεθηκαρώνεται. «Θα σε σκοτώσω, αν μ'αναγκάσεις, ηλίθιε!»

Η Δήνκα σηκώθηκε, βιαστικά, βγαίνοντας κάτω απ' τις κουβέρτες της, και ρίχνοντας μια λευκή ρόμπα πάνω απ' το νυχτικό της. Παραμέρισε την πάνινη είσοδο της σκηνής και κοίταξε. Έξω βρισκόταν ο Σάλβινρ, μαζί με τον Σόλμορχ και την Τάθβιλ. Πίσω τους ήταν ο Έντρηλ, η Μπόρνεφ και καμια ντουζίνα στρατιώτες. Αναστάτωση επικρατούσε στον καταυλισμό.

«Τι τρέχει, Σάλβινρ;» απαίτησε η Δήνκα.

«Βασίλισσά μου.» Ο ένας από τους δυο φρουρούς που φυλούσαν τη σκηνή της έκλινε το κεφάλι του. Είχαν τα κοντάρια τους διασταυρωμένα μπροστά στο Δούκα της Χάργκοχ, που βαστούσε γυμνολέπιδο το σπαθί του.

«Δήνκα, πρέπει να μιλήσουμε –τώρα!» είπε ο αδελφός του Βένγκριλ.

«Τι τρέχει;» έκανε η Βασίλισσα.

«Πες, πρώτα, σ' αυτούς τους γελοίους να βγάλουν τα κοντάρια τους από μπρος μου!»

Η Δήνκα έγενεψε, και οι φρουροί παραμέρισαν τα δόρατά τους. «Έλα.»

Ο Σάλβινρ στράφηκε στον Σόλμορχ και την Τάθβιλ, ρίχνοντάς τους ένα βλέμμα σα να τους προειδοποιούσε να μην τον ακολουθήσουν. Εκείνοι υπάκουσαν. Είχαν αποφασίσει, προτού επιχειρήσουν να συλλάβουν τη Δήνκα, να της μιλήσει ο Δούκας, μήπως και άκουγε στη λογική –αν και κάτι τέτοιο τους έμοιαζε λιγάκι απίθανο.

Η Βασίλισσα στάθηκε στο κέντρο της σκηνής, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και περιμένοντας ο Σάλβινρ να αρχίσει.

«Θα επιστρέψουμε στη Μάρβαθ,» δήλωσε εκείνος.

«Πώς;» Η Δήνκα σήκωσε ένα της φρύδι.

«Θα επιστρέψουμε στην Μάρβαθ, Δήνκα. Δε σε ρωτάω –έτσι θα γίνει,» είπε ο Δούκας.

Η Βασίλισσα έτριξε τα δόντια της. «Αυτό είναι προδοσία, Σάλβινρ!» γρύλισε· τα μάτια της πετούσαν φωτιές. «Δε θα σ'αφήσω!»

«Άκουσέ με, πρώτα,» πρότεινε ο Δούκας της Χάργκοχ.

Η Δήνκα προσπάθησε να ηρεμήσει· ξαφνικά, διαπίστωσε πως η αναπνοή της είχε γίνει πολύ γρήγορη και η καρδιά της βροντούσε κάτω απ' τα στήθη της. «Θα σ'ακούσω· μόνο επειδή είσαι εσύ.»

«Καλώς.» Και ο Σάλβινρ τής είπε ό,τι είχε σκεφτεί για τον Πόνκιμ: της εξήγησε ότι, μάλλον, ήταν δαιμονόφιλος και σχεδίαζε να φέρει τους στρατούς των Μαγκραθμέλιων στο Σαραόλν, από τα δυτικά σύνορα, ενώ οι δυνάμεις του Βασιλείου θα βρίσκονταν στ' ανατολικά.

** ** *

«Σόλμορχ! Τι τρέχει;» Ο Μάνκιν πλησίασε. Πίσω του βρίσκονταν οι τρεις Αργκανθικιανοί κατάσκοποι, και πίσω απ' αυτούς, για να τους προσέχουν, ο Τόλριν και η Μάερνομ. «Γιατί τούτη η σύναξη εδώ;»

«Επιστρέφουμε στη Μάρβαθ, Μάνκιν,» απάντησε ο ευγενής.

«Πώς! Συμφώνησε η Βασίλισσα;» απόρησε εκείνος.

«Θα πάμε έτσι κι αλλιώς στη Μάρβαθ,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Είτε το θέλει η Βασίλισσα, είτε όχι.»

«Μα, αυτό είναι προδοσία!» έκανε ο πολεμιστής, γουρλώνοντας τα μάτια του. «Δεν είμαστε προδότες.»

«Το Βασίλειό μας κινδυνεύει,» του είπε η Τάθβιλ. «Άσε με να σου εξηγήσω αυτό που σκέφτηκε ο Δούκας Σάλβινρ....»

** ** *

«Αποκλείεται, Σάλβινρ! Αποκλείεται!» Η Βασίλισσα του Σαραόλν ήταν κατηγορηματική. «Ο Πόνκιμ δεν είναι ούτε δαιμονόφιλος, ούτε προδότης! Εσύ, όμως, κινδυνεύεις να γίνεις το δεύτερο!»

«Σε παρακαλάω, Δήνκα,» είπε ο Δούκας. «Δες αυτό που είναι φανερό. Μην κάνεις τα πράγματα δύσκολα για τον εαυτό σου.»

«Δύσκολα για τον εαυτό μου;» απόρησε εκείνη. «Είσαι ήδη προδότης, Σάλβινρ.

»Φρουροί! Συλλάβετε τον Δούκα!»

«Σόλμορχ –τώρα!» φώναξε ο Σάλβινρ.

Οι δύο φύλακες έκαναν να μπουν στη σκηνή της Βασίλισσας, αλλά οι στρατιώτες του Έντρηλ και της Μπόρνεφ τούς γράπωσαν από πίσω και τους κοπάνησαν στα κεφάλια, αναισθητοποιώντας τους.

«Οχι!» γρύλισε η Δήνκα. «Δε θα μ'εμποδίσετε απ'το να σώσω την κόρη μου!» Άρπαξε ένα σπαθί και επιχείρησε να χτυπήσει τον Δούκα της Χάργκοχ. «Είστε όλοι ΠΡΟΔΟΤΕΣ!»

Εκείνος απέκρουσε το χτύπημα, με το δικό του ξίφος. «Δεν ήθελα να συμβεί τούτο, Δήνκα...»

«Θα πληρώσεις γι'αυτό, Σάλβινρ! Θα το θυμάμαι!» Στρατιώτες μπήκαν στη σκηνή, αρπάζοντάς την Βασίλισσα κι αφοπλίζοντάς την, προτού εκείνη προλάβει να καταλάβει, καλά-καλά, τι της συνέβαινε. Την έσυραν έξω απ'το κατάλυμά της, τραβώντας την απ'τα χέρια κι απ'τα πόδια.

Η Δήνκα αντίκρισε γνωστά της πρόσωπα, μέσα στον πανικό της. «Σόλμορχ!» φώναξε. «Τάθβιλ! Βοηθήστε με!»

«Λυπάμαι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο ευγενής, κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς...»

«ΣΟΛΜΟΡΧ! Αυτό είναι ΠΡΟΔΟΣΙΑ! Σόλμορχ –δε μπορείς να μου το κάνεις αυτό!» ούρλιαξε η Δήνκα, παλεύοντας να ξεφύγει απ'τους φρουρούς, ενώ δάκρυα είχαν γεμίσει το πρόσωπό της και τα δόντια της έτριζαν. «Τάθβιλ! Το ήξερα ότι ήθελες να με φυλακίσεις! Σκύλα!»

«Το κάνουμε για το καλό του Βασιλείου, Δήνκα!» είπε ο Σόλμορχ. «Αλλιώς οι δαιμονάνθρωποι θα μας κυριέψουν!»

«Η κόρη μου, Σόλμορχ! Η κόρη μου! –την έχουνε αυτά τα Αργκανθικιανά τσακάλια! Καταραμένε μπάσταρδε!» συνέχισε να ουρλιάζει η Βασίλισσα του Σαραόλν.

«Δήνκα, τελικά, θα καταλάβεις ότι–»

«Είσαι τρελός;» Ο Μάνκιν έδωσε μια δυνατή σπρωξιά στον Σόλμορχ. «Η ηλίθιος; Ποιος με ρώτησε εμένα αν θέλω να συμμετέχω στην προδοσία σου;» Τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο χιονισμένο έδαφος.

Η Βόλκρα χίμησε στον Μάνκιν, γρυλίζοντας. Έπεσε στην πλάτη του, τον άρπαξε απ'το λαιμό, και τον τράβηξε κάτω, αρπάζοντας, συγχρόνως, το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του. Το ύψωσε, για να τον χτυπήσει, αλλά ο Έκνορ τής έπιασε τον καρπό, ενώ τύλιγε το άλλο του χέρι γύρω απ'τη μέση της, απομακρύνοντάς την απ'τον αρχηγό της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ. Η ξανθιά κατάσκοπος τον κοπάνησε, δυνατά, με τον αγκώνα της στα πλευρά, ελευθερώνοντας τον εαυτό της. Εκείνος τη χαστούκισε καταπρόσωπο, όταν γύρισε να τον αντικρίσει. Ύστερα, στρατιώτες μπήκαν ανάμεσά τους, χωρίζοντάς τους.

Η Τάθβιλ βοήθησε τον Σόλμορχ να σηκωθεί. «Αγάπη μου...»

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε ο ευγενής, καθώς ξαναπατούσε στα πόδια του. Ένα ρυάκι αίματος έτρεχε απ'τα χείλη του.

Ο Μάνκιν ήταν ήδη όρθιος. «Προδότης, Σόλμορχ; Ποτέ δεν το περίμενα τούτα από σένα!» Έσεισε τη γροθιά του, απειλητικά.

Η Μάρνομ και ο Τόλριν ήρθαν κοντά του. «Μην κάνεις τίποτα που θα το μετανιώσεις,» του είπε η πολεμίστρια, περνώντας το χέρι της κάτω απ' το μπράτσο του, για να τον συγκρατήσει.

«Μη μ'αφήνετε σ'αυτούς τους προδότες!» φώναξε η Δήνκα, κλαίγοντας. «Πολεμήστε για μένα! Πολεμήστε για τη Βασίλισσά σας!»

Στρατιώτες απο δώ κι απο κεί στον καταυλισμό τράβηξαν τα όπλα τους.

«Όποιος τολμήσει να επιτεθεί, θα το μετανιώσει!» απείλησε ο Έντρηλ, προσπαθώντας να τους κρατήσει σε απόσταση, ενώ οι δικοί του πολεμιστές ήταν έτοιμοι ν'αντιμετωπίσουν ό,τι κι αν προέκυπτε.

Τώρα, όλο το στρατόπεδο διαφωνούσε: άλλοι υποστήριζαν τη Βασίλισσα, άλλοι τους «προδότες». Η κατάσταση ήταν έκρυθμη.

«Δεν πρέπει να τ'αφήσουμε να καταλήξει σε σφαγή,» είπε ο Σόλμορχ στην Τάθβιλ. «Σάλβινρ, πες κάτι.»

«Ακούστε με!» φώναξε ο Δούκας, αλλά λίγοι του έδωσαν σημασία. «ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΕ!» Τώρα, σχεδόν όλων τα κεφάλια ήταν στραμμένα στο μέρος του, και η βαβούρα είχε πάψει. «Είμαι ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ, για όσους δε με ξέρουν. Αδελφός του Βασιληά Βένγκριλ.

»Και δεν είμαι προδότης! Ούτε όσοι είναι μαζί μου. Δεν έχω κανένα σκοπό να διεκδικήσω το θρόνο. Ο θρόνος ανήκει στο Βασιληά Βένγκριλ και στη Βασίλισσα Δήνκα! Όμως, τώρα, δρω για το καλό του Βασιλείου. Η Βασίλισσα δε σκέφτεται καθαρά.» (Η Δήνκα πήγε να μιλήσει, αλλά η Τάθβιλ τής έκλεισε το στόμα, με το χέρι, και, όσο κι αν εκείνη μουγκάνιζε, φωνή δεν έβγαине απ'τα χείλη της.) «Ο πόλεμος με το Άργκανθικ δεν είναι παρά ένας αντιπερισπασμός. Ξέρετε πόσο καιρό οι Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται στα δυτικά μας σύνορα –και ο Βασιληάς έστειλε στρατό εκεί. Μέσω ενός προδότη, όμως, κατάφεραν να πείσουν τη

Βασίλισσα να φέρει τις δυνάμεις του Σαραόλν στ' ανατολικά, για να εισβάλλουν. Τώρα, που μιλάμε οι δαιμονάνθρωποι μπαίνουν στην πατρίδα μας! Πρέπει να επιστρέψουμε, για να τους αντιμετωπίσουμε. Αλλιώς η Μάρβαθ θα πέσει, και το Βασίλειο μαζί της!»

Κανείς, πια, δεν φώναζε, κανείς δεν έκανε φασαρία· όλοι είχαν τα βλέμματά τους καρφωμένα πάνω στο Δούκα της Χάργκοχ. Ο Σάλβινρ έβλεπε στα πρόσωπα των περισσότερων ότι συμφωνούσαν μαζί του –πιθανώς, γιατί, ούτως ή άλλως, δεν ήθελαν πόλεμο με το Αργκανθικ. Λίγοι μονάχα φαίνονταν να διαφωνούν· αλλ' αυτοί ήταν αμελητέα ποσότητα.

Στράφηκε στον Σόλμορχ και τον Έντρηλ. «Επιστρέφουμε στην Μάρβαθ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27^ο

Η έπαυλη των Βάρσολβον

Ένας χτύπος στην πόρτα των διαμερισμάτων της Βασίλισσας του Ωκεανού.
Η Αάνθα σηκώθηκε, βιαστικά, απ' το κρεβάτι, φορώντας μια μεταξωτή, διχτυωτή ρόμπα, πορφυρού χρώματος. «Πρέπει να έπιασαν τον Κράντμον!» είπε στον Βένγκριλ, με εκδικητική προσμονή στη φωνή της.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, μισοξαπλωμένος, περιμένοντας.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη. Ο Βένγκριλ την άκουσε ν' ανοίγει μια άλλη πόρτα.

«Βασίλισσά μου...» Μια γυναικεία φωνή· μάλλον, κάποια πολεμίστρια.

«Τον βρήκατε;» ρώτησε, ανυπόμονα, η Αάνθα.

«Φοβάμαι πως όχι, Μεγαλειοτάτη. Οι δρόμωνες σταμάτησαν δύο εμπορικά πλοία, για να τα ψάξουν, αλλά ο προδότης δεν ήταν μέσα. Κανένα άλλο καράβι δε φαινόταν στον ορίζοντα...»

«Μα τον Ωκεανό!» καταράστηκε η Αάνθα. «Πού εξαφανίστηκε;»

«Δεν έχουμε ιδέα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Ψάξαμε... Εκτός κι αν κρύβεται μέσα στην πόλη...»

«Τότε, ψάξτε την πόλη! Γυρίστε την πόλη ανάποδα –αλλά βρείτε τον!»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη.»

Ο Βένγκριλ άκουσε την πόρτα να κλείνει, και είδε την Αάνθα να ξαναμπαίνει στο υπνοδομάτιο. Τα φρύδια της είχαν σχηματίσει ένα οξυγώνιο τρίγωνο πάνω απ'τα μάτια της, με τη γωνία να δείχνει τη λεπτή της μύτη. Τα χείλη της ήταν σφιγμένα και έμοιαζαν μικρότερα από άλλες φορές. Τα χέρια της ήταν γαντζωμένα πάνω στην ρόμπα της.

«Κακά νέα, υποθέτω...» είπε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα έβγαλε ένα θυμωμένο μουγκρητό και κάθισε στο κρεβάτι, ξεφυσώντας. «Άκουσες, αναμφίβολα.

»Αναρωτιέμαι πού μπορεί να έχει πάει! Μοιάζει να εξαφανίστηκε! Το πιο πιθανό ήταν να προσπαθήσει να φύγει με καράβι, μα δε βρισκόταν σε κανένα πλοίο απ'αυτά που απομακρύνονταν απ'την Θέρληχ.

»Λες να πήγε στην έπαυλη των Βάρσολβον;...»

«Ποιοι είναι οι Βάρσολβον;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Η ευγενική οικογένεια απ'την οποία κατάγεται,» εξήγησε η Αάνθα. «Πάμε να ρωτήσουμε.» Σηκώθηκε, απότομα, απ'το κρεβάτι, πέταξε σε μια ξύλινη καρέκλα τη ρόμπα της, άνοιξε τη μεγάλη ντουλάπα του υπνοδοματίου, η οποία ήταν στολισμένη με όστρακα

κάθε λογής, και διάλεξε, βιαστικά, ένα πράσινο φόρεμα, το οποίο έριξε πάνω της.

Ο Βένγκριλ σηκώθηκε και έκανε να φορέσει τα ταξιδιωτικά του ρούχα.

«Στάσου!» τον σταμάτησε η Αάνθα. «Θα προστάξω να σου φέρουν καλύτερα οι υπηρέτες.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι...»

«Γιατί;»

«Ξέρεις γιατί, Αάνθα. Οι άνθρωποι μιλάνε, κουτσομπολεύουν. Ήδη βρίσκομαι πολύ ώρα στα διαμερίσματά σου για να είναι ύποπτο—»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού έκανε μια γκριμάτσα, καθώς έβαζε ένα ζευγάρι μαύρες, γυαλιστερές μπότες. «Μιλούσαμε, φυσικά.» Ύστερα, του έριξε ένα λοξό βλέμμα, μειδώντας, λεπτά.

«Φυσικά...» συμφώνησε, ειρωνικά, ο Βένγκριλ, βάζοντας τα ρούχα του.

«Είναι αλήθεια!» τόνισε η Αάνθα. «Μιλούσαμε κιόλας...»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν γέλασε κοφτά, τελειώνοντας με το ντύσιμό του. Καθώς η Αάνθα έριχνε στους ώμους της μια μπλε κάπα που έκανε γαλάζια νερά, εκείνος έβαζε τις δικές του μπότες.

«Θα ζητήσω να σου δώσουν ένα δωμάτιο, για να αλλάξεις,» είπε η Βασίλισσα. «Μη διαφωνήσεις.»

«Εντάξει.»

Η Αάνθα έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο, άνοιξε την πόρτα των διαμερισμάτων της και ο Βένγκριλ την άκουσε να λέει στον φρουρό απέξω: «Ετοιμάστε ένα δωμάτιο για τον Βασιλιά του Σαραόλν —το καλύτερο του παλατιού. Και γεμίστε το με ακριβά ρούχα· θέλει να φορέσει κάτι καλύτερο, απ'αυτά με τα οποία ταξιδεύαμε.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

Η Αάνθα επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο. «Δε θ'αργήσουν,» είπε.

Ο Βένγκριλ ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της και τη φίλησε στα χείλη. «Σ'ευχαριστώ.»

«Ανοησίες...» μειδίασε η Αάνθα. «Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω...»

Σε λίγο, η πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων χτύπησε, πάλι, και η Βασίλισσα πήγε και άνοιξε.

«Όλα έτοιμα για τον Βασιλιά Βένγκριλ, Μεγαλειοτάτη. Θα έρθει τώρα μαζί μου;» ρώτησε μια γυναίκα, ντυμένη με λευκό χιτώνα και σανδάλια.

«Ναι,» απάντησε ο Βένγκριλ, πλησιάζοντας πίσω απ'τη Βασίλισσα του Ωκεανού.

Η Αάνθα ένευσε καταφατικά, μ'ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού. «Συνάντησέ με εδώ,» είπε στον Σαραολνιανό μονάρχη, «όταν θα είσαι έτοιμος.»

Ο Βένγκριλ ακολούθησε την υπηρέτρια. Πέρασε μέσα από διαδρόμους στολισμένους με ταπετσαρίες οι οποίες απεικόνιζαν πλάσματα της θάλασσας: μεγάλους ιππόκαμπους, τους οποίους καβαλούσαν οι πολεμιστές του Ωκεανού, μοχθηρές γοργόνες, με νύχια γαμψά και μακρείς κυνόδοντες, ή πανέμορφες γοργόνες, τυλιγμένες σε ξανθά ή πορφυρά μαλλιά. Μια απ'τις τελευταίες θύμιζε στον Βασιλιά την Αάνθα· μειδίασε, προσπαθώντας να το κρύψει.

Από ψηλά, αψιδωτά παράθυρα έμπαινε η αύρα της θάλασσας, παγερή τούτη την εποχή του χρόνου. Στο πάτωμα ήταν στρωμένα χαλιά καμωμένα από κάτι που ο Βένγκριλ δεν είχε ξαναδεί, αλλά... έμοιαζε με κάποιο είδος φυτού της θάλασσας. Φύκια, ίσως; Υπήρχαν φύκια με τα οποία μπορούσες να φτιάξεις χαλί(!). Ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη συνοφρυνώθηκε, παραξενεμένος.

Η υπηρέτρια τον οδήγησε πάνω σε μαρμάρινες σκάλες και, τελικά, έφτασαν μπροστά σε μια βαριά, ξύλινη πόρτα. Εκείνη έβγαλε ένα κλειδί μέσα απ'το χιτώνα της και ξεκλείδωσε. Άνοιξε, και ένα υπνοδωμάτιο φανερώθηκε. Στο κέντρο του βρισκόταν ένα μεγάλο κρεβάτι, με κουρτίνες· στο βάθος υπήρχε ένα κλειστό παράθυρο· στα δεξιά ήταν μια μεγάλη ντουλάπα από έβενο· στα αριστερά ένας

καθρέφτης, πλαισιωμένος με επάργυρα όστρακα. Λίγο πιο δίπλα απ'τον καθρέφτη βρισκόταν ένα γραφείο, με μερικά λευκά φύλλα χαρτιού επάνω και μια πένα και μελάνι.

Η γυναίκα έτρεξε κι άνοιξε τα παντζούρια του παραθύρου. Ο Βένγκριλ ατένισε τον νυχτερινό ουρανό: μπορούσε να δει το ένα απ'τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ. Η υπηρέτρια, ύστερα, άνοιξε τα φύλλα της εβένινης ντουλάπας, η οποία ήταν γεμάτη με αντρικά ενδύματα. Ο Βασιληάς δεν αμφέβαλε ότι ήταν από τα καλύτερα που είχε να προσφέρει το Βασίλειο του Ωκεανού.

«Υπάρχει κάτι άλλο που θα επιθυμούσατε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε η γυναίκα με τον λευκό χιτώνα.

«Όχι,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Τούτα θα ήταν αρκετά. Σ' ευχαριστώ πολύ.»

Η υπηρέτρια έκανε μια βαθιά υπόκλιση και έφυγε απ'το δωμάτιο.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν γδύθηκε απ'τα ταξιδιωτικά του ρούχα και τις μπότες του, και έριξε μια ματιά στα ενδύματα που βρίσκονταν στο εσωτερικό της ντουλάπας. Επέλεξε ένα άσπρο πουκάμισο, ένα πορφυρό πανωφόρι με ψηλό γιακά και χρυσά σιρίτια, και ένα μαύρο παντελόνι. Το τελευταίο πρέπει να ήταν φτιαγμένο από το δέρμα κάποιου ψαριού, άγνωστο στον Βένγκριλ. Όταν ντύθηκε, ο μονάρχης πήρε ένα ζευγάρι καφετιές μπότες, κάθισε στο κρεβάτι και τις πέρασε στα πόδια του.

Σηκώθηκε, βγήκε απ'το δωμάτιο και προσπάθησε να θυμηθεί αντίστροφα τα μέρη απ'τα οποία τον είχε οδηγήσει η υπηρέτρια εδώ, με σκοπό να φτάσει στα βασιλικά διαμερίσματα της Αάνθα. Τα κατάφερε, δίχως ιδιαίτερη δυσκολία, θαυμάζοντας, για μία ακόμα φορά, τη διακόσμηση του παλατιού της Θέρληχ.

«Φωνάζεις τη Βασίλισσα;» είπε στον φρουρό που στεκόταν πλάι στην πόρτα.

«Αμέσως, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι του ο άντρας. Γύρισε και χτύπησε. «Βασίλισσά μου; Ο Βασιληάς Βένγκριλ είναι εδώ.»

Η πόρτα δεν άργησε ν'ανοίξει. Η Αάνθα παρουσιάστηκε. Είχε χτενίσει τα πορφυρά της μαλλιά και είχε φορέσει γύρω τους ένα στεφάνι από όστρακα.

«Πάμε, Βασιλιά μου,» είπε. Και αυτή κι ο Βένγκριλ ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στο παλάτι.

«Θα περάσουμε, πρώτα, από την αίθουσα του θρόνου, για να κανονίσω την ανταμοιβή της Λάρθα,» τον πληροφόρησε η Αάνθα. «Θα νομίζει ότι την ξέχασα.»

«Και, μετά, θα πάμε στην έπαυλη του Κράντμον;»

«Ναι.» Υπήρχε μοχθηρία στη χροιά της φωνής της Βασίλισσας του Ωκεανού, η οποία τρόμαζε ακόμα και τον Βένγκριλ.

Έφτασαν στην μεγάλη αίθουσα του Κοραλλένιου Θρόνου, βρίσκοντας εκεί την Σίνρικ και τον Βόνρεχ να διαφωνούν πάνω σε κάποιο θέμα. Καθότι η πρώτη σύμβουλος θαλάσσιου εμπορίου και ο δεύτερος σύμβουλος οικονομικών, πολλές φορές, κατέληγαν σε διαπληκτισμό, όσον αφορούσε την οικονομία του Βασιλείου.

Η μελαχρινή γυναίκα στράφηκε στους δυο μονάρχες, ακούγοντάς τους να μπαίνουν· αυτή κι ο συνάδελφός της σηκώθηκαν από τις θέσεις τους. «Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε, Μεγαλειοτάτη, Μεγαλειότατε;»

«Σίνρικ,» είπε η Αάνθα, «θέλω να γεμίσεις ένα μπαούλο με πετράδια και χρυσάφι, και να το στείλεις στο λιμάνι, στην Καπετάνισσα Λάρθα του *Θαλασσινού Ανέμου*.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η σύμβουλος.

«Φρουρέ!» φώναξε η Αάνθα, και ένας απ'τους φύλακες της αίθουσας του θρόνου ζύγωσε, κλίνοντας το κεφάλι.

«Προστάξτε, Μεγαλειοτάτη.»

«Συγκέντρωσε είκοσι στρατιώτες. Θέλω να έρθουν μαζί μου, στην έπαυλη των Βάρσολβον.»

«Αμέσως, Μεγαλειοτάτη.» Ο φρουρός έφυγε, βαδίζοντας γοργά.

«Θα πάτε στην έπαυλη των Βάρσολβον, Βασίλισσά μου;» απόρησε ο Βόνρεχ.

«Ναι,» απάντησε η Αάνθα. «Δε βρέθηκε ο Κράντμον, όπως θα έμαθες, και πιστεύω ότι πιθανώς να κρύβεται εκεί. Σκοπεύω να τον πιάσω,» τόνισε.

Ο Βόνρεχ κάθισε, καθώς κι η Σίνρικ. Άναψε την πίπα του, και είπε: «Πάντως, ο άνθρωπος ήταν εξαιρετος ψεύτης. Μας είχε κοροϊδέψει όλους. Κανείς μας δεν τον είχε υποψιαστεί για σφετεριστή. Για όχι και τόσο καλά στα μυαλά του, τον τελευταίο καιρό, ναι, αλλά ποτέ για σφετεριστή.» Η σύμβουλος θαλάσσιου εμπορίου ένευσε, συμφωνώντας. «Συνέχεια, έλεγε πόσο κατεστραμμένος αισθανόταν που σας έχασε, Βασίλισσά μου.»

Το αίμα της Αάνθα σφυροκοπούσε τα μηλίγγια της, ακούγοντάς τα αυτά, και το μίσος της για τον Κράντμον δεκαπλασιαζόταν. Πώς τον είχε πιστέψει, εξ αρχής; Πώς; *Πώς είναι δυνατόν εγώ να έκανα τέτοιο λάθος!* απόρησε. Προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της –ή, τουλάχιστον, να φανεί ψυχραιμη εξωτερικά–, είπε: «Όταν τον έχω στα χέρια μου, θα ευχηθεί να μην είχε ποτέ γεννηθεί –ευγενής ή μη.»

«Εγώ δε μπορώ να καταλάβω πώς έφυγε δίχως κανέναν μας να τον αντιληφθεί...» είπε, παραξευμεμένη, η Σίνρικ.

«Αυτό είναι το όλο πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Λες και τα Πνεύματα τον πήραν απο δώ... Και ίσως κάτι τέτοιο να συνέβη...» έκανε, σκεπτικός.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Αάνθα.

«Ο Κράντμον πιστεύω πως ήταν μάγος –όπως και ο Πόνκιμ είναι. Συνεπώς, ίσως να χρησιμοποίησε τη μαγεία του, κάπως, για να φύγει...» υπέθεσε ο Βένγκριλ.

«Ωστόσο, εγώ θα πάω στην έπαυλη των Βάρσολβον,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Μια έρευνα ποτέ δε βλάπτει, Βασίλισσά μου,» συμφώνησε ο Βένγκριλ.

Ο φρουρός επέστρεψε, με το ίδιο ταχύ βήμα που είχε φύγει. «Όλα είναι έτοιμα, Μεγαλειοτάτη. Οι πολεμιστές σας σας περιμένουν έξω απ'τον κήπο του παλατιού.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Αάνθα. Στράφηκε στην Σίνρικ και τον Βόνρεχ. «Αργότερα,» τους είπε. Εκείνοι έκλιναν τα κεφάλια τους, και η Βασίλισσα του Ωκεανού κι ο Βασιλιάς του Σαραόλν έφυγαν.

«Ελάτε,» είπε η πρώτη στους είκοσι μαχητές, όταν τους συνάντησαν έξω απ'τον κήπο του παλατιού. «Πηγαίνουμε στην έπαυλη των Βάρσολβον. Θα ψάξουμε για τον προδότη Κράντμον.»

Οι πολεμιστές ακολούθησαν εκείνη και τον Βένγκριλ μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Θέρληχ, οι οποίοι δεν έχαναν τη ζωή τους ακόμα και τούτη την ώρα. Η πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού ήταν, το δίχως άλλο, κοσμοπολίτικη. Ίσως όχι τόσο όσο αυτή του Άργκανθικ, μα δεν είχε και πολλά να ζηλέψει.

«Πού είναι η έπαυλη;» ρώτησε ο Σαραολνιανός μονάρχης την Αάνθα.

«Έξω απ'την πόλη,» απάντησε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Δυτικά.»

Έτσι πέρασαν τη μεγάλη, δυτική πύλη της Θέρληχ και βάδισαν στον λιθόστρωτο δρόμο, αγναντεύοντας τον Ωκεανό στα βόρεια, απ'τον οποίο ερχόταν ψυχρός άνεμος, κάνοντας τα πορφυρά μαλλιά της Αάνθα ν'ανεμίζουν και να μοιάζουν με φλόγες. Σε πολλά σημεία δεξιά κι αριστερά τους υπήρχαν μεταλλικές στήλες, απ'τις οποίες φανάρια ήταν κρεμασμένα.

Σε κάποια στιγμή, η Βασίλισσα του Ωκεανού έστριψε σ'ένα λοξό μονοπάτι, το οποίο όλοι ακολούθησαν. Κι εδώ υπήρχαν φανάρια, και ήταν λιθόστρωτο όπως η δημοσιά. Μια ξύλινη πινακίδα, σε σχήμα βέλους, έγραφε: *Προς έπαυλη Βάρσολβον.*

Σύντομα, βρέθηκαν ν'αντικρίζουν ένα μεγάλο τετραώροφο οικοδόμημα, πάνω σ'έναν χορταριασμένο λόφο. Ήταν περιτριγυρισμένο από κήπο με πυκνή βλάστηση, και η στέγη του πρέπει νάταν καμωμένη από μάρμαρο που γυάλιζε, καθώς το χτυπούσαν οι αχτίνες των φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Εκατέρωθεν της καγκελόπορτας στέκονταν δύο φύλακες, με κοραλλένιες πανοπλίες, δόρατα κι ασπίδες.

«Είμαι η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού,» δήλωσε η Αάνθα, όταν στεκόταν εμπρός τους. «Οι στρατιώτες μου θα ψάξουν τούτη την έπαυλη. Παραμερίστε.»

Οι φρουροί την κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«...Μεγαλειοτάτη...» έκανε ο ένας, έκπληκτος. «Να ειδοποιήσουμε τον Άρχοντα και την Αρχόντισσα;»

«Ναι, αλλά κάντε άκρη, πρώτα.» Ο τόνος της φωνής της Αάνθα ήταν αυστηρός.

Οι άντρες παραμέρισαν, και οι πολεμιστές του Ωκεανού μπήκαν στον κήπο.

«Ψάξτε! Ψάξτε παντού!» πρόσταξε η Βασίλισσα. «Βρείτε μου τον προδότη!»

«Προδότης εδώ, Μεγαλειοτάτη;...» ψέλλισε ένας φρουρός.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Τώρα, άντε να ειδοποιήσεις τον Άρχοντα και την Αρχόντισσα.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη.» Ο άντρας έτρεξε.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού βάδισε μέσα στον κήπο, μαζί με τον Βένγκριλ. Μπήκαν στην έπαυλη από την κύρια είσοδο. Οι φρουροί εκεί είχαν μάθει ποια ήταν η πορφυρομάλλα γυναίκα και δεν τους αντιστάθηκαν. Οι δύο μονάρχες βρέθηκαν σ'ένα σαλόνι, με αναμμένο τζάκι. Ζωγραφικοί πίνακες το στόλιζαν, και ένα χαλί σκέπαζε το πάτωμα (αυτό δεν πρέπει νάταν από φύκια, παρατήρησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν). Στην δεξιά γωνία, στο βάθος, υπήρχε ένα ψηλό, πορσελάνινο αγγείο, με λουλούδια και όστρακα λαξευμένα επάνω του.

Στον καναπέ, αντίκρυ στο τζάκι, έμοιαζε να κάθεται κάποιος. Η μορφή του ήταν σκοτεινή, καθότι οι φλόγες βρίσκονταν εμπρός του και ήταν το μοναδικό φως εδώ μέσα.

Δε μπορεί!... συλλογίστηκε η Αάνθα. *Δε θα ήταν ποτέ τόσο ηλίθιος...* Αλλά είπε: «Κράντμον;»

Η φιγούρα σηκώθηκε απ'τον καναπέ και στράφηκε στο μέρος τους, ενώ ο Βένγκριλ έσφιγγε, ενστικτωδώς, τη λαβή του ξίφους στο χέρι

του. Όμως ήταν μια γυναίκα. Μια πολύ όμορφη γυναίκα: ξανθιά, με μακριά μαλλιά που έπεφταν κάτω απ'τους ώμους της και μέσα στο μεγάλο, τετράγωνο ντεκολτέ του μεταξωτού, μαύρου της φορέματος. Τα γαλανά της μάτια –ίσως τα πιο γαλανά που είχε ποτέ ατενίσει ο Σαραολνιανός μονάρχης– πήγαν, αμέσως, στο λεπίδι του άντρα.

Η όψη της έγινε ανήσυχη. «Τι τρέχει;» απαίτησε. Μετά, το βλέμμα της στράφηκε στην Αάνθα. «Τι θέλουν όλοι αυτοί οι στρατιώτες εδώ, Βασίλισσά μου;»

«Πού είναι ο Κράντμον, Λίρκα;» ρώτησε η πορφυρομάλλα γυναίκα. «Τον ψάχνω.»

«Δεν ξέρεις πού είναι;» απόρησε εκείνη. «Είναι άντρας σου! Εσύ νόμιζα πως ήσουν αυτή που είχε χαθεί. Ο Κράντμον έχει πεθάνει από την ανησυχία για σένα.»

Η Αάνθα στράβωσε τη μούρη της. «Ψέματα! Αυτός φρόντισε να μ'απαγάγουν οι Μαγκραθμέλιοι, για να σφετεριστή το θρόνο μου!»

Η ξανθιά γυναίκα γούρλωσε τα μάτια της. «Τρελάθηκες, Αάνθα; Ο αδελφός μου ποτέ δε θάκανε κάτι τέτοιο!»

«Το έκανε, όμως, Λίρκα,» τόνισε η Βασίλισσα.

Εκείνη ακούμπησε, με το ένα χέρι, στην πλάτη του καναπέ, λες και χρειαζόταν κάπου να στηριχτεί, για να μην πέσει. «Κάποιο... κάποιο λάθος θα κάνεις...»

«Αάνθα! Τι συμβαίνει; Τι θέλουν όλοι τούτοι οι πολεμιστές σπίτι μου;»

Ο Βένγκριλ και η Βασίλισσα του Ωκεανού στράφηκαν, προς τα κει απ'όπου ερχόταν η γυναικεία φωνή. Αντίκρισαν δύο ανθρώπους: έναν άντρα και μια γυναίκα. Κι οι δυο πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα –αν και η γυναίκα έμοιαζε ελαφρώς νεότερη. Η Αάνθα τούς αναγνώριζε: ήταν ο Αρχοντας Θόρλαν και η Αρχόντισσα Σερέλα. Ο πρώτος ήταν ψηλός και τα μαλλιά του γκρίζα και κοντά· στο σαγόνι του είχε μούσι. Τα μάτια του έμοιαζαν με μαύρα οπάλια. Γενικά, ήταν μελαχρινός άντρας, αλλά μόνο ένα απ'τα παιδιά του είχε πάρει απ'αυτόν: ο αδελφός του Κράντμον, Νέσορ· τα άλλα δύο είχαν πάρει

απ'τη μητέρα τους. Η Σερέλα ήταν μια κοντή γυναίκα, όμως τα ξανθά, μακριά της μαλλιά δεν είχαν καθόλου χάσει τη γυαλάδα και το χρώμα τους, παρά την ηλικία της. Και ο Άρχοντας και η Αρχόντισσα ήταν ντυμένοι με ρόμπες, νυχτικά και παντόφλες.

«Ψάχνω τον Κράντμον· τον είδατε καθόλου;» είπε η Αάνθα.

«Όχι τις τελευταίες μέρες,» κούνησε το κεφάλι ο Άρχοντας Θόρλαν. «Εσύ δεν υποτίθεται πως είχες χαθεί;»

«Ο Κράντμον έχει αρρωστήσει για σένα,» πρόσθεσε η Αρχόντισσα Σερέλα.

«Λυπάμαι που το λέω αυτό –γιατί δε νομίζω εσείς να φταίτε σε τίποτα–, αλλά ο Κράντμον αμφιβάλλω αν ανησυχούσε για μένα,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ήταν προδότης· σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου.»

Ο Θόρλαν και η Σερέλα την κοίταξαν χάσκοντας, μην ξέροντας τι να πουν, μη μπορώντας να μιλήσουν.

«Ο αδελφός μου προδότης;» Ο Νέσορ ήρθε, με ταχύ βήμα. Ήταν μελαχρινός με πλούσια, κοντά μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. Ένα μπλε πουκάμισο κι ένα πέτσινο παντελόνι τον έντυναν. Έμοιαζε πολύ με τον πατέρα του. «Δεν ξέρεις τι λες, Αάνθα!» Ο τόνος της φωνής του ήταν σκληρός. «Εκείνος κόντεψε να πεθάνει για σένα, όταν εξαφανίστηκες, κι εσύ δε δίνεις αργύριο γι'αυτόν! Αλλά είναι συνηθισμένο κάτι τέτοιο, σωστά; Πάντα έπαιζες μαζί του!

»Αλήθεια, πού είχες πάει; Το έκανες μόνο για να τον ανησυχήσεις; Ή, μήπως, τον βαρέθηκες απ'την πρώτη νύχτα του γάμου σας;» Ο Νέσορ ήταν οξύθυμος από τότε που τον θυμόταν η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Άκουσέ με πρώτα, Νέσορ!» σφύριξε –κι εκείνη, τώρα, θυμωμένη. «Και, ύστερα, αμολάς τη γλώσσα σου!»

Ο αδελφός του Κράντμον σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Ας σ'ακούσουμε, Αάνθα. Ίσως, τουλάχιστον, μπορείς να μας εξηγήσεις γιατί μας έχεις πλημμυρίσει το σπίτι με τους λακέδες σου.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού θα προτιμούσε να βρίσει τον Νέσορ, αλλά δεν είχε ούτε το χρόνο, ούτε τη διάθεση για τέτοια: μίλησε σ'αυτόν και στην οικογένειά του για τον Κράντμον –πώς την είχε προδώσει στους Μαγκραθμέλιους και πώς είχε σφετεριστή το θρόνο της. Αναρωτιόταν αν κάποιος απ'τους Βάρσολβον βρισκόταν μπλεγμένος μέσα σε τούτη την πλεκτάνη.

Κοίταξε τα πρόσωπα όλων, ένα-ένα, όταν τελείωσε την ιστορία της. Η Αρχόντισσα Σερέλα είχε το χέρι της στο στόμα· τα μάτια της ήταν δακρυσμένα· έτρεμε. Ο Αρχοντας Θόρλαν έμοιαζε χαμένος: έχασκε, ανοιγόκλεινε, αβέβαια, τις γροθιές του, δεν έβρισκε λόγια να μιλήσει, και έγλειφε τα χείλη του, νευρικά. Η Λίρκα είχε καθίσει σε μια πολυθρόνα και ατένιζε ανέκφραστα τον Βένγκριλ και την Αάνθα· έμπλεκε και ξέμπλεκε τα δάχτυλα των χεριών της. Ο Νέσορ είχε στενέψει τα μάτια του, και ο λαιμός του ήταν σφιγμένος· δε φαινόταν να πιστευε αυτά που είχε πει η Βασίλισσα του Ωκεανού. Θα μπορούσε αυτός, άραγε, να ήταν συνεργός του Κράντμον; αναρωτιόταν εκείνη. Θα μπορούσε; Όμως πάντα έτσι ήταν, παλιοχαρακτήρας...

«Είναι απίστευτο αυτό που μας διηγήθηκες, Αάνθα,» είπε ο Θόρλαν, βρίσκοντας, τελικά, τη λαλιά του. «Αλλά... δε μου μοιάζει ψέμα...» Κατέβασε τη ματιά του.

Ο Νέσορ τού έριξε ένα οργισμένο, φλογερό βλέμμα και έφυγε απ'το δωμάτιο, γυρίζοντάς τους την πλάτη.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, μια πολεμίστρια ήρθε και έκανε μια μικρή υπόκλιση στη Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ψάξαμε όλη την έπαυλη, Μεγαλειοτάτη. Δε βρήκαμε τίποτα.»

«Ψάξατε καλά;» απαίτησε η Αάνθα. Πού στον Ωκεανό είχ'εξαφανιστεί ο Κράντμον;

«Αν επιθυμείτε, μπορούμε να ξαναψάξουμε, Βασίλισσά μου,» είπε η πολεμίστρια.

«Ξαναψάξτε, τότε,» πρόσταξε η Αάνθα, και η γυναίκα εγκατέλειψε το σαλόνι, μ'άλλη μια σύντομη υπόκλιση.

«Ο Κράντμον δεν είναι εδώ, Αάνθα,» είπε ο Θόρλαν. «Δε με πιστεύεις ότι έχουμε μέρες να τον δούμε;»

Η Αάνθα ξεφύσησε. «Δυστυχώς, δε μπορώ να εμπιστευτώ κανέναν, πια...»

Η Λίρκα έφυγε απ' το δωμάτιο, κατευθυνόμενη προς τα κει που είχε πάει κι ο αδελφός της.

Μήπως αυτή, τελικά, είναι στο κόλπο με τον Κράντμον; σκέφτηκε η Αάνθα. Δεν ήταν πολύ ήρεμη, όταν τους μίλησα για τον... σύζυγό μου; Όμως, στην αρχή, όταν με είδε με τον Βένγκριλ, και της είπα ότι ο αδελφός της είναι προδότης, εξεπλάγη... Αλλά γιατί κάποιος από τους Βάρσολβον να ήταν εναντίον της και δαιμονόφιλος; Ίσως, ο τελευταίος ήταν ο Κράντμον...

Η Αάνθα κάθισε στην πολυθρόνα που άφησε κενή η Λίρκα· ο Σαραολνιανός μονάρχης πήρε θέση σε μια άλλη, παραδίπλα.

«Θα μας συγχωρέσεις αν αποσυρθούμε στο δωμάτιό μας, έτσι, *Βασίλισσά μου;*» είπε η Αρχόντισσα Σερέλα· η ειρωνεία ήταν έκδηλη στη φωνή της. Αυτή και ο Άρχοντας Θόρλαν έφυγαν, δίχως να περιμένουν την απόκριση της Αάνθα.

«Κάτι μου λέει πως έκανες εχθρούς,» παρατήρησε ο Βένγκριλ.

«Λυπάμαι που με βλέπουν έτσι,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Δεν έχω τίποτα μαζί τους· μόνο με τον Κράντμον.» Ύστερα, η φωνή της χαμήλωσε, και ρώτησε, συνωμοτικά: «Σου φάνηκε κανένας απ' αυτούς... ύποπτος;»

«Ύποπτος;» σήκωσε ένα φρύδι ο Βένγκριλ. «Πώς;»

«Συνεργάτης του Κράντμον,» διευκρίνισε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω... Αυτός ο μελαχρινός νέος, πάντως, ήταν πολύ οξύθυμος...»

«Πάντα έτσι είναι ο Νέσορ,» εξήγησε η Αάνθα. «Αδελφός του Κράντμον είναι. Η Λίρκα είν' αδελφή του.»

«Ναι... αυτό το είχε καταλάβει. Και για τον Νέσορ ήμουν σχεδόν σίγουρος... Εκτός και να ήταν ξάδελφός του, ή τίποτα τέτοιο...»

«Όπως και νάχει, δε νομίζω ο Κράντμον να είναι, τελικά, εδώ.»

«Ούτε κι εγώ το πιστεύω,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Τότε, γιατί τους πρόσταξες να ξαναψάξουν;»

«Για να βεβαιωθώ.»

«Όπως αγαπάς.»

Περίμεναν κάποια ώρα και, ύστερα, ένας στρατιώτης μπήκε στο σαλόνι, χαιρετώντας την Αάνθα με μια υπόκλιση.

«Βασίλισσά μου,» είπε. «Δεν βρήκαμε κανένα ίχνος του προδότη.»

«Εντάξει. Φεύγουμε,» δήλωσε η Αάνθα, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Συγκέντρωσε τους πολεμιστές έξω απ' την έπαυλη.

»Ξέρεις τι με εκνευρίζει;» είπε η πορφυρομάλλα γυναίκα στον Βένγκριλ, που κι αυτός σηκωνόταν απ' την πολυθρόνα του. «Ότι μπορεί αύριο να ξεκινήσω για το Σαραόλν, αφήνοντας τον Κράντμον εδώ να σχεδιάζει εναντίον μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28^ο

Προβλέψεις καταστροφής

Αργά τη νύχτα, τα άλογα μιας μικρής ομάδας κόντευαν να ψοφήσουν από το πολύ τρέξιμο, πράγμα φανερό από τη λαχανιασμένη τους αναπνοή. Όμως δεν ήταν μόνο αυτά κουρασμένα· ήταν και οι καβαλάρηδές τους. Είχαν μόλις ξεφύγει από καμια τριανταριά ιππείς, σταλμένους από την Μάρβαθ για να τους καταδιώξουν. Και ο Άνεμος ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει πώς οι μάγοι είχαν καταφέρει να τους τρέψουν όλους σε φυγή. Τι δυνάμεις μπορούσαν να προστάξουν, τέλος πάντων; Και βρίσκονταν έξι στη συντροφιά τους: ο Φάλμαριν, οι δυο φίλοι του, η Χόλκραδ, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, κι αυτή η ξανθή γυναίκα από τη Ζίρκεφ, την οποία ο τυχοδιώχτης δεν γνώριζε. Όμως η

Νύχτα, η Μάνζρα και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έπρεπε να την ξέρουν, αφού είχαν έρθει μαζί της...

Ένας πύργος φάνηκε μέσα στο βράδυ, φωτιζόμενος από τις αχτίνες των φεγγαριών, στριφτός και με οροφή σε σχήμα κώνου.

«Ο Πύργος του Φτερού,» είπε ο Άνεμος. Είχε ξαναπεράσει από δώ, και τον είχε δει από απόσταση, μα ουδέποτε είχε ζυγώσει· οι φήμες που κυκλοφορούσαν γι' αυτόν δεν πρότειναν κάτι τέτοιο σε κανένα.

Ο Φάλμαριν έγενεσε καταφατικά. «Ναι, κύριε. Επιτέλους, βρισκόμαστε στον Πύργο.» Αφίππευσε. «Αφήστε τ'άτια σας εδώ,» είπε στους υπόλοιπους. «Δε θα πάθουν κακό, μήτε θ'απομακρυνθούν.»

Η Χόλκραντ δε δίστασε καθόλου να κατεβεί απ'τη σέλα της, όπως και οι Σοφοί Μόρβον και Ζάρχαλ. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ξεκαβαλίκενε, κουβαλώντας την τραυματισμένη Μάνζρα στα χέρια του· η ξανθιά πολεμίστρια παραμιλούσε, μουρμουρίζοντας ακατανόητα πράγματα.

«Είναι άσχημα, Φάλμαριν,» είπε ο πρώην-Ράθμαλ.

«Στον Πύργο θα την φροντίσουμε, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

Οι άλλοι δύο Σοφοί τον κοίταξαν, φανερά παραξενεμένοι που μιλούσε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή στον ενικό. Εκείνος το παρατήρησε και, στρεφόμενος στο μέρος τους, είπε: «Θα σας εξηγήσω μετά, κύριοι.»

Η απάντησή του έμοιαζε να τους ικανοποιεί, γιατί δεν μίλησαν· όμως οι εκφράσεις στα πρόσωπά τους παρέμειναν μυστηριώδεις.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ,» ζήτησε ο Φάλμαριν. Άγγιξε την πόρτα του Πύργου, ψιθύρισε μια λέξη, κι αυτή άνοιξε, για να μπουν σ'έναν μακρύ διάδρομο.

Το μέρος δεν άρεσε και τόσο στον Άνεμο –του «μύριζε» μαγεία. Πάντως, ήταν, αναμφίβολα, πιο ζεστό απ'την ύπαιθρο. Κόντευε να παγώσει, φορώντας μόνο τούτη την κάπα πάνω του.

Η Νύχτα φαινόταν το ίδιο επιφυλακτική μ'αυτόν, όσον αφορούσε τον Πύργο: τα μάτια της κινούνταν πέρα-δώθε, και είχε το χέρι κοντά στη λαβή του ξιφιδίου της. Μια αλλόκοτη σιγαλιά κυριαρχούσε εδώ.

Όυτε η Χόλκραδ είχε ξαναμπεί στον Πύργο του Φτερού, όμως το εσωτερικό του δεν την ξένιζε. Αν και, σαφώς, ένιωθε ισχυρή την παρουσία των Πνευμάτων. Ίσως πουθενά αλλού στο Σαραόλν να μην ήταν τόσο ισχυρά τα Πνεύματα. Σίγουρα, γι'αυτό έφταιγε η ύπαρξη πολλών Πνευματιστών σε τούτο το μέρος...

Όταν βρέθηκαν σε μια διασταύρωση, έχοντας περάσει πλάι από μερικές κλειστές, ξύλινες πόρτες, ο Φάλμαριν είπε: «Κύριε Ζάρχαλ, πηγαίνετε στον Μεγάλο Δάσκαλο, να τον ενημερώσετε για την κατάσταση, και να του πείτε το λόγο για τον οποίο επιστρέψαμε.»

«Ευχαρίστως, κύριε,» αποκρίθηκε ο γηραιός Σοφός του Κύκλου του Φτερού, απομακρυνόμενος απ'τους υπόλοιπους.

«Κι εμένα δεν πιστεύω να με χρειάζεστε, πλέον,» υπέθεσε ο Μόρβον. «Θα αποσυρθώ στα διαμερίσματά μου.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Ελάτε απο δώ,» είπε στην Νύχτα, τον Άνεμο, τη Χόλκραδ, την Αλζάρα και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, που μετέφερε τη Μάνζρα. Και ξεκίνησε να βαδίζει.

Ύστερα από μια απότομη στροφή του διαδρόμου, άνοιξε μια πόρτα, μόνο με το ύψωμα του χεριού του. «Φοβάμαι πως η φιλοξενία που μπορεί να προσφέρει ο Πύργος είναι αξιοθρήνητη, καθότι δεν είναι μέρος για επισκέψεις, παρά μέρος μάθησης και μελέτης, όπως καταλαβαίνετε.»

«Μεταξύ μας τέτοια, ρε μάγε;» έκανε ο Άνεμος, μειδιώντας. «Πιστεύεις ότι θα προσβληθούμε;»

Ο Φάλμαριν τον αγνόησε, μπαίνοντας στο δωμάτιο, όπου υπήρχε ένα μεγάλο τζάκι, ένας δερμάτινος καναπές, καλυμμένος με γούνα, και δυο πολυθρόνες· το πάτωμα σκέπαζε ένα ζεστό χαλί.

«Αυτός είναι δικός μου!» πετάχτηκε ο Άνεμος, ξαπλώνοντας, αμέσως, στον καναπέ.

Η Νύχτα μειδίασε, και του γαργάλησε, παιχνιδιάρικα, την γυμνή του πατούσα.

«Ε!...» μούγκρισε ο τυχοδιώχτης.

Η Αλζάρα κάθισε σε μια απ'τις δύο πολυθρόνες του μέρους, σιωπηλή.

Η Χόλκραδ κάθισε στην άλλη πολυθρόνα. «Πρέπει να μιλήσουμε, Φάλμαριν. Όλοι.» Έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στον Άνεμο και τη Νύχτα.

«Συγγνώμη, αλλά νομίζω πως η περίπτωση της Μάνζρα επείγει,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Φάλμαριν συμφώνησε: «Έχεις δίκιο.» Στράφηκε στην μάγισσα. «Προτιμότερο θα ήταν να μιλήσουμε αύριο, κυρία μου, που θα είμαστε άπαντες ξεκούραστοι, και θα είναι και ο Κύριος του Πύργου του Φτερού παρών.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Υποθέτω πως δεν έχει μεγάλη διαφορά· και δε χωρά αμφιβολία πως χρειαζόμαστε ξεκούραση.» Η ίδια αισθανόταν τα μάτια της να κλείνουν και το κορμί της βαρύ.

«Πάμε,» είπε ο Φάλμαριν στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και βγήκαν, βιαστικά, απ'το δωμάτιο.

Ο Άνεμος χασμουρήθηκε, τυλιγμένος στην κάπα της Νύχτας. «Ελπίζω να μην πάθει τίποτα η Μάνζρα, ύστερ'από τα μάγια που θα της κάνουν...»

Η τυχοδιώχτρια κάθισε στο χαλί, δίπλα στον καναπέ όπου ήταν εκείνος ξαπλωμένος. «Δεν έχω και τίποτα μαζί μου για ν'ανάψω το τζάκι...» είπε, τρίβοντας τους βραχίονες της.

Η Χόλκραδ έκανε μια τεμπέλικη κίνηση, με το χέρι της, ψιθυρίζοντας μια ακατανόητη λέξη, και τα ξύλα, αμέσως, πήραν φωτιά.

Η Νύχτα αναπήδησε. «Νάσαι καλά,» αποκρίθηκε.

Η μάγισσα κοίταξε τον Άνεμο, με τα διαπεραστικά της μάτια. «Δε θα κάνουν... μάγια στη Μάνζρα,» του εξήγησε.

«Και πώς θα τη θεραπεύσουν;» ρώτησε ο τυχοδιώχτης, καθώς ξαναχασμουριόταν.

«Η πνευματική μαγεία δεν θεραπεύει το ανθρώπινο σώμα,» είπε η Χόλκραδ. «Ο Φάλμαριν, πιθανώς, θα χρησιμοποιήσει γνώσεις που έχει πάνω σε βότανα.»

«Απ'το κακό στο χειρότερο...» μουρμούρισε ο Άνεμος.

«Ξέρει τη δουλειά του,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ.

** ** *

«Αφησέ την εδώ.» Ο Φάλμαριν έδειξε ένα μικρό κρεβάτι με μαύρα σεντόνια στην μέση του δωματίου.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή υπάκουσε, αποθέτοντας εκεί, απαλά, την Μάνζρα, που συνέχιζε να ψιθυρίζει πράγματα που δεν ακούγονταν. Γύρω-γύρω στο χώρο ήταν ξύλινα ράφια, γεμάτα φιαλίδια, κουτάκια, και φύλλα και κλαδιά από διάφορα φυτά. Μαζί μ'αυτά βρίσκονταν και μερικά βιβλία. Τούτο το δωμάτιο αποτελούσε μέρος των διαμερισμάτων του Φάλμαριν.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ξετυλίγοντας τον επίδεσμο απ'τον ώμο της Μάνζρα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δίστασε. Είχαν περάσει πολλά η ξανθιά πολεμίστρια, η Νύχτα κι αυτός, για να την αφήσει και να φύγει. Ήθελε να μάθει τι θα της συμβεί, παρότι αισθανόταν πολύ κουρασμένος. Η μάχη του με τη Σαντέ'ενθιν είχε εξαντλήσει κάθε πνευματική δύναμη εντός του και τον είχε κάνει να νιώθει κουρέλι. Απορούσε πώς αυτή η Ελέγκτρια Πνευμάτων μπορούσε νάναι τόσο ισχυρή...

Το τραύμα στον ώμο της Μάνζρα ακόμα αιμορραγούσε. Ο Φάλμαριν πήρε ένα κομμάτι καθαρό πανί από κάπου, καθώς και ένα φιαλίδιο, που περιείχε κάποιο διαφανές υγρό. Άνοιξε το μπουκαλάκι

και έσταξε λίγο από το υγρό στο πανί, με το οποίο πέρασε την πληγή της ξανθιάς γυναίκας. Συνοφρυώθηκε. Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

«Δεν πας να ξεκουραστείς, φίλε μου;» πρότεινε. «Νιώθω πόσο κουρασμένος είσαι.»

Νιώθει πόσο κουρασμένος είμαι; απόρησε ο πρώην-Ράθμαλ. *Τι ακριβώς εννοεί;* «Θα ήθελά καλύτερα να καθίσω εδώ, να δω τι θ' απογίνει η Μάνζρα, Φάλμαριν... Αν δε σε ενοχλώ, φυσικά...»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού μειδίασε. «Ασφαλώς και δε μ'ενοχλείς. Όμως είσαι πτώμα· το ξέρω. Λοιπόν, καλύτερα δε θάταν να αναπαυθείς; Μην ανησυχείς για τη Μάνζρα. Το τραύμα της είναι άσχημο, και αιμορραγεί, όμως θα ζήσει. Δε θα την αφήσω να πεθάνει.»

Τα μάτια του Φάλμαριν αποκάλυπτan στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή πως δεν έλεγε ψέματα· και ο δεύτερος ήταν τόσο κουρασμένος. Αναστέναξε. «Θα ξεκουραστώ, τελικά...»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, μ'ένα αχνό χαμόγελο. «Θυμάσαι πώς να επιστρέψεις στο δωμάτιο όπου βρίσκονται οι άλλοι, υποθέτω...»

«Ναι.» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

** ** *

Η Αλζάρα έστρεψε το βλέμμα της στην είσοδο του δωματίου, καθώς ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή μπήκε. Πιο πριν, καθόταν ανέκφραστη στην πολυθρόνα της και κουρασμένη. Ένα πράγμα είχε παρατηρήσει, ως τώρα, για το Σαραόλν: έκανε πολύ, πολύ κρύο. Πώς το άντεχαν όσοι έμεναν εδώ; Ήταν αδιανόητο για τη Ζιρκεφιανή, που είχε αρχίσει να της λείπει η χώρα της από τώρα. Αλλά τούτο ήταν το λιγότερο που την απασχολούσε, επί του παρόντος. Όλη της η ζωή είχε περάσει μπροστά απ'τα μάτια της, καθώς καθόταν εδώ, σε τούτο το δωμάτιο αυτού του εξωτικού

πύργου. Δεν ήταν, φυσικά, ανέκαθεν ιέρεια, μα πάντα την ενδιέφερε ο έλεγχος των Πνευμάτων, μιας κι από μικρή είχε μια κλίση προς αυτό. Έτσι, κατέληξε στην Αίρεση του Φιδιού, γιατί η δύναμη δεν την απωθούσε καθόλου. Τώρα, πια, όμως, δεν υπήρχε γυρισμός· αν επέστρεφε στη Ζίρκεφ, αναμφίβολα, θα την έβρισκαν και θα τη σκότωναν –ή θα της έκαναν τίποτα χειρότερο... Η Σαντέ' ενθιν δεν ήταν καθόλου επιεικής αρχιέρεια.

«Πώς είναι η Μάνζρα;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ο Φάλμαριν λέει πως θα γίνει καλά,» αποκρίθηκε ο Ανθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και κάθισε στο χαλί, πλάι της.

Η Αλζάρα άφησε τη θέση της στην πολυθρόνα και κάθισε κι εκείνη στο χαλί, κοντά στο τζάκι, για να ζεσταθεί. Οι άλλοι δεν της έδιναν ιδιαίτερη σημασία, και δεν τους κατηγορούσε τόσο. Μέχρι πριν μερικές ώρες, ήταν αιχμάλωτή τους. Ή, μήπως, ήταν ακόμα;...

«Εξηγήστε μου τι συνέβη,» είπε η Χόλκραδ. «Πώς καταλήξατε στο παλάτι της Μάρβαθ; Ο Φάλμαριν με είχε πληροφορήσει πως βρισκόσασταν στη Ζίρκεφ, ψάχνοντας για σένα.» Κοίταξε τον ξαπλωμένο στον καναπέ Άνεμο, ο οποίος ήταν τυλιγμένος στην κάπα της Νύχτας.

«Κι εγώ θάθελα ν'ακούσω πώς τα καταφέρατε και με βρήκατε,» είπε ο τυχοδιώκτης. «Ένα παραμυθάκι, προτού με πάρει ύπνος,» μειδίασε. «Μόνο ο μάγος θα λέει παραμύθια;»

Η Νύχτα άρχισε να διηγείται την εξέλιξη των πραγμάτων από τότε που έφτασε στην Γκόνμορχ. Ήταν μια αρκετά μεγάλη ιστορία, και, κατά το τέλος, τον Άνεμο, πράγματι, τον πήρε ο ύπνος.

Παρότι καθόταν κοντά στο τζάκι, η Αλζάρα, πάλι, έβρισκε το κλίμα ψυχρό. Ήταν, γενικά, διαφορετικό απ'αυτό της Ζίρκεφ· ο ίδιος ο αέρας τής έμοιαζε παγερός.

Η Χόλκραδ φάνηκε να είναι ιδιαίτερα σκεπτική. Δεν συλλογιζόταν τόσο την περιπέτεια της Νύχτας, του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή και της Μάνζρα, όσο συλλογιζόταν αυτά που τους είχε πει η αιχμάλωτη ιέρεια του Φιδιού για τον αρχαίο δαίμονα Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, τον

οποίο είχε αναφέρει και ο γιος της. Ο Φάλμαριν δεν γνώριζε τίποτα γι' αυτόν. Μα έπρεπε να μάθει –το ίδιο και ο Κύριος του Πύργου του Φτερού. Έπρεπε να βρεθεί μία δραστική λύση, για να τον αντιμετωπίσουν. Κανείς σήμερα δεν γνώριζε τι δυνάμεις μπορεί ένα τέτοιο πλάσμα να κατείχε...

«Είσαι καλά, Χόλκραδ;» ρώτησε η Νύχτα, παρατηρώντας την προβληματισμένη έκφραση στην όψη της μάγισσας.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Όμως... η κατάσταση, όπως μου την παρουσιάζετε, είναι κρίσιμη... Και δεν είναι μόνο ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν· είναι και ο Μάργκανθελ στη Ζίρκεφ...»

«Ο Κάλ'μλριβ και ο Γκόρ'θλαμπ πηγαίνουν να ειδοποιήσουν τη Βασίλισσα Ταρμαρία,» είπε η Νύχτα, «για να προετοιμαστεί γι' αυτόν.»

«Δε μπορώ να φανταστώ πώς είναι δυνατόν να προετοιμαστεί ενάντια σε έναν τρελό μισό-Θεό,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Αναμφίβολα, θα είναι ικανός να διαλύσει τα τείχη της πρωτεύουσας της –να τα κάνει στάχτη. Και, απ' ό,τι κατάλαβα, αλλάζει σώματα... Πώς μπορεί, λοιπόν, να τον σκοτώσει κανείς;...» Κούνησε το κεφάλι της. «Ας ελπίσουμε ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού θα έχουν λύσει σ' αυτό το πρόβλημα.»

«Δηλαδή, πιστεύεις πως η Βασίλισσα Ταρμαρία δε μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα για να τον εμποδίσει;» ρώτησε η Αλζάρα.

«Έτσι νομίζω,» απάντησε η Χόλκραδ. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Εκτός κι αν έχει κάποια μέσα άγνωστα σε μένα...»

Η όψη της Αλζάρα έγινε κάπως χλομή. «Τότε... η Ζίρκεφ είναι χαμένη...» Κατέβασε το βλέμμα της. Αλλά, ούτως ή άλλως, δε θα ξανάβλεπε την πατρίδα της· οπότε, γιατί η θλίψη; Για τους συγγενείς της; Είχε από καιρό απομακρυνθεί απ' αυτούς. Όμως, πάλι, δε μπορούσε να μην αισθάνεται ένα σφίξιμο στην κοιλιά.

«Όχι μόνο η Ζίρκεφ,» διόρθωσε η Χόλκραδ. «Όλη η Νότια Γη. Αν ο Μάργκανθελ φτάσει στο Κέντρο Σταθερότητας και καταστρέψει το Στήριγμα Ισχύος, όλη η Νότια Γη θα χαθεί. Δεν ξέρω πώς ακριβώς

θα γίνει τούτο, πάντως θα γίνει. Ορισμένες προφητείες λένε για σεισμούς· άλλες για λάβα· άλλες ότι η έρημος θα σηκωθεί και θα καταπιεί τα πάντα. Όμως ένα είναι το σίγουρο: ότι τίποτα δε θα μείνει όρθιο.»

Η Αλζάρα δε μίλησε· δεν κινήθηκε καθόλου. Έμεινε εκεί, καθισμένη κοντά στη φωτιά του τζακιού, με την κάπα τυλιγμένη γύρω της. Το βλέμμα της συνέχιζε νάναι κατεβασμένο. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ακούμπησε το χέρι του, φιλικά, στον ώμο της.

«Δεν υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε η Νύχτα.

«Γι'αυτό θα συζητήσουμε με τους Σοφούς αύριο,» εξήγησε η Χόλκραδ. «Τώρα, ας κοιμηθούμε λίγο.»

«Εγώ, πάντως, πεινάω,» είπε η Νύχτα. «Δεν υπάρχει τίποτα για φαγητό εδώ πέρα;»

Ο Άνεμος, που είχε ξυπνήσει πριν μερικά λεπτά, απ'τις ομιλίες τους, μουρμούρισε μέσα απ'την κάπα του: «...Τρώνε έντομα και σκουλήκια...»

«Έλα τώρα,» έκανε η Νύχτα. «Αυτά τα πιστεύουν οι προκατειλημμένοι.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή σηκώθηκε στα πόδια του. «Πάω να βρω τον Φάλμαριν, να τον ρωτήσω τι υπάρχει για φαγητό.» Εγκατέλειψε το δωμάτιο.

«Πώς και δεν ανήκεις κι εσύ στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, Χόλκραδ;» ρώτησε η Νύχτα.

«Βλέπεις πολλές γυναίκες εδώ;» είπε η μάγισσα.

«Όχι... Όμως δε νομίζω ότι απαγορεύεται. Απαγορεύεται;» απόρησε η Νύχτα.

«Όχι,» απάντησε η Χόλκραδ. «Μα, ούτως ή άλλως, δε θα το άντεχα μέρα-νύχτα μέσα σε τούτο τον πύργο. Χρησιμοποιώ άλλες μεθόδους. Όχι πως έχω να χωρίσω τίποτα με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, βέβαια,» τη διαβεβαίωσε.

Ο Άνεμος ανακάθισε πάνω στον καναπέ. «Εδώ πού τα λέμε, δε θα πρέπει να στέκεις και πολύ καλά στα μυαλά σου, για να κλειστείς εδώ μέσα...» σχολίασε.

Η Νύχτα έβαλε το χέρι της κάτω απ'την κάπα του και του γαργάλησε, πάλι, την πατούσα.

Ο Άνεμος μαζεύτηκε, απότομα. «Τι σ'έχει πιάσει και το κάνεις αυτό συνέχεια;» διαμαρτυρήθηκε.

Η Νύχτα μειδίασε, στραβά.

«Ο καθένας αναζητά την Γνώση με διαφορετικούς τρόπους, Άνεμε,» είπε η Χόλκραδ.

«Τι σχέση έχει, τώρα, αυτό;» έκανε εκείνος. «Γαργαλώντας με, η Νύχτα θ'αποκτήσει γνώση;»

Η τυχοδιώχτρια γέλασε.

Τα χείλη της Χόλκραδ λύγισαν προς τα πάνω από ένα λεπτό χαμόγελο. «Μιλούσα για τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού...»

«Ρε, δε με παρατάτε, βραδιάτικα, και είμαι πτώμα!...» μούγκρισε ο κορακομάλλης άντρας, και ξαναξάπλωσε, βάζοντας την κουκούλα της κάπας στο κεφάλι του. «Και γιατί κανείς δεν ζήτησε απ'τον μάγο να μου φέρει ρούχα;»

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Δε μας το είπες...»

Ο Άνεμος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά μέσα απ'την κουκούλα του.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή επέστρεψε, φέρνοντας μαζί του έναν μικρό σάκο. «Φαγητό,» είπε.

Ο Άνεμος πετάχτηκε πάνω. «Πούντο;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κάθισε στο χαλί, και άνοιξε το σάκο, βγάζοντας από μέσα ψωμί, τυρί, ελιές και λίγο κρέας.

«Τι 'ναι τούτα;...» στράβωσε τη μούρη του ο Άνεμος. «Τι τσιγκούνηδες που είν'αυτοί οι Σοφοί...»

«Είναι... λιτοδιαίτοι,» εξήγησε η Χόλκραδ, αφήνοντας κι εκείνη την καρέκλα της, για να καθίσει κάτω, μαζί με τους άλλους.

** ** *

Ο Πόνκιμ, ο Κράντμον και η Σαντέ'ενθιν βρίσκονταν καθισμένοι σε ένα μικρό σαλόνι, ο καθένας σε ξεχωριστή πολυθρόνα και με ένα ποτήρι κρασί στα χέρια. Μπροστά τους χόρευαν οι φλόγες ενός αναμμένου τζακιού. Ο χώρος ήταν στολισμένος με δυο μεγάλους πίνακες από σκηνές κυνηγιού. Στο έδαφος απλωνόταν ένα χαλί. Δύο παράθυρα υπήρχαν στο δωμάτιο, απ'τα οποία μπορούσε κανείς να δει, αφ'υψηλού, την Μάρβαθ, μέσα στην νύχτα.

«Πρέπει να είναι ισχυρός πέρα από κάθε μας φαντασία,» έλεγε η Σαντέ'ενθιν. «Πώς θα τον εμποδίσουμε; Ο Μάργκανθελ είναι μισός-Θεός. Θα καταστρέψει τη Ζίρκεφ και, τότε, το σχέδιο του Αφέντη θ'αποτύχει· όσον αφορά τη Νότια Γη, τουλάχιστον...»

«Μα, ο Μάργκανθελ δε θα σταματήσει στη Νότια Γη,» είπε ο Πόνκιμ. «Θα έρθει και στο Βασίλειο του Ωκεανού, και στη Βόρεια Γη. Είναι τρελός, και τίποτα παραπάνω. Θέλει να διαλύσει τον Αρμπεναρκ. Ή, μάλλον, θέλει να τον αναμορφώσει, όπως εμείς. Όμως δεν καταλαβαίνει πως δε μπορεί να το κάνει, πλέον, αυτό, αφού δεν είναι Θεός· έχει χάσει τα λογικά του. Θα μας καταστρέψει όλους!»

Ο Κράντμον κούνησε το κεφάλι. «Ο Αφέντης δεν έπραξε σωστά, προστάζοντας τους Μαγκραθμέλιους να φτιάξουν τη Μηχανή της Αναγέννησης... Υποτίθεται πως, όταν η διαδικασία απορρόφησης ψυχών τελειώνει, θα έπαιρνε εκείνος την συγκεντρωμένη ενέργεια για τον εαυτό του και θα θεοποιείτο. Δεν έχω ιδέα πώς θα το έκανε τούτο, όμως αυτό δεν ήταν το σχέδιό του;» Ο Πόνκιμ κι η Σαντέ'ενθιν ένευσαν. «Αλλά δε σκέφτηκε ότι κάτι θα μπορούσε να πάει στραβά. Και κάτι πήγε στραβά! Αυτοί οι ηλίθιοι απεσταλμένοι του Βασιληά Βένγκριλ έσπασαν τη μηχανή –και ο Μάργκανθελ είναι ελεύθερος –μισοαναγεννημένος, τρελός και ελεύθερος. Δεν ξέρουμε αν είναι, πλέον, ο ίδιος ο Μάργκανθελ, όταν υπήρχαν οι Θεοί· είναι, κατά πάσα πιθανότητα, ένα καινούργιο ον, που θεωρεί πως είναι Θεός!

»Έπρεπε να είχες εμποδίσει την Ερία και την ομάδα της προτού φτάσουν στο νησί των κρυστάλλων, Πόνκιμ.»

«Απέφυγαν τις παγίδες μου,» απάντησε, ξερά, ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν. «Τι έκανες εσύ, Κράντμον, για να τους σταματήσεις; Έστειλες έναν Μαγκκραθμέλιο φονιά να σκοτώσει τον Φάλμαριν; Πίστευες πως ένας μονάχα φονιάς θ' αρκούσε;»

«Ήταν εκπαιδευμένος γι' αυτή τη δουλειά· ήταν από τη *Μαύρη Αυγή*,» απάντησε ο Κράντμον.

«Δεν τον ωφέλησε η εκπαίδευσή του,» κατέληξε, με οξύ τόνο στη φωνή, ο Πόνκιμ. Ύστερα, ρώτησε: «Σαντέ'ενθιν, ήρθαν οι αιχμάλωτοι στον Πύργο του Φιδιού; Η Ερία και οι άλλοι δυο, εννοώ.»

Η Αρχιέρεια σήκωσε τα φρύδια της, αρνητικά. «Όχι. Και δεν ξέρω ακόμα γιατί. Πιθανώς να άργησαν στο άνδρo της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού.»

«Κάτι θα έχει πάει στραβά και σ' αυτή την περίπτωση,» είπε ο Πόνκιμ, πίνοντας μια γουλιά απ' το κρασί του. «Όλα στραβά πάνε, ούτως ή άλλως...»

«Αυτή η Ερία είναι το λιγότερο που θα πρέπει να μας απασχολεί, επί του παρόντος,» τόνισε ο Κράντμον. «Καλύτερα ν' ασχοληθούμε με τον Μάργκανθελ, πριν διαλύσει τη Νότια Γη.»

«Μα δε μπορούμε να τον σταματήσουμε,» είπε ο Πόνκιμ. «Δεν το βλέπεις; Είναι πέρα απ' τις δυνάμεις μας. Ας περιμένουμε τη συμβουλή του Αφέντη. Δε θ' αργήσει να έρθει στη Μάρβαθ, με το στρατό του.»

«Αν, όμως, ο στρατός του Μάργκανθελ φτάσει γρηγορότερα στην Μάοχμπιν;» έθεσε το ερώτημα η Σαντέ'ενθιν. «Πού βρίσκεται το φουσάτο του Αφέντη;»

«Έχει ήδη περάσει τα σύνορα του Σαραόλν.»

«Σε πόσες μέρες υπολογίζεις νάναι εδώ;»

«Αν όλα πάνε καλά (πράγμα απίθανο σε τούτους τους καιρούς), σε δέκα –ίσως, λίγες παραπάνω...»

«Τότε...» Η Σαντέ'ενθιν δάγκωσε το κάτω χείλος της, σκεπτόμενη. «Ο Αφέντης θάναι εδώ νωρίτερα. Ο Μάργκανθελ, αν είναι κάπου κοντά στην Γκόνμορχ, θα θέλει πάνω από είκοσι μέρες, για να φτάσει στη Μάοχμπιν.

»Όμως, γιατί δεν του μιλάς μέσω των Πνευμάτων; Ο δεσμός μεταξύ σας είναι δυνατός, απ'όσο ξέρω· μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί του, ακόμα και σε μεγάλες αποστάσεις.»

«Θα ήταν προτιμότερο να τον έχω μπροστά μου, Σαντέ'ενθιν· δε νομίζεις; Δε θάθελα να τον θυμώσω στον Πνευματικό Κόσμο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Η Αρχιέρεια σούφρωσε τα χείλη της και έγνεψε καταφατικά.

Ο Κράντμον ακούμπησε το σαγόνι στο χέρι του και ένευσε κι αυτός.

«Έχει η Αζμέρθα ειδοποιήσει τη Βασίλισσα Ταρμαρία για τον ερχομό του Μάργκανθελ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν το πιστεύω, όμως. Γιατί δε θα βρίσκει δικαιολογία να πει πώς το έμαθε. Εξάλλου, η Βασίλισσα της Ζίρκεφ, σίγουρα, θα το πληροφορηθεί προτού έρθει ο στρατός. Οι φήμες κινούνται γρηγορότερα απ'αυτόν. Και ένα φουσάτο οπλισμένων Μαγκραθμέλιων που προκαλεί καταστροφές δεν είναι ό,τι πιο συνηθισμένο στο Βασίλειο...

»Αλλά, Πόνκιμ, το όλο θέμα είναι να μην φτάσει στην πρωτεύουσα ο Μάργκανθελ.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε, κουρασμένα, εκείνος. «Αλλά αναρωτιέμαι τι θα κάνουμε αν, τελικά, φτάσει εκεί...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29^ο

Φυλακισμένη

Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου μέσα σε τούτο το μπουντρούμι. Οι τοίχοι του ήταν γκριζοί, αλλά είχαν, πια, μαυρίσει από τη βρόμα, και αραχνοϊστοί τούς κάλυπταν. Μόνο από ένα παραθυράκι ψηλά ερχόταν φως. Και, κοιτώντας απ'τα κάγκελα που της έφραζαν την έξοδο, έβλεπε μονάχα άδεια κελιά. Ήταν ολομόναχη εδώ κάτω.

Η Έρμελ, η Πριγκίπισσα του Σαραόλν, κινδύνευε να χάσει τα λογικά της. Όσο κι αν φώναζε, όσο κι αν ούρλιαζε, κανείς δεν ερχόταν. Εκτός από την ηχώ της ίδιας της της φωνής. Μόνο, μία φορά την ημέρα, ζύγωνε τα κάγκελα μια Μαγκραθμέλια –μια δαιμονογυναίκα– και περνούσε έναν ξύλινο δίσκο με φαγητό από κάτω τους. Και, όσο κι αν τη ρωτούσε η Έρμελ πού βρισκόταν και γιατί την κρατούσαν εδώ, δεν απαντούσε. Έμοιαζε να φωνάζει σ'έναν τοίχο. Έναν πολύ μοχθηρό τοίχο, αν έκρινε απ'το βλέμμα που της έριχναν τα μάτια της Μαγκραθμέλιας, όποτε της μιλούσε. Η Πριγκίπισσα είχε φοβηθεί, κάποιες στιγμές, πως θα τη σκότωνε, όμως, πάλι, δε δίσταζε να τη ρωτά. Τι είχε να χάσει άλλωστε, εδώ κάτω όπου είχε βρεθεί; Ήταν, βέβαιο, πως δε θα ξανάβλεπε το φως της ημέρας, παρά μόνο μέσα απ'τον φεγγίτη του κελιού της.

Ακόμα δε μπορούσε να το πιστέψει αυτό που είχε συμβεί: Την είχαν αρπάξει απ'το δωμάτιό της –από το ίδιο της το δωμάτιο, στο παλάτι της Μάρβαθ! Πώς είχαν μπει οι Μαγκραθμέλιοι εκεί; Ακόμα της ήταν αδιανόητο. Όλα έμοιαζαν μ'έναν εφιάλτη απ'τον οποίο δε μπορούσε να ξυπνήσει όσα δάκρυα κι αν έχυνε.

Όταν είχε, πια, συνέλθει απ'το χτύπημα που της είχαν δώσει στο υπνοδωμάτιό της, είχε βρει τον εαυτό της μέσα σ'ένα μαύρο τσουβάλι, δεμένη χειροπόδαρα, και είχε την εντύπωση πως κάποιος

την κουβαλούσε στον ώμο του, ενώ κάλπαζε. Μιλούσε και με κάποιους άλλους, μα η Έρμελ δεν καταλάβαινε τι έλεγαν, γιατί η συζήτηση γινόταν σε μια γλώσσα που εκείνη δεν γνώριζε· αναμφίβολα, στη γλώσσα των δαιμονοανθρώπων. Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού της –μέρες πρέπει να κράτησε–, ένιωθε παγωμένη απ' τον τρόπο, και δεν τολμούσε μήτε να κουνηθεί, μήτε να ουρλιάξει. Ή, μάλλον, δεν τολμούσε καν να *προσπαθήσει* να κουνηθεί ή να ουρλιάξει, αφού και δεμένη ήταν και φιμωμένη. Μόνο μερικές φορές οι απαγωγείς της έβγαζαν το φίμωτρό της, για να την ταΐσουν, ώστε να μην πεθάνει της πείνας.

Πώς είχαν μπει οι Μαγκραθμέλιοι στο παλάτι; Πώς; Το ερώτημα ακόμα κατάτρωγε το νου της.

Τις μέρες που είχε μείνει εδώ, στο κελί, είχε καταφέρει ν' ανασυγκροτήσει τον εαυτό της και να δει το θέμα πιο ψύχραιμα. Κάθε εικοσιτετράωρο που περνούσε, έκλαιγε λιγότερο και βρισκόταν λιγότερο σε κατάθλιψη... Προσπαθούσε να βάλει το μυαλό της σε λειτουργία. Κατά πάσα πιθανότητα, δε θα γλίτωνε, μα, αν μη τι άλλο, ας είχε τα μάτια της ανοιχτά, μήπως και της παρουσιαζόταν καμια ευκαιρία να ξεφύγει.

Τα βράδια ήταν κρύα –πολύ κρύα. Η Έρμελ κουλουριαζόταν σε μια γωνία, τύλιγε τα χέρια γύρω απ' τα μαζεμένα γόνατά της και πάσχιζε να ζεσταθεί· γιατί ήταν ντυμένη μόνο με τη ρόμπα με την οποία είχε πέσει για ύπνο, προτού την απαγάγουν οι δαιμονάνθρωποι.

Κοιτώντας από το φεγγίτη, υπολόγιζε πως πλησίαζε μεσημέρι. Και το μεσημέρι, συνήθως, ερχόταν η καταραμένη Μαγκραθμέλια που της έφερνε φαγητό –και που δεν απαντούσε σε καμια της ερώτηση.

Πρέπει να δραπετεύσω απο δώ, συλλογιζόταν η Έρμελ. Πρέπει! Αλλά πώς; Πνεύματα –βοηθήστε με!

Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν περίμενε, φυλακισμένη. Πώς είχαν έρθει οι δαιμονάνθρωποι στο παλάτι; Κάποια λογική εξήγηση θα υπήρχε –δε μπορεί! Κάποιος τους έβαζε εκεί... Κάποιος ήταν προδότης!... Ποιος; Ποιος ήταν προδότης; Κανένας δεν ερχόταν,

τώρα, στο νου της Έρμελ. Ο Τράνθλας είχε πιαστεί· συνεπώς, δε μπορεί να ευθυνόταν εκείνος. Μετά, ποιος; –ποιος έμενε; Ίσως, κάποιος που η ίδια ούτε καν γνώριζε...

Μάλιστα, το πιθανότερο ήταν να μην τον γνωρίσει ποτέ, αφού θα πέθαινε μέσα σε τούτο το υπόγειο, υγρό κελί.

«Δε θέλω να πεθάνω εδώ!» ούρλιαξε, ξέροντας ότι κανείς δεν την άκουγε.

ΕΔΩ... ΕΔΩ... ΕΔΩ... εδώ... εδώ... εδώ... εδώ... εδώ...

Η διαολεμένη ηχώ πάντοτε την καταδίωκε, σαν δαίμονας του σκότους, που κρυβόταν κάπου, κάπου εκεί, στις σκιές, καταχωνιασμένος, μακριά απ'το φως –ζούσε μόνο και μόνο για να κάνει τη ζωή της αφόρητη...

Η Πριγκίπισσα έπιασε το κεφάλι της, με τα δύο χέρια. «Τι σκέφτεσαι, Έρμελ;... Τι σκέφτεσαι;...» Ο ψίθυρος έβγαине λαχανιασμένα απ'τα χείλη της, λες και έτρεχε πριν. *Τρελαίνεσαι; συλλογίστηκε. Τρελαίνεσαι;... Τρελαίνομαι; «Τρελαίνομαι; Τρελαίνομαι; ΤΡΕΛΑΙΝΟΜΑΙ;»*

ΤΡΕΛΑΙΝΟΜΑΙ... ΤΡΕΛΑΙΝΟΜΑΙ... τρελαίνομαι... τρελαίνομαι... τρελαίνομαι... τρελαίνομαι... τρελαίνομαι...

Ο δαίμονας, πάλι: η ηχώ.

Δεν υπάρχει δαίμονας! είπε στον εαυτό της η Έρμελ. *ΔΕΝ υπάρχει δαίμονας!*

Σήκωσε το βλέμμα της, που είχε καρφωμένο στο πάτωμα, και ύψωσε το κεφάλι, αρχίζοντας να γελά... και να γελά... και να γελά... και να γελά...

Κάποια στιγμή, σταμάτησε. Όχι! δεν έπρεπε τώρα να χάσει την ψυχραιμία της. Δεν έπρεπε να χάσει αυτό που είχε δυσκολευτεί ν'αποκτήσει.

Χάσε τα λογικά σου, και έχεις χάσει τη ζωή σου, της έλεγε μια φωνή στο μυαλό της. Έμοιαζε μ'αυτή του πατέρα της για κάποιο λόγο.

...του πατέρα της...

...Τον είχε ονειρευτεί τον πατέρα της, όσο ήταν κλεισμένη εδώ... Τον είχε ονειρευτεί πολλές φορές. Ήταν με μια πορφυρομάλλα γυναίκα που η Έρμελ δε γνώριζε· μια πολύ όμορφη πορφυρομάλλα γυναίκα. Η Πριγκίπισσα, μάλιστα, είχε την εντύπωση πως ο Βασιλιάς του Σαραόλν *αγαπούσε* αυτή τη γυναίκα.

Κούνησε το κεφάλι της. Αποκλείεται· αγαπούσε τη μητέρα της και μόνο· τούτα ήταν, απλά, ταραγμένα όνειρα –τίποτ’ άλλο... Δε μπορεί να ήταν κάτι άλλο... Δε μπορεί να είχαν κάποια διαφορετική σημασία...

Σε άλλες στιγμές, έβλεπε τον Βένγκριλ να στέκεται ανάμεσα σε ερείπια. Φωτιές ήταν αναμμένες δεξιά κι αριστερά του, και χτίρια καίγονταν. Σταυροί ήταν υψωμένοι, και πάνω τους βρίσκονταν καρφωμένα αιμόφυρτα κουφάρια, ή σκελετοί, απ’τους οποίους κρέμονταν σάρκες. Κοράκια σκίαζαν το φως του ήλιου.

Όμως δε σκίαζαν εκείνο το πλάσμα... Εκείνο το φωτεινό ον, που ερχόταν πίσω απ’τον πατέρα της, μαζί με μια σκιερή φιγούρα, και τον αποκαλούσε «*βασιληά των ερειπίων*»... *βασιληά των ερειπίων... βασιληά των ερειπίων...* Για κάποιο λόγο, αυτός ο... τίτλος έκανε τ’αφτιά της Έρμελ να πονούν, και, αμέσως, ξυπνούσε απ’τον εφιάλτη της, αγκομαχώντας.

Υπήρχαν, βέβαια, και φορές που ονειρευόταν τη μητέρα της. Η Δήνκα κινείτο σαν μαριονέτα –σαν μαριονέτα που τα σχοινιά της κρατούσε μια σκοτεινή μορφή, μ’ένα σαρδόνιο χαμόγελο στα χείλη. Η Πριγκίπισσα δεν ήξερε γιατί, μα αυτή η φιγούρα τής θύμιζε τη φιγούρα που στεκόταν πλάι στο φωτεινό ον, το οποίο αποκαλούσε τον πατέρα της «*βασιληά των ερειπίων*».

Η σκοτεινή μορφή... ήταν... κατά κάποιο τρόπο... γνωστή της... Γνωστή... Μάλιστα, την είχε δει να της μιλάει κιόλας –ενώ τα χείλη της διατηρούσαν εκείνο το σαρδόνιο μειδίαμα. «Αδελφούλα... Μικρή μου αδελφούλα... Ο θρόνος σου είναι δικός μου... Ο θρόνος ολάκερου του Αρμπεναρκ είναι δικός μου!

»Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!...»

Εκείνο το υστερικό, παρανοϊκό, γεμάτο μοχθηρία, χαιρεκακία και μίσος γέλιο την τρέλαινε.

Όχι! –δεν τρελαίνομαι! Δεν τρελαίνομαι! έλεγε στον εαυτό της. Και δεν έχω αδελφό! Πώς μ'αποκαλεί «αδελφούλα»; Πώς; Δεν έχω αδελφό!

Αλλά τι έκανε τόση ώρα αυτή η Μαγκραθμέλια; Γιατί αργούσε; Η Έρμελ είχε αρχίσει να πεινά.

Σηκώθηκε όρθια, στα γυμνά της πόδια, και προχώρησε ως τα κάγκελα του κελιού της, τα οποία έσφιξε μέσα στις μικρές της γροθιές.

«Μ'ακούει κανείς;» φώναξε. «Πεινάω!»

Καμία απόκριση –ως συνήθως, άλλωστε...

Η Έρμελ αναστέναξε, κατεβάζοντας το κεφάλι. Μακριά, χρυσαφένια μαλλιά έκρυψαν το πρόσωπό της.

Ύστερα, το σήκωσε, απότομα. «Θα έρθει κανείς να μου φέρει φαγητό; ΠΕΙΝΑΩ!»

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά της, καθώς η μόνη απάντηση που έλαβε ήταν, γι'ακόμα μια φορά, η ηχώ της φωνής της.

Όχι! Μην το αφήνεις να σε καταβάλει! Δε θα έχανε την ψυχραιμία της, πάλι.

Δε θα την άφηναν εδώ δίχως φαγητό και νερό· κάποιος θα ερχόταν· κάποιος θα ερχόταν...

Μια κραυγή από κάπου. Μια δυνατή κραυγή.

Τι ήταν αυτό;

Ύστερα, κι άλλες κραυγές ακολούθησαν, και σαματάς άρχισε να επικρατεί. Έμοιαζε με... μάχη!

«Εεεεεεεε!» ούρλιαξε η Έρμελ. «Εδώ κάτω είμαι! Εδώ κάτω! Βοηθήστε με!»

Δεν ήξερε ποιοι μπορεί να ήταν οι εισβολείς, όμως, αν ήταν εχθροί των Μαγκραθμέλιων, θα την ελευθέρωναν –θα την ελευθέρωναν, επιτέλους! Ίσως να ήταν και πολεμιστές του πατέρα της. Ο

Βένγκριλ, σίγουρα, ως τώρα, θα είχε επιστρέψει από το Βασίλειο του Όκεανού, και θα είχε στείλει ανθρώπους να τη σώσουν.

«Εδώ είμαι! Εδώ κάτω! ΒΟΗΘΕΙΑ!»

Νόμιζε ότι θα έβγαζε το λαιμό της, μα, αν ήταν να την πάρουν από τούτο το τρισκατάρατο, Πνευματοχτυπημένο μέρος, άξιζε τον κόπο.

Μια σιδερένια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει –και η Μαγκραθμέλια που της έφερνε φαγητό ζύγωσε, βιαστικά, το κελί της, βαστώντας ένα ματοβαμμένο, στριφτό σπαθί.

«*Ο αφέντης θα μου γδάρει το πετσί, έτσι και σε πάρουν!*» της σφύριξε, μιλώντας σπαστά την ανθρώπινη λαλιά. «*Γι'αυτό μην τολμήσεις να μου προκαλέσεις προβλήματα!*» Έβγαλε έναν κρίκο με κλειδιά μέσ' απ' τα ρούχα της, και ξεκλείδωσε την καγκελόπορτα της Έρμελ.

Δε θα με πάρεις, σκύλα! γρύλισε εντός της η Πριγκίπισσα, και την κοίταξε από πάνω ως κάτω, για να βρει ένα απροστάτευτο σημείο να τη χτυπήσει. Όπως πάντα, η δαιμονογυναίκα ήταν ντυμένη με αλυσιδωτή αρματωσιά –η οποία, όμως, δεν κάλυπτε καλά το λαιμό της!

Η καγκελόπορτα άνοιξε, τρίζοντας.

«*Ελα, άνθρωπε,*» σφύριξε η Μαγκραθμέλια, αρπάζοντας την Έρμελ απ' το μπράτσο.

Εκείνη, με μια ξαφνική κίνηση, την χτύπησε στο λάρυγγα, με όση δύναμη μπορούσε ν'αφεντέψει εκείνη τη στιγμή. Όλο της το σώμα ήταν σφιγμένο.

«Οογκρρρρχ!...» έκανε η δαιμονογυναίκα, ελευθερώνοντάς την ακούσια.

Η Έρμελ την έσπρωξε, βίαια, ρίχνοντάς την κάτω. Αλλά εκείνη ακόμα βαστούσε το σπαθί της στο χέρι, και, αμέσως, προσπάθησε να σηκωθεί, παρότι κρατούσε τον χτυπημένο λαιμό της και πάσχιζε ν'ανασάνει.

Είμαι ελεύθερη τώρα –ελεύθερη! σκέφτηκε η Πριγκίπισσα του Σαραόλν, και την κλότσησε καταπρόσωπο, κάνοντας αίμα να

πεταχτεί απ'τη μύτη της. Ύστερα, έτρεξε να φύγει, μα η Μαγκραθμέλια τής άρπαξε το πόδι απ'τον αστράγαλο, τραβώντας την κάτω.

«Δε... θα... ξεφύγεις... άνθρωπε...» Η φωνή έβγαινε πνιχτά από μέσα της, καθώς δεν είχε ξεπεράσει το σοκ του χτυπήματος στο λαιμό.

«Ααααααρρ!» γρύλισε η Έρμελ, κοπανώντας την, με την ελεύθερή της φτέρνα, ξανά, στη μύτη. Η δαιμονογυναίκα έβγαλε μια άναρθρη κραυγή πόνου, και πέταξε μια βλαστήμια στη γλώσσα της. Ακόμα, όμως, βαστούσε την Πριγκίπισσα απ'τον αστράγαλο, λες κι άμα την έχανε, θα έχανε και τη ζωή της. Εκείνη, πάλι, την κοπάνησε στη μύτη, με τη φτέρνα.

«ΑΑΑΑΑΑαααα!» ούρλιαξε η Μαγκραθμέλια, κι επιτέλους, την άφησε, μη μπορώντας ν'αντέξει στα χτυπήματα.

Η Έρμελ, πάραυτα, πετάχτηκε όρθια, τρέχοντας –τρέχοντας προς την πόρτα που έβλεπε στο τέλος του φωταγωγημένου από δάδες διαδρόμου. Ήταν ορθάνοιχτη –και έμοιαζε στην Σαραολνιανή Πριγκίπισσα πως η λέξη *ελευθερία* ήταν χαραγμένη πάνω της.

Τότε, ένας άντρας βγήκε απο κεί, κάνοντας την ξανθιά κοπέλα να σταματήσει απότομα. Ήταν ψηλός και σωματώδης. Φορούσε ατσάλινο θώρακα, γεμάτο αίμα, που δεν πρέπει νάταν δικό του· δεν είχε μανίκια, και τα μυώδη χέρια του αποκαλύπτονταν. Στους πήχεις του ήταν περασμένα χοντρά περικάρπια, με κάποιο σύμβολο επάνω· το ίδιο σύμβολο που ήταν και στο θώρακα, το οποίο η Έρμελ δε μπορούσε εκεί να ξεχωρίσει, λόγω του αίματος. Στη δεξιά του γροθιά κρατούσε ένα πλατυλέπιδο ξίφος· στην αριστερή έφερε μια μικρή, μισοσπασμένη, σιδερένια ασπίδα. Στην πέτσινη ζώνη του βρίσκονταν θηκαρωμένα δυο ξιφίδια, ενώ δυο άλλα θηκάρια ξιφιδίων ήταν άδεια.

Ο άντρας ήταν μελαχρινός, με μακριά μαλλιά, τα οποία έπεφταν λυτά στους ώμους του. Τα μάτια του, όμως, ήταν καταγάλανα. Στην αρχή, χίμησε στον διάδρομο με άγρια όψη –τα δόντια του σφιγμένα,

λες κι ήταν λύκος που γρύλιζε, και τα φρύδια του σουφρωμένα–, όμως, μόλις αντίκρισε την Πριγκίπισσα, το πρόσωπό του μαλάκωσε· βλεφάρισε, σα να μην πίστευε αυτό που έβλεπε.

«Ποια είσαι συ;» ρώτησε· η ανάσα του ήταν λαχανιασμένη, αναμφίβολα, απ’την μάχη απ’όπου ερχόταν.

«Είμαι... είμαι η Έρμελ,» απάντησε εκείνη.

Τότε, ο άντρας άφησε το σπαθί του να πέσει στο δάπεδο, μ’έναν δυνατό, μεταλλικό θόρυβο, τράβηξε ένα απ’τα ξιφίδια στη ζώνη του, και το εκτόξευσε. Η Πριγκίπισσα κοκάλωσε. Το όπλο πέρασε, σφυρίζοντας, δίπλα απ’τ’αφτί της, και χτύπησε κάτι πίσω της.

Η Έρμελ στράφηκε, για ν’αντικρίσει την Μαγκραθμέλια να σωριάζεται, με μια λαβή να προεξέχει απ’το λαιμό της.

«Εγώ είμαι ο Σέθβολ,» συστήθηκε ο πολεμιστής.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 2^{ου} ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ
ΑΡΜΠΙΕΝΑΡΚ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ